

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

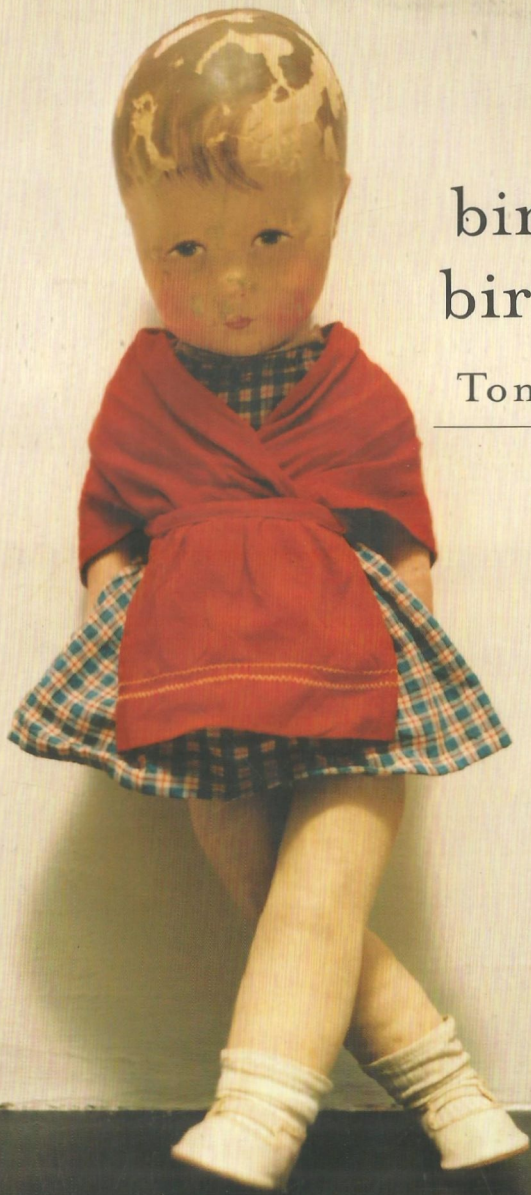
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

aşk
bir varmış
bir yokmuş

Tom Perrotta

~ roman ~

abcçdefg
ğhijklmn

‘O’

kitaplar

aşk
bir varmış
bir yokmuş

Tom Perrotta

İngilizce'den çeviren: Duygu Akın

Roman - 03

Aşk Bir Varmış Bir Yokmuş

Tom Perrotta

ISBN: 975-6287-27-6

I. Baskı: İstanbul, Ocak 2005

İngilizce aslından çeviren: Duygu Akın

Editör: Hande Şarman

Kapak ve grafik tasarımı: Cem Özkurt

Kapak fotoğrafı: Ann Giordano

Arka kapak fotoğrafı: Debi Milligan

Grafik uygulama: Öznur Erman

Film, baskı ve cilt: Sena Ofset Ltd. Şti.

2. Matbaacılar Sit. Litros Yolu B Blok 4NB9 Topkapı, İstanbul

Tel: 0212 613 3846

Little Children. Copyright © 2004, Tom Perrotta

First published in English by St. Martin's Press, United States of America

İngilizce ilk basımı St. Martin's Press, Amerika.

Kitabın telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı ve Tic. A.Ş. aracılığı ile alınmıştır.

Bu kitabın yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve

Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti

Kalıpçı Sokak Uzal Apt. 152/4 Teşvikiye 34365 İstanbul

Telefon: (0212) 232 5373, 232 5379 Faks: (0212) 231 5220

okuyanus@okuyanus.com.tr

www.okuyanus.com.tr

Babam Joe Perrotta anısına,

Teşekkür

Tam ihtiyacım olduğu sırada yardımları için editörüm Elizabeth Beier'e, sağduyusu ve ince mizah anlayışı için de menajerim Maria Massie'ye teşekkür ederim. Dori Weintraub ve Sylvie Rabinreau da değerli desteklerini esirgemediler. Eşim Mary Granfield, her zaman olduğu gibi, bu kitapta da en iyi "ilk okur" oldu. Tabii hepsinden önce de Nina ve Luke'a çocuk parkında gezme izin verdikleri için teşekkür etmem gerekiyor.

“Bir sevgilim var! Bir sevgilim var!” diye kendi kendine tekrar ediyor, ikinci kez ergenliğe adım atıyormuş gibi bu düşüncenin hazzıyla kendinden geçiyordu.

Flaubert, Madam Bovary

Dikkat Terbiyeniz Bozulabilir!

Pis Anne

Genç anneler birbirlerine ne kadar yorgun olduklarından bahsediyorlardı. Bu en sevdikleri konulardan biriydi. Tabii çocuklarının yeme, uyuma ve kaka yapma alışkanlıkları, civardaki bazı anaokullarının meziyetleri ve düzenli egzersiz yapmanın zorlukları gibi konularla birlikte. Gayet tanıdık gelen bir çaresizlik hissini nazıkçe gülümsemesiyle maskeleyen Sarah, bir antropolog gibi düşünmesi gerektiğini hatırlattı kendine. *Ben sıkıcı banliyö kadınlarının davranışlarını inceleyen bir araştırmacıyım. Kendim sıkıcı bir banliyö kadını değilim.*

“Jerry ile geçen akşam şu Jim Carrey filmini izlemeye başlamıştık.”

Bu konuşan, parkta mafya babası gibi kasıla kasıla dolaşıp, kendisinden küçüklere silah gibi tuttuğu türlü nesneler-

le - örneğin bir kamyon, yarısı yenmiş bir muz, hatta kum havuzunda bırakılmış bir Barbie bebek – ateş eden Christian’ın annesiydi. Sarah çocuktan nefret ediyor ve annesinin gözleminin içine bakmakta zorlanıyordu.

“Hani şu evcil hayvan şeysi mi?” diye sordu, Troy ve Isabelle’in annesi Mary Ann. “Yani anlamıyorum. Yellenmek ne zamandan beri eğlenceli bir şey oldu?”

Ne zamandan beri olacak, yeryüzünde insan yaşamının varoluşundan beri, diye düşündü Sarah, bunu yüksek sesle söyleyecek cesarete sahip olabilmeyi dileyerek. Mary Ann şu sinir bozucu “süper anne”lerden biriydi; minyon yapılı, makyajı özenle yapılmış, streç spor giysiler giyen, UPS kamyoneti büyüklüğünde bir cip kullanan ve gün boyu muhafazakâr radyo programları dinleyen bir kadın. Sarah defalarca aksini ima ettiği halde, Mary Ann diğer annelerden herhangi birinin Rush Limbaugh hakkında kendisinden daha kötü ya da Hillary Clinton hakkında kendisinden daha iyi şeyler düşünebileceğine inanmayı reddediyordu. Sarah her gün parka ona haddini bildirmeye karar vermiş halde geliyor, ancak hiçbir seferinde gözü yemiyordu.

“Evcil hayvan şeysi değil,” dedi Cheryl. “Kişilik bölünmesi olan devriye polisi.”

Ben, Kendim ve Sevgilim, diye düşündü Sarah sabırsızca. Farrelly Kardeşlerin filmi. Nasıl oluyordu da Sarah, bir uçakta hapis kalsa dahi – herhangi bir yere uçtuğu da yoktu ya –seyretmeyi hayal edemeyeceği filmler hakkında bir sürü gereksiz bilgiye sahipken, diğer anneler herhangi bir şeyin, hatta izledikleri filmlerin bile isimlerini akıllarında tutamıyorlardı?

“Ah, ben o filmi gördüm,” dedi Courtney’nin annesi Theresa. İri yarı, çatlak sesli ve sık sık önceki gece şarabı biraz fazla kaçırdığına dair imalarda bulunan Theresa, Sarah’nın gruptaki favorisiydi. Kimi zaman, diğerleri etrafta yokken, ikisi gizlice bir sigara yakıp, yeniyetmeler gibi turnike dönerek, kocaları ve çocukları hakkında ağır yorumlarda bulunurlardı. Diğerleri geldiğindeyse, Theresa hemen onlardan birine dönüşüverirdi. “Bence çok hoştu,” diye devam etti Theresa.

Ona ne şüphe, diye düşündü Sarah. Parkta *hoş*’tan daha büyük bir iltifat yoktu. Zararsız demekti bu. Kolayca hazmedilebilen. Kendini beğenmiş banliyöülülere karşı bir tehdit oluşturmayan. Eskiden gittiği parkta birisi *Amerikan Güze-li*’ni bile bu malum “h” ile başlayan sözcük ile tanımlamıştı (filmin adını da söylememişti gerçi: *şu, Kevin bilmemkimin olduğu film, hani gül yapraklı olan*). İşte bu Sarah için bardağı taşıran son damla olmuştu. Birkaç gün seçeneklerini gözden geçirdikten sonra, Rayburn Okulu’nun oyun parkına gitmeye başlamış, ancak aslında her yerin aynı olduğunu fark etmişti. Bütün genç anneler yorgundu. Hepsi isimlerini hatırlayamadıkları hoş filmler izliyorlardı.

“Hoşuma gitti gitmesine,” dedi Cheryl. “Ama on beş dakika sonra Jimmy de ben de uyuyakaldık”.

“Sen ona bir şey mi diyorsun?” diye güldü Theresa. “Geçen gece Mike’la sevişiyorduk ve ben sevişmenin tam ortasında sızıverdim.”

“Ah, evet.” diye kıkırdadı Cheryl anlayışlı anlayışlı. “Bazen oluyor öyle”.

“Oluyordur tabii,” dedi Theresa. “Ama uyanıp da özür

dilediğinde Mike farkına bile varmadığını söyledi.”

“Ne yapmak lazım biliyor musun?” diye tavsiyede bulundu Mary Ann. “Sevişmek için belli bir zaman dilimi belirleyin. Lewis ile ben öyle yapıyoruz. Her Salı akşamı saat dokuz.”

Istesen de istemesen de, diye düşündü Sarah, gözleri oyun alanında gezinirken. Christian Troy’u yumruklarken, Courtney ise Isabelle’e Küçük Denizkızı desenli külodunu gösterirken, kendi kızı da kaydırağın tepesine yakın bir yerde ayakta durmuş, elinin tersini emiyordu. Lucy parkta bile diğer çocuklarla fazla iletişime girmiyordu. Kenarda durmayı tercih ediyor ve adeta sosyal yaşama girmesine izin verecek fırsat yakalamaya çalışırcasına olup biteni gözlemliyordu. *Tam da annesi gibi*, diye düşündü Sarah, bir yandan kızı için üzülüp, bir yandan da aralarındaki bu bağdan edepsizce gurur duyarak.

“Peki ya sen?”. Sarah ancak bir süre sonra Cheryl’in kendisine söylediğini fark etti.

“Ben mi?” Şaşırtıcı derecede buruk bir kahkaha patladı dudaklarının arasından. “Richard ile ben aylardır birbirimize dokunmadık”.

Diğer anneler tedirginlikle birbirlerine bakınca Sarah, yanlış anlamış olabileceğini fark etti. Theresa piknik masası üzerinden uzanarak Sarah’nın eline hafifçe dokundu.

“Onu kastetmedi şekerim. Sadece senin de bizler kadar yorgun olup olmadığını soruyordu.”

“Aa...” dedi Sarah, neden konuşmaları takip etmekte sürekli böyle güçlük çektiğini düşünerek. “Pek değilim. Ben hiç uykü düşkününü biri olmadım zaten”.

Sabahları atıştırma saati tam on buçuktu. Başarılı çocuk yetiştirmenin sırrının, belli bir zaman çizelgesine sıkı sıkıya bağlı kalmak olduğuna inanan Mary Ann tarafından belirlenmiş ve sürdürülmekte olan bir kuraldı bu. Çocuklarının odasına karanlıkta parlayan dijital saatlerden koymuş ve onlara sabahları ilk rakam yedi olana kadar yataktan çıkmamalarını tembihlemişti. Aynı zamanda çocuklardan hiç itiraz gelmeksizin, akşamları tam 7’de yatak saati uygulamakla da övünüyordu ki, bu iddia Sarah’yı hem kıskançlık hem de şüphe ile dolduruyordu. Kendisini hiçbir zaman otorite uygulayan kişiliklerle özdeşleştirmemişti ve Mary Ann’in her işini saat gibi tıkır tıkır götürme yeteneğinin ardında da, bir tür faşistçe coşku sezinliyordu. Kamçısını şaklatan...

Dakiklik konusundaki bu fanatikliğe genelde şüpheyle yaklaşırsa da, Sarah çocukların bunu oldukça güven verici buluyor gibi göründüklerini kabul ediyordu. Hiçbiri beklemekten ya da acıkmaktan şikâyetçi değildi ve hiçbir zaman saatin kaç olduğunu sormuyorlardı. Zamanı geldiğinde uyarılacaklarından emin bir halde, sabah oyunu meşguliyetlerine devam etmekle yetiniyorlardı. Özellikle de Lucy yaşamındaki bu küçücük, önceden kestirilebilirlik ödülüne minnettar gibiydi. Sarah bu memnuniyeti, güne başladığından beri ilk kez gruptan biri gibi, diğerleriyle birlikte koşarak piknik masasına doğru yaklaşan Lucy’nin gözlerinde okuyabiliyordu.

“Annecim, annecim!” diye bağırdı. “Atıştırma zamanı!”.

Tabii ki hiçbir sistem kusursuz değil, diye düşündü Sarah. Altüst ettiği bebek çantasının içinde, sabah evden çıkmadan önce paketlediğinden gayet emin olduğu pirinçli ke-

ki arıyordu. Yoksa o dün müydü? Artık haftanın bir gününü diğerinden ayırmak zorlaşmıştı; hepsi güneşte bırakılmış bir kutu mum boya gibi eriyip birbirine karışıyordu.

“Annecim?” Lucy’nin sesinde tedirgin bir tını vardı. Diğer tüm çocuklar beslenme çantalarını ve tek kullanımlık plastik kutularını açmış, avuç dolusu Cheerios ve Goldfish krakeri ağızlarına tıktırmakla meşguldüler. “Nerde benimki?”

“Eminim burada bir yerdedir,” dedi Sarah.

Sarah, pirinçli keklerin orada olmadığına kanaat getirdikten çok sonra dahi çantayı deşmeye ve onları arıyormuş gibi davranmaya devam etti. Karanlık nesneler yığınının içine bakmak, başını kaldırıp Lucy’e gerçeği söylemekten çok daha kolay geliyordu. Arka fonda ise çocuklardan birinin meyve suyu kutusunun dibinde kalanı höpürdetişini duydu.

“Nereye gitti?” diye talepte bulundu küçük, katı ses. “Benim yemek nereye gitti anne?”

Sarah’nın başını kaldırıp, kızının gözlerinin içine bakabilmek için iradesini zorlaması gerekti.

“Özür dilerim canım.” Yenik düşmüş bir halde derin bir iç çekti. “Anneciğin bulamıyor.”

Lucy tartışmadı. Yalnızca solgun yüzünü buruşturdu, yumruklarını sıktı ve operasyonun bir sonraki aşaması için güç toplayarak hızlı hızlı solumaya başladı. Sarah özür dilercesine, olup biteni ilgiyle izleyen diğer annelere döndü.

“Pirinçli kekleri unuttum da,” diye açıklama yaptı. “Mutfak tezgâhının üzerinde bıraktım herhalde”.

“Zavallı şey,” dedi Cheryl.

“Bu hafta bu iki oldu,” diye belirtti Mary Ann.

Seni nefret kaltak diye düşündü Sarah.

Courtney için tüp yoğurt ile bir kutu kuru üzüm getirmiş olan Theresa, “Her şeyi birden takip etmek kolay değil tabii,” dedi.

Sarah, gittikçe tizleşen bir tonda, ardı ardına mızımızlanma sesleri çıkaran Lucy’e dönerek,

“Sakin ol,” diye yalvardı.

“Hayır!” diye haykırdı Lucy. “Sakin olma!”.

“Bu kadar yeter hanımefendi.”

“Pis anne! Yemek istiyorum!”.

“Yemek yok,” dedi Sarah çantayı kızına uzatarak. “Kendin bak.”

Annesine haşın bir bakış fırlatan Lucy, çantayı derhal ters çevirerek, bir demet Pampers’ı, ıslak bebek bezlerini, bozuk paraları, top haline getirilmiş Kleenex’leri, kitapları ve oyuncakları yere saçıverdi.

“Hayatım,” dedi Sarah sakın bir sesle yerdeki yığını işaret ederek. “Topla şunları lütfen.”

“Ben...yemek...istiyorum!” dedi Lucy, nefesi kesilerek.

Bunu der demez baraj yıkıldı ve Lucy acı içinde inleyen, perişan bir hayvan misali, yürek parçalayan, hazin gözyaşlarına boğuldu. Öyle ki diğer çocuklar bile dönüp ona bakarken, sanki bir ustanın huzurundalarmış ve ondan bir iki numara kapmayı umuyorlarmış gibiydiler.

“Zavallı şey,” dedi yeniden Cheryl.

Diğer anneler böyle zamanlarda ne yapacaklarını bilirler, diye düşündü Sarah. Sanki hepsi aynı kitabı okumuşlar gibi. Acaba bir huysuzluk nöbetini görmezden gelip çocuğun “göz yaşları tükenene dek” ağlamasına izin mi vermek

gerekiyor? Yoksa kucağınıza alıp ona emniyette olduğunu ve çok sevildiğini mi anlatmak lazım? Sarah, farklı zamanlarda her iki tavsiyeyi de duyduğunu hatırlar gibiydi. Her durumda şunu biliyordu ki, iyi bir anne o anda akıllıca bir hareket yapardı. İyi bir anne çocuğu göğşe doğru ulurken, orada öyle çaresizlik içinde ve suçlu gibi dikilip durmazdı.

“Bekle bir dakika.” Konuşan, Mary Ann’di. Sesi etrafa öylesine karşı konulmaz bir yetişkin otoritesi yayıyordu ki, Lucy anında ağlamayı kesti. “Troy canım, Lucy’e krakerini ver.”

Troy bu tekliften gözle görülür şekilde alınmıştı.

“Hayır,” dedi ve bedeni Lucy ile krakeri arasında bir bariyer oluşturacak şekilde sırtını döndü.

“Troy Jonathan!”ç Mary Ann ona elini uzattı. “Ver bana şu krakerleri.”

“Ama anne!” diye sızlandı Troy. “Bu benim”

“Cevap vermek yok. Kardeşininkini paylaşın.”

Troy isteksizce ama itiraz etmeden paketi teslim etti. Mary Ann de onu hiç geciktirmeden, yüzünde hafifçe histerik bir gülümseme belirmiş olan Lucy’e bahsetti.

“Sağol,” dedi Sarah, Mary Ann’e. “Hayatımı kurtardın”.

“Önemli değil,” diye yanıtladı Mary Ann. “Onun böyle acı çekmesine dayanamıyorum da ondan”.

Soracaklarından değil tabii, ama eğer herhangi biri Sarah’ya, nasıl olup da onun gibi birinin evlenerek banliyölerde yaşadığını ve tam gün çocuk bakıcılığı yaptığını soracak olsa, Sarah her şeyi bir anlık zayıflığa bağlardı. En azından kendisine böyle açıklıyordu. Gerçi bu açıklama ona hep bir

parça bayat g r nm   t  ya. Ama yetişkinlerin hayat , birbiri üzerine y   lm   bir anlık zayıfl klardan başka neydi ki? İnsanların çoğu uysal çocuklar gibi yalnızca toplumun kendilerinden belli zamanlarda beklediklerini yaparak ona ayak uyduruyor ve tüm bunlar olup biterken de sanki gerçekten seçim yapıyormuş gibi davranıyorlardı.

Ancak mesele  uydu ki, Sarah kendisini bir istisna olarak görüyordu. Feminizm ile  niversitenin ikinci sınıfında tanışmıştı --ki bu da doksanlarda, kadın öğrencilerin çoğunun tam aksi yönde hareket ettiği zamanlardaydı- ve bu tanışıklık onu temelden de i tirmişti. Birkaç haftalık Kadın alı malarına Giriş dersinden sonra Sarah, hayatında yanlış giden birçok şeyin anahtarını ke fetti i hissine kapılmıştı; annesinin bitmeyen depresyonu, kendisinin kız arkadaş edinme ve s rd rmekteki sıkıntısı, arada bir kendi bedenine karşı hissettiği yabancılaşma duygusu. Sarah, Eleştirel Cinsiyet alı maları'na, dininden dönmüş birinin  evkiyle sarıldı ve onda, yatakhanedeki diğer kadınların alışveriş ile step aerobi i dersinde buldukları huzura benzer bir huzur buldu.

Kadın Merkezi'ne  ye oldu ve  niversite kariyerinin ikinci yarısını azimli, toplum bilincine ve aktif bir politik yaşama sahip kadın cemiyetinin bağrında geçirdi. Tecavüz Kriz Hattı'nda gönüllü görev yaptı, Geceleri Geri Alalım mitinglerinde yürüdü, Fransız ve Anglo-Amerikan feminizmini birbirinden ayırt etmeyi   rendi. Son sınıfa geldiğinde artık saçlarını kısacık kestirmiş, bacaklarını tıra  etmekten vazgeçmiş ve gay, lezbiyen ve biseksüel dans ve sosyal faaliyetlerine katılmaya başlamıştı. Mezuniyetten iki ay önce ise, sonbaharda New York'taki tıp akademisine gitmeye ha-

zırlanan, Amelia adlı Kore kökenli Amerikalı bir kadınla tutkulu bir ilişkiye balıklama daldı. Bu dönem Sarah için müthiş heyecan verici oldu, üniversitedeki kendini keşfetme yolculuğunun kusursuz bir zirvesi gibiydi adeta.

Sonra aniden –şaşırtıcı bir son ile- üniversite bitiverdi. Amelia yazı ailesi ile birlikte geçirmek üzere Westchester’a geri döndü. Sarah ise, Boston’da kalarak, ne yapacağına karar verene dek kirayı ödeyebilmek için Starbucks’ta çalışmaya başladı. O yaz birbirlerini iki kez ziyaret ettiler ama nedense yakın zamana dek zahmetsiz bir birlikteliğin ritmiyle sürdürdükleri şeyi bir daha yakalayamadılar. Sarah’nın yeni yatakhanelerini ziyaret edeceği günden bir gün önce Amelia onu arayarak birbirlerini bir daha görmemelerinin belki de en iyisi olacağını söyledi. Tıp akademisi çok bunalıcıydı; yaşamında ilişkiye hiç vakit yoktu

Sarah’da ise vakitten bol şey yoktu ama bir yıl kadar kimse ile bir ilişkiye girmedi, girdiğinde ise bu bir erkek oldu; stand-up komedisi yapan ve Sarah’ya onun kıllı bacakları hariç her şeyini sevdiğini söyleyen karizmatik bir barmendi bu. Böylece Sarah yeniden bacaklarını tıraş etmeye başladı, diyafram taktırdı ve zamanının çoğunu komedi kulüplerinde, erkekler (hiç yol tarifi sormazlar!) ile kadınlar (seksten sonra konuşmak isterler!) arasındaki farkları anlatan bayat esprileri dinleyerek geçirdi. Sarah cinsiyet ayrımı yapan klişelere dayalı esprilere itirazını anlatmaya çalıştığında ise Ryan ona yuttuğu kazığı çıkartıp biraz neşelenmesini tavsiye etmişti.

Ryan’ı terk etmenin yanı sıra doktora başvurmak, içine düştüğü rutinden kurtulmak için mükemmel bir çözüm

gibi göründü Sarah'ya. Bir yandan yetişkinliğe bir tür geçiş yapmış olacak, bir yandan da üniversitedeki heyecanını yeniden yakalayacaktı. Kendisini genç bir profesör, belki de feminist bir sinema eleştirmeni olarak hayal ediyordu. Kendisi gibi sessiz sakin mizaca sahip kızlara akıl hocası, ilham kaynağı olabilirdi; hayatın sunduğu seçeneklerden herhangi biriyle mutlu olamayacağının dışında hiçbir şey bilmediği için, liseyi bir uyurgezerlik hali içinde bitirmiş olan kızlara.

Ancak Sarah doktora programına başladıktan birkaç hafta sonra, batan gemiye bilet aldığını anladı. Hiç iş yok diyor-du tüm öğrenciler; meslek, yeni nesile yer açmayı reddeden, koltuğuna kazık çakmış yaşlı adamlarla dolu. Üniversite sizi ucuz işçi gibi çalıştırmakla meşgulken, sizin de bir şekilde kimsenin okumayacağı sıkıcı bir tez üretip, onu kitap olarak basacak birini bulmanız gerekiyor. O durumda bile ancak sıradışı bir yeteneğe sahipseniz ve olağanüstü şanslıysanız Oklahomalı futbolculara, sadece bir yıllığına ek kompozisyon dersi vermek üzere bir yer edinebilirsiniz. Bu arada internet geliştikçe gelişir ve bizler kirayı bile karşılamayan aptal bir maaş uğruna kışımızı yırtarken, C+ verdiğimiz çocuklar üniversiteden güle oynaya mezun olup borsa zengini olurlar.

Sarah tüm bunların doğru olduğunu görüyor ama beklentilerini ayarladıktan sonra, gerisinin önemli olmadığını düşünüyordu. Doktoranın mutlaka bir yere varması gerekmiyordu, değil mi? Şöyle birkaç yılı okuyarak ve düşünerek geçirmek, aşırı espresso ve buz gibi esprilerle sersemlemiş zihninin yeniden açmak fena mı olurdu? Sadece yüksek lisansını tamamlayıp, belki bir hazırlık okulunda ders verebi-

lır ya da barış örgütüne katılabilir ve hatta herkes gibi internet trenine atlamanın bir yolunu bile bulabilirdi.

Sarah'ın hakkında gelen şey öğretmenlik oldu. Bazı insanların hoşuna gidiyordu bu meslek tabii; kendi seslerini dinlemek, tutsak bir izleyici kitlesi karşısında zekâlarını sergileyebilmek... Bir de kendisi gibi eğitmenler vardı, sınıf ortamında iletişimi kesinlikle başaramayanlar. Onlar insanı uyuşturan bir ısrarcılıkla, bir noktayı tekrar tekrar vurgular ya da bir düzine yarım yamalak ifade edilmiş fikrin çevresinde, herhangi birinde karar kılamadan turlayıp dururlardı. Önceden hazırlanmış notları duygusuzca okur ya da doğaçlama konuşmaya çalışırken arapsaçı cümlelerin içinde kaybolup giderlerdi. Hele bir de espri yapmaya çalışıyorlarsa Tanrı yardımcıları olsun. Bu durumda kendilerine bakan yüzler sıkkın, şaşkın ya da düşmanca olur, ama çoğunlukla da sadece acıma duygusuyla dolup taşardı. İşte Sarah'ya iki sömestr süren eğitmenliğinden geriye kalan da bu olmuştu: Ömrü boyunca yetecek kadar acınma duygusu.

Meteliksiz kalan ve moral çöküntüsüne uğramış olan Sarah, sonunda okuldan ayrıldı ve Starbucks'a dönüş yaptı, ancak bu kez kendisine ve geleceğine olan inancı ciddi şekilde azalmış olarak. İşte tam bir başarısızlık örneğiydi. Cinselliği hâlâ muğlakta ve zannettiğinin yarısı kadar bile akıllı olmadığını yeni keşfetmiş, yirmi altı yaşında bir kadın. Sarah her gün kendisine, *ben acı verici derecede sıradan bir hayat sürdürmeye mahkûm, acı verici derecede sıradan bir insanımı*, diye hatırlatıyordu.

Aldığı bu mütevazı dersi adeta resmetmek istercesine, aynı sonbaharın soğuk bir gününde eski sevgilisi Amelia,

Starbucks'ın kapısından içeri girdi. Yanında gururla dikilmiş duran geniş çeneli Koreli kocası ve göğsüne bağlanmış bir aletin içine, yüzü öne bakacak şekilde oturtulmuş, tombul, koca gözlü bebeğiyle, etrafa tam anlamıyla ışık saçıyordu. İki kadın birbirlerini anında tanıdılar. Amelia kapıda donakalmıştı. Sarah ile Amelia birbirlerini baştan aşağı süzdüler.

Sarah, durumun garipliğini ve o anın duygusal yoğunluğunu belli etmeye çalışırcasına üzgün bir şekilde gülümsedi, ancak Amelia bu gülümsemeye karşılık vermedi. –Artık daha dolgun, daha az genç kız ifadeli ve göz çevresinde yorgunluk izleri taşıyan- yüzünde en ufak bir arzu, pişmanlık ya da biraz da 'olsa şaşkınlık ifadesi belirmedi. Sarah'nın bu yüzde görebildiği tek şey, tanıdık bir acıma ifadesiydi. Sanki Amelia da, karşısındaki öğretmenin ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri olmayan, o birinci sınıf öğrencilerinden biriydi. Kocasına bir şeyler fısıldadı ve o da, *Sahimi?* demeden önce Sarah'ya anlık, afallamış bir bakış fırlattı. Amelia omuz silerken öyle bir hali vardı ki, değil bir zamanlar Aretha Franklin eşliğinde iç çamaşırlarıyla dans edip, bitmek bilmez bir gülme krizi geçirerek küçücük bir yatağın üzerine birlikte yığılışlarını anlamak; şu yeşil önlüklü zavallı kadını nasıl olup da tanıdığını dahi kavrayamıyormuş gibiydi. Küçük kusursuz aile kapıdan çıkıp da, arkalarında Sarah'yı sahte bir gülücükle sırada bekleyen kişiye, bilmem kaçınıcı kez, Starbucks'ta “küçük boy” diye bir şey olmadığını anlatırken bıraktıklarında, o en azından Amelia'nın aklından geçenin bu anı olduğunu umuyordu.

İşte, diyecekti diğer annelere, benim bir anlık zayıflığım

da buydu. Mesele şu ki, bu durum hiç de bir an sürmemiştir. Bütün bir kış ve hatta bir sonraki bahar boyunca devam etmişti. Ta ki sıkıcı bir sabah –devamlı müşterilerden biri olan, orta yaşlı, düzgünce kesilmiş sakallı ve sakin ama otoriter bir edası olan- Richard kasanın önünde belirip ona, kendisinin de aynı derecede kötü bir gün geçirip geçirmediğini sorana dek. Bu sözler Sarah’ya yıllardan beri duyduğu en kibar sözler gibi geldi. Kendisini bu ıssız parkta buluşu da işte böyle olmuştu.

Sarah çömelip yavaşça bebek çantasından yerlere dökülen ıvır zıvırı toplamaya başladı. Lucy’ye “yardım et” demesi gerektiğini biliyordu –üç yaşına gelen çocuk artık kendi dağınıklığının sorumluluğunu alma çağına gelmiştir - ama bu prensipte ısrar etmek, yeni bir huysuzluk nöbeti yaratma riskine değmeyecekti.

Üstelik Sarah, yerdeki tahtaların sivri kenarlarının diz kapaklarına gittikçe daha çok batışına aldırış etmeksizin anlamsız bir acı çekerek, o acıyı belki de hakkettiğini düşünerek ve hatta bir iki saniye içinde ondan zevk bile almaya başlayarak böylece çömelmiş halde durduğu sürece ne kadar az yardım alırsa, diğer annelerin suçlayıcı bakışlarından da o kadar uzak kalabilecekti.

Sarah’nın *Hizmetçinin Öyküsü / The Handmaid’s Tale* kitabı, *Berenstain Ayları Dışçıye Gidiyor* kitabının üzerinde, kapağı altta kalmış halde duruyordu. Bu iki kitabın görüntüsü Sarah’yı garip bir utanç duygusuyla doldurdu. Kitapta anlatılan, günahlarının kefareti için şehri boydan boya dolaşıp, kendilerini halkın ortasında kırbaçla-

yan o Orta Çağ kişilikleriyle kendi arasında ani bir hısımlık hissetti. Pek yakında bebek çantasında kırbaç da taşımaya başlayabilirdi.

“Belki de kendine bir liste yapsan iyi olur,” dedi Mary Ann. “Sonra da kapıya as ki evden çıkmadan önce göreceğin en son şey o olsun. Ben öyle yapıyorum.”

Bu park da beni pek uzun süre paklamaz, diye düşündü Sarah. Başını kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı.

“Sağol,” dedi. “Gerçekten çok faydalı bir tavsiye.”

Kaykaycılar

Seksen bir...Seksen iki...

Saat dört civarında, Aaron uykudayken ve Todd da üçüncü ve son set sınavı bitirmek üzereyken Kathy cep telefonundan aradı.

Seksen üç...

Kathy'nin "Merhaba," diyen mekanik sesi telesekreterden alt kata doğru yayıldı. "Nasılmış benim en sevdiğim erkeklerim? Havuzda eğlendiniz mi?"

Seksen beş...

"Todd, saat altı buçuktan önce eve gelemiyorum. Savaş Esiri röportajlarından biri uzadı. Bütün öğleden sonrayı arayı kapamaya çalışarak geçirdim. Kusura bakma."

Todd ritmini bozmamaya çalışarak inledi... Seksen yedi... Akşam yemeğinden önce biraz koşmayı planlamıştı oysa... Seksen sekiz... Sola eğilerek... Seksen dokuz...Öne doğru daha iyi...

"Hamburgerlerle Akıllı Sosisler dolapta. Sadece salatayı yapıp, biberlerle patlıcanı iyi zeytinyağlarından biriyle ma-

rine etsen yeter. Evet. Bu kadar galiba. Babanı üzme Aaron. Anneciğın seni seviyor. Görüşürüz.”

Doksan iki... Kolları titremeye başlamıştı... Doksan üç... Şu koşu işini gerçekten de istiyordu... Doksan dört... Kahrolası Savaş Esirleri... Doksan beş... Akıllı Sosis, ne aptal bir ad... Doksan altı... Birkaç yıl içinde bu çocuklar uyanıp da yedikleri şu berbat vejetaryan sosislerin farkına vardıklarında... Doksan yedi... Çok kötü olacak... Doksan sekiz... İki tane kaldı... Doksan dokuz... İşte bu kadar yavrum...Yüz... Evet!.

Sıçrayarak yerden kalktı, bedeni, yüzer taneden üç set sınavın her birinin yaydığı mutluluk dalgası ile titriyordu. Evet, hayat berbat şeylerle doluydu. Örneğın, Kathy’nın, Todd’un egzersiz planlarını mahveden gecikmeleri. Eve her geldiğinde feci yorgun ve bütün gün Aaron’dan uzak kalmış olmanın suçluluğu içinde olması. Ve sanki bunların tamamı Todd’un suçuymuş gibi davranması, ki bir noktaya kadar da öyleydi ama bunu sürekli hatırlatmanın ne âlemi vardı ki?

Öte yandan berbat olmayan bir sürü şey de vardı. Dışarıda takılmaktan başka yapılacak hiçbir şeyin olmadığı uzun yaz günleri. Mayolu genç annelerle dolu havuzda geçen öğleden sonralar. Ve bedeninin şu anki hissiyatı; kanının kaslarına hücum edişı ve triseplerindeki şu harika sızı. Ve Aaron’un ona o anda, tam zamanında seslenişı. Bunun da güzel bir yanı vardı; küçük bir çocuğun her şey için size ihtiyaç duyması ve bunu söylemekten korkmaması.

“Dayan küçük dostum,” dedi. “Hemen geliyorum.”

Aaron çoğu sabah güne ısıll ısıll gözlerle, sevecen ve sevimli

bir köpeciğin enerjisi ile dopdolu olarak uyanırdı. Oysa, her ne kadar bir gereklilik olsa da, akşamüstü uykuları onda tam tersi bir etki yaratıyor gibiydi. Yatak odasından mahmur ve somurtkan bir yeniyetme gibi, palyaço şapkası düzleşmiş ve komik bir şekilde yamulmuş, sıırıslıklam bezi dizlerine kadar sarkmış halde çıkıveriyordu. *Yiyecek bir şeyler ister misin?* gibi masum bir soru bile onu delirtip, bir çığlık nöbetine ya da hüngür hüngür ağlama krizine sürüklemeye yetiyordu. Aylar süren deneme yanılma yöntemi Todd’a tek bir kelime bile söylememeyi öğretmişti. Bay Aksi’yi bir koltuğa otur-tup eline bir bardak süt ve bir Oreo kurabiyesi verip, teybe de *Raffi Konserde*’yi koyuyordu.

Aaron masaya yavaş yavaş yayılırken, Todd marulun su-yunu süzgeçte süzmeye ve akşam yemeği için hızla bir mik-tar balzamikli taze salata sosu yapmaya koyuldu. Sonra ek-mek tahtasını çıkartarak patlıcanlarla biberleri doğramaya, kızartılabilir parçalara bölmeye başladı.

“Tingalayo!” diye dalgın dalgın söyledi şarkıyı. “Koş be-nim küçük eşeğim, koş!”.

“Babacığım.” Raffi’nin aksine Aaron, şarkılara eşlik et-me fikrine ciddi şekilde karşıydı. “Sen sus.”

“Pardon. Unuttum.”

Eğer bundan on yıl önce birisi ona günün birinde bir yan-dan akşam yemeği hazırlarken bir yandan da çocuk şarkıla-rına tempo tutan bir ev erkeği olacağını söylese, Todd bunu hayal bile edemezdi. O zamanlar o büyük bir Pearl Jam ve Buffalo Tom hayranı, dernekli okul çocuğuydu. Raffi ilgi alanının tamamen dışındaydı. Şimdi ise Raffi, Todd’un ya-şamındaki tek ve en önemli müzik varlığıydı. O ve Aaron

haftada en az iki gün konser albümünü dinliyorlardı. Üniversite ikinci sınıfın bahar tatilinde *Nevermind* nasıl Todd ve onun dernek kardeşlerinin hayatlarının merkezindeki albüm olduysa, bu da Aaron ile onun yaz albümüydü. İş öyle bir noktaya gelmişti ki Todd, Raffi'nin şarkı aralarındaki konuşmalarını kelimesi kelimesine ezberlemiş, CD ile aynı anda tekrarlar olmuştı.

“Çocuklar, beş küçük ördeğin şarkısını biliyor musunuz?”. Dinleyiciler bağırarak onaylarken bir duraklama oldu. Sonra da küçük, hınzır bir kıkırdama. “Neyse, bu zaten başka bir şarkı.”

Çocuklarının dinlettiği müzikten nefret eden birçok ebeveynin aksine Todd, itiraf etmekten korkmuyordu: O Raffi'yi *seviyordu*. Müziği etkileyici bir müzikti, adamın kendisi de kibar ve alçak gönüllüydü. Bu adamda herhangi bir kasıtlılık ya da belli bir yaşa gelince insanı artık yormaya başlayan saçma sapan Rock yıldızı yapmacıklıklarından hiçbiri yoktu. Şurası belliydi ki, Raffi hiçbir zaman “beyaz” bağımlısı olmayacak, karısı ve küçük kızını terk edip, sırf zengin ve şöhret olmanın ne derece sıkıcı olduğuna dikkat çekebilmek için beynine kurşun sıkmayacaktı.

“Babacım?” Aaron başparmağını burnunun ucunda tutmuş, şüpheli bir ifade ile havayı kokluyordu.

“Evet?”

“Şey...”

“Ne oldu?”

“Kaka gibi bişi kokuyo.”

“Ah, Aaron. Sana kaç kere dedim?”

“Bezimi ellemedim,” dedi, başını hararetle ve inkâr ederek sallayarak. “Gerçekten, gerçekten ellemedim.”

Tren Kazası, üç yaşında bir erkek çocuğun mentalitesine mükemmel uyum sağlayan bir faaliyetti. Aaron’ın kendisinin akıl ettiği bu vahşi ve basit oyun, salonda yere kurulu dairesel bir düzeneğin üzerinde iki lokomotif (*Lokomotif Thomas* serisinden Gordon ve Percy) birbirinin aksi yönde, ister istemez çarpışacakları o ana dek iterek, mutlu mutlu çuf çuf sesleri çıkartmaktan ibaretti.

“Bum!” diye bağırdı Aaron. Bu çarpışmaya daima eşlik eden bir ses efektiydi. “Al bakalım, Gordon.”

“Ahh,” diye inledi Todd, lokomitifi bir yana devrilirken. “Canım yandı, Percy.”

Aaron, Todd’un kırılgan sesine ve uyduruk İngiliz aksanına kahkahalarla güldü. Yüz tane tren kazası yapsalar Aaron yine *Bum!* diye bağırdı ve Gordon’un canının yüzüncü kez yanmasına, hiç eksilmeyen bir coşkuyla gülmekten katılırdı (Todd her zaman Gordon olurdu ve Gordon da her zaman canı yanan taraf.) Bu, üç yaşında olmanın hoş ama biraz da delice yanlarından biriydi: Hiçbir şey eskimiyordu. İyi ise iyi kalıyordu; en azından dört yaşına gelene kadar.

Nedense Todd, Tren Kazasını beyinsizce tekrar etmeyi, bazı kitapları aralıksız beş altı kez okumaktan ya da Şeker Diyarı gibi aptal bir oyunu defalarca oynamaktan daha az rahatsız edici buluyordu. Bu belki de erkeklere has bir şeydi ama iki tane somut nesnenin gümbürtüyle çarpışmasını izlemenin verdiği inkâr edilemez bir tatmin vardı.

Bum!

Ahh...

Oyun, kilidi açan anahtar sesi ile beklenmedik bir şekilde sonlandı. Aaron, Percy’i bıraktı ve gözlerini, açılmakta olan kapıya, sanki sözlerle ifade edilemeyecek derecede harika bir şey olmak üzereymiş gibi dikerek, hızla ayağa fırladı.

Kathy elbette harikaydı. Hatta uzun bir iş gününün sonunda, aşırı yüklü alışveriş çantasını yere bırakıp, yorgunlukla inerken bile. O yokken buna ihtimal vermek zor olsa dahi, Kathy aslında insanı her zaman, hatırlandığı kadar güzel olmakla şaşırtabilen türden bir kadındı.

“Annecim!” dedi Aaron, soluğu kesilerek. Palyaço şapkasını çıkartıp, omzunun üstünden fırlattı. “Geldin sen!”

“Benim küçük oğlum,” dedi Kathy, bir dizinin üzerine çömelip kollarını bir İsa posterindeki gibi iki yana açarken. Todd bu posterı yıllar önce kilisede gittiği pazar okulu sınavından hatırlıyordu. “Tatlımı çok çok çok özledim.”

Aaron odanın bir ucundan annesinin kollarına atılıp, yüzünü onun göğsüne gömdü. Kathy de onun yumuşacık saçlarını öyle bir sevecenlikle okşadı ki, Todd başını çevirmek zorunda kaldı. Todd elindeki lokomotif bakakaldığını fark etti. Sanki Gordon’ın hırçın ifadesinde, kendisine Tanrı’dan gönderilmiş bir mesaj vardı.

Canım yandı, Percy.

Aaron’un güzel yüzünü incelerken memnuniyetsizce başını sallayarak “Yüzün yanmış senin biraz, değil mi?” dedi Kathy. “Baba güneş yağını unuttu mu yine?”

Hafta arası akşam yemeklerinden sonra Todd, belediye kütüphanesine gidip, baroya giriş sınavına çalışırdı. Bunu ra-

hatlıkla evde de yapabiliirdi, ancak günde birkaç saatliğine tek başına evden uzaklaşmak, psikolojik bir ihtiyaç halini almıştı. Pleasant Sokak'ın dükkânlarının önünden enerjik adımlarla geçerken Todd, ılık bir yaz akşamında, bir puset ya da üç yaşında bir çocuğun acımasız talepleriyle esir alınmamış, kanlı canlı, özgür bir yetişkin olmanın tadına vardı.

Üstelik, ofis olarak da kullandığı evinde konsantrasyon zorluğu çekiyordu. Aaron ve Kathy'nin yakınlarda bir yerde kıkırdaşıp, sarmaş dolaş olduklarını ya da onu akıllarına bile getirmeden birbirlerine sevgi dolu sözcükler fısıldadıklarını bilmek dikkatini dağıtıyordu. Ne kadar dokunaklı olursa olsun, ana ile oğul arasındaki her gece evi aydınlatan o tutku patlamasının yabancılaştırıcı bir etkisi vardı. Sanki Kathy eve gelir gelmez, Todd önemsiz biri oluveriyordu. Tüm gününü –tüm yaşamını – oğlunun güvenlik ve mutluluğunu sağlamaya adanmış sevgi dolu bir babadan çok, neden-sizce evde yer kaplayan bir yabancı gibi.

Onu hep mahveden şey ise palyaço şapkasıydı. Gün boyunca Aaron bu şapkaya bir ödül gibi davranıyordu –o kafasındayken yemeğini yiyor, oyun oynuyor, uyuyordu ve havuza girmek için onu çıkartması gerektiği ima bile edilecek olsa, gözyaşlarına boğuluyordu – ama Kathy eve adım attığı anda şapka değersiz bir çöp parçası gibi uçarak kafadan çıkıyordu. Todd şundan emindi ki, bu Aaron için, günün o ana kadarki bölümünün – baba bölümü – aptal bir şakadan öte bir şey olmadığını ilan etmenin bir yoluydu. Artık anne döndüğüne göre, gerçek gün başlayabiliirdi. Yatma saatinde önce, çingirdayan pembeli-morlu bir şapkayla etrafta dolanıp, yeni ayaklanmış birinin kendine özgü tarzıyla tüm

dünyaya bir tür s.*ktir* çekme ihtiyacını duymadığı o birkaç kıymetli saat.

Todd bu durumu üstüne alınmaması gerektiğini biliyordu. Yetişkin bir adamın, küçücük bir çocuğun annesine olan bağlılığı yüzünden hiçe sayıldığını hissetmesi saçmaydı. Üniversitede psikoloji eğitimi almıştı ve Ödipus kompleksi ile, gelişim süreci kavramının nüansları konusunda oldukça bilgiliydi. Aaron'un birkaç yıl içinde annesine duyduğu, yapıp tutuşan bağlılığı aşacağını biliyordu. Ergenlik çağına geldiğinde ise, dışarıda rastlaştıklarında Kathy'yi görmezden bile gelebilirdi. Ama tüm bunlar gelecekte olacaktı. Bugün Todd kıskançlık duyuyor, dışlandığını hissediyordu ve hatta biraz da kızgındı. Tüm bunların çaresi de evden defolup çıkmaktı.

Kaykaycılar, dışarıda, kütüphanenin önünde ydiler ve Todd da neler yaptıklarına göz atmak için her zamanki yerini aldı. Bu gece dört kişiydiler. On ila on üç yaşları arasında, diz boyu şortlar, bol tişörtler ve modaya uygun eski tarz lastik ayakkabılar giyen erkek çocuklar. Başlarında kaskları vardı ama çenealtı bağları takılı olmadığından ya da gevşek bırakıldığından koruyucu olarak hemen hemen işlevsizdiler. Todd bunu birkaç gün önce diğerlerinin G. dediği, sıska, kolları bacakları lastik gibi olan kaykaycı kralına söylemiş, ancak çocuk ona artık uzmanlaşmış oldukları o boş bakışlardan biriyle karşılık vermişti; omuz silkmeye bile zahmet etmemişti.

Zarif ve korkusuz G., kaykayı ile arasında neredeyse mistik bir bağ varmış gibi görünen, doğuştan atlet bir çocuk-

tu. Merdiven ve kaldırımlardan atlıyor, metal parmaklık ya da istinat duvarlarının üzerinde kayıyor ve hemen hemen her zaman da ayakları üzerinde yere konuyordu. Ona kıyasla yerde daha çok vakit geçiren arkadaşları, sadece en temel manevraları çalıştıkları halde kendilerini sık sık yerde, sere serpe uzanmış, sessizce inler ve sızlayan popolarını sıvazlar-ken buluyorlardı.

Todd onu her gece buraya getiren ve aynı çocukların, aynı sınırlı beceri repertuvarını tekrar tekrar sergileyişini izlemesine neden olan şeyin ne olduğundan emin değildi. Nedenlerden biri samimi bir merakı. Artık temel bir erkek çocuk becerisi haline gelmiş olan şeye duyulan, rehabilite edici öğrenim mahiyetinde bir merak. Çocukken kaykayı hiç öğrenmemişti – daha ziyade organize, rekabet üzerine kurulu sporlarla ilgiliydi – ve zamanı geldiğinde, babasının ona bisiklete binmeyi öğrettiği gibi, Aaron’a kaykayı öğretebilmeyi istiyordu. Yaklaşık bir hafta önce kendine bir kaykay alma niyetiyle Jock Heaven’a gitmiş, ancak satıcı yanına yaklaşınca ödleklik etmişti. Otuz yaşında bir adamın kendisi için kaykay satın alması, nedense uygunsuz görünmüştü ona.

Eğer Kathy onu burada, kayın ağacının altında, tek kolunu yeşil bir posta kutusuna dayamış halde, kendi kendine gelin güvey olmuş Olimpik bir hakem gibi kaykaycılar gözlemlemekle vakit geçirirken görse, duruma çok daha basit bir açıklama getirirdi; örneğin Todd’un kendi profesyonel geleceği ile ailesinin uzun vadeli maddi beklentilerini sürün-cemede bırakıp, tehlikeye atmakta olduğu gibi. Haklı bir tarafı da olurdu tabii. Baroya kabul sınavına yeniden girmek

sahneye adım atar atmaz unutacağını çok iyi bildiği repliğini ezberleyen bir aktör misali, bu sınava yeniden çalışmak zorunda olmaktadır. Ama Todd'un tek istediği şey vakit öldürmek olsaydı bunu yapmanın başka yollarını da bulurdu (ni-tekim hepsini de biliyordu). Kütüphanede dergi okuyabilir, internette sörf yapabilir, kitap raflarına göz atabilirdi. Bir külah dondurma alır, onu bir parkta banka oturup, sallana sallana yerdi ya da Greenview göletinde yüzen asabi ördek-
lere ekmek atabilirdi. Hatta lisenin olduğu yere kadar turlayıp, okul takımının amigolarını her zamanki antrenmanlarını yaparken izleyebilirdi ki bu antrenmanlar Todd'un zamanındakilerden bin kat daha seksiydi. Ama o bunların hiçbirini yapmıyordu. O hep buraya geliyordu.

Todd, G. ve arkadaşlarını haftalardır, bazen aralıksız bir saat kadar izlemiş, ancak çocukların hiçbirinden herhangi bir tepki alamamıştı. Ne isteksizce başlarıyla bir selam verme hareketi, ne de homurdanarak söylenmiş bir merhaba. Dünyaya karşı duvarlarla izole edilmiş, içe dönük bir tavırları vardı. Sanki onların o fazlasıyla sınırlı faaliyet alanlarının dışında, kayda değer hiçbir şey bulunmuyordu. Gözleri hep yere bakıyordu ve aralarında homurdanarak, tek heceli sözcüklerle iletişim kuruyorlardı. İçlerinden biri zorlu bir iniş yaptığında ya da kötü bir şekilde düştüğünde ve hatta kendi yaşlarında birtakım hoş kızlar bazen durup da, aralarında fısıldaşıp kıkırdayarak onları izlemeye koyulduklarında bile başlarını pek kaldırmıyorlardı.

Ben de böyleydim herhalde, diye düşünürdü Todd bazen. Ben de onlardan biriydim mutlaka.

Annesinin öldüğü günün öğleden sonrasında Todd ve arkadaşları arabalara kartopu fırlatmaktaydılar. Yollar kaygandı ve tuzak kurdukları bir steysin vagon patinaj yapıp yolun karşısındaki kaldırıma çıkmış, birkaç çöp tenekesini devirip Andersonlar'ın ön bahçesine çöpleri savurmuştu. Todd'un arkadaşlarının çoğu kaçışmıştı ama orta yaşlı sürücü arabasından fırlayıp ocak ayına has alacakaranlıkta ağlamaklı bir halde bağırmaya başladığında, o ve Mark Tollan birkaç yapraksız çalının arkasında çömelmiş, eldivenlerini ağızlarına bastırarak kıkırdıyorlardı.

“Memnun oldunuz mu şimdi? İstediğiniz bu muydu?”

Bir saat kadar sonra, donmuş, heyecanlı ve kurtlar gibi aç bir halde – o günlerde sürekli kurtlar gibi açtı zaten – eve geldiğinde Todd'un fark ettiği ilk gariplik, evde yemek kokusunun olmamasıydı. İkinci gariplik ise normalde işten eve daha geç saatte dönen babasının evde olması ve yüzünde adeta meş'um bir ifade ile kanapede tuhaf bir şekilde dimdik oturuyor olmasıydı. Daha babası konuşmaya başlamadan Todd basıldığını anlamıştı. Gerçi şimdi emin de değildi. Acaba şöför onu bir şekilde tanımış mıydı? Arkadaşlarından biri itiraf mı etmişti? Komşu büyüklerden biri olup biteni mi görmüştü?

“Otur oğlum. Seninle konuşmam lazım.”

“Arabayla mı ilgili?” diye sordu Todd.

Babası şaşırmıştı. “Sana biri mi söyledi?”

“Hayır, sadece içime doğdu.” Todd kendisini paylanmaya hazırladı ama babası, az önce konuşmakta olduklarını unutmuş gibi garip bir şekilde sessizleşti. “Benim hatamdı babacığım. Yapmamam lazımdı.”

“Ne diyorsun sen?” Babası yumuşak bir sesle konuşmuştu ama ses tonunda, sanki sakın kalabilmek için büyük bir çaba harcıyormuş gibi bir gerginlik vardı. “Kaza bu. Kimse- nin suçu değil.”

Todd’un güçlü bir şekilde hissettiği, cezanın erteleneceği hissi o anda aniden kafa karışıklığına dönüşüverdi. Babası nedense acayip, neredeyse mekanik bir sesle annesinden bahsetmeye başlamıştı. Arabayla Sears’den eve geliyormuş. Yollar tehlikeliymiş. Otobana çıkışta rampada kontrolü kaybetmiş. Parmaklıkları devirmiş. Ağaç arabayı ikiye bölmüş; hafızasında bu ifade yer etmişti. Gerçi şimdi geriye dönüp bakınca, babasının o anda onun kafasında böylesine korkunç bir görüntü yaratmaya kalkışabileceğine inanmıyordu.

“Üzgünüm, Todd. Böyle olmuş işte. Hastaneden yeni döndüm. Doktorlar ellerinden geleni yaptılar.”

“Janie biliyor mu?”

“Bir saate kadar onu havaalanından alacağız.”

Biz tahmin etmiştik, diye düşündü Todd. Kendini bildi bileli, o ve kız kardeşi Janie – Todd’dan yedi yaş büyüktü ve üniversite birinci sınıftaydı – anneleriyle hep kötü bir şöför olduğu için dalga geçerlerdi. Araba kullanırken sürekli dudaklarını büzüştürerek makyajını kontrol eder, dikiz aynasından güzelliğine bakardı. Cüzdanını altüst etmek ya da radyo kanalını değiştirmek için gözünü uzun süre yoldan ayırırdı.

Önüne bak, derlerdi ona. *Birisini öldüreceksin*.

Büyük ihtimalle sadece kendimi, derdi annesi, anlaşılmaz, neşeli bir sesle.

“Peki, ne yapacağız?” diye sordu Todd.

Babası bir an için dalıp gitmiş gibiydi. Avucuna karalanmış bir cevap bulmayı umarmışcasına, birkaç saniye eline baktı ve hafifçe Todd'un omzuna dokundu.

“Yolumuza devam edeceğiz,” dedi, sesi yeniden her zamanki sertliğine biraz olsun bürünmüştü. “Hiçbir şey değişmeyecek. Hayatını böyle, hiçbir şey olmamış gibi sürdürmeni istiyorum. Annen de böyle ister zaten.”

Todd ortada bir plan olduğunu anlayınca öylesine rahatlamıştı ki, ne derece akıllıca olduğunu sorgulamak hiç aklına gelmedi. Annesinin cenazesinden iki gün sonra, küçükler ligi basket takımının playoff maçında oynamış ve on yedi sayı atmıştı. Bundan bir gün sonra da okula dönmüştü. Ne zaman öğretmenlerinden biri, o bilindik sevecen sesle nasıl olduğunu sorsa, Todd hep öylesine kendinden emin ve kesin bir şekilde *İyi* diyordu ki, kimse gerçekten iyi olup olmadığını ya da yaşadıklarıyla ilgili birisiyle konuşma ihtiyacı duymadığını anlamak için ona baskı yapmıyordu.

Lise ve üniversite hayatı boyunca Todd vefat etmiş olan annesinin ve kısa sürede yeniden evlenen babasının ondan istediği şeyi yaptı. Derslerinde ve oyun sahasında çok başarılı oldu; korkunç bir darbeyi göğüslemiş, başarılı ve uyum sağlamış bir çocuğu temsil etti. Hem de hiç teklemeden – asıl oyun kurucu olarak maçlara çıkarak, okulda dereceye girerek, sosyal faaliyetler başkanı olarak, birçok kız arkadaş edinerek ve baş vurduğu beş hukuk fakültesinden üçüne kabul edilerek.

Ancak evlenip, yeni doğmuş bir bebek babası olduğunda varlığının özünde ters giden, çözümlenememiş ve kusurlu bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başladı. İşte onu her

gece böyle kolu posta kutusuna yapışmış halde, kaykaycılarını seyretmeye ve çaresizlik içinde bir kez olsun kendisini fark edip, hoş bir şeyler söylemelerini ve hatta belki de gölgelerin arasından sıyrılıp hak ettiği yeri alması için aralarına davet etmelerini ummaya iten şey de bu kusur, bu eksiklik ya da her ne haltsa o olmalıydı.

Balo Kralı

“Bu adamı hadım etmeleri lazım”.

Mary Ann bu sözleri amirane bir tavırla, sanki konuyla ilgili başka herhangi bir görüş olamazmış gibi beyan etti. Cheryl ve Theresa da içtenlikle onaylayarak başlarını salladılar. Sözü geçen “adam” kırk üç yaşında, eskiden Katolik okulunun görevlisi olan, cinsel suçtan sabıkalı, Ronald James McGorvey’di. Yaşlı annesi ile birlikte, Sarah ve Lucy’nin parka giderken her gün önünden geçtikleri, mütevazı bir çıkmaz sokak olan, 44 Blueberry Court adresine yeni taşınmıştı.

Sarah, McGorvey’nin - tombul, uzun boylu, seyrek saçlı ve tedirgin ifadeli bir adamdı- piknik masası üzerine yayılı duran, kötü fotokopi ile çoğaltılmış el ilanındaki gölgeli yüzünü dikkatle inceledi. Bu ilan, son günlerde kasabanın her yerinde rastlanan, telefon kulübelerine asılı, sileceklerin altına sıkıştırılmış, kapıların altından atılmış yüzlerce ilandan biriydi. NEZİH İNSANLAR DİKKAT!!! diye uyarıyordu ilan. ARAMIZDA SAPIK VAR! Metnin kalın olmayan harflerle yazılı kısmında, McGorvey’nin defalarca teşhirle suçlandığı ve halen “1995’te kaybolan, dokuz yaşındaki

Rhode Island'lı bir kız çocuğunun faili meçhul davasının en önemli şüphelisi” olduğu anlatılıyordu.

“Çabuk ve temiz,” diye devam etti Mary Ann. “Kes gitsin. O zaman komşuları uyarmakla falan uğraşmana gerek kalmaz.”

Sarah, Mary Ann'in, “hepsini-sallandıracaksın-bunların” ses tonunu taklit ederek “Bir de ne yapacaksın biliyor musun?” dedi. “Kesilmiş penisini ilkokulun girişine asacaksın. Hani, diğer sapıklara ibret olsun diye.”

Konuşmanın iğneleyici tonunu fark eden Cheryl ve Theresa hafifçe kıkırdadılar. Mary Ann Sarah'ya buz gibi bir bakış attı.

“Komik mi sence bu?”

“Bir adamı sırf teşhircilik yaptı diye hadım etmek istediğine inanamıyorum.”

“Eğer çocuklarımı korumam için bu gerekiyorsa, neden olmasın?” dedi Mary Ann. “Üstelik adam büyük ihtimalle de katil.”

“Adam sadece şüpheli. Bu ülkede bunun anlamı şu; adam suçlu olduğu kanıtlanana dek masum.”

“Suçlu olduğu *kanıtlandı* zaten. Sence niye hapse atıldı?”

“Ee? Cezasını çekti. Topluma borcunu ödedi.”

Sarah kendisinin duruma böylesine dar ve yasaları savunan bir çerçeveden yaklaştığına inanamıyordu. Üniversite-deyken, Andrea Dworkin ve Cathrine MacKinnon'un öncülük ettiği katı anti-pornogrofi politikasının ateşli bir taraftarı olmuş ve oldukça beğenilen “Tecavüzün Normalleştirilmesi: Ataerkillik ve Evlilik İçerisinde Tecavüz” başlıklı bir sosyoloji tezi hazırlamıştı. Biliyordu ki, Kadın Çalışmaları bölü-

münün profesörlerinden biri, iflah olmaz cinsel suçluların hadım edilmesini önermiş olsa, kesinlikle itiraz etmezdi. Ancak Mary Ann'e duyduğu nefret öylesine güçlenmişti ki, diğer tüm düşüncelerini bastırıyordu. Mary Ann hayvanlara ve küçük çocuklara iyi davranmayı savunsa, Sarah eziyet etme taraftarı bile olabilirdi.

Bu kadar itici olan fikirleri değildi aslında. Onları ifade edişindeki kendini beğenmişlikti. Mary Ann'in her sözünün ardında sevimsiz bir katiyet ve sanki istediği her şeyi, hayatının her döneminde elde edebilmiş gibi, kişisel bir yetkinlik vardı. *Bu mu?* diye hep sormak istemişti Sarah. *Bu muydu istediğin? Bu cip mi? Şu aptal streç şortlar mı? Haftada bir kereye mahsus, samanlıkta seyrانlar mı? Sesini duyar duymaz sinen şu terbiyeli çocuklar mı?*

"Kırt, kırt." Mary Ann baş ve orta parmağıyla kesme hareketi yaptı. "Sorun halledilmiştir."

"Bazı ülkelerde dükkândan mal çalanların ellerini kesiyorlar," dedi Sarah. "Belki biz de öyle yapmalıyız."

"Büyük ihtimalle hırsızlıkta önemli bir düşüş olur," diyen Mary Ann, Cheryl ve Theresa'dan takdir dolu bir kahkaha aldı.

Sarah, Mary Ann ile ilişkisinde üste çıkan taraf olduğu yanılışına kapılmıyordu ama önemli olan da bu değildi zaten. Önemli olan Mary Ann'in artık onu susturarak ya da zımni akitle sindirmesine izin vermiyor olması ve sesini yükseltmesiydi. Geçen haftaki pirinçli kek olayından sonra Sarah –yürüyüş mesafesi içinde, makul ölçüde insani bir iletişim kurma potansiyeli olan bir yer bulur bulmaz- başka bir parka gitmeye hemen hemen kesin olarak karar vermişti ve

bu karar da onu diğer annelere uyum sağlıyormuş izlenimi yaratmak gibi, kıymeti bilinmeyen bir görevden azat etmişti.

Theresa aniden “benim erkek kardeşim de teşhircilik yapardı,” dedi. “Biz ergenlik çağındayken. Benim odamda ya da arabanın arka koltuğundayken, hatta yemek masasında bile yapardı. Yaptığı şeyi benden başka kimseye göstermemenin bir yolunu her zaman bulurdu.”

“Kimseye söylemedin mi?” dedi Cheryl.

“Hayır,” diyerek başını salladı Theresa. Kendi yanıtına kendisi de şaşırmış gibiydi. “Başı belaya girsin istemedim. Ya da belki birilerinin beni suçlamasından korktum. Bilmiyorum. O üniversiteye gidene kadar sürdü.”

“Çok tiksiniç bir şey bu,” dedi Mary Ann. “Hiç yüzleştin mi onunla?”

“Bir kez,” dedi Theresa. “Beş yıl kadar önce. Biraz sarhoş olmuştuk, ben de sordum. O bunu bir kez olmuş bir şey gibi hatırlıyordu, saçma sapan bir şaka gibi bir şey... Ama aslında defalarca olmuştu. Hergün, ya da her hafta değil belki ama her an olabiliormuş hissi verecek kadar uzun bir süre.”

Sarah kendisine hâkim olamadı. “Hadım etmek lazım mış onu.”

“Aynı şey değil,” diye çıkıştı Mary Ann. “Yabancılarla yapmıyormuş.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” dedi Cheryl.

“Şimdi evli,” dedi Theresa. “Karısı üç numaraya hamile. Ve bütün kardeşlerimin içinde de en iyi geçindiğim odur. Buradan da anlaşıyor zaten.”

Ne anlaşıyor? diye sormak istedi Sarah ama fırsatını

bulamadı. Cheryl birdenbire masanın üzerinden uzanıp, Theresa'nın elini kavradı.

“Bak,” dedi yumuşak ama heyecanlı bir ses tonuyla.

“Ne?”. Theresa içgüdüsel bir şekilde, Courtney, Isabelle ve Lucy'nin sırayla kaydırdıktan kaydığı oyun alanına doğru baktı. “Nerede?”

“İşte orda,” dedi Cheryl. “Balo Kralı.”

“Ah, aman Tanrım.” Theresa müjdeli bir haber almışçasına gülümsedi. “Dönmüş.”

Sarah, diğer kadınların bakışlarını takip ederek, bahar aylarında aniden ortarlardan kaybolmadan önce, birkaç haftalığına Rayburn Okulu parkının müdavimlerinden bir haline gelen, yakışıklı ve esrarengiz Balo Kralı'na bir göz atma hevesiyle salıncakların ötesine doğru baktı. Adamın ortadan kayboluşu, Cheryl, Theresa ve Mary Ann'in duygusal yaşamlarında derin bir boşluk yaratmıştı. Gün geçmiyordu ki aralarından biri hasretle, onun gelmeyişinin olası nedenleri ve geri dönme ihtimali hakkında tahminlerde bulunmasın.

Sesini, ayıp bir şey konuşan insanların yaptığı gibi alçalarak “Belki de işten atılmıştır,” dedi Theresa.

“İşi olup olmadığını bile bilmiyorsunuz ki,” dedi Mary Ann.

Balo Kralı, çift koltuklu bebek arabasının sağ tarafında oturan, başına pembeli-morlu bir soytarı şapkası takmış, küçük, ince yapılı oğlunun kemerini çözmek üzere yere çömel-di. Arabanın sol tarafına, büyük bir oyuncak ayı oturtulmuştu. Balo Kralı, eli alışık birinin rahatlığıyla oğlunu kaldırdı ve onu iki yanından zincirlerle asılı, kauçuktan yapılma bir

ocuk bezi gibi duran, kk, siyah renkli salıncaa oturttu.

“Belki de biraz ara vermesi gerekmiştir,” dedi Cheryl.

“Neye?” Mary Ann’in sesi nedense sabrı taşmış gibiydi.

“Balo Krallıına,” diye karşılık verdi Theresa.

“Pis iş tabii,” diye kıkırdayarak ekledi Cheryl. “Ama birilerinin yapması lazım.”

Adama takılan isim kulağa her ne kadar komik gelse de, Sarah yine de bunun uygun bir ad olduğunu kabul etmek zorundaydı. Balo Kralı, uzun ve yapılı biriydi. Sr stili bir tutam gr sarı sa, alnından aşağı dökülüyordu. Tipik bir yakışıklılığı vardı. Pazar eklerinde jokey kıyafetleri tanıtımı yapan, kollarını gğsnn üstünde birleştirmiş ya da gözlerini hayretler içinde boşluğa dikmiş, neşeli mankenlere has o hoş, mülayim tarza sahipti.

Yine de bu tür bir etkiyi nasıl yarattığını anlamak zor değildi. Hafta arası oyun parkına gelen erkeklerin çoğu marjinal tiplerdi –orta yaşlı, sakallı ve göbekli, iri yarı tipler, çocuklarıyla birlikte kaydırak kaymakta direten, hakikaten tuhaf akademisyenler, aciliyetten dolayı günlük ocuk bakımı deşteği veren vekil dedeler, kimseyle göz göze gelmeyen mahçup mavi yakalılar, tek tük çalışma-saatleri-esnek-moda-düşkünü-havalılar. Ama bunların hiçbiri, canı sıkılan geç annelerin yaşamına biraz olsun renk katabilmek için, gündüz yayınlanan pembe dizilerinden kaçıp gelmiş gibi görünen Balo Kralı’nın yanına daği yaklaşamazdı.

“Nasıl geçiniyor acaba?” dedi Sarah,

Kimseñ bir fikri yoktu.

“Bir işi olmuştur mutlaka,” diye ısrar etti Sarah. “Evlenmeden nce.”

“Eminim olmuştur,” diye ona hak verdi Mary Ann. “Me-sele şu ki, bu konudan hiç bahsetmedi.”

“Peki ya eşi? Onun işi neymiş?”

“Aslında biz onunla hiç konuşmadık.,” diye açıklama ge-tirdi Cheryl.

“Adını bile bilmiyoruz,” diye ekledi Theresa.

“Sahi mi?” Sarah kendisini hep, Balo Kralı’nın piknik masasında boşalttığı yeri alan kişi olarak tahayyül etmişti. Diğerleri konuyu ona hep bu şekilde yansıtmışlardı: *O gitti, hırkaç gün sonra sen geldin.* “Buranın müdavimi demiştiniz ama.”

“Çok garipti aslında,” dedi Theresa. “Bizlerden biri gibi değildi sanki.”

“Bizi tedirgin ediyordu,” dedi Cheryl. “Sabahları ne gi-yeceğini planlaman ve makyaj yapman gerekiyordu. Çok yorucuydu.”

“Tanrım,” dedi Sarah. “Hangi çağda yaşıyoruz? Bir adamla sohbet etmek için mutlaka flört etmeniz gerekmi-yor.”

“İnsanın biraz gözünü korkutuyor ama,” diye ısrar etti Theresa. “Açıklaması zor gerçekten.”

Sarah, o sırada oğlunu oturttuğu salıncağın yanındakine oyuncak ayıyı sıkıştırmakla meşgul olan Balo Kralı’na göz attı. Ayıyı istediği gibi yerleştirdikten sonra, her iki salınca-ğın da,

çocuk ile ayı onun gözünde eşit öneme sahipmiş gibi sal-lamaya başladı.

“İkiz puseti niye acaba?” dedi Sarah. “Başka çocuğu mu var?”

“Biz sadece bu çocuğu gördük,” dedi Cheryl.

“Çok şeker bir şey,” diye de ekledi Theresa. “Şu çılgın şapkaya bak.”

Belki de çocuklarından birini kaybetmişlerdir, diye düşünürken, acaba Balo Kralı sahiden de trajik bir karakter olabilir mi diye meraklandı Sarah. Omuzlarında korkunç bir acının yükünü taşıyan bir adam hakkında fiskoslaşıp, kıkırdaşmak ne kadar da düşüncesizlik olurdu. Öte yandan şu anda oldukça da kaygısız bir hali vardı. İki salıncak arasında mekik dokurken, bir dizi çiftlik hayvanının taklidini yapıyordu. Taklitler de şaşırtıcı derecede gerçekçiydi –özellikle de tavuk taklidi- ve yetişkin erkeklerde pek görülmeyen, etrafa aldırış etmez bir havayla, bağıra bağıra yapılıyorlardı. Bu Lucy’nin de hoşuna gitmiş olmalıydı ki, daha yakından bakabilmek için kumlukta dolanmaya başlamıştı.

“Annecim!” diye seslendi. “Salla beni.”

Normalde Sarah Lucy’i salıncaklardan uzak tutmaya çalışırdı. Çünkü sallanma hareketi onu adeta hipnotize ediyordu. Salıncaktan inmeye ikna etme işi ise her zaman için tehditler ve rüşvetlerle dolu zorlu bir gayrete dönüşüyor ve her seferinde bir huysuzluk nöbeti ile doruğa çıkıyordu. Ama şu anda bu, yakışıklı bir erkeğe iki boyutlu bir seks objesi değil de, gerçek bir insan gibi davranmanın mümkün olduğunu diğer annelere gösterme şansına karşılık ödenecek küçük bir bedel gibi gözüküyordu. Sarah, bezmiş numarası yaparak yavaşça banktan kalktı.

“Tamam, canım. Şimdi geliyorum.”

“Dur,” diye fısıldadı Theresa, cüzdanını açmış içinde bir şeyler arıyordu.

“Ne?” dedi Sarah.

Theresa, liseli kızlar gibi yılışık yılışık sırtarak cüzdanını havaya kaldırdı.

“Telefon numarasını alabilirsen sana beş kâğıt.”

Küçük çocuk yanında onunla hemen hemen aynı tempoda sallanan Lucy’i biraz şüpheci gözlerle süzdü. Ardından Sarah’ya döndü. Üzeri gerçek zillerle donatılmış, sallantılı, kadife bir şapka giyen biri için ifadesi fazlasıyla ciddiydi.

“Kaç yaş o?”

“Lucy, tatlım?” dedi Sarah tatlı tatlı. “Cici arkadaşaya yaşını söyle bakalım.”

Lucy her zaman olduğu gibi, bir gariplik olmadan veya gereksiz bir çaba sarfetmeden, kolaylıkla gelişebilecek sosyal bir etkileşime şans tanıyacak herhangi bir şey yapmayı reddetti.

Lucy’nin sessizliğine pabuç bırakmayan küçük palyaço “Ben üç!” diye bağırdı. Buna karşılık gelen miktarda parmağını da havaya kaldırdı.

“Doğum günü şubattaydı,” diye ekledi Balo Kralı, Sarah’ya memnuniyetle gülümseyerek. Yakından bakınca yüz hatları Sarah’nın beklediğinden de keskindi –gözler birbirine biraz fazla yakın, alt dişlerinden ikisi ise hafifçe birbirinin üzerine çıkmıştı- ve kusurları bu pakete bir parça insani bir görüntü katıyordu. “Oturak konusu üzerinde hâlâ çalışıyoruz, gerçi.”

“Siz bir de bana sorun,” diyerek kıkırdadı Sarah. “Lucy nisanda üç yaşına bastı. Değil mi tatlım?”

Lucy bu iddiayı ne onayladı ne de reddetti. Eşit derecede

hayret ve dehşet dolu bir ifade ile çocuğa bakmakla yetindi.

“Bazen biraz utangaç olabiliyor da,” diye açıkladı Sarah.

“Aaron pek öyle değildir,” dedi Balo Kralı. “Kendisi tam bir çenebaz.”

“Benim büyükannem New Jersey’de yaşıyo!” diye ilan etti çocuk, bu heyecan verici gerçeği bir an daha olsun gizleyemeden. Fakat sonra gözleri kısıldı ve üzerine sikkın bir hal geldi. “Onun havuz yok.”

“Florida’daki büyükannesinde var da,” diye bilgi verdi Balo Kralı.

Sarah çocuğa, “Yüzmeyi seviyor musun?” diye sordu.

“Köpek balıklarını sevmiyorum,” dedi çocuk. “Seni yerler sonra.”

“Siz ona bakmayın. Yüzmeye bayılıyor. Neredeyse her gün Açık Havuz’a gidiyoruz.” Balo Kralı elini uzattı. “Bu arada adım Todd.”

“Sarah.”

“Seni daha önce görmemiştim buralarda.”

“Sadece birkaç haftadır geliyorum. Önceden şu eski, atlıkarıncaları gıcırdayan parka gidiyordum. Hani şu dondurmacının yanındaki.”

Todd orayı çok iyi biliyordu. O ve Aaron sırf çeşit olsun diye birkaç haftada bir park değiştirmeyi seviyorlardı. Gerçi itiraf etmesi gerekirse, kimi yerler diğerlerinden çok daha iç açıcıydı.

Todd başını çevirerek, Sarah ile kendisini, sinema perdesinde oynayan karakterler gibi gözlerini dikerek, aleni bir merakla izleyen annelere doğru baktı ve, “Sen burada benimle konuşan ilk insansın,” dedi.

“Onları biraz tedirgin ediyorsun herhalde,” diye yanıtladı Sarah. “Parkta yakışıklı erkekler görmeye pek alışık değiller.”

Aman Tanrım, diye düşündü Sarah. Onunla flört ettiğime inanamıyorum.

Todd bu analizi, düşünceli bir edayla başını sallayarak onayladı. Ne yüzü kızardı ne de iltifatı çarpıtmaya çalıştı. İnsan onun kadar yakışıklı olunca, diye akıl yürüttü Sarah, başkalarının fark etmesine şaşırmış gibi davranmanın pek bir anlamı olmuyor herhalde.

“Aslında gerçekten de tuhaf bir durum,” diye onayladı Todd. “Burada umduğum kadar evinde-oturan baba yok.”

“Eşin ne iş yapıyor?” diye sordu Sarah.

“Sinemacı. İkinci Dünya Savaşı gazileriyle ilgili bir belgesel hazırlıyor. En Büyük Nesil falan diyorlar ya işte, bilirsin.”

“*Er Ryan’ı Kurtarmak,*” dedi Sarah.

“Tom Brokaw,” diye tasdikledi Todd.

“Her neyse, bence burada olman harika. Bana kalırsa, erkeklerin çocuğa bakan taraf olmaması için hiçbir neden yok.”

Kısacık bir tereddütten sonra, “İki yıl önce hukuk fakültesini bitirdim,” diye içini döktü Todd. “Ama avukatlık sınavını bir türlü geçemiyorum. Şimdiye kadar iki kere kaldım sınavdan.”

“Zor bir sınavmış,” diyerek başını salladı Sarah. “Küçük John F. Kennedy’nin de başı bu sınavla nasıl derde girmişti hatırlıyorum.”

Todd, insanların onu avutmak için, küçük JFK’den her

bahsedişlerinde, ki bahsetmedikleri de hiç olmazdı, hissettiği gibi, yine o anlayıştan doğan azabı hissetti. Zavallı adamın babasını kaybedip, uçak kazasında ölmesi zaten yeterince kötüydü; bir de tarihe başarısızlıkla sonuçlanmış avukatlık sınavlarının koruyucu azizi olarak geçmek zorunda mıydı?

“Bilmem ki,” dedi. “Mesele şu ki, ne zaman bu sınavı düşünsem, içimi akıl almaz bir dehşet duygusu kaplıyor. Hani kâbuslar vardır ya, birden bire farkına varırsınız ki, bütün sömestr boyunca matematik dersine girmemişsiniz ve final zamanı gelip çatmış, işte onun gibi.”

“Belki de avukat olmak istemiyorsundur.”

Bu fikir bir an için onu sarsmış gibiydi. “Neyse, belki de bu sefer dileğim yerine gelir. Kathy’le karar verdik, ben bu sınava bir kez daha gireceğim. Eğer beceremezsem, kendime yeni bir yol çizeceğim.”

Bunları itiraf ederken çok doğal bir hali vardı. Başarısızlığından hiç utanıyormuş gibi görünmüyordu. Oysa erkeklerin çoğu böyle davranmazdı –hele Richard hiç. Sarah, Todd’un her zaman böyle candan mı olduğunu, yoksa bir nedenden dolayı Sarah’nın olağanüstü bir dinleyici olduğuna karar mı verdiğini merak etti. Her halükarda, bu adamda insanın gözünü korkutan hiçbir şey yoktu. İlle de bir şey bulmak gerekiyorsa, o da biraz yalnız bir halinin olması, Sarah’nın tanıdığı birçok genç anne gibi, en ufak bir ilgiye karşılık kalbini açmaya fazla hazır görünmesiydi.

“Bebek arabası dikkatimi çekti de,” dedi Sarah. “Başka çocuğunuz mu var?”

“Hayır, sadece Aaron var. Bunu bir indirimden almıştık.

Ekstra koltuk, alışveriş torbalarını falan taşıırken işe yarıyor. Ya da yarıyordu diyelim. Yani Büyük Ayı bize katılana kadar.”

“Lucy pusete binmiyor bile. Biz her yere yürüyerek gitmek zorundayız. Üç blok yol yarım saatimizi alıyor.”

Çocuklarını sallayarak bir on beş dakika daha sohbet ettiler, ta ki Todd saatine göz atıp, öğle vaktinin geçtiğini hayretler içinde fark edene kadar. Sarah’nın aksine o, belli ki salıncak saatini sonlandırmak için etkili bir yöntem geliştirmişti. Beş dakika önceden bir uyarı verdikten sonra, son on sallanmaya gelene dek her geçen dakikayı yüksek sesle söylemişti. Son on sallanmayı ise Aaron ile beraber heyecanlı bir sesle saymışlardı. Sonra kendisi Büyük Ayı’yı salıncaktan indirip, pusetine doğru götürürken, Aaron’un durana dek yavaşlayarak sallanmasına izin verdi. Onu öylece yere çömelmiş, ayının şekilsiz belinin çevresine emniyet kemerini takarken gördüğünde Sarah, tuhaf bir kedere kapıldığını hissetti.

Gitme, diye düşündü. Beni burada onlarla bırakma.

Todd bunu duymuşçasına doğruldu ve meraklı gözlerle ona bakarak gülümsedi. Özel bir soru soracak gibi bir hali vardı.

“Evet,” dedi. “Seninle sohbet etmek güzeldi.”

“Seninle de öyle.”

Sarah, Todd’un Aaron’ı koltukaltlarından kavrayarak salıncaktan kaldırmaya çalışmasını sessizce izledi. Çocuğun ayağı salıncağın aralıklarından birine takılınca, Todd’un istemesine gerek kalmadan yardıma koştu.

“Teşekkürler,” dedi Todd.

“Önemli değil. Bize de sürekli olur. Hatta bazen Lucy’nin özellikle yaptığıını düşünüyorum.”

Todd, Aaron’ı arabasına oturtup, kemerini bağlarken, Sarah’nın gözleri Büyük Ayı’ya takıldı. Ayının yüzünde, korkunç bir şey görüyor ama nasıl yardım isteyeceğini bilemiyormuş gibi dehşetli bir ifade vardı. Todd ayağa kalkıp, buraya kadarmış, der gibi omuz silkti. Sarah düşünmeden konuşmaya başladı.

“Şuradaki kadınlar var ya?” Olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde piknik masası takımına doğru işaret etti. “Sana ne diyorlar biliyor musun?”

Todd’un merakı uyanmış gibiydi. “Ne diyorlar?”

“Balo Kralı.”

“Ah,” diyerek geri adım attı Todd . Sanki bu küçük düşürücü bir şeydi. “Korkunç bir şey!”

“Ama onlar bunu iltifat anlamında söylüyor. Sen onların fantezi dünyalarında çok önemli bir kişiliksin.”

“Demek öyle,” dedi Todd şüpheyle. “Tabii daha kötü bir şey de diyebilirlerdi.”

“İçlerinden biri, senin telefonunu alamayacağıma dair beş dolarına iddiaya girdi benimle,” dedi Sarah, kendi cüretkârlığına bir kez daha hayret ederek.

“Beş dolarına mı?” diyerek gülümsedi Todd. “Yarı yarıya kırışır mıyız?”

“Bir şeyler ayarlarız.”

Todd ceplerini yoklayıp, boş ellerini Sarah’ya gösterdi.

“Kalemin var mı?”

Sarah çantada kalemi olduğunu biliyordu ama canı sırf onu almak için, ta piknik masasına kadar yürümek istemedi.

Üstelik çok daha iyi bir fikri vardı.

“Onları asıl ne şoke ederdi biliyor musun? Bana sarılman.”

Bir iki saniye için ikisi de hiç hareket etmediler ve Sarah’ın kendine olan güveni sarsılmaya başladı. Ama sonra Todd ona doğru bir adım attı. Yaz günü gökyüzünün göz kamaştırıcı mavisi, Balo Kralı’nın yüzünde yansıyordu. Utangaç bir şekilde gülümseyip kollarını açtı.

Sarah bu kadar uzun boylu birine sarılma duygusuna yabancıydı. Yüzünü Todd’un köprücük kemiğine doğru bastırdı. Adamın koltukaltlarında yayılmakta olan ter lekesine rahatsız edici derecede yakındı. Todd’un vücudundan nahoş bir koku yayılıyordu ama bu Sarah’ya garip bir huzur verdi.

“İşte bu güzeldi,” diye fısıldadı Todd.

Sarah, Todd’un göğsüne gömülü başını sallayarak tasdikledi ve sanki okul balosunda dans ediyorlarmış gibi onu biraz daha kendine doğru çekti. Sırtı piknik masasına dönmüktü, o yüzden de bu sarılmanın diğer annelerde yarattığı dehşeti ancak hayalinde canlandırmakla yetinmek durumundaydı. Başını çekip yukarı doğru kaldırdı.

“Asıl ne komik olurdu biliyor musun?”

Sarah sonraları geri dönüp baktığında, Todd’un bu soruyu yanıtlayıp yanıtlamadığından hiç emin olamamıştı. Başını sallamış ya da muğlak bir sesle mırıldanarak onaylamış olabilir. Ama her halükarda Todd, tam da onun kasedettiği şeyi, hem de sanki Sarah ona en ufak ayrıntısına dek açıklamış gibi aynen yapmıştı.

İlk öpüşme deneme mahiyetinde, bir oyun sergiliyorlarmışçasına, yarı ciddi. Ama ikincisi gerçektir. Önce nazik,

ardından şiddetli ve daha sonra da tam anlamıyla heyecan vericiydi. Sabahın ikisinde, okul yatakhanesinin önünde olsa, müthiş bir anlam ifade edecek türden bir öpüşmeydi. Ama tabii öğle vakti, bir oyun parkında, neredeyse tamamen yabancı insanların ortasında olunca, bir tür çılgınlık halini alıyordu. Neyse ki, içlerinden biri, sonunda diğerinden uzaklaşma sağduyusunu gösterdi. Gerçi Sarah hayatı boyunca bunu yapanın kim olduğunu hatırlayamadı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

Todd koluyla ağzını sildi. Yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı.

“Vay canına,” dedi.

“Gitsen iyi olur,” dedi Sarah.

Todd başını sallayıp, tek kelime etmeden, futbol sahasının uzanıp giden hayali yeşilliği boyunca puseti yavaşça iterek yürümeye başladı. Sarah onun geniş sırtının gittikçe uzaklaşmasını, dayanabildiği kadar uzun bir süre izledi, ardından da, o sırada hareketsiz salıncağında oturarak, annesinin izlediği manzarayı seyredip, ayaklarıyla dalgın dalgın havayı döven kızına doğru döndü.

“Hadi yola koyulalım,” dedi.

Lucy ilk defa, annesi onu salıncaktan kaldırırken, şikâyet etmeksizin boyun eğdi. İkisi, el ele tutuşarak, sessizlik içinde piknik masasına geri döndüler. Diğer annelere doğru yaklaşırken Sarah’ın ayakları yalpalıyor, yüzü gurur ve utançla cayır cayır yanıyordu. Cheryl ve Theresa ona tam anlamıyla dumura uğramış gibi bakıyorlardı. Mary Ann ise sanki öfkeden kudurmuştu.

“Eminim kızın bunu oldukça eğitici bulmuştur,” dedi.

“Adı Todd’muş,” diye karşılık verdi Sarah. “Avukat. Ve gerçekten de çok hoş biri.”

Kaygılı Aileler Komitesi

Aaron penisini yeni keşfetmişti. Ne zaman boş vakti olsa –televizyon izlerken ya da masal dinlerken- eli alt taraflara doğru kayıyor ve yüzü gevşeyip, hülyalı bir ifadeye bürünüyordu. Bu yeni hobi, lazımlık eğitiminde önemli bir ilerleme kaydederek, gündüzleri evde büyük çocuk külodu giymeye başladığı zamanla çakışmıştı (geceleri ya da insan içindeyken hâlâ bebek bezinin rahatlığına ihtiyaç duyuyordu). Çoğu zaman banyoya son dakikada koşuşturmak zorunda kaldığından, sadece küloduyla dolaşıyordu ve bu erişim kolaylığı ile belindeki lastikli külodun rahatlığı bir araya gelince, ortaya karşı konması zor bir açık davet durumu çıkarmıştı.

Çocuk yetiştirme kitaplarından, çocuklukta mastürbasyonunun sık rastlanan ve zararsız bir aktivite olduğunu öğrenen – ve ne olursa olsun her bireyin kendi bedeni üzerinde hâkimiyet hakkı olduğuna inanan – Todd ve Kathy, Aaron’ın kendini keşfetme faaliyetlerine karışmama kararı almışlardı. Ama arada bir şüpheyi de düşmüyor değillerdi.

“Sen de çocukken yapıyor muydun bunu?” dedi Kathy. O sırada, bir yandan dalgın dalgın *Koca Kırmızı Köpek Clifford*’un videosunu izleyip, bir yandan da minik erkeklik or-

ganını okşayan Aaron'ı koridordan izliyorlardı.

“Sanmıyorum,” dedi Todd. Erken çocukluk döneminin ayrıntılarını pek hatırlamıyordu. Hatırlamaya çalıştığında ise her seferinde aklına tek gelen şey, onu gece yatağına yatan annesinin havada asılı duran yüzüydü. Arada bir hâlâ, algısının kıyılarında hissederek gibi olduğu, o aydınlık, heybetli, sevecen görüntü...

“Ben kesinlikle yapmıyordum,” dedi Kathy. “Annem bana alt tarafımın pis olduğunu ve hiç ellemememi söylemişti. Tabii parmak emmeme de izin vermezdi. Bırakmam için şu korkunç yapışkan şeyden sürmüştü gece parmağıma.”

Todd, Kathy'nin eskiden müthiş hoşlandığı Dr. Ruth taklidini yaparak “Pağmak emmek zon değce noğmaldiy!” diye haykırdı. Taklidi sevişirlerken, Kathy'i rahatlatmaya ve biraz sıra dışı şeyler denemesini sağlamaya çalıştığı zamanlarda yapardı. (Kelepçe takmak zon değce noğmaldiy!” Bu Kathy'nin en sevimli tuhaflıklarından birisiydi (ya da eskiden öyleydi): onu, söz konusu uygulamanın “normal davranış” sınırları dahilinde olduğuna inandırdığınız sürece, her şeyi yaptırtmanız mümkündü. “Ve büyyük kığmızı kövpekten tağhik olmak zon değce noğmaldiy!”

Kathy kibarlık ederek hafifçe gülümsedi ama akli şimdi-den başka bir konuya takılmıştı.

“Bu arada,” dedi. “Şu flaş kartları yapıyor musunuz?”

“Çok fazla yapmıyoruz,” diye itiraf etti Todd.

Kathy geçenlerde bir okul-öncesi “Eğlenceli Matematik” kiti satın almıştı. Aaron'ın rakamlara biraz kafa yormaya başlamasını – onları tanımasını, yüze kadar saymayı öğrenmesini, basit toplama işlemleri yapabilmesini – istiyordu ve

her ne kadar Todd bu projeye duyduğu ilgisizliği dile getirmiş olsa da, onun bu işle yoğun bir şekilde ilgilenmesi yönünde tek yanlı bir karar almıştı. Fakat Tanrı aşkına, çocuk daha üç yaşındaydı. Eğlenceli vakit geçirme kavramı halen iki treni kafa kafaya çarpıştırmaktan ibaretti. Şu anda matematikle uğraşmasına hiç gerek yoktu.

“Keşke biraz yapsanız,” dedi Kathy. “Sadece temel kavramlara biraz aşına olmasını istiyorum. Sırf biz matematikte kötüydük diye onun da korkması gerekmiyor.”

“Ben matematikte kötü falan değildim,” diye itiraz etti Todd. “Çarpım tablosu hariç. O konuya bir türlü kafam basmıyordu.”

Kathy tekrar Aaron’a döndü.

“Tatlım?” Dikkatini çekebilmek için bu sözü üç kez, git-tikçe daha yüksek bir tonla söylemesi gerekti. “*Clifford* bittiğinde flaş kartlarımızı yapacağız, tamam mı?”

Aaron başıyla onaylayıp tekrar televizyona döndü – Todd’a göre o anda zaten ne olsa kabul edecekti. Todd, Kathy’nin yanağına bir öpücük kondurdu.

“Peki o zaman,” dedi. “Kitaplarıma döneyim bari.”

Sesine beceriksizce, kayıtsız bir ifade vermeye çalışarak, “Nasıl gidiyor?” diye sordu Kathy.

“İyi,” diye karşılık verdi Todd. “Neden sordun?”

“Bilmem. Sadece bazen endişeleniyorum senin için,” dedi Kathy. “Bizim için endişeleniyorum.”

Todd onu yine öptü, bu kez alnından.

“Endişelenecek bir şey yok.”

Todd bazı kaykay manevralarının anlamını kavrayamıyordu. Her zaman seyrederek anlaşılan hareketler olmuyordu bunlar; yani ön tekerleri havaya dikmek ya da parmak ucunuzda basket topu döndürmek gibi. Kimi zaman, değil becerip beceremediklerini, çocukların ne yapmaya *çalıştıklarını* anlamak bile zordu.

Örneğin bu akşam, hepsi basit bir hareket üzerinde çalışıyordu. Bir sörfçü gibi eğilmiş vaziyette, acele etmeden kayıyor ve sonra bir anlığına havaya zıplıyorlardı. Kaykaycı becerikli ise kaykayı lastik ayakkabılarının tabanına mıkna-tısla çekilmiş gibi yapışıyordu ve tekerlekler tekrar yere indiğinde, çocuk önceki gibi kaymaya devam ediyordu. Değil-se, kaykay ayaklarının altından kayıyor, kaldırımı doğru dalışa geçiyor, genelde ya ters dönüyor ya da yan yatarak yere çakılıyordu. Kaykaycısının üzerinde olup olmamasına (ki üzerindeyse oldukça ilginç bir düşüş ortaya çıkabiliyordu) bağlı olarak da, ya hafif bir takırtı ya da ciddi bir gümbürtüye neden oluyordu.

Tabii ki yumuşak bir iniş, acılı bir taklaya tercih edilirdi ama her şey bundan mı ibaretti yani? Doğru yapıldığında bile bu manevra fazlasıyla gösterişsiz, onca gayrete değmezmiş gibi görünüyordu. Yine de kaykaycılar Todd'un yanından birbiri ardına, birtakım hayali figürler gibi süzülerek geçiyor, eğilip sıçırıyor, doğrulup düşüyor ve anlamsız performanslarını bir yeniyetmenin sarsılmaz sabrıyla sergiliyorlardı. Sanki her bir çocuk, *bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama başka bir şey yapacak kadar büyüyene dek yapmayı sürdüreceğim*, diyordu.

Todd, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi salıncakların

yanındaki öpüşmeyi hayalinde yeniden canlandırdı ve gözlerini kapatıp, sessizce inledi. Böyle bir şeyin, herkesin ortasında, kısacık bir sohbetten sonra, bütün o kadınların ve çocukların gözleri önünde gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordu (Aaron, gördüğü şey konusunda çok meraklanmıştı. Todd ona bunun sadece bir taklit, büyüklerin oynadığı bir oyun olduğuna dair bir açıklama yapmış, o da konuya haklı olarak şüpheyile yaklaşmıştı). Ama Sarah onu öpmekle kalmamıştı. Bedenini akıl almaz bir samimiyetle onunkine bastırarak, tam ağzının içine doğru, onayladığını belli eden, yüreklendirici bir sesle, tatlı tatlı mırıldanmıştı. Todd nerede olduklarının farkına vardığında, Sarah'nın kışını kavramasına *şu kadarlık* kalmıştı. Todd geri çekildiğinde, Sarah sersemlemiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Todd ise onu devam etmek için tam oracıkta ve o anda evine davet etmekte çok zorlandı. Gerçi yanlarında üç yaşında iki bebekle “devam” sözünün ne anlamı olabileceğini de bilemiyordu ya, neyse.

Aradan bir hafta geçmiş ve Todd ne onu görebilmiş ne de ondan haber almıştı. Aaron'la ikisi ertesi sabah Rayburn Okulu'nun parkına yeniden gitmişler, ancak kimseyi görmemişlerdi. Sözde ona “Balo Kralı” diyen üç şirret kadın da dahil. Kadınlar birkaç gün sonra ortaya çıkmışlardı ancak Todd onlara Sarah'yı sorduğunda, sanki Sarah hakkında, soyadı ve yaşadığı yer de dahil hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp, sağır dilsizi oynamışlardı.

“Sormanıza şaşırdım,” demişti kürdan bacaklı, buyurgan olanı. “Birbirinizi gayet iyi tanıyormuş gibi bir haliniz vardı halbuki.”

Todd ona kendisi ve Aaron'ın öğleden sonraları genelde orada olduklarını söylediğini gayet iyi hatırladığı halde, Sarah Açık Havuz'a da hiç uğramamıştı. Görünüşe bakılırsa onunla yeniden bağlantıya geçmek ve park fantezisinin ikinci aşamasını – her neyse bu ikinci aşama– keşfetmek için pek de acelesi yoktu. Böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi Todd. İlişkiye girmek istediği falan da yoktu zaten. Sadece onu bir daha görmek, belki de olanlarla ilgili biraz konuşmak ve onun da karşılaşmalarıyla ilgili kendisi gibi karışık hisler içinde olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Çünkü şu lanet olası öpüşmeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Olup biten her şey çok esrarengizdi. Todd aylardır ne zaman genç, çekici bir anne ile sohbet etse, kendisini bu tür şeyler hayal ederken buluyordu -*Sevgili Penthouse forumu, ben 31 yaşında, evde oturan bir babayım ve az önce oyun parkında başıma gelen şeye inanmanız mümkün değil*- ve şimdi gerçekten de böyle bir şey olmuştu. Bu, birdenbire ergenlik çağına dönmek gibi bir şeydi. Seksin bir rutin ya da yaşamın tahmin edilebilir bir parçası değil de, durduk yerde, sizin bakmadığınız bir yerden – ki genelde de bakıyor olursunuz– fırlayıp ortaya çıkabilen, esrarengiz ve insanı değiştiren bir şey olduğu zamanlara dönmek gibi. Bir partiye git ve bam! Tam orada. Alışveriş merkezi, McDonald's, hatta kilise! Kızın biri size gülümser ve işte bambaşka bir gün.

Her yerde, her an bir ihtimalin bulunduğu dair bu duygu yitirmek, evlilik hayatıyla birlikte gelen bir şeydi. Todd bununla her gün mücadele ediyordu. Evet, her gece muhteşem bir kadınla yatağa girdiği doğrudu. Her canı istediğinde onu öpebilirdi (yani, çoğu zaman). Ama arada bir

değişiklik olsun diye, sırf hâlâ yapılabildiğini kanıtlamak için bile olsa, başka birini öpebilmek güzeldi. Sarah'ın onun tipi olmamasının ve hatta, uzun bacakları ve pırıl pırıl saçları olan, gerektiğinde bir manken kadar alımlı görünmeyi gayet iyi becerebilen Kathy ile kıyaslandığında pek de güzel olmayışının dahi bir önemi yok gibiydi. Dikkatle incelendiğinde Sarah kısa boylu, erkeksi, hafifçe patlak gözlü ve biraz da asabi görünüşlüydü. Bakımsız, dağınık saçları ve Todd'a göre gereğinden biraz kalın kaşları vardı. Ama ne fark ederdi ki? Onun aklından geçeni okumuş ve kollarına atılıvermişti. Sarah sanki Todd'un, yazdığını bile hatırlamamıştı – ta ki nefes nefese kaldığı ve ayrılmakta güçlük çektiği o sahnenin tam ortasına varana dek – bir senaryoyu ezberleyip gelmişti.

“Hey, sapık!”

Todd bu sözü duyunca bir darbeyi savuşturmak istercesine korkuyla eğilip, kollarını havaya savurdu. Minivan öylesine yavaş yaklaşmıştı – ya da Todd öylesine içine kapanmıştı – ki, Todd önünde durup kaykaycılar görmesini engelleyene dek fark etmemişti.

“Küçük oğlanlar hoşuna gidiyor, değil mi?”

Sesindeki alaycı ton şimdi daha belirgindi. Todd kalkanlarını indirdi ve şoförün kim olduğunu çıkarabilmek için gözlerini kısarak arabanın içine doğru baktı. Şoför de boyununu ön koltuktan uzatmış, ona bu konuda yardımcı olmaya çalışıyordu. Açık pencereden kendisine sırtan tombul surata ait ismi çıkartabilmesi birkaç saniye sürdü.

“Tanrım, Larry, bu konuda şaka bile yapma lütfen.”

Larry Moon, Todd'un geçen yaz, sıcak dalgası bastırđıđı sırada gittiği Stuart Caddesi'ndeki fiskiyeli parkta birkaç kez sohbet ettiği ve o zamandan bu yana da hiç görmediği babalardan biriydi. Otuz yaşlarında, tıknaz, kalın enseli bir adamdı. Eskiden polisti ve kısa süre önce tam maluliyet yüzünden emekliye ayrılmıştı. Gerçi herhangi bir fiziksel sorunu varmış gibi de görünmüyordu.

"İşin mi var?" dedi.

"Aslında, benim, eee, çalışıyor olmam lazım." Todd – kendisine bile – pek gerçekçi görünmeyen bu iddiayı desteklemek için çantasını havaya kaldırdı. "nmzdeki ay avukatlık sınavına gireceğim de."

"Sen geçen sene de girmemiş miydin o sınava?"

"Evet," dedi Todd. "Ne kadar başarılı olmuşum, değil mi?"

Larry, Todd espri yapmış gibi güldü. Kilidi açtı ve arabanın kapısı aniden açıldı.

"Atla," dedi. "Daha iyi bir fikrim var."

Larry bir futbol topu ile bir dürbünü arabanın arkasına atarak koltukta yer açtı ve bir yığın mavi kâğıdı kavrayıp Todd'un kucağına fırlattı.

"Sorun olmaz değil mi?" dedi. "Düzgün tutmaya çalışıyorum da şu kâğıtları."

Todd sapık uyarısını anında tanıdı. Sırf geçen hafta eline bunlardan  tane geçmişti. Biri posta kutusunda, biri pazar gazetesinin içinde, biri de süpermarkete gittiğinde hafif aralık bıraktığı araba camından içeri atılarak. Broşürün altında kısa bir dipnotta, *Masraşları Kaygılı Aileler Komitesi tarafından karşılanmıştır*, yazıyordu.

“Sen komiteden misin?” diye sordu Todd.

“Komite benim. Masrafları, Hazel Caddesinden Larry tarafından karşılanmıştır, demekten iyidir. Biraz daha resmi.”

“Bu pisliği nereden duydun sen?”

“Bir internet sitesi var. Devlet, mahkûm edilmiş cinsel suçluların yerlerini belirtmek zorunda.” Larry ona dikkatle baktı. “Sen hiç bakmıyor musun oraya?”

“Düzenli olarak değil,” dedi Todd.

“Bence Tacizci Chester kapı komşun oluyorsa, insanların bunu bilmeye hakkı var, öyle değil mi?”

“McGorvey senin kapı komşun değil ya?”

“Kapı komşum değil. Ama yeterince yakınımda.” Larry’nin yüzü karamsar bir hal aldı. “Adamı hadım edip, bitirmeliler şu işi.”

Todd, konuyla ilgili daha ölçülü olan kendi fikrini söylemeksizin, Larry’nin katı fikrini anladığını belirtir şekilde, elinden geldiğince abartmadan başıyla onayladı. Bunu takip eden sessizlik sırasında Todd’un dikkati arabanın radyosunda tatlı tatlı çalan müziğe odaklandı.

“Raffi hayranı mısın?”

“Ne?!” Larry’nin bu soruyla irikilmiş gibi bir hali vardı.

“Bu Raffi değil mi? ‘Büyük Güzel Gezegen’?”

“Hay aksi.” Larry kaseti çıkartma düğmesine yumruk attı. “Bazen ne dinlediğimin bile farkına varmıyorum.”

“Aslında ben bazı şarkılarını seviyorum onun,” diye atıldı Todd. “Birkaç tanesini. Adamın fan kulübünün başkanı falan değilim tabii.”

Larry karşılık vermeyince Todd bu konuda gereğinden

fazla açıksözlülük edip etmediğini düşünmeye başladı. Larry şöför koltuğunu kaydırıp, Todd'un vücudunu sinir bozucu bir dikkatle, bacaklarından yukarı doğru süzerek incelerken, Todd'un rahatsızlığı daha da arttı.

"Bayağı iyi görünüyorsun," dedi. "Spor salonuna mı gidiyorsun?"

Kahretsin, diye düşündü Todd.

Kendisini aptal gibi hissetti. Daha çok da Larry adına utanç duydu. Tabii ya, adam başka ne düşünecek? Kenara çekiyor, sana sapık diyor ve arabasına davet ediyor, sen de nereye gittiğini bile sormadan atlıyorsun. Beş yaşındaki çocuk bile anlar bu kadarını.

"Sık sık koşuyorum," dedi Todd. "Bol bol sınav, mekik, falan."

"Bu inanılmaz bir şey." Larry sırtarak Todd'un koluna sıkı ama dostça bir yumruk attı. "Aylardır seni arıyorum ve tam pes ettiğim anda varoşlardaki uyuşturucu müptelası fahişeler gibi köşede dikilmiş, karşıma çıkıyorsun."

"Neden beni arıyordun ki?" Todd pek hayırlı görünmeyen uyuşturucu müptelası fahişe benzetmesini fazla deşmeye karar verdi. "Bir şey mi soracaktın?"

Larry, Todd'dan çok kendine hitap ederek "Bizim çocuklar bu işe bayılacak," dedi.

Keyfi kaçmış halde, *çocuklar mı?* diye düşündü Todd. *Ne çocukları?* Ama Todd'un soruyu sormasına fırsat kalmadan araba aniden iki trafik şeridi arasında yön değiştirerek, lisenin spor sahasının park alanına doğru girdi. Burası bol ışıkla aydınlatılmıştı ve insanı rahatlatan bir yoğunlukta aktiviteye sahne olmaktaydı – yaşlılar ayaklarını sürüyerek sa-

hayı turluyor, birkaç genç çocuk bir lakros topunu fırlatıyor ve iki Çinli kadın da bir alet hangarının yakınında Tai Chi yapıyordu. Larry yeniden bacaklarını süzmeye başladığı halde Todd vesveselerini bir kenara bıraktı.

“Lastik ayakkabı giymen iyi olmuş,” dedi Larry.

Her ne kadar başarılı ve tatminkâr bir dönem olsa da, Todd’un lise futbol kariyeri öylesine berbat bir sahada geçmişti ki, nostaljik bir anının kendine has o ışıltısı bile bu görüntüyü güzelleştiremezdi. Arthur “Yumrukçu” Ryan Stadyumu’nun çimleri kabaydı, çizgilerinin arası ise emektar saha bakıcısının büyük maçlar ve mezuniyet törenleri öncesinde bitki özlü bir spreyci boyayla kapatmaya çalıştığı sabit kel noktalarla doluydu. Bu organik yer kaplaması, yirmi iki çift ayağın alt alta, üst üste tepinmesine, ancak saha boyası olarak kullanılan beyaz toz kadar dayanabilirdi. Bu toz, ilk çeyreğin sonuna dek anca kalır daha sonra da saha ve gol çizgilerini, oyuncular, hakem ve izleyicilerin hayal gücüne bırakırdı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, toprak da iyi kurumazdı. Bir saatlik bir sağanak yağmur sahayı, saldırgan bir defans oyuncusunun elinden kurtulmaya çalışan birinin ayakkabısını ayağından emip çıkartma yeteneğine sahip kö-tücül bir bataklıkla dönüştürürdü.

Larry ile beraber, teknoloji harikası Bellington Bomber’s sahasına adım attıkları anda Todd, *Bunun üzerinde koşuşturmak, lisedeki sahaya kıyasla ne harikadır*, diye düşündü. Göz kamaştırıcı gece maçı ışıklarının altında, bir sayı bölgesinden diğerine, düzenli sıralar halinde ilerleyen bakımlı beyaz şeritleriyle ve rakamlarıyla Karayip güzelliği misali ışı-

dayan mavi-yeşil kabuklu bu suni çimlerde koşuşturmak... Üstü açık tribün boşken ve yalnızca yarım düzine adam top fırlatır, orta sahada ısınma hareketleri yaparken bile stad-yum etrafa -Todd'un da hemencecik karın boşluğunda his-settiği- güçlü bir beklenti ve romantizm duygusu yayıyordu.

“Vay be,” dedi “Ne saha ama.”

“Güzeldir gerçekten,” diyerek onayladı Larry. “Ama fazla elastik değil. Betonda oyun oynar gibi oluyor insan.”

Orta sahadaki adamlar durdular ve hazırlıksız bir karşı-lama komitesi gibi toplastılar. Hepsi de Larry'ninki gibi önün-de MUHAFAZALAR yazan gri tşört ve şort giymişlerdi. Todd yaklaştığı sırada hiç çekinmeden gözlerini dikip bakmaya başladılar ama hepsinin tetkik edici bakışlarının toplamı bi-le, Larry'nin arabasının dar alanına sıkışmış o bakışlardan daha az mahremdi.

“Kim bu?” diye homurdandı, varil göğüslü, saçlarını ta-lim çavuşu gibi sıfıra vurdurmuş, birçok kez kırılmış gibi görünen bir burnu olan adam.

Larry kolunu Todd'un omzuna doladı. “Bu adam size bahsettiğim oyun kurucu.”

Todd kendisine bu şekilde hitap edildiğini duyunca irkil-di. Fıskiyeli parkta Larry ile birbirlerine futbol anılarını an-lattıklarını hayal meyal hatırlıyordu ama ona en az on yıl gi-bi uzun bir zamandır bu oyunu oynamadığını söylemiş ol-malıydı. Hayatının şu döneminde, ne kadar yedinci sınıf öğ-rencisi olabilirse, o kadar oyun kurucu olabilirdi.

“Sen bize taşındı demiştin,” dedi boyu anca bir yetmiş olan, ama Mike Tyson gibi yapılı, kel kafalı, siyah adam. Ti-şörtünün alt kısmını, bir fitness dergisinin kapağından fırla-

mış gibi görünen kaslarıyla dolu karnını ortada bırakacak şekilde kesmişti.

“Az önce rastlaştık,” diye açıkladı Larry. “Kütüphanenin önünde.”

“Umarım dediğin kadar iyidir,” dedi bir dizinde ortopedik bir bant olan, sırık gibi biri.

“Üniversitede oynamış,” dedi Larry. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

Todd o anın, as takımında yer almadığını ve gittiği okulun da çok küçük bir okul olduğunu söylemek için pek de uygun bir an olmadığına karar verdi. Kumaş şortu ve polo tişörtü içinde kendisini yeterince “yabancı” hissediyordu zaten.

“Ben olayın biraz gerisinde kaldım,” dedi. “Kimsiniz sizler?”

“Biz Muhafızlarız,” dedi talim çavuşu.

“Polisiz,” dedi siyah adam.

“Üç-Bölge Geceyarısı Dokunmalı Futbol Ligi’nde oynuyoruz,” diye ekledi Larry. “Birçok kasabanın takımı var.”

“Oyun kurucumuzun karısı takımdan ayrılmasını istedi,” dedi dizinde bant olan adam. “Çok fazla darbe aldı da.”

Diğer Muhafızlar konuşan adama, büyük bir sırrı ifşa etmiş gibi dik dik baktılar.

“Darbe mi?” dedi Todd. “Dokunmalı dememiş miydiniz?”

“Sıkı dokunmalı!” dedi Larry. Takım arkadaşlarının bunu eğlenceli bulmuş gibi bir hali vardı.

“Aslına bakarsan, devirmeli!” dedi talim çavuşu, burnundan gelen kömik bir sesle. Todd o anda dosdoğru ona bakıyor olmasaydı, adamın burun deliklerine bez parçası tıktığı-

na yemin edebilirdi. “Sigorta durumları yüzünden Dokunmalı diyoruz.”

O ana kadar sesi çıkmayan, tombul yüzlü, dev gibi adam, “Bir oyun kurucuya gerçekten çok ihtiyacımız var,” dedi.

“Hadi birkaç basit pas çalışması yapalım” diye öneride bulundu Larry.

Todd sağduyusunun devreye girmesini bekledi. Önünde bir sürü mazeret vardı. *Eşim geceleri çalışıyor. Önemli bir sınava hazırlanmam lazım. Geceleri, değil futbol oynamak, göz kapaklarımı bile zor kaldırıyorum. Darbeleri sevmem.* Ama orada, koca turkuaz halının üzerinde, parlak ışıkların altında, etrafı kendilerine Muhafızlar diyen adamlarla çevrili halde durmak öyle güzel bir histi ki. Hele de kütüphanenin önünde dikilip, kaykay yapan on ikilik çocukları izlemekten kat kat daha iyiydi. İçinde, Sarah öpmeden hemen önce canlanan hisse benzer bir his uyanmıştı. Sanki dünyası yarılmış ve ortaya tüyleri diken diken eden yeni bir ihtimal çıkmıştı.

“Biraz ısınayım bari,” dedi onlara.

Antrenmandan sonra Larry Todd’u yeni birlikteliklerini kutlamak üzere bira içmeye davet etti. Todd hayır demeye yeltendi –çünkü saat onu geçmişti- ama sonra, “cehennemin dibine!” diye düşündü. Haftanın her günü dışarıda içki içmiyordu ya.

“Şerefe!” Larry bardağını havaya kaldırdı. “Hiç fena değildin.”

“Öyle mi dersin?” Todd, Larry’nin yüzünde samimiyetsizlik emareleri aradı. “Bazıları pek de öyle düşünmedi

ama.”

“Kim? Tony Correnti mi?” Larry Todd’un kaygılarını savuşturdu. “Çok iyi biridir o. Sırtındaki gömleği verir adama.”

Todd’un Correnti –yamuk burunlu talim çavuşu – ile tartışması, antrenmanın sonuna doğru, topu oyuna sokma çalışması sırasında gerçekleşmişti. Todd tam pası yollamış, top tatlı bir spiral çizerek döndükten sonra, Todd’un daha şimdiden tercih ettiği pas alıcısı olan kısa boylu siyah adamın, DeWayne Rogers’ın ellerine konmuştu. İşte o sırada Correnti gereksiz bir sertlikle Todd’u suni çimlerin üzerinde dümdüz yere serdi. Larry’nin gayet güzel söylediği gibi, zemin ancak yeni döşenmiş asfalt kadar yumuşaktı.

Her ne kadar nefesi kesilmiş olsa da Todd’un canı yanmamıştı. Ayağa kalktı ve kollarını iki yana açıp, ağzı açık bir halde, tüm bedeniyle *sen ne halt ediyorsun?*, der gibi gözlerini kendisine saldıran adama dikti. Correnti Todd’un üzerine yürüdü ve kavgaya girişecekmiş gibi suratının dibine sokuldu.

“Bir sorun mu var?” diye çıkıştı.

“İş işten geçtiği halde çullandın.”

“Vah zavallı bebek.”

“Pasörü itip kakmak derler buna. Hangi hakem olsa çaldı bunu.”

“Bu ligde hakem yok şeker çocuk.”

Todd buna ne karşılık vereceğini bilemedi.

“Sakin ol, tamam mı? Alt tarafı lanet olası bir antrenman işte.”

Correnti, Todd’un suratına güldü. “Sence Denetçiler sa-

kin olacak mı? Sence Müfettişler tozunu atmadan önce senden izin alırlar mı?”

“Güya seninle aynı takımdayız.”

“Burası Minikler Ligi değil, ahmak. Ya gıkını çıkarmadan topunu oynarsın ya da defolup gidersin, tamam mı?”

Larry, Todd’a bu konuyu dert etmemesini söyledi. Dediğine göre Correnti sadece onu deniyor, takıma uygun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Eski bir deniz piyadesi,” diye açıklamaya çalıştı Larry. “Eski moda bir bahriyeli işte.”

Todd kendine hafif hafif nefes alması gerektiğini hatırlatarak başını salladı. Her nefes alışında, bir noktadan sonra göğüs kafesinde batma hissediyordu.

“Önceki oyun kurucunuzun ayrılmasına şaşmamak lazımdır.”

“Küçük Scotty Morris.” Larry bu adı küçümseyerek söylemişti. “Kofinin teki. Seninki gibi bir darbe alsa, ayağa bile kalkamazdı.”

Todd iltifata karşılık başını salladı. Correnti’nin yaptığı gereksiz sertliğin dışında, antrenman oldukça iyi gitmişti. Topu sandığından da iyi fırlatmıştı – çektiği sınavlar işe yaramıştı işte – ve upuzun bir aradan sonra futbol içgüdülerinin hâlâ yerinde oluşuna hayret etmişti.

“Koşarken atış yapmayı becerebilecek pek fazla adam yoktur,” diye devam etti Larry. “John Elway’e benziyordun sahada.”

“Teşekkürler,” Todd’un gururu okşanmıştı. “Hep Elway’in tarzını örnek almışımdır.”

“Evet, belli oluyor.” Larry barmene işaret etti. “Hey,

Willie, bana ve yeni oyun kurucuma birer tane daha verse-ne.”

İkinci birayla üçüncü bira arasında bir yerlerde, Todd ona oğullarının nasıl olduğunu sorduğunda, Larry’nin keyfi birden kaçtı. Todd, ikizleri fıskiyeli parktan hatırlıyordu. Koca kafalı, iri yarı çocuklardı. Babalarının birer kopyasıydılar.

“Çocuklar iyi,” dedi Larry. “Ama evlilik işi pek de iyi gitmiyor.”

Todd işin ayrıntısını öğrenmeye çalışmadı. Larry’i o kadar da iyi tanıımıyordu – karısını görmemişti bile – ve konunun kendisini ilgilendirmediğini düşünüyordu. Ama Larry’nin canı belli ki konuşmak istiyordu.

“Joanie çalışmam gerektiğini düşünüyor. Bütün gün evde aylaklık etmek için fazla genç ve sağlıklı olduğumu söylüyor.”

Beklentiyle Todd’a baktı. Konuyla ilgili fikrini soruyormuş gibiydi. Todd ise konuyu fikir sahibi olacak kadar iyi anlamadığını düşünüyordu.

“Peki neden emekliye ayrıldın? Sormamın sakıncası yoksa?”

Larry bu soruya çok şaşırmış gibiydi.

“Bilmiyor musun?”

“Hiç anlatmadın ki.”

“Haa,” dedi Larry. “Ben de herkes biliyor sanıyordum.”

Todd başını sallayıp beklemeye başladı. Larry düşünceli düşünceli birasından kocaman bir yudum aldı ve başını Todd’a doğru eğdi. Yakında kimseler olmadığı halde, sesini alçalttı.

“O çocuğu vuran bendim,” dedi. “Alışveriş merkezindeki.”

Todd hemen konuyu kavradı. Olay birkaç yıl önce, Aaron’ın yeni doğduğu zamanlarda olmuştu. Silahlı, siyah bir gençle ilgili bir uyarıyı araştırmak üzere yerel polislerden biri Bellington Alışveriş Merkezi’ne gönderilmişti. Polis merkeze kendi silahını çekmiş halde girmiş ve tam o sırada şüpheliyi yürüyen merdivenlerle yiyecek katına çıkarken görmüştü. Ardından çocuğu takip edip, Taco Bell büfesinin önünde kıstırmıştı. Çocuk silahına doğru uzandığında ise olan olmuştu. Polis, ancak ölümcül kurşunlarını yağdırdıktan sonra çocuğun taşıdığı silahın aslında oyuncak olduğunu fark etmişti. ‘Bir Dolar’ mağazalarından satın alınmış, ucuz, plastik bir altıpatlardı bu.

Bazı Yurttaşlık Hakları grupları olayı protesto ederek – boyu bir seksenden uzun olsa da çocuk daha on üç yaşındaydı – çocuğun beyaz olsaydı kesinlikle vurulmayacağı konusunda ısrar etmişlerdi. Ancak Şube İçİ Araştırma Ekibi, polisin zor kullanımına dair hukuki tüzüğe uygun davrandığı kararına varmıştı. Bundan sonra da bu hikâye yerel gazetelerden silinip gitmişti.

“Tanrım,” dedi Todd. “Korkunç bir şey bu.”

“Hâlâ bununla ilgili kâbuslar görüyorum,” diye itiraf etti Larry. “Adı Antoine Harris’ti. Meğer çok iyi bir çocukmuş. Çok zayıf, sınıfın palyaçosu... Kovboy silahını sallaya sallaya dolaşmanın eğlenceli olduğunu düşünmüş.”

“Nereden bilecektin ki? Öyle olmayabilirdi de.”

“Bana travma sonrası stres sendromu teşhisi konuldu,” dedi Larry. “Üç ayrı psikiyatrist tarafından. İşte bu yüzden

de emekli oldum. Artık işimi yapmam mümkün değildi.”

“Böyle bir şeyden sonra, değil tabii.”

“Joanie, bir iki yıl boyunca evde aylaklık etmeme sesini çıkartmadı. Ama artık tembelleşmeye başladığımı düşünüyor.”

Todd, “Belki başka bir şeyler yapabilirsin?” diye öneride bulundu.

“Ne gibi?” diye çıkıştı Larry. “Costco’da vinç mi kullanayım?”

“Okula dönebilirsin belki.”

“Joanie gibi konuştun.” Larry’nin kendini kontrol etmeye çalışır gibi bir hali vardı. “Ben işimi seviyordum. Başka bir şey yapmak istemiyorum.”

Todd evini ayrıntılı olarak tarif etmişti ama Larry herhalde yanlış anlamıştı. Eve varmadan epey önce, Pleasant’tan çıktı ve Rayburn Okulu yakınındaki dönemeçli sokakların olduğu bölgeye girdi.

“Burası değil,” dedi Todd. “Ben parkın çok daha aşağısındayım.”

Larry ona kulak asmadı. Çift katlı binalar ve eski tip kolonyel evlerle dolu bir bölgeden ağır ağır geçiyorlardı. Herkes uykudaydı. Burası, bahçelerinde terk edilmiş bisikletler, evlerin önüne gerilmiş hokey ağları ve kapıların üstünde iftiharla dalgalanan futbol takımı bayrakları ile Todd’unki gibi mütevazı bir aile semtiydi.

“Piç kurusunun böyle bir yerde yaşamasına izin verdiklerine inanabiliyor musun?”

“Lanet olsun,” dedi Todd. “Burası Blueberry Court.”

Larry acı acı güldü.

“Niye sapığa bir anaokulu da vermiyoruz?”

Larry, 44 numaralı, küçük beyaz bir evin önündeki bir parka arabayı çekti. Eski moda bir lambanın ışıkları, çevresi deniz kabuğuyla süslenmiş kiremitlerle çevrili, bakımlı bir bahçeyi aydınlatıyordu. Geniş pencerenin altındaki çiçek tenekeleri ile kepenklerin üstündeki demode oymalar bu eve, eski bir fotoğrafın o tuhaf ve insana, zamanın içinde dondurulmuş gibi gelen görüntüsünü hatırlatıyordu. Larry, gecenin sessizliğini bozarak üç kez kornaya bastı. Sapığı davet ediyormuş, McGorvey’nin dışarı çıkıp, arabada onlara katılmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı.

“Niye yaptın şimdi bunu?” dedi Todd.

“Sırf benim burada olduğumu anlasın diye.”

Larry arka koltuğa uzanıp dürbününü aldı ve pencereye doğrulttu. Todd bunun artık tam bir abartı olduğunu düşündü; TV’nin titreşen mavi ışığına dönük iki kafanın arkası, camdan net bir şekilde ayırt ediliyordu.

“Bu pisliğin, gözümü ondan ayırmadığımı bilmesini istiyorum.”

Gösterge panelinde zaman akıp gidiyordu – beş, on, on beş dakika. Todd’un tek istediği evine gitmektir. Kathy meraklanacaktı artık, ayrıca da acilen işemesi gerekiyordu. Ama görünüşe bakılırsa Larry’nin gece nöbetini sonlandırmak için pek bir acelesi yoktu.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı. “Orada oturmuş, normal bir insan gibi Leno’yu izliyor.”

Todd buna cevap verebilirdi, tabii. Ama bir şey ona engel oldu; yolcu olmanın görgü kuralları. Sanki arabaya bin-

diği anda, o geceki kontrolünden feragat etmişti. Ne olursa olsun, söz şöföre aitti.

“Kendini teşhir ettiği şu izci kızı biliyor musun?” dedi Larry. “Benim dostumun kızıydı. Hâlâ atlatamadı olayı.”

“Kendini izci bir kıza teşhir mi etti?”

“Çok tatlı bir kız. Kurabiye satıyormuş o sırada.” Larry dürbününü indirdi. “Joanie benim bu pisliğe kafayı taktığı-mı düşünüyor. Ona göre eğer bir işim olsaymış, günde beş altı kez onun evine gelmezmişim.”

Larry dürbünü arka koltuğa fırlattı ve Todd’un kucağın-da duran yığından bir avuç ilan çıkarttı.

“Ama bana sanki *işim* zaten buymuş gibi geliyor,” dedi. “Torpido gözünde bant var, verir misin?”

Todd yatak odasına girdiğinde, Kathy hâlâ uyanıktı ve kalın bir Eisenhower biyografisinin ardına saklanmıştı.

“Neredeydin?” dedi, fazlasıyla kayıtsız bir ses tonuyla.

Todd bir an için ona doğruyu – örneğin, çalışmak yerine geceyi bir grup polisle devirmeli futbol oynayarak geçirdiği-ni – söylemeyi düşündü ama sonra aklına daha iyi bir çıkış yolu geldi.

“Kaygılı Aileler Komitesi”ne katıldım,” dedi. “Blueberry Court’daki pislikle ilgili el ilanları dağıtıyoruz.”

Teknik açıdan yalan da sayılmazdı, en azından ikinci kıs-mı. El ilanı *dağıtmışlardı* – Larry, sapıgın kapısına bir düzi-ne kadar ilan yapıştırmış ve arabayla uzaklaşırken ikisi bir-den bir avuç dolusu ilanı daha camdan fırlatarak, çevreyi bu uyarılarla kirletmişlerdi. Aslında rüzgarın ilanları elinden koparıp alması ve her bir sayfanın çırpınarak yere inişini iz-

lemek eğlenceli de olmuştu.

Kathy kitabını bıraktı ve dikkatle Todd'u süzdü. Bu Todd'un son zamanlarda pek alışık olmadığı cinsten dikkatli bir bakıştı. Kathy'nin, göğüs uçlarını gölgeler arasından hafifçe gösteren yarı şeffaf siyah kombinezonunu giymiş olduğunu fark eden Todd, önce memnun oldu. Ancak aklından geçen bir düşünce – ki bu ilk kez de gelmiyordu aklına – bu memnuniyeti dağıttı. Kathy daha çok evde Aaron ile yalnız kaldığı gecelerde yatağa girdiğinde seksi bir şeyler giyiyordu. Todd evdeyken ise, garip renkli en büyük beden eşofman tipi pantolonlar ile dizlerine kadar inen tişörtler giymeyi tercih ediyordu.

“Larry Moon'u hatırlıyor musun?” diye konuşmayı sürdürdü Todd. “Fıskiyeli parktaki şu emekli polis.”

“İkizleri olan adam mı?”

“Evet, onun kurduğu bir organizasyon.”

“Hani sevmemiştin adamı?”

“Ne sevdim, ne sevmedim. Ama bu komite çok mantıklı. Kasabanın göbeğinde böyle bir herifin yaşıyor olması çok korkunç.”

Kathy, bir kolu dik açıyla kıvrılmış, diğeri düz durur halde sırt üstü sere serpe yatan Aaron'a göz attı. Pijamasının üzerinde havuçlar ve tavşanlar vardı.

“Evet, biliyorum,” dedi Kathy, Aaron'ın alnını şefkatle okşayarak. “Düşünmesi bile korkunç.”

Todd, acele ettiği takdirde gayet iyi bir sevişme şansına sahip olduğunu bilen bir adamın gayretiyle duş aldı. O anda gezegenlerin dizilişi doğruydı: Kathy uyanıktı ve siyah

kombinezon giymişti, Aaron rüyalar âlemine dalmış gitmişti. Kaburga kemiklerindeki hafif sızıdan başka onları durduracak ne vardı ki?

Dişlerini normalin iki katı hızlı fırçalarken, *İşte bizim ihtiyacımız olan da bu*, diye düşündü. *Aklımı şu öpüşmeden uzaklaştıracak bir şey.*

Todd, acı da olsa, Kathy ile üç haftadan fazla bir süredir sevişmediğinin farkındaydı. Önce Kathy'nin regl dönemi-ydi, ardından iş yerinde strese girmişti. Geceleri ikisinden biri mutlaka çok yorgun oluyordu, sabahları ise Aaron kendisinin dahil olmadığı en ufak bir fiziksel temas durumuna müdahale etmek üzere, sürekli ortalarda dolanıyordu. Bundan altı ay kadar önce, Aaron'ı bir şekilde TV'nin karşısına oturtmayı başarmış, kendileri ise üst katta kıymetli – ama arada bir bölünen – bir yarım saatin tadını çıkartmışlardı. Todd her şey bittikten sonra, üzerinde bornozuyla krallar gibi etrafta aylak aylak dolanıp, kahvesini yudumlamanın ve karısıyla anlamlı anlamlı bakışmalarının ne kadar hoş bir his olduğunu hâlâ dün gibi anımsıyordu. Ama bu tek seferlik bir olaydı. Şimdi ise Todd – ki teklif hep ondan geliyordu – ne zaman Aaron'ı alt kata indirip, anneyle baba biraz “dinlenirken” televizyon seyretmesini önerse, küçük gözetmen hemen kokuyu alıp, birisinin salonda kendisiyle beraber kanepeye oturması için diretiyordu.

İncelik göstermenin zamanı olmadığına karar veren Todd, üzerinde tek bir havlu ile, erkeksi meramı apaçık ortada, banyodan çıktı. Yapması gereken tek şey Aaron'ı uyandırmadan kendi yatağına götürmekti. Ondan sonra evde serbesttiler. Ama örtüyü çekip oğlunu dizlerinden ve om-

zundan kavradığında, Kathy kısık bir sesle itiraz etti.

“Lütfen yapma.”

Todd doğruldu. Ümitleri şimdiden suya düşmüştü.

“Hadi ama Kathy. Bu konuda kaç kez tartışacağız? Çocuk üç yaşına geldi. Artık tek başına uyumaya başlaması lazım.”

“Biliyorum,” dedi Kathy, günün birinde kaybedeceğini bildiği bir savaşta mücadele eden birinin melankolik sesiy-le. “Ama o kadar rahat görünüyor ki...”

“Kendi yatağında da aynı derecede rahat eder, merak et-me.”

“Yanımda olsun istiyorum.” Oğluna sonsuz bir hayran-lıkla baktı ve ardından Todd’un haklı olduğunu bildiğini, ancak kendi duyguları karşısında çaresizliğe düştüğünü söy-lemek istercesine başını salladı. “Şu sıcacık küçük bedenine sen de bayılmıyor musun?”

Peki ya ben? diye sormak istedi Todd. *Ya benim koca sı-cak bedenim?*

“Bak Kathy, artık suratımda onun ayağıyla uyanmaktan sıkılmaya başladım.”

“Ama ne kadar mükemmel, değil mi? Dünya tarihinde bundan daha mükemmel bir yüz var mıdır acaba?”

Böyle bir soruya verilecek tek bir doğru cevap vardı. Üs-telik Todd çoğu zaman Aaron’ın yanlarında yatmasından keyif alıyordu. Özellikle de banyo sonrası, sıcacık ve sabun kokulu olduğu zamanlarda. Günün ilk ışıklarıyla beraber mutlu bir halde uyanıyor, anne ve babasına, onu gıdıklama-ları için yalvarıyordu. Ta ki daha fazla dayanamayıp, bu kez durmaları için yalvarmaya başlayana dek.

“Yakışıklı kerata,” diye kabullendi Todd.

“Biliyorum,” dedi Kathy. “Minik mükemmel erkeğim o benim.”

Böylece Todd havlusunu attı ve üstüne boxer’ını geçirip, uyuyan karısı ve oğlunun yattığı yatağa girdi. Kathy ışıkları söndürmeden önce Aaron’ın üzerinden uzanıp Todd’u öptü. Todd, dirsekleri üzerinde, Kathy’nin göğüslerini dikizleyebilecek kadar doğruldu. Beş yıllık bir evlilikten sonra bile, bu onu heyecanlandırıyordu.

“İyi geceler,” dedi Kathy.

“İyi geceler” dedi Todd.

Blueberry Court

Ronnie hiç de yardımcı olmuyordu.

“Peki,” dedi. “Şuna ne dersin? Kelleşmeye başlamış, şişko bir sabıkalı. Tırnak yer, baca gibi tüter. Hobileri, çocuk pornosu ve TV karşısında sakın bir gece geçirmektir.”

“Hiç de komik değil,” dedi May.

“Şaka değil ki zaten.”

“Hadi ama Ronnie. Sen yardımcı olmazsan, bu iş olmaz. Olumlu tarafından bakmalıyız.”

“Ha, olumlu tarafından mı? Öyle desene. Hmm, bakalım şimdi... İşim yok, arkadaşım yok ve herkes benden nefret ediyor. Eh, eksik bir şey kalmadı herhalde.”

“Arkadaşın var,” diye belirtti May ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman oldu.

“Yapma ya? Mesela kim?”

May biraz düşündü. “Eddie Colonna yok mu?”

“Anne, o ta onuncu sınıftaydı. Eddie beni şimdi görse, büyük ihtimal, suratıma tükürür.”

“Orada arkadaşın olmuştur herhalde, şeyde yani... Şeyde..” May’ın sesi gittikçe kısılmıştı. *Hapishane* kelimesini yüksek sesle söylemekte zorlanıyordu. “Ne de olsa üç yıl

yaşadın.”

“Tabii ya, ne demezsin,” dedi Ronnie. “Çok popülerdim oralarda.”

Böyle üzücü bir konuda neden ısrar ettiğini bilemeden, “Dr. Linton seni seviyordu,” diye sürdürdü konuşmasını May.

“Beni sevmek için maaş alıyordu anne. Devlet ona çeklerini göndermese, o kadar birlikte takılır mıydık bilmiorum.”

“Senin çok zeki olduğunu söylememiş miydi?”

“Aynı zamanda sapkın olduğumu ve çocuklara yaklaşmamın doğru olmayacağını da söyledi.”

“Herneyse, ben biliyorum ki Bertha seni seviyor.” Bu tam da doğru sayılmazdı ama May bu sefer eli boş dönmeyi düşünmüyordu. “Geçen gün öyle dedi.”

“Ah, işte şimdi kendimi çok daha iyi hissettim. Sokağımın köşesinde iğrenç, yaşlı bir içicinin olması, sahiden de pek güzel bir şey.”

“Bertha benim en iyi dostum. Hakkında böyle konuşmana izin vermiyorum.”

“Onun seni niye sevdiğini biliyorsun, değil mi anne?” Ronnie şimdi ona o sert, acımasız bakışıyla bakıyordu. Kimi zaman May’ın ödünü kopartan o bakışla. Sanki herkesin ve her şeyin içini, en karanlık gerçeğine kadar görüyormuş gibi bir bakıştı bu. “Bu konuyu hiç düşündün mü?”

“Yapma,” dedi May. “Yapma bana bunu.”

Ronnie bıtkın bir halde uzun bir of çekerek, elleriyle yüzünü örttü. Sonra iyi bir çocuk olmak için elinden geldiğince uysal bir şekilde gülümsedi.

“Kusura bakma anne. Biliyorum, elinden geleni yapıyorsun. Ama bazen sonuçları daha beter oluyor.”

May onu bu konuda hevesiz davrandığı için pek suçlamıyordu. Kendi kız kardeşinin bile onunla konuşmayı reddetmesi ve çocuklarını yanına yaklaştırmaması zaten yeterince kötüyken, bir de iş bulamıyordu. Çöp toplayıcılık, pizza dağıtıcılığı ya da marketlerde poşet doldurma işi bile yapamıyordu. Başvuruların hepsinde, sabıka kaydıyla ilgili sorular oluyordu; yalan söylediğiniz takdirde şartlı tahliye memuru ile başınız derde giriyor, doğru söylediğinizde ise kimse sizi işe almıyordu. Sonra bir de ortaya, üzerinde Ronnie’nin resminin basılı olduğu posterler çıkmıştı. Posterler Ronnie’nin, beş yıl önce kaybolan zavallı kızla ilgisi olduğuna dair çirkin bir dedikodu yayıyorlardı. Oysa o zaman polis olaya el koymuş, Ronnie’yi –bir kez FBI tarafından olmak üzere- üç kez sorguya çekmişti. Ancak hiçbir şey çıkmamıştı. Ronnie’nin bununla bir ilgisi olsaydı, onu tutuklardı herhalde, değil mi?

“Hadi,” dedi May. *Bellington Register*’ın kişisel ilanlar sayfasını havaya kaldırdı. “Burada yalnız kadınlara ayrılmış iki tam sütun var. Erkekler ise sadece birkaç tane. Şans senden yana.”

Ronnie bir sigara yakarak May’e, ergenlik çağından beri yaptığı gibi inanmaz gözlerle baktı. Sanki kadın yeryüzünde daha önce izine rastlanmamış, fantastik bir yaratıktı.

“Şöyle bakma bana,” dedi May. “Neden bu kadınlardan biri, senin gibi hoş biriyle tanışmak istemesin?”

“Ben hoş biri değilim,” dedi Ronnie. “Ben bu dünyanın pisliliyim.”

“Evet, kötü bir şey yaptın,” diye kabullendi May. “Ama bu tamamen kötü biri olduğun anlamına gelmez ki.”

“Anne, bende psikoseksüel bozukluk var.”

“Ama şimdi çok daha iyisin,” dedi May. “Öyle olmasan seni salıvermezlerdi.”

“Beni saldılar, çünkü mecbur kaldılar.”

Ronnie yeni bir sigara yakıp, pipetine asılarak meyve suyunu içen bir çocuk gibi sigarasını emdi. May nefes darlığı nöbetlerinden biri geliyormuş hissine kapılıp, panikler gibi oldu. Spreyi ise üst katta, başucunda, protez diş bardağının yanındaydı. Alt kata indirmedikine pişman oldu.

“Neyse, belki de bir kız arkadaşın olsaydı,” –nefes almak için bir an sustu- “Yaşı yaşına uygun biri... Kötü dürtülere bu kadar sık kapılmazdın.”

“Yaşı yaşıma uygun bir kız arkadaş istemiyorum,” dedi Ronnie. “Keşke isteseydim.”

Rastgele bir ilan seçerek, “Şuna bir bak,” dedi May. Okuma gözlüklerini taktığı halde ilan gözlerini acıtacak derecede küçük görünüyordu. “*Güzel yeşil gözler. İyi kalpli Boşanmış/Beyaz/Bayan. Yaş 33, arkadaşlık ya da belki daha fazlasını arıyorum. Sigara içmeyenler tercih sebebidir.*” Tüh, bunu unutam. Peki şuna ne dersin? *‘İri yarı ana, kırklarında. Swing danstan, Herkes Raymond’u Seviyor programından ve tembel pazar sabahlarından hoşlanır.’*

“İri yarı,” diyerek kıkırdadı Ronnie. “Herhalde yüz elli kilo falandır. Hapisteki siyah herifler tav olurdu kesin.”

“Öyle olşa ne olur? Belki içi güzeldir. Belki birileri ona bir şans tanıyıp, görünüşü yüzünden kendini kötü hissettirmese, mutlu olur. Böylece belki o da başka birinin kusurla-

rını görmezden gelebilir.”

Ronnie sigarasından bir nefes daha çekti ve burnunun iki deliğinden eşit duman çıkardı, tıpkı babasının yaptığı gibi. Eğer Pete daha yumuşak ve güvenilir biri olsaydı, May’e göre Ronnie daha mutlu bir çocuk olabilirdi. O zaman belki diğer çocuklar onunla o kadar uğraşmazdı ya da uğraşsalar da belki Ronnie kendini nasıl savunacağını bilirdi. Ama eski kocası yalancının, sahtekârın tekiydi ve insanları küçük düşürmeyi ve aptal yerine koymayı seven, kaba bir sarhoştur. En sevdiği kurbanı ise Ronnie’ydi. Nihayet günün birinde evi terk ettiğinde, May’a dünyanın sonu gibi gelmişti, ancak şimdi anlıyordu ki böylesi çok daha iyiydi.

Ronnie teslim olmuş gibi omuz silkti.

“Tamam anne. Seni mutlu edecekse bir denerim. Ama sadece tek bir randevu, tamam mı? Bu işi meslek edinmeyi falan düşünmüyorum.”

Onunla dalga geçiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Yetişkin bir adamın annesiyle oturması, hobilerinin ve ilgi alanlarının olmaması ve bütün gün gazete okuyup TV seyretmesi doğal bir şey değildi. Sanki hâlâ hapiste yaşar gibiydi. Tabii bisikletiyle çıktığı uzun turlar hariç. Bu da May’i tedirgin ediyordu, çünkü nereye gittiğini ya da ne yaptığını söylemek istemiyordu. Ama arabadansa bisiklet daha iyiydi, öyle değil mi? Tanrı muhafaza, onun arabayla ya da kamyonetle ortarlarda dolanmasını istemezdi. Üstelik bisikletle egzersiz de yapmış oluyordu. Çünkü hapishane yemeklerinden sürekli şikâyet etse de, eve döndüğünde yedi kilo almış durumdaydı.

Onun bir kız arkadaşına ihtiyacı vardı ve May bulmasına

yardımcı olacaktı. İyi bir kız arkadaşı olsa, belki o kadar zamanı, odasında tek başına, dürbünle komşu çocuklarını gözetleyerek geçirmezdi. O sürekli reddetse de, May neler karıştırdığını gayet iyi biliyordu. Ve belki günün birinde evlenirse –neden olmasın ki? Kimler evleniyor. Cüceler, özürllüler, sakatlar, daha daha kimler..- May de böylece, kendisi beladan uzak tutmasa oğluna neler olurdu diye tasa etmeden, huzur içinde ölebilirdi. Çünkü bazen çok yorgun düşüyor ve birazcık olsun istirahat, ayaklarını şöyle bir havaya dikip, uzanmaya ihtiyaç duyuyordu. Onca belayla ve azıcık mutlulukla geçen şu upuzun ömürden sonra, şu kadarcık hakkı yok muydu yani? Geceleri uykuya dalarken sık sık mezarlığı düşündüğü oluyordu ve mezarlık ona bütün o çimleri, güzel ağaçları ve insana bulaşıcı hastalığa yakalanmış gibi davranmayan komşularıyla, çok hoş, davetkâr bir yer gibi görünüyordu.

May bloknotunu açıp yazmaya başladı.

“Bir kere güzel bir gülümseyişin var,” dedi. “Neden bununla başlamıyoruz?”

Bertha her zamanki gibi tam öğle yemeği vaktinde, elinde küçük, kahverengi bir alışveriş torbası ile geldi.

Torbayı uzatırken kurnaz kurnaz göz kırparak “İşte meyve suyun,” dedi bağıra bağıra. “Hani istemiştin ya, meyve suyunu getirdim Bayan McGorvey.”

Nedense Bertha meyveli şaraba “meyve suyu” demekte diretiyordu. Önceleri May Bertha’nın, komşular duyar diye bu şekilde konuştuğunu düşündü –gerçi kime neydi ya- ama sonraları bunun da Bertha’nın özel şakalarından biri olduğu anlaşıldı. Onda bu şakalardan bol bir şey yoktu zaten– çoğu

da komik olmaktan çok, sıkıcıydı ama May artık bunları, dostluklarının bir bedeli olarak kabullenmişti.

Bertha, salonu gözetleyerek “Prensimiz nerelerde acaba?” dedi. “Bisikletiyle gezip tozuyor mu?”

Ronnie hapisten eve döner dönmez, Bertha ona “Prens” adını takmıştı. Nedeni, Ronnie hakkında çıkmış olan, sözümona beleşçilik iddialardı. Oysa May ona defalarca oğlunun işsizliğinin, kendi tercihi olmadığını açıklamıştı. Bertha ise bu iddiayla dalga geçmişti. Ona göre Ronnie’nin durumu, imrenilecek bir durumdu. Herhangi bir sorumluluğu olmayan, yetişkin bir adam, annesinin yanında pansiyoner gibi yaşıyor, bütün gün patates cipsi yiyip, kablolu TV seyrediyor ve genellikle de kraliyet ailesinden biri gibi bir hayat sürüyordu.

May, “Biraz egzersiz yapıyor,” dediği halde, o da Bertha da gayet iyi biliyorlardı ki, Ronnie Bertha’dan nefret ediyor, bu yüzden de bisiklet turlarını onun ziyaret saatiyle çakıştıırıyordu.

“Enfes bir koku var burada.” Bertha çiçek koklar gibi havayı kokladı. “Izgarada ne var?”

“Hiçbir şey,” dedi May. “Ton balıklı sandviç yiyeceğiz.”

“Yanında da meyve suyu,” dedi Bertha. “Meyve suyunu unutma.”

Bertha ile arkadaşlığı başlamadan önce May’in gündüz saatlerinde içmek gibi bir alışkanlığı yoktu –aslında zaten nadiren içerdi- ama artık öğle yemeklerinde meyveli şaraba bir ayrıcalık tanımayı öğrenmişti. Bunu, biraz eşlik etmiş olmak için yapıyordu –Bertha tek başına içmekten zevk almıyordu- ama son zamanlarda içkinin yarattığı akıl bulanıklığı

durumundan da hoşlanır hale gelmişti. Gerçi kimi zaman, akşam üzerleri baş ağrısı ve yorgunluk yaptığı da olmuyor değildi. Fakat küçük bir kaçamaktı işte ve May de bu kadarını hakettiğini düşünüyordu.

May, Bertha'yı ilk kez bölge hapishanesinin ziyaretçi bölümünde görmüştü. İkisinin de oğlu o aralar mahkemelerini bekliyorlardı. Birbirlerini fark etmemeleri mümkün değildi. Çoğunlukla daha genç ve daha koyu renk çehrelerin yüzdüğü bir denizde, iki beyaz, yaşlı kadındılar. Ne zaman göz göze gelseler, May Bertha'ya utangaç bir "o dertten bende de var" bakışıyla bakıyor, ancak kendini tanıtmaya ya da sohbet etmeye çekiniyordu. Ronnie'nin davası, medyanın ilgisi ni fazlasıyla çektiğinden –kurabiye meleği izci kız, gazeteler için karşı konulmaz bir hikâyeydi- May insanlarla arasındayken buz gibi bir hava estiğini hissediyordu. Dostlar aramayı kesmişti. Komşular artık gülümseyip, selam vermiyorlardı. Kendi kızı bile Ronnie hakkında, belki doğru olan ama yine de May'e göre aile fertleri tarafından yüksek sesle dile getirilmemesi gereken, korkunç şeyler söylemişti. Hatta Peder Ortega, "ortalık yatışana kadar" May'e, bingo geceleri için gönüllü katılımcılığına ara vermesini önermişti. May'in yeni insanlarla tanışmak ya da kim olduğunu ve bölge hapishanesinde ne yaptığını açıklamak zorunda kalacağı durumlara düşmek için herhangi bir telaşı yoktu.

Nihayetinde resmiyeti ortadan kaldıran Bertha olmuştu. Soğuk bir bahar ikindisinde, May'i park yerine kadar izleyip, sanki kırk yıllık dostlarmış gibi doğallıkla konuşmaya koyulmuştu. May'in çoğuna yalnızca *Amen* diyebildiği bir-

takım fikirler öne sürüyordu. Örneğin kendi çocuğunuzu hapsedilmiş görmenin ne denli korkunç olduğu, ne yapmış olursa olsun, nasıl da hâlâ sizin küçük oğlunuz olduğu, yine ne yapmış olursa olsun, onu sevmeye devam etmekten başka hiçbir seçeneğinizin olmadığı ve böyle bir şey yaşamamış olan insanların, bir anne ile, ne yapmış olursa olsun, çocuğu arasındaki bağın gücünü kavramalarının imkansızlığı gibi fikirler. Ardından da otobüslerin az işlediği pazar günleri mahkemeden eve, Bellington’a giden dönüş yolunun ne denli uzun ve sıkıcı olduğundan yakınmaya başlamıştı. May bu konuya doğru dürüst kafa yoramadan ağzından, kendisinin de Bellington’da oturduğunu kaçırmış ve onu arabayla evine bırakmaktan memnuniyet duyacağını söylemişti.

Bunu takip eden birkaç hafta boyunca May, yeni arkadaşını ziyaret günlerinde getirip götürmüştü. Ta ki Bertha’nın oğlu Allen, bir inşaat alanından kaynak makinesi çalıp bunu, sonradan makine sahibinin kuzeni olduğu anlaşılan adama satmaya çalışmaktan dolayı –ki bu ilk suçu da değildi- altı ay hapse mahkûm edilene kadar. Aslında işler bu noktaya vardığında, Bertha zaten öğle vakitlerinde May’in evine uğramaya başlamıştı bile. İlk başta davet edildiği için, ardından canı istediğinde ve nihayetinde de hemen hemen hergün gelmeye başlamıştı. Okullar açıkken Bertha, Rayburn Okulu yakınında trafik görevlisi olarak çalışıyordu ve öğle vaktiyle paydos arasında, vakit öldürmesi gereken birkaç saati vardı. Peki niye bunu May ile değerlendirmesini ki?

İşin aslı May, bu arkadaşlığa minnettardı. Bertha’yı sevdiğinden değil, –Bertha kolay kolay sevebilecek biri sayılmazdı- insanın arkadaşlık etmeye ihtiyacı olduğundan. Her

gün konuşabileceği birileri olmayınca insan buruklaşıyordu. İşte bu yüzden, ne olmuş Bertha saçını cart kırmızıya boyuyor ya da çok içiyor –ki aslında May onun okul günleri içmesini pek de onaylamıyordu ya- veya insafsız şakalar yapıyor ve insanlar hakkında nadiren güzel sözler söylüyorsa? Hem zaten bu aralar, ayda belki de bir kez gelip ona Ronnie’yi şikâyet eden ve May’dan de onun iğrençliğini onaylamasını bekleyen kızı Carol’dan başka kimse ziyarete gelmiyordu. Bir zamanlar iyi bir arkadaş olarak gördüğü, sokağın biraz aşağısında oturan Diane Thuringer, süpermarkette arabaları neredeyse çarpıştığı halde onu tanımazdan gelmişti. Bu nedenle May şu tür bir seçim yapmak durumundaydı: Bertha ile aile veya Bertha ile daha hoş biri arasında değil, Bertha ile hiç kimse arasında.

Seçmek o kadar da zor değildi.

“Cesedin nerede olduğunu biliyor,” diye ısrar etti Bertha. “O küçücük, sinsî bakışlı gözlerini kırpıstırmasından anlaşılıyor.”

May, Gary Condit hakkında bırakın sohbet etmeyi, düşünmeyi bile sevmiyordu. Kayıp kız, acı içindeki ana-baba, etrafta elini kolunu sallayarak dolaşan katil –tüm bunlar korkunçtu. Öte yandan Bertha bu konuda tatmin olmak bilmiyordu.

“Alnına *suçlu* yazıp yapıştırsan olur yani. Minik, şeker karısı da yanında dikiliyor.”

Başka ne yapabilir ki? diye sormak istedi May. *Adamı seviyorsa başka ne yapabilir?*

“Parlamento üyesi Howdy Doody’e bir haberim var.

Onun boku da herkesinki gibi kokuyor.”

“Lütfen,” dedi May. “Konuşmamıza dikkat edelim.”

“Umarım karısı onu bundan sonra hapishanede ziyaret eder. Tulumlarının içinde çok saygıdeğer görüneceğinden eminim.” Bertha kendi sözlerine gıdaklayarak güldü. “Söyle bakalım, senin evin özel yoluna spreyci boyayla yazı yazan kim?” Bu sözleri öylesine aniden ve alelade bir şekilde söylemişti ki, May’ın artık parlamento üyesi Howdy Dody’den bahsetmediklerini idrak etmesi birkaç saniyesini aldı.

“Yazı mı?”

“Bilmiyor muydun?” Bertha kötü haberi veren kişi olmanın keyfini pek de gizleyememişti. “Dün gece yepyeni grafitilerin olmuş.”

“Olamaz. İğrenç şeyler mi yazılı?”

“Sadece tek bir kelime,” dedi Bertha. “Ama pek de hoş bir kelime değil.”

May sandalyesinden ayaklandı ama sonra vazgeçti. O kelime –fazla kafa yormaya gerek kalmadan ne olduğunu da tahmin etmişti zaten- bekleyebilirdi. Bir hiç uğruna galeyana gelip, öğle yemeğini zehir etmenin anlamı yoktu.

“Şu insanlardaki cesarete bak,” diye mırıldandı.

Sandviçinden yalnızca birkaç lokma aldığı halde, “Bugünkü ton balığı güzelmiş,” dedi Bertha. “StarKist marka mı?”

“Marketin kendi ürünü,” diye dalgın dalgın yanıtladı May.

Bertha, büyük zorluklar yaşayarak ders almış gibi başını hararetle iki yana sallayarak, “Ben market markalı ürünler-

den almıyorum,” dedi. “Belki öbür türlü biraz kâr ediyorsun ama ben yine de içim rahat olsun istiyorum.”

“Hepsi aynı ürün,” dedi May. Bertha ile her ton balığı yediklerinde tartıştıkları bu konuya bir türlü aklını veremiyordu. “Tek yaptıkları, kutuların üzerine farklı etiketler yapıştırmak.”

“Saflık etme,” dedi Bertha ama dikkati aniden masanın ortasında duran bloknota ve üzerindeki kırmızı tükenmeze kaydı. Bloknotu eline alıp incelemeye başladı. “Bu nedir?”

“Ronnie için ilan. Ona bir kız arkadaş bulmam lazım.”

“Hmmm.” Bertha etkilenmiş gibiydi. Gözlerini kısarak kâğıda bakıp, yüksek sesle okumaya başladı. “Bekâr/Beyaz/Erkek. Yaş 43, güzel gözler ve hoş bir gülümseyiş. Bisiklete binmeyi ve sahilde uzun yürüyüşlere çıkmayı sever. Mükemmel değilim, senin de olmanı beklemiyorum.”

“Ne diyorsun?” dedi May. Ona gayet güzel olmuş gibi gelmişti.

Bertha konuyu zihninde birkaç saniye tarttıktan sonra başını iki yana doğru salladı.

“İşe yaramayacaktır. *Yakışıklı* demen lazım.”

“Ben diyecektim ama Ronnie izin vermedi.”

“İnan bana,” dedi Bertha. “Eğer demezsen çirkin olduğunu sanırlar.”

“Ben de öyle dedim. Ama bazen ne kadar inatçı oluyor biliyorsun.”

Bertha kalemin kapağını çıkarttı ve ilanının üzerinde hızla bir düzeltme yaptı.

“İşte,” dedi. “Şimdi onları sopayla kovmak zorunda kalacak.”

May öğle güneşinin altında dikilmiş, yola yazılı korkunç kelimeye bakıyordu. Beklediği kelime değildi bu. Aniden bacakları titremeye başladı.

“Bu insanlarda hiç mi görgü yok?” dedi. “Eskiden burası iyi bir kasabaydı.”

“Hiçbir zaman o kadar da iyi bir yer olmadı burası,” dedi Bertha. “İyi bir yer numarası yaptı sadece.”

“Ama birisine ait özel bir yere, bile bile zarar vermekten bahsediyoruz.”

“Büyük ihtimalle gençlerdir,” dedi Bertha. “Ormanda kafaları çekip, sonra da cinnet getiriyorlar.”

“Hayır!” dedi May. “O kamyonetli pislik bu. Sürekli arabasıyla evin önünden geçip, kornayı öttürüyor ve her yere o lanet olası posterlerden yapıştırıyor.”

May, Ronnie’nin garajdan çıkarken yazıyı görmüş olması gerektiğini biliyordu. Herhalde bisikletiyle tam üstünden geçmişti. May bu olay yüzünden Ronnie’nin gününün mahvolmamasını ya da eskisinden de sıkkın bir ruh haline bürünmemesini diledi.

“Ben nalbura gideyim,” dedi. “Biraz siyah spreyci boyayla üstünü kapatırım bunun.”

“İstersen sana ödünç bir silah verebilirim,” dedi Bertha. “Allen’da üç tane var.”

“Nasıl tutacağımı bile bilmem ki ben,” dedi May.

“Gayet kolay,” dedi Bertha. “Sana birkaç dakikada öğretilirim.”

May başını salladı. Silahları düşünmek istemiyordu. Bu eve taşındığı günü düşünmek istiyordu. Uzun zaman önceydi –otuz beş yıldan fazla bir zaman. Carol’a hamileydi ve

Ronnie de okula yeni başlamıştı. Sahip olduğu ilk evdi.

O zaman bile hayatıyla ilgili büyük düşleri yoktu. Yanlış adamla evlendiğinin çoktan farkına varmıştı –ilk başlarda en azından çekici bir sarhoştur ama artık o sıralarda çekicilikten falan eser kalmamıştı- ve oğlunun da okulda zorlanacağını biliyordu. Onda insanların hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

Ama her şeye rağmen içinde bir ümit de yok değildi. İyi bir okulun yakınında, hoş bir semtte satın aldıkları eve taşınmak üzereydiler. Belki orada işler yoluna girebilirdi; kim bilir belki de mutlu olurlardı. Akşamüstü ön bahçede durmuş, ailesinin işlerinin Blueberry Court’da iyi gitmesi, evliliğinin düzelmesi ve çocuklarının sağlıklı ve başarılı birer yetişkin olmaları için dua etmişti.

İşte duasının sonunda olan buydu: Özel araba yoluna, fosforlu, dev turuncu harflerle yazılı *ŞEYTAN* kelimesi ve evi işaret eden bir ok.

Bundan sonra başlarına gelebilecek şeyler için güç toplamak amacıyla Bertha’nın koluna tutunup, “Tanrı yardımcımız olsun,” dedi.

Kırmızı Bikini

Yeni emekli, ikinci sınıf öğretmeni, komşu Jean McGinniss, Sarah'nın paspasının üstünde, olduğu yerde sayarak, Amerikan Emekliler Derneği Bando şefi gibi dizleri ve dirseklerini indirip kaldırıyordu.

“Hazır mıyız?” Jean, yedi yaş grubu çocuklarının büyük ihtimalle çok hoşlandıkları amansız bir tempoya sahip, enerjik, kısa boylu, tombul bir kadındı. İki kadın, son birkaç aydan beri akşam yemeği sonrası canlandırıcı fitness yürüyüşlerine çıkıyorlardı ve Jean'in gevezeliği arada canını sıkırsa da, bu yürüyüşler kısa zamanda Sarah için günün en keyifli anları haline gelivermişti. “Dışarıda muhteşem bir esinti var.”

“Birkaç dakika bekleyebilir misin?” dedi Sarah. “Richard yine çalışma odasında.”

Yazın şu günlerine gelindiğinde, artık her iki kadın da, Richard'ı bekleyerek geçen yarım saatlik gecikmelere alışmışlardı. Richard, yüksek tempolu ve para odaklı bir kültürün içinde, boş zamanın ve dinlenme alanının kutsal değeri üzerine yıllarca ahkâm kestikten sonra, son zamanlarda garip işkolik eğilimler sergilemeye başlamıştı. Böyle olduğu

halde Jean, hep saat tam yedide Sarah'ın kapısında bitiyordu. Emekli bir tezgahâtâr eğitmeni olan kocası Tim, tam da “*ne olacak bu memleketin hali*” tiplerinden biriydi. TV haberlerini her izleyişinde köpürdüğü için, o ne zaman politikacılar ve azınlıklar hakkında söylenmeye başlasa, Jean hemen evden uzaklaşmayı tercih ediyordu. Jean, elinde taşıdığı yedi yüz elli gramlık ağırlıklarını verandaya bırakıp, Sarah'ın arkasından içeri girdi.

“Merhabaa?” diye şakıyarak seslendi. “Bu evde küçük, şeker bir kız var mı acaba?”

Sarah, Jean'ı, “Yalnız bu akşam bir felaket, ona göre,” diye uyardı. “Yine öğle uykusuna yatıramadım.”

“Oo, canım benim,” Jean o anda, Lucy'nin böbrek transferine ihtiyacı olduğunu öğrense ancak bu kadar şefkatle bakabilirdi. “Zavallı şey.”

“Zavallı anne,” diye düzeltti Sarah. “Asıl acı çeken benim. O tamamen oynatmış durumda. Dostoyevski romanından fırlamış bir tip gibi.”

Ama o sırada salondan başını uzatmış olan küçük kız, mutsuz ve sara hastası bir Rus'tan çok, bir Norman Rockwell eserine benziyordu. Ziyaretçiyi görünce yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı; koşarak holü geçip, kendisini yaşlı kadının kollarına fırlattı. Havaalanında birbirine kavuşan iki âşk gibiydiler. Jean, Lucy'nin saçlarını koklayıp, tek dizinin üzerinde çömeldi ve ona uzun uzun, dikkatlice baktı.

“Bugün uyudun mu bakalım?”

Lucy üzgün bir şekilde, başını “hayır” anlamında salladı.

“Uykun var mı?”

Lucy tekrar başını salladı ama bu seferki ateşli bir reddedişti. Sarhoş bir kadının dudaklarından taşmış ruju gibi, ağzını lekeleyen bir damla üzüm suyunun dışında muhteşem görünüyordu; kolsuz bir Barbie geceliği giymiş (Richard'ın annesinden gelen, Sarah'nın ciddi şekilde karşı çıktığı ve tabii doğal olarak Lucy'nin de akıl almaz derece çok sevdiği bir hediyeydi bu) kocaman gözlü, öksüz bir bebektir sanki.

“Enerjisi yerine gelmiş galiba,” dedi Sarah.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jean. “Çünkü yorgun olsaydın, sana hediyeni veremezdim.”

Lucy kulak kesildi. “Ne hediyesi?”

Jean uzaktan gelen sesleri dinlermiş gibi bir elini kulağına götürdü.

“Bir havlama duydun mu? Evinizde köpek mi var?”

Lucy, ona haber verilmeden evde köpek bulunması ihtimaline karşı annesine soran gözlerle baktı.

“Benim bildiğim kadarıyla yok,” dedi Sarah.

“Belki de ses burdan geliyordur?” Jean kocaman bel çantasını –aslında güzel bir çantaydı, bol bol gözü ve iki su şişesi ile bir fener taşımak için özel bölmeleri vardı- en büyük göz öne gelecek şekilde döndürdü. Sarah yine de onun neden kışında böyle kocaman ve yamru yumru bir şey taşıdığını anlamıyordu.

“Vay canına!” Jean yavaş yavaş fermuarı indirdi. Gösterişli bir hareketle elini daldırıp çantadan, tek kulağında kalp şeklinde bir etiket sallanan, küçük sevimli bir eskimo köpeği çıkarttı. “Bak ne buldum burada.”

Bütün mahalleyi haberdar etmesi gerekiyormuş gibi “Beanie köpek!” diye çığlık attı Lucy.

“Adı Nanook,” dedi Jean. O, köpeği Lucy’nin açılmış avuçlarına koyarken, Lucy de mutluluktan küçük bir inilti çıkardı.

“Hiç gerek yoktu,” dedi Sarah.

“Bir tane Tyler’a almıştım,” diye açıklama getirdi Jean. Tyler onun, Seattle’da yaşayan dört yaşındaki torunuydu. Onu yılda sadece iki kez gördüğü halde, hergün hakkında konuşuyor ve daha nisan ayından itibaren ona yılbaşı hediyeleri almaya başlıyordu. “Lucy’nin de bunlardan biriktirdiğini biliyordum.”

“Evet, gerçekten çok düşüncelisin.” Sarah kızına döndü. “Teşekkür ederim Jean, de bakalım.”

“Teşekkür ederim, Jean,” dedi Lucy, en yumuşak, en tatlı sesiyle. Yüzünde Sarah’yı korkutan kendinden geçmiş bir minnettarlık ifadesi vardı. Gören de hayatında hiç hediye almadığını sanırdı.

Saat yedi buçuğu geçtiğinde Sarah, *Hâlâ ne halt ediyor bu adam orada?* diye meraklandı. Ne kadar meşgul olduğu Sarah’nın umurunda değildi. Bu bir eşitlik meselesiydi. O bütün gün dışarıda yeterince yetişkinliğini yaşayıp, insanlarla sohbet etmiş ve müşterileriyle hoş bir restoranda öğle yemeğini yemişti. Ne olurdu şimdi bilgisayarını kapatıp, kendisinin bütün gün dört gözle beklediği tek şey olan şu lanet olası yürüyüşe çıkmasına izin verse? Üç yaşındaki kızıyla günde bir saat geçiremez miydi? Çok mu şey istiyordu Sarah yani?

Neyse ki Jean duruma aldırış etmiyordu. Son yarım saat tir halının üstüne çömelmiş, Lucy’nin Nanook’u geri kalan

yirmi yedi Beanie oyuncuğıyla tanıştırmasına yardım ediyordu. (Hem Lucy, yirmi yedi tane bebeğı biriktirmeyi nasıl başarmıştı acaba?) Şimdi de bebekleri, etiketlerinin üzerindeki “doğum günü” tarihlerine göre kronolojik sıraya koyuyorlardı. Hayır, Jean Lucy’i gerçekten de *seviyordu*, ki onları her birlikte görüşünde bu gerçek Sarah’yı sarsıyordu. Lucy’de bir terslik olduğundan değil ama Sarah kızını pek de öyle sevecek bir çocuk olarak düşünmüyordu.

Tabii bu Lucy’nin suçu değildi. Sarah ile birlikte çok fazla vakit geçiriyorlardı. Doğal olarak da birbirlerini sinir ediyorlardı. Örneğin bugün sabahın 6:13’ünden beri Siyam ikizleri gibi yapışık dolaşmışlardı. İki yemek, üç ara yemek, beş bez değıştirme, bir market turu (kasalarda ağılama nöbeti) sonuçsuz bir lazımlık denemesi, atlıkarıncalı oyun parkına bir tur (ki Sarah buradan nefret ediyordu ama Mary Ann onu Rayburn Okulu’nda *istennemeyen kişi* ilan ettiğinden beri başka şansı kalmamıştı), insanı boğan basmakalıp sözleri ve korkunç çizimleri olan (Lucy ise çizimlere bayılıyor ve başka bir şey okumak istemiyordu) bir düzine Berenstain Ayıları, biraz parmak boyasıyla boyama, bir banyo, sıfır uyku ve bir akşam üstü nöbeti (Lucy, bir kutu pastel boyayı tuvalete boşaltmış, Sarah hepsini çıkartmak zorunda kalmıştı)- işte anneciğın günü baştan sona böyle geçmişti.

Ne halt ediyor bu adam yukarıda? Öğle yemeğı sonrası yarım saatlik *Blues Clues* programı zamanı, Sarah’nın makul bir şekilde kendisine ayırabildiğı tek zamandı –gazete okuyabilmek, eski bir dostu aramak, belki biraz da yoga hareketleri çalışabilmek için kullanılabilirdi bu zamanı- ama Sarah bunun yerine kanapede Lucy’nin yanına oturup şovu

izledi ve tanışma imkânları olsa, bir ihtimal götürmek isteyebileceği türden bir adam gibi gözüken, şov sunucusu Steve ile ilgili fanteziler kurdu. Adam ona, kendisini hatırlatıyordu. Bir şekilde çocuk dünyasına sıkışıp kalmış, akıllı ama biraz pasif bir insan. Steve, sözcükleri gereğinden biraz fazla net telaffuz ediyor ve seyircisine yarım ağızla iltifatlar yağdırırken, abartılı yüz ifadeleri takınıyordu. (*Şuna bak! Pek de zeki bir şeysin!*) Parkta konuşulanlara bakılırsa Steve'in uyuşturucu sorunu vardı. Ama kim onu suçlayabilirdi ki? *Ah Steve, gel beraber kaçalım buralardan! Küçük bir otele sığınıp, şöyle birkaç gün crack çekelim.*

Çizgi bir köpekle program yapan, ragbi forması giymiş adamın biriyle haftasonu kaçamağı hayali kurmak ne tür bir zavallılıktı böyle? Yine de sürekli Todd'u düşünmekten iyiydi. Yani o aptal öpüşmeden beri günlerdir yaptığı gibi. Boylu Poslu Yakışıklı Dernekli Çocuk. Hem kimi kandırıyordu ki? Jean o sırada Lucy ile beraber renklerine göre dizdikleri oyuncaklardan başını kaldırdı.

“Bu akşam UPS arabasını gördüm burada,” dedi. “Mayoların mı geldi?”

“Evet, nihayet!” dedi Sarah.

“Ee?” Jean konuyla fazla ilgilenmiş gibiydi. “Karar nedir?”

“Deneyecek bir dakikam bile olmadı ki.”

“Şimdi denesene. Bakalım nasıl duracaklar.”

“Boşver,” dedi Sarah.

“Hadi ama.” Jean kaşlarını çatıp, kalçasına bir şaplak indirdi. “Ben buruşuk etek kulübüne terfi edeli çok oldu. Arada bir de olsa, gerçek bir mayo nasıl görünür merak ediyoy-

rum doğrusu.”

Belli ki kaçış yoktu. Sarah, J.Crew kutusunu banyoya götürüp soyunmaya girişirken, mayo arayışından Jean’e bahsettiğine pişman oldu. Ama kendine engel olamamıştı. O sırada -yalnızca iki hafta kadar önce- akli Todd ile dopdoluydu ve Todd’un adını vermeksizin, ve Açık Havuzu ziyaret etmek için hissettiği ani ve çaresiz tutkuyu tetikleyen şartları açıklamaksızın, onun hakkında konuşmaya en çok yaklaşılabildiği konu da bu mayo konusuydu.

Sarah’ya engel olan tek şey ise, öpüşmenin ertesi sabahına kadar gayet tatmin edici ve hatta makul ölçüde sık gibi görünen ancak o sabah deneyip de ayna karşısına geçtiğinde ne derece çirkin olduğunu fark ettiği, beş yıllık Speedo marka mayosuydu. Paylaştıkları o andan sonra, Todd’a kendisini bu modası geçmiş, tek parça mavi mayonun içinde, bikini kenarlarından kıvrılarak yer yer dışarı taşmış kıl tutamları olduğu halde sunmak bir hakaret olurdu (tabii ki kıllar, mayo konusundan ayrı bir konuydu ama durumu daha da kötüleştirdikleri kesindi). Havuza sokak kıyafetleri veya bir elbise ya da Speedo’sunu kapatan bol bir tişört ile gitmeyi de düşündü ancak hayalinde canlandırdığı fantazi, yetersiz önlem almaya izin verecek türden değildi. Talip olduğunuz senaryoya layık olabilmeniz için asıl mesele, hem mayo giymek, hem de içinde güzel görünebilmektir.

Ertesi sabah Lucy ile beraber Filene’s’e gitmişlerdi ancak her şey tam bir felaketti. Lucy alışverişten nefret ediyordu. Sarah da vaktinin büyük kısmını mayolara bakmaktan çok, kızını gözden kaybetmemeye çalışarak harcamıştı. Ni-

hayet deneyeceği mayoları seştikten sonra Lucy’i soyunma odasına sürüklemiş ve ona kıpırdamamasını söylemişti. Arından, sürekli kenarlardan fırlayarak tüm görüntüyü mahveden –gerçi mahvolacak bir görüntü de yoktu ya- bol kesim pamuklu gri külodunun üzerine geçirdiği mayoları bir bir denemeye başlamıştı. İlk mayo kalçalarını ve belini mükemmel sarmış ama üst kısmı üç beden büyük durmuştu. İkincisinin göğüs kısmı güzel oturmakla birlikte kıcını pazar çantası gibi sarkık göstermişti. Üçüncü mayo fena değil gibiydi –oldukça cömert bir dekoltesi ve yukarı doğru bir dizi oval oyukları olan tek parça, siyah bir mayoydu- ama satış görevlisi bayana fikrini sormak için odadan çıkıp üçlü aynanın önünde durduğunda, kız yanıt vermeden önce fazla tereddüt etmişti.

Sonunda da, “Ben olsam, almazdım,” demişti.

Sarah dehşet içinde soyunma odasına döndüğünde ise Lucy ortadan kaybolmuştu. Paniklememeye çalışmış ve kızına seslenmişti. Hiç yanıt alamayınca da, yakındaki kabinlerin kilitli olmayanlarını açarak, kilitli olanlarını da alttan bakarak kontrol etmiş, soyunmanın çeşitli aşamalarındaa olan kadınların, öfkeli bakışlarına maruz kalmıştı.

“Küçük bir kız gördünüz mi acaba?” diye sormuştu. “Dizinde yara bandı var.”

Sonra aniden o posterleri –*Aramızda sapık var!*- hatırlayıp paniklemişti. Sağ kalçası üzerinden etiketi sallanan mayosuyla soyunma odasından fırlayarak, çıplak ayakla dükkânda bir aşağı bir yukarı koşuşturup, “Lucy? Nerdesin?” diye bağırmaya başlamıştı. Mağazada alışveriş yapanlar ona ne zaman haklı bir şaşkınlıkla baksalar, elleriyle başını kav-

rayıp “Kızımı kaybettim!” diye feryat ediyordu. Hayalinde Ronald James McCorvey’yi, Lucy’nin başını okşayıp, ona dondurma almayı teklif ederken canlandırıyordu. Lucy dondurmaya bayılırdı.

“Lucy? Neredesin?”

Sonunda elektronik bölümünde, siyah, genç bir güvenlik görevlisi yanına yaklaşp onu omuzlarından kavramış ve sakin olmasını rica etmişti. Ona kızının iyi olduğunu ve kasaların orada kendisini beklediğini söylemişti.

“Biz ona göz kulak oluyoruz,” demişti. “İsterseniz soyunma odasına dönüp kıyafetlerinizi giyin.”

O gece bu olayı Jean’e anlattığında, Lucy’nin kaybolduğu bölümü atlamıştı. Ona sadece, mayo almanın, değil yanında çocuk varken, en iyi şartlarda bile ne denli zor olduğundan bahsetmişti.

Sesindeki duygu yoğunluğuna kendisi de şaşırarak “Yeni bir mayoya gerçekten çok ihtiyacım var,” demişti. “Eskisi hiç güzel görünmüyor artık.”

Jean ona, “Neden bir katalogtan birkaç tane sipariş edmiyorsun?” demişti. “Benim gelinim öyle yapıyor. Lucy uyurken evde denersin, üstüne uymayanları da geri gönderirsin. Bir sürü dertten de kurtulmuş olsun.”

Yetişkinlik hayatının büyük bir kısmında koyu renkli, tek parça mayoları tercih etmiş olan Sarah, katalogtaki model ve renk çeşitliliği karşısında hayrete düşmüştü. Bikiniler belli ki geri dönmüştü. Belli bir ana tema etrafında sayısız çeşitleme mevcuttu –ipliler, straplezler, balenliler...-. Ayrıca, şu çok önemli “arka tarafı” az ya da çok örten bikini altı mo-

delleri de mevcuttu. Sarah seçeneklere şöyle bir göz attıktan sonra, tek bir mağazanın sunduğu seçeneklerle sınırlı kalmama fikrini, ayrıca satış görevlilerinin, yaşına ya da beden tipine uygun olmadığını düşündükleri bir giysi ile biraz uzunca vakit geçiren insanlara tasvip etmeyen bir eda ile kaş kaldırırlarına maruz kalmamayı ve diğer alışveriş edenlerin dikkatli bakışlarından sakınmak zorunda olmamayı oldukça rahatlatıcı bulmuştu.

Katalogtan seçtiği modeller, bir mağazada denemeyi (ya da aynı nedenle herkesin içinde giymeyi) hayal bile edemeyeceği derecede cömert ve seksi modellerdi. Katalogun sayfalarında dolaşırken, zihninde canlandırdığı tek kişi Todd'du. Todd, Açık Havuz'un yakınındaki çimenli bölümde, havlusunun üstünde tişörtsüz oturuyordu. Ardından Sarah orta ya da küçük beden, üstü balenli, altı son moda bikiniysiyle, vücudundan damlalar süzülerek, Afrodit misali, havuzun diğer ucunda görüldüğünde, Todd ona gizleyemediği bir zevkle bakıyordu.

Sonunda Sarah, adeta yüz kızartıcı bir heyecanla, telefonla sipariş verdi ve VISA kartının numarasını söylerken de sesi titredi.

Ancak siparişlerin gelmesi tam altı iş günü sürdü –aslında acele gönderme servisini seçmesi gerekiyordu- ve o zamana kadar heyecanı da yatıştı. Artık öpüşmenin anısından ne derece uzaklaşırsa, her şey ona o kadar tuhaf ve anlaşılmaz görünüyordu. Böyle bir şeye nasıl izin verebilmişti? Ne gibi bir sorunu vardı da, yabancının birinin, diğer annelerin ve daha da önemlisi kendi çocuğunun gözleri önünde, kendisine böyle bir şey yapmasına izin vermişti? Neyse ki,

Lucy bir sebepten dolayı öpüşmeye hiç şaşırmamış gibiydi ve sözünü de hiç etmemişti. Ama yine de Sarah'nın ara sıra Mary Ann, Cheryl ve Theresa'ya hak verdiği de olmuyor değildi. Bu yaptıklarından sonra onunla niye konuşacaklardı ki? Bunu kendi çocuklarına nasıl açıklamışlardı acaba?

Hem Açık Havuz'da bikinisini giyme cesareti bulsa bile, o kim oluyordu ki, Todd gibi biri onu bikiniyle görmek istessin? Zihninde Todd'a yaklaştığını ve onun da Sarah'nın küçük göğüsleri yüzünden hayal kırıklığına, göbeğinin hemen altındaki küçük yağ topağından dolayı da hezimete uğradığını canlandırdı. Ya Todd da ona Arthur Maloney'nin davrandığı gibi davranırsa? Ne yapardı o zaman?

Arthur Maloney, sivilceli ve kendi espirilerine sinirli kahkahalar atma alışkanlığı olan, tiyatro delisi, liseli, sıska çocuktuktu. Ancak Sarah onu lisenin üçüncü yılının sonbaharında, öğrencilerin canlandırdığı *Bir Satıcının Ölümü* oyununda izlemiş –Arthur orada on altı yaşında, tuhaf derecede inandırıcı bir Willy Loman'dı- ve bu çocuğun erkek arkadaşı olması gerektiğine karar vermişti. Bu alanda çok az deneyimi olan Sarah, sınırlı bilgisinin elverdiği ölçüde flörtleşme kurallarını uygulamaya çalışmıştı. İngilizce dersinde –tek ortak dersleriydi- takıntılı bir şekilde gözlerini ona dikip bakıyordu. Ayrıca onun diğer ders saatlerini de ezberlemişti ki, günde birkaç kez “tesadüf eseri” karşılaşabilsinler. Nadir de olsa, Arthur'la birkaç laf edebildiğinde ise, onun üzerindeki bir kıyafete iltifat etmeye ya da söylediği zekice bir sözü tekrar kendisine hatırlatmaya çalışıyordu. Arada bir ona hafta sonu için bir planı olup olmadığını, ya da belli bir filmi

görüp görmediğini de soruyordu; ama gönderdiği sinyallerin tamamı, sanki bu çocuk görünmez koruyucu bir zırha sarınmış gibi geri dönüyordu.

Birkaç ay süren bu tuhaf, küçük düşürücü karşılaşmalar-
dan sonra Sarah'nın şansı sonunda döndü. Adele erimesi
hastaları yararına verilen Yaz Dansı partisinde gitmişti. Par-
tinin teması Elliler'in Dansları'ydı ve Sarah pilili bir etek,
tiftikli süveter ve dümdüz ayakkabılarla gitmişti. Arthur da
oradaydı ve James Dean'in fazla havalı olmayan kuzeni gi-
bi görüldüğü halde –sigara paketini tişörtünün koluna sıkış-
tırmıştı- bütün geceyi, kocaman memeleri ve ondan da ko-
caman kahkahası ile herkese, her an ne kadar çok eğlendiği-
ni ilan eden Beth D'Addario'ya asılarak geçiriyordu. Ancak
Beth bir futbol oyuncusunu tercih edip, Arthur'u geri püs-
kürttüğünde, Sarah şansın yüzüne güldüğünü anladı. –O sı-
rada tribünlerin kenarında, kot ceketini sırtına geçirmeye ça-
lışan, kızgın ve reddedilmiş- Arthur'a doğru koşuşturup, onu
evine kadar geçirmeyi teklif etti. Arthur heyecanlanmış gibi
görünmeye zahmet bile etmeden, teklifi kabul etti.

Ancak yolda keyfi yerine geldi. Tabii bu belki de, Sa-
rah'nın onu yol boyunca yağlamış olması ve ona meşhur bir
film yıldızı olacağını, Akademi Ödülü'nü kazandığında,
tüm kasabanın onun için meydanda bir geçit töreni düzenle-
yeceğini söylemesinden dolayı olmuştu. Sarah onu belli bir
kıvama getirdiğine karar verince, bütün gece boğazında dü-
ğümlenen soruyu sordu.

“Neden benden hoşlanmıyorsun?”

“Senden hoşlanıyorum,” diye itiraz etti Arthur.

“Yalan söyleme,” dedi Sarah. “Benimle bir sorunun yok

ama *hoşlanmıyorsun* da. Yani Beth'den hoşlandığın gibi.”

“*Beth'den* hoşlanmıyorum,” dedi kızgın bir şekilde. Saçı arkaya taranmış haliyle Arthur her zamankinden de sansar suratlı görünüyordu ama en azından sivilceleri karanlıkta o derece belli değildi. “Kuş beyinlinin teki.”

“Ama onunla konuşmayı bildin. Benimle ise hiç konuşmadın.”

“Senin orada olduğunu bile bilmiyordum.”

“Gördün mü?” dedi Sarah. “Benden hoşlanıyor olsan, bilirdin. Ben bütün gece seni izledim. Dans etmedim, hiçbir şey yapmadım. Sadece bana bakmanı bekledim.”

Arthur bu açıklamaya hayret etmiş, hatta duygulanmış gibiydi.

“Kusura bakma,” dedi ve Sarah’yı şaşırtarak, ona oracıkta, Summer Sokak’ta (kimsecikler yoktu ama olsun) sarılı-verdi. Sarah ise gözyaşlarına hâkim olmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadı.

Arthur, “İzin ver de hatamı telafi edeyim,” dedi.

Ve, o gece kapalı olan banliyö tren istasyonun, pleksiglastan yapılma sığınağının içindeki soğuk metal bankın üzerinde hatasını telafi etti. İlk öpüşmelerinin yakınlığı –Sarah onun akşam yemeğinde yediği brokolinin tadını hâlâ alabiliyordu- Sarah’nın hayatının birkaç sarsıcı aydınlanmasından biri olmuştu. *Aman Tanrım*, diye düşünmüştü, *Arthur Maloney’nin dilini emiyorum... Ve bu hoşuma gidiyor!* Aynı zamanda hem iğrenç hem de heyecan verici olan bu karmaşık duygu öylesine kuvvetliydi ki, Arthur buz gibi elini Sarah’nın süveterinin içine doğru kaydırıp sağ göğsünü, Sarah’nın istediğinden biraz daha az şefkale sıkıldığında, itiraz

etmek aklına bile gelmedi.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı Sarah.

“Ne için?”

“Çok küçükler de. Beth’inkiler çok daha büyük.”

“Şu Beth konusunu keser misin?”

Arthur göğüslerini keşfetmekten sıkıldığında, eteğine ulaşmaya çalıştı. Sarah ona engel oldu. İstemediğinden değil –o konuda ne istediğinden pek emin değildi- ama ona sanki her şey, ikisinin de ihtiyaç duyduğundan daha hızlı gelişiymiş gibi gelmişti.

“Kusura bakma,” dedi yine.

“Problem değil,” diye iç çekti Arthur. “Zaten gitsem iyi olur. SAT sınavları için dinlenmem lazım.”

“Ah, aman Tanrım,” dedi Sarah. “Ben tamamen unuttum sınavları.”

“Hayatımızın en önemli sınavı bunlar,” dedi Arthur. “Nasıl unutabilirsin?”

“Sen unutturdun,” diye yanıtladı Sarah.

Arthur bu açıklamadan rahatsız olmuş gibiydi. Sanki birisini SAT yetenek sınavından alıkoymak, insan şüphe uyandıran bir onurdu. Ancak yine de Sarah’yı evine kadar geçirdi, yol boyunca elini tuttu ve bahçesinin kıyısında onu öptü.

Sarah tabii ki o gece uyuyamadı ve ertesi sabah da kahvaltısının yüzüne bile bakmadı. Babasıyla arabada giderlerken kendini zayıf ve hatta delirecekmiş gibi hissetti. Babası sürekli bin kez söylediği şeyleri tekrarlıyor, sınavda neler yapılması gerektiğini –kolay sorulardan başla, kesin yanlış olan şıkları ele, hiç boş bırakma gibi- anlatıp duruyordu. Sa-

rah ise başını arabanın camından dışarı çıkarıp, uyumakta olan kasabaya, yeni erkek arkadaşının adını haykırmamak için kendini zor tutuyordu.

Düzinelerce sınıf arkadaşı, lisenin giriş kapısı önünde kuyruğa girmişti. Ama Sarah'ın gözleri Arthur'u, hiç çaba sarfetmeden yakalayiverdi. Aralarındaki bağ işte bu derece güçlüydü. Arthur sıranın önlerinde duruyordu ve en yakın arkadaşı Matt ile koyu bir sohbete dalmış gibiydi. Sarah gururla, *Benim hakkımda konuşuyor*, diye düşünerek, bir kız arkadaş nasıl davranırsa öyle davrandı ve hiç izin istemeden dosdoğru yanlarına gitti.

“Kederli,” dedi Matt.

“Hüzünlü,” diye yanıtladı Arthur. “Melankoli.”

Sarah onun omzuna tam bu noktada dokundu.

“Öyle mutluyum ki,” diye ilan etti. “Gülümsemeden edemiyorum.”

Arthur ona, sanki adını hatırlamakta zorluk çekiyormuş gibi, birkaç saniye bakakaldı. Sabah tıraş olmuştu ve yüzünde yer yer kan lekeleri vardı.

“Bu konuyu sonra konuşabilir miyiz?” dedi. “Şu an biraz meşgulüm de.”

Arthur Sarah'ya sırtını döndü --üstünde bir önceki gece giydiği kot ceketini vardı- ve Sarah midesine yumruk yemiş gibi şüphe götürmez bir şekilde anladı ki, artık yeni bir erkek arkadaşı yoktu.

Kapılar açıldı ve Sarah koyun sürüsüyle birlikte içeri girdi. Ama 2 numara kalemi ile boşlukları doldururken düşünebildiği tek şey, nerede hata yaptığıydı. *Yeterince güzel mi değilim? Kötü mü öpüşüyorum? Acaba alt tarafımı elleme-*

sine izin mi vermeliydim? Yukarıdakilerin hepsi.

İşin ilginç tarafı, sonradan her şeyin yolunda gitmiş olmasıydı. Sarah, SAT sınavından beklediğinden çok daha iyi bir sonuç almıştı. Beth onun kalbini kırdıktan sonra, Arthur sürünerek Sarah'ya geri dönmüştü. Sarah ikinci sınıf ile son sınıf arasındaki yaz tatili boyunca Arthur ile çıkmış, eylülde, okul açılmadan tam bir gün önce de onu terk etmenin intikam dolu keyfini yaşamıştı.

İşte onu şaşırtan da buydu. Arthur Maloney Sarah'nın hayatında önemli biri değildi. Olsa olsa aşk tarihinin bir dipnotuydu; -onu bir gün öpüp, ertesi gün pişmanlık duyan -hoş bile olmayan- yeni yetme bir oğlan. Liseden mezun olduğundan beri Arthur'u aklına bile getirmemişti. Peki, acaba neden mayolarının teslimatını beklediği şu tuhaf günlerde, durup dururken sürekli onu düşünmeye başlamıştı?

Kesin bir şey varsa, o da, çiçekli straplezin kötü bir fikir olduğuydu. Göğsünü sargı bezi gibi sıkıyordu ve katalogta öne sürülen "göğüsleri iri gösterme" niteliklerinin hiçbirine sahip değildi. Ayrıca Sarah ne zaman çiçekli giysiler giyse, sanki her yanı ünlem işaretleriyle çevriliymiş gibi rahatsız hissedirdi kendini. *Selam, ben "çiçekli" giyiyorum.*

Siyah balenli bikini üstü, güzelliğini daha çok öne çıkartan -ve daha az utanç verici- bir modeldi ama bir beden küçük sipariş etmişti herhalde. Balenleri, kaburga kemiklerine acımasızca batıyor, tenine, balina çubuklu korse gibi eziyet ediyordu. Bu derece anti-Viktoryen bir kıyafeti denerken, o eski korseleri ve kabarık etekleri hatırlamak ne garipti.

Straplez tarzı üst, hoşuna gitti. Hem abartısız hem de çe-

kiciydi. Göğüs kısmını makul ama istek uyandırıcı ölçüde açıkta bırakıyordu. Ama ne yazık ki renk hiç güzel değildi. İstiyorlarsa buna “günbatımı kızılı” demeye devam edebilirlerdi ama bu renk pembeden başka bir şey değildi. Sarah ise hiç pembe giymezdi.

Tanrım, diye düşündü, benim sorunum ne? Çiçekli giymem, pembe giymem. Kafasının içindeki, insanı takatten düşüren sesi tanıdı; o her şeye hayır diyen sesi. Hayatı boyunca orada pusu kurmuş, onu engellemiş, şansını denemesine ve faydasız şablonlardan kurtulmasına mani olmuştu o ses.

Sarah yüksek lisanstayken ataerkil düzenin tüm kadınlar üzerinde yarattığı baskıya konsantre olmak yerine, birkaç sıradışı kadının cinsel gücünü yücelttiği için Camille Paglia’yı “sahte feminist” olmakla eleştiren bir tez hazırlamıştı. Paglia’nın, özellikle de Madonna’yı tapınırcasına ele almasına çok sinirlenmişti. Sıradan kadınların –sekreterler, garsonlar, ev kadınları, fahişeler- o zengin, şöhretli, güzel, egomanyak ve istediği her şeyi elde etmiş kadından öğrenecek neyi olabirdi ki?

Ama son zamanlarda Sarah onların –ya da en azından kendisinin- öğreneceği çok şey olduğu sonucuna varmıştı. Madonna şöyle şeyler demiyordu örneğin: *Oh, hayır göğüslerimin üstüne o külahları takamam. Oh, hayır, çıplak otostopçu pozu veremem.* O yalnızca her şeye evet diyordu. *Kovboy şapkası mı? –Tabii ki! İsa ile seks mi?- neden olmasın? Annelik mi- o da havalı.* Rollerden biri eskiyince diğerine geçiyordu. Sarah anladı ki, bu da kendi içinde bir tür özgürleşmeydi. Ama geçici bir özgürleşme ve kesinlikle herkese uygun olmayan türden. Yine de bunu gerçekleştirecek hayal

gücüne sahip, şanslı azınlık için yeterince gerçekti. Üstelik şunu da inkâr etmemek lazımdı ki, kadınların ataerkil hâkimiyetten kısa süre içinde kurtulacakları yoktu. İşte bu yüzden, bu süre içinde, her kız tek başınaydı.

Sarah'nın denediği dördüncü bikini, elma şekeri kırmızıydı. Üst kısmı ince üstlerdendi -kataloga göre “yarım” üst- ama göğüsleri o iki parça üçgenin içine gayet güzel sığmıştı. Alt kısmı ise “erkek çocuk şortu” denen, “geniş kesim” stilineydi. Şortun bu erkeksiliği bir şekilde Sarah'nın vücudunun kadınsı hatlarını ortaya çıkartarak, kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını vurgulamış ve bacaklarının üst kısmındaki sorunlu bölgeyi de örtmüştü. İşin garibi hiç de fena görünmüyordu. Hatta belki iyi gözüktüğü bile söylenebilirdi. En azından çocuk doğurmuş ve otuzlarına merdiven dayamış bir kadın için.

Sarah banyo kapısının arkasındaki boy aynasında kendisini uzun uzun süzerken, “*Daha sık kırmızı giymeliyim*” diye düşündü.

Salona dönüp, tek eli kalçasında, diğeri başının arkasında, manken gibi poz verdiğinde, Jean ile Lucy aynı anda başlarını kaldırıp baktılar. Lucy'nin bakışları şaşıştı. Jean'in ağzı açık kaldı.

“Vay canına,” dedi Jean Lucy'e. “Anne çok seksi olmuş, değil mi?”

Lucy tuhaf bir düşünceli hal içinde konuyu bir iki saniye kadar, değerlendirdi. Sonra başını salladı ama bu onaylama da kesin olmayan bir hal vardı, sanki soruyu anladığından emin değildi.

Jean uzun uzun soluk verip, ağırlıkları başının üstüne kaldırdı.

“Dostoyevski’den bahsetmen ilginç aslında,” dedi. “Okuma grubumuzda şu ara *Suç ve Ceza*’yı okuyoruz.”

Adımlarını uydurmaya gayret ederek, “*Suç ve Ceza* mı?” dedi Sarah, nefes nefese. “Bu bir okuma grubu için oldukça zor bir kitap.”

“Bizim için değil.” Jean ağırlıkları göğsünden ileri doğru itti. “Biz sadece klasikleri okuyoruz. Geçen ay *Kızkardeşim Carrie*’yi (*Sister Carrie*) Theodore Dreiser) yaptık.”

“Aferin size,” dedi Sarah. “Parktaki annelerden birkaç tanesi de geçen sene beni bir gruba katmaya çalıştı ama sadece Oprah romanları okuyup duruyorlardı.”

“Bizler öğretmeniz,” dedi Jean, sanki aradaki farkı yaratan şey buymuş gibi.

“Ben bir toplantıya katılmışım. Kadınların yarısı kitabı okumamıştı bile. Tek istedikleri oturup çocukları hakkında konuşmaktı. Yani ben yüksek lisans yapmış biriyim. Kitaplar hakkında konuşmayacaksanız, şuna okuma grubu demeyin lütfen.”

“Bizde çok yaratıcı tartışmalar olabiliyor,” dedi Jean. “Önümüzdeki ay gelmelisin. *Madam Bovary*’i yapıyoruz. Sen benim küçük kızkardeşim olursun.”

“Kızkardeşin mi?”

“Gruba daha genç kadınları katmaya çalışıyoruz. Onlara küçük kızkardeşlerimiz diyoruz.” Jean eliyle, uzatmaya gerek yokmuş gibi bir geçiştirme hareketi yaptı. “Herneyse, misafirim olursan çok memnun olurum.”

“Düşünürüm,” dedi Sarah, içinden inleyerek. Hayatta is-

tediği son şey, bir grup emekli öğretmen ile, Flaubert tartışarak, bir gece geçirmektir. “Eminim bakış açım sizinkilerden biraz farklı olacaktır.”

“Amaç da bu zaten,” dedi Jean. “Biraz taze kan işimize gelir.”

Parkta ve yeni yapılan yerde, her zamanki gibi üç millik turlarını attılar ve Jean sürekli ağırlıklarını kaldırarak, okuma grubu hakkında konuştu. Grubun diğer üyelerini, aralara eğitim ve ailevi geçmişleriyle ilgili bilgileri de sıkıştırıp, ilginç kişisel tuhaflıklarını ihmal etmeden, gereksiz detaylar vererek anlattı. Bridget üç dil biliyordu ve dünyanın *her yerine* gitmişti. Çekici ama talepkâr Alice, üçüncü koca üzerindeki çalışmalarını sürdürüyordu. Regina’nın oğlu –ki hep çok başarılı biri olmuştu- Fortune 500 şirketlerinden birinin finans direktörüydü. Josephine komik ve inatçıydı ama hafızası artık eskisi gibi değildi. Laurel sadece yazları ve sonbaharda gruba katılıyordu. Yılın geri kalanında ise Boca’da golf oynayan kocasına eşlik etmek zorunda olduğundan, onu bekleyerek geçiriyordu.

Kendi sokaklarına döndüklerinde Jean, “Ben de Tim’i golfe başlatmaya çalıştım,” dedi. “Ama istemedi bir türlü. Bütün gün evde oturup beynini jöleye çevirmekle meşgul. İnanması zor ama, yirmi yıl önce kendisi çekici ve akıllı bir adam diye anılırdı.”

Jean kocasıyla ilgili konuşmaya başladığında, onu durdurmak imkansızdı. Yürüyüşlerinin çoğu Sarah’nın Jean’i bir bardak soğuk su için içeri davet edişi, ardından da bir saatte fazla Tim’in emeklilikle başa çıkmayışıyla ilgili şikâyetleri, bir terapist gibi dinleyişiyle sonlanıyordu. Ama Sa-

rah, o gece şaşırtıcı bir gelişme sayesinde bu çileden kurtuldu. Parktan tanıdığı Theresa, belli ki onunla konuşmak için ön verandada bekliyordu.

“Kusuruma bakma lütfen,” dedi Sarah. “Sanırım bir misafir var.”

Sarah, Todd’u öptüğünden beri annelerden hiçbirini görmemişti. Ertesi sabah ve ondan sonraki iki sabah, Rayburn Okulu parkına gitmişti ama müdavimlerin hiçbirini bulamamıştı. Piknik masasının boş ve sitemkâr bir görünümü vardı. Anneler ona mektup yazsalar, kendilerini bu kadar iyi ifade edemezlerdi.

Mary Ann ve Cheryl, Sarah’nın umurunda değildi; onlar hayatında yokken daha mutluydu. Ama Theresa’yı özleyor –aralarında hep özel bir bağ olmuştu- ve onu arayıp olanlar için bir açıklama yapmayı düşünüyordu. Ve işte şimdi oradaydı. Varlığı bile affettiğine delaletti. Sarah ön tarafa yöneldiğinde, Theresa’nın yüzündeki çaresiz sırtışı fark etti.

“Aman, aman,” dedi Sarah. “Kimler gelmiş.”

“Umarım kusuruma bakmamışsındır,” dedi Theresa. “Eşin, birazdan gelir dedi de.”

“Geldiğine sevindim. Bir bardak çay ya da başka bir şey içmek ister misin?”

Theresa başını salladı. “Çok az kalacağım. Sadece seni uyarmak istedim. Şu adam var ya, hani şu sapık? Parkın yakınında bisikletiyle gezinip, çocuklara göz atıyormuş.”

“Aman Tanrım,” dedi Sarah. “Polisin haberi var mı?”

“Yapabilecekleri bir şey yokmuş. Adam yasalara aykırı bir şey yapmıyormuş sonuçta.” Acı acı güldü. “Herhalde bi-

risini öldürmesini bekliyorlar. Haberin olsa iyi olur diye düşündüm. Bence hepimizin normalden de dikkatli olması lazım.”

“Teşekkürler. Çok düşüncelisin.” Sarah bir an tereddüt etti. “Bir bardak çay içmek istemediğinden emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Hadi ama sadece bir dakika sürer?”

Theresa ayağa kalktı. “Kusura bakma Sarah. Bence bu pek iyi bir fikir değil.”

“Onu öpmek istememiştim,” diye pat diye söyledi Sarah. “Nasıl olduğunu bile anlamadım.”

Theresa bütün bunlar tarih olmuş gibi omuz silkti.

“Eve gitsem iyi olur,” geçerken Sarah’nın omzuna dokunarak. “Yoksa Mike merak edecek.”

O gittikten sonra Sarah bir süre verandada, ateş böceklerinin bahçede uçuşmasını izleyerek ve aptal gibi hissederek oturdu. Theresa’nın özür dilemek ya da Sarah ile birlikte, Mary Ann’in bazen ne tür bir cazgıra dönüştüğüne gülmek için geldiğini sanmıştı. Barışacaklarını, birlikte çay içeceklerini ve yeniden arkadaş olmaya çalışacaklarını düşünmüştü. Oysa o sadece bisikletli bir sapığı haber vermek için gelmişti.

Şansı varken ondan bir sigara otlanmadığına pişman oldu, çünkü şu anda yerinden kalkıp, içeri Richard’ın yanına gitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu ve Sarah da buna henüz pek hazır değildi. Richard’ı, ofisinden alt kata indikten sonra sergilediği davranış yüzünden hâlâ affetmemişti. Gömlüğünün paçaları dışarıda, yüzünde bilgisayar karşısında çok uzun vakit geçirdiğinde beliren o donuk ifade ile

Sarah'ya, artık yürüyüşüne çıkabileceğini söylemişti. Bunu söylerken dosdoğru Sarah'ya baktığı halde onu görmüyormuş gibiydi. Sanki Sarah onun iki adım ötesinde, üzerine rüya gibi oturmuş kırmızı bir bikini ile dikilmiyordu.

Hangi Cehennemdeydin?

Larry'nin el ilanları amacına ulaşmıştı. Birkaç hafta içinde Ronald James McGorvey'nin Bellington'a dönüşüyle ilgili tam bir velvele kopmuştu. Yerel ve bölgesel gazetelerde konuyla ilgili birçok makale yayımlanmıştı: *Eyewitness News*'ta "normalde sakin bir hayat yaşayan bir banliyö cemiyyetinde, cinsel tacizcilere karşı gelişen halk direnişi" başlıklı kısa bir bölüm vardı.

Todd bu yazılardan McGorvey hakkında yeni şeyler öğrendikçe, Larry'nin öfkesini daha da iyi anlar ve paylaşır oldu. McGorvey üç kez küçüklere teşhirden, bir kez de cinsel saldırıdan (bu suçlama, belirtilmeyen bir nedenden dolayı kalkmıştı) tutuklanmıştı. Ama hikâyenin asıl can sıkıcı kısmı, tutuklanmadığı bir suç ile ilgiliydi.

Holly Colapinto, Green Valley'de yaşayan dokuz yaşında bir kız çocuğuydu. 1995 yılının bir bahar günü okuldan evine dönerken kaybolmuştu. Başına gelenler tamamen tahminden ibaretti. Kimse onu bir arabaya binerken ya da biriyle konuşurken görmemişti. Cesedi bulunamamıştı. O, gazetecilerin dediği gibi "kayıplara karışmıştı."

Holly'nin annesinin verdiği bir ipucuna dayanarak, okul

görevlisi Ronald James McGorvey olayı takiben hemen esas zanlı olarak belirlenmişti. Bayan Colapinto, kızının birkaç kez kapıcının “korkunç bakışları”ndan şikâyetçi olduğunu söylemişti. Holly, ayrıca adamın, o banyodayken, kızların soyunma odasına, güya yerleri paspaslama ya da kâğıt havluları değiştirme bahanesiyle paldır küldür dalma alışkanlığı olduğunu da söylemişti. Bayan Colapinto bu şikâyetlerden okul yetkililerine bahsetmiş, onlar da McGorvey’e daha dikkatli olması için sert bir uyarıda bulunduklarını söylemişlerdi.

McGorvey’i sorgulayan polis müfettişleri ise onun, kızın kaybolduğu saatte başka yerde olduğunu ispatlayacak bir tanığı olmadığını söylemişlerdi. Yalnız yaşıyordu ve olay günü hasta olduğunu bildirerek işe gitmemiştir. Bütün öğleden sonrayı evinde uyuklayarak geçirdiğini iddia etmişti, ancak onu bir sonraki günün sabahından önce gördüğüne dair tanıklık edecek hiç kimse yoktu. Ertesi sabah ise Blessed Redeemer İlkokulu’na her zamanki saatinde gelmişti.

McGorvey ısrarla masum olduğunu söylüyordu. Polise ve daha sonra da FBI’ya hiç zorluk çıkarmamış, yanında avukat olmaksızın defalarca sorguya çekilmiş ve hatta yalan makinesinden bile geçmişti ki, onun sonuçları da bir emniyet amiri tarafından “muallak” diye tasvir edilmişti. Ama sonuçta kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Ortada ceset yoksa suç da yoktu, yani teknik açıdan sadece sonlandırılmamış bir kayıp vakası mevcuttu. Nihayetinde hikâyenin alevi söndü ve konu gözden düştü.

Ancak Green Valley’deki insanlar McGorvey’nin cinayetten sorumlu olduğuna inanmaktan hiç vazgeçmediler ve

onun hayatını zorlaştırabilmek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Öykünün bu bölümü için röportaj yapılanlar, pek elle tutulur ayrıntılar vermiyorlardı.

“Tek bir şey değildi, yapılanlar,” diye konuşmuştu bir adam. “Daha çok birden fazla küçük şeylerin toplamıydı. Burada istenmediğini ona hatırlatan birçok şeyin toplamı.”

“İnsanlar ona telefon edip, hakkında ne düşündüklerini söylüyorlardı,” diye anımsıyordu bir kadın.

“Kimsenin onu açıktan açığa tehdit ettiğini sanmıyorum,” diyordu polis şefi. “En azından benim bilgim dahilinde.”

Holly’nin ortadan kayboluşundan sonraki altı ay içinde McGorvey ilkokuldaki işinden ayrılmış ve annesiyle yaşamak üzere yeniden Bellington’a dönmüştü. İki yıl sonra ise izci kız olayı yüzünden tutuklanarak devlet hapishanesinde üç yıla mahkûm edilmişti. Şimdi ise geri dönmüştü.

Halkın ilgisi üzerine, Bellington belediye başkanı, acil cemiyet toplantısı düzenledi. Bu Todd’un sandığından da büyük bir olaydı; okula giden caddeler bu sıcak yaz akşamında, aynen bir eylül sabahı okul çocuklarıyla dolu olduğu gibi, anne babalarla dolmuş taşıyordu.

Larry, Todd’dan, toplantıya Muhafızlar tişört ve şortunu giymesini açıkça talep etmişti -zaten antreman gecesiydi-, bu yüzden de Todd, tamamı kendisi gibi giyinmiş olan takım arkadaşlarını ana girişin önünde toplaşmış görünce pek şaşırmadı. Ancak Larry onları tek sıra halinde toplantı salonuna uygun adım yürütüp, orada da orkestra bölümünde yana dizince biraz şaşırdı. Sekizi birden sahne üzerinde, başkanı koruyan gizli ajanlar gibi birbirlerinden eşit mesafede

duruyorlardı. Larry onlara, ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirmelerini ve -olmaz ya- biri komik bir şey söylese dahi gülmemelerini öğütlemişti.

Todd'un yeri sağ kanadın uzak köşesinde, Tony Corenti ile DeWayne Rogers arasındaydı. Her ikisi de bacaklarını iyice yanlara açmış ve bir şekilde hem tetikte ama hem de sakın bir ifade takınmışlardı. Todd da onları örnek almaya çalıştı ama kolay olmuyordu. Kostümlü baloya gitmiş biri gibi, başkasının kılığına girmiş olmanın tedirginliğini yaşıyordu.

Son birkaç haftada Todd'un Muhafızlar'a katılımı artık kesinleştiği halde, Todd hâlâ takım arkadaşlarının tam güvenini kazanamadığını hissediyordu. İki antremana daha katılmıştı ama her ikisi de meşakkatli olmuştu –bir sürü ısınma ve kondüsyon hareketinin ardından takımların vahşice birbirine girdiği, topu oyuna sokma çalışması. Ancak antreman bittiğinde Larry dışında hiç kimse sırtını sıvazlamamış ya da onu bira içmeye davet etmemişti. Diğerlerinden gördüğü en büyük şey, kibarca bir baş ya da isteksiz bir el sallamaydı. Onlar polisti, kendisi ise değil; işte bu kadar basit.

Todd, potansiyel bir dost olarak değerlendirdiği DeWayne'e doğru eğildi.

“Neden buradayız biz?” diye fısıldadı.

DeWayne bilmiyormuş ya da umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

“Bir yerde olmak lazım,” diye yanıtladı.

Toplantı salonu tıklım tıkıştı –Todd, Aaron ile birlikte geçen bir buçuk yıl boyunca gittikleri oyun parklarından aşına ol-

duğu birçok yüzü ıkartabilmişti- ve kalabalığa hâkim olan duygu, eğer ayağa kalkıp cinsel tacizcileri tasvip etmediğini hararetle ifade etmiyor ve kasabanın, Bellington çocuklarının güvenliğini sağlamak ve emlak değerlerinin daha fazla düşüşünü önlemek için ne yapacağını öğrenmeyi talep etmiyorsanız, sizin bir vatandaş ya da ebeveyn olarak görevinizi yerine getirmediğiniz duygusuydu.

Coşkuyula alkışlanan kızgın adam, “Belki de yeni bir tabela koymak lazım,” diyordu. “Bellington’a Hoşgeldiniz. Sapık Dostu Kasabamıza!”

Sahnedeki yetkililer –belediye başkanı, polis şefi ve okul psikoloğu- aynı ğgd sabırla tekrarlıyorlardı. Gün boyunca çocuklarımızın nerede ve kiminle beraber olduklarından haberdar olarak, onları koruyabiliriz. Küçük çocukları alışverişe ve hatta aynı sokaktaki komşunuza, yanında biri olmadan göndermeyin. Ama bu önlemleri de, bir panik atmosferi yaratmadan, sknet içinde alın. Çocukluk masumiyet çağdır, kaygı değil. Polis ise zaten parklar ve oyun alanları gözetimini kuvvetlendiriyordu ve McGorvey’nin faaliyetlerini yakından takip ediyordu.

Bundan yaklaşık yarım saat kadar sonra, Todd’un dikkati dağıldı. Birden kendini Kathy’i ve toplantıdan sonra futbol antremanına gideceği haberini ona verdiği zaman gösterdiği o tuhaf, sessiz tepkiyi düşünürken buldu –herhalde artık doğruyu söyleme zamanı gelmişti-.

“Futbol antremanı mı?” dedi. “Ne diyorsun sen?”

“Muhafızlar,” Larry’nin o öğleden sonra getirdiği tişörtü işaret etti. “Yeni oyun kurucuları benim. İşte bu yüzden perşembe akşamları dışarıda bu kadar çok vakit geçiriyorum.”

“Hani aileler komitesine katılmıştın?”

“Katıldım. Bunlar aynı adamlar. Biz bir tür, bekçi köpeği grubu artı futbol takımımız. Sana bunu biraz daha net açıklamam lazımdı herhalde.”

Kathy buna bozulmadı. Sadece gereğinden biraz fazla uzun bir süre başını salladı. Sanki Todd, onun bir zamandır merak ettiği bir şeyi doğrulamıştı.

Kathy’nin sormadığı soruya karşılık, Todd “Şu an hayatımda.... *fiziksel* bir şeye ihtiyacım var,” diye yanıt verdi. “Bir süredir kendimi bir parça moralsiz hissediyorum.”

“İyi,” dedi Kathy. “Herneyse,”

Belki de sadece yorgundur, diye düşündü Todd. Gazi Bakımevi Hastanesi’nde geç saatlere kadar çalışıyor, Pasifik’teki vahşi ada işgali kampanyasının yaşlı gazileri ile röportaj yapıyordu ve onların hikâyeleri Kathy’i derinden etkiliyordu. Bu hikâyeler *nelerdi*, Todd’un en ufak bir fikri yoktu, çünkü Kathy bu konuda konuşmuyordu. Bu aralar zaten Aaron dışında hiçbir konuda konuşmuyordu onunla. Aaron ve avukatlık sınavı.

Kötü bir sona doğru yol alıyorlardı, Todd bunun farkındaydı. Frenleri tutmayan bir arabada ağır ağır uçuşuma gidiyorlardı. Kathy, Todd bu sınavı gerçerse her şeyin düzeleceği fikrini geliştirmişti. Böylece Todd büyük bir şehirde, iyi bir şirkette yüksek gelirli bir işe ortak olacak ve nihayet bir ev sahibi olabileceklerdi. Kendisi ise belgeselini bitirecek, sonra da bir süre hiçbir şey yapmadan, sadece Aaron ile vakit geçirebilecekti. Bunun ardından da yeniden hamileliği düşünmeye başlayabilirlerdi.

Bu hoş bir senaryoydu. Tabii açıkça ve insafsızca

Todd'un sınavı geçmesi üzerine kurulu olmasının dışında. Sınavı *geçemeyeceğinden* değildi. Sonuçta hukuk fakültesi- nin sonuna gelmişti, öyle değil mi? Sadece bu aralar kon- santre olmakta biraz zorlanıyordu.

DeWayne'e yan yan bakarak, *Belki de polis olabilirim*, diye düşündü. Bu meslekte ona hitap eden somut ve heyecanlı bir şeyler vardı. Dolandırıcıları takip edip, kalabalık bir caddenin ortasında sıkıştırmak gibi örneğin. *Ya da, belki de itfaiyeci*. İşte bu çok havalı olurdu. Koşarak yanan bir bi- naya dalmak, kollarınızda bir bebekle bir merdivenden in- mek. Ama neden tüm bunları çok önceden düşünmemiştii? Nasıl olmuştu da, her sabah üstüne bir takım elbise geçirip, gününü telif haklarını araştırarak geçirmek ya da vergi yö- netmeliğini delmenin yollarını bulmaya çalışmak ona iyi bir fikir gibi görünmüştü ? Yetişkin bir adam için ne tür bir ha- yattı bu?

Aklına Sarah da geldi ama sadece kısa bir an için. Onun parktan üç arkadaşını, toplantı salonunun ana koridorundan aşağı doğru, streç pantolon kraliçesi önde, iki yardımcı oyuncusu saygılı bir mesafe bırakarak arkada olmak üzere bir üçgen oluşturmuş halde yürürken gördüğünde.

Parktaki öpüşmeden bu yana neredeyse bir ay geçmişti ve artık bu olay, zihinsel evreninin merkezini oluşturmaktan çıkmıştı. Hâlâ havuzda ve süpermarkette gözleri Sarah'ı arasa da, bunu aciliyetten çok alışkanlıktan ve onu tekrar görme beklentisi olmadan yapıyordu. Onu bunca aradan sonra hatırlamanın, ümitsiz ama biraz da keyifli bir ıstırapı vardı. Sanki o çok eskiden, kısa bir süreliğine tanıdığı –ör- neğin üniversitedeyken yaşadığı bir gecelik bir ilişki- ve de

bir elveda dahi demeksizin, ya da samimiyetsiz bir “görüŖüŖüz”le, olayların normal akışı içinde hayatından çıkıp gitmiş biriydi.

İŖte belki de, toplantının ortasına doğru, Sarah başını kapıdan içeri doğru uzattığında, onu böylesine uzun bir süre tanıyamayışının nedeni de buydu. Yeni birinin geldiğini fark etmişti ama kim olduğunu anlamadan. Monotonluk bir anlığına dağılmıştı ve kapı girişinde bekleyen yarı-çekici, genç sayılabilir bir kadın, sanki içeri yanlışlıkla girmiş gibi belirsiz bir ifade ile manzarayı izliyordu.

Todd nihayet onun kim olduğunu kavradığında —ki bu Sarah içeri adımını attığında olmuştu; yürüyüşünde ya da belki de sadece vücudunun orantısında Todd’a aşına gelen bir şeyler vardı— o kaçınılmaz sükut-u hayali yaşamıştı: uzun süre kafanızda hayalini kurduğunuz birini, kanlı canlı karşınızda bulduğunuzda hissettiğiniz, o sükut-u hayal. Aslında, sonradan karar vermişti ki, ona o anda itici gelen, Sarah’nın kıyafetleriydi. Tamamen yanlış giyinmişti. Parktayken, bermudası ve pejmürde tişörtü içinde, evden çıkmadan önce parmağını prize sokmuş gibi görünen, deli gibi kıvırcık saçları ile üzerinde bir genç kız havası vardı. Oysa şimdi, uzun siyah eteği, dar beyaz bluzu, toplu saçları ve herhalde —bu mesafeden tam kestiremiyordu— hafifçe sürülmüş rujuyla, randevusuna giden yetişkin bir kadın gibi derli topluydu.

İlk sıralarda boş yerler vardı ama Sarah onları ya görmeydi ya da toplantının ortasında, koridordan geçerek dikkatleri üzerine çekmek istemedi. Bu yüzden arka duvarın önünde sıralanmış, Muhafızlar’ın bir yansıması gibi gözükken, geç kalmış birkaç kişi ile birlikte ayakta dikilmeye karar verdi.

Birkaç saniye için sahneye baktı ve ardından yanındaki adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam cevap verdi; o da başını salladı ve bakışlarını ön tarafa doğru kaydırды.

Göz göze geldiklerinde Todd aralarında aşikâr bir bağ hissetti, sarsılma ile heyecan arası bir duyguydu bu. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü bedeni aniden, iki adet görünmez el onu duvara yapıştırmış gibi geri itilmişti. Sonra da Todd'a o bakışla baktı, o incinmiş, araştıran "*Hangi cehennemdeydin?*" bakışıyla. Todd geçici bir suçluluk duygusuna kapıldı, sanki geçmiş birkaç haftaki ayrılıkları tamamen onun suçuydu. Sanki onu nerede bulabileceğini biliyor-muş da oraya gitmekten özellikle kaçınmış gibi. Ona verebildiği tek yanıt, hafifçe, özür diler gibi bir omuz silkme oldu, ki aslında ne için özür dilediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Tam o sırada streç pantolon kraliçesi konuşmak üzere ayağa kalktı. O da gece dışarı çıkıyormuş gibi giyinmişti; siyah tayt ve bol ipek bir gömlek. Duruşu kazık gibi dimdikti ama hitap sesi bununla bağdaşmayan, parkta sık sık kullandığı o emreder gibi sert tonundan tamamen arınmış, yumuşak bir sestti. Elinde tuttuğu bir karttan okuyarak "Benim adım Mary Ann Moser," dedi. "Bilmek istediğim şey, acaba belediye dairesinden herhangi birinin, Bay McGorvey'i, Bellington'dan gitmeye zorlamak için özel birtakım hukuki stratejiler araştırıp araştırmadığı. Örneğin bina müfettişi bazı kanuni ihlaller bulup da, evine mühür vuramaz mı? Acaba kasaba bu mülke kamulaştırma yolu ile el koyamaz mı?" Bir an tereddüt etti. Todd onun beceriksizce, gülümseyişine engel olmaya çalıştığını görebiliyordu. "Hiç olmadı katran

ve tüye bulayıp, muhitten atamaz mıyız?”

Kalabalık, büyük bir alkış kopardığında Mary Ann’in memnuniyeti aşıkârdı. Todd gözlerini devirerek, küçümseyen bir ifade takındı ve karşılık bulacağını umarak başını tekrar Sarah’ya çevirdiğinde, onun kayıplara karıştığını fark etti. Sarah’nın yerini, duvardaki dokunaklı boşluk almıştı. Kapı tam kapanırken, Todd’un gözleri o yöne kaydı.

Sarah’yı takip etmeye karar vermeden önce sadece bir saniye kadar tereddüt etti. Onu tekrar göremeden, niçin onu incitecek yanlış şeyler yapmış gibi kendisine öyle ıstıraplı baktığını soramadan, bir ay daha geçirmek istemiyordu. Fazla dikkat çekmeden yan kapıdan sıvışabileceğini düşündü ancak o yönde bir iki adım atmıştı ki, Tony Correnti arkasından tişörtünün yakasına yapışarak, sokağa sıvışan çocuğunu yakalayan bir baba gibi tutup, kavradı.

“Hey,” diye fısıldadı. “N’apıyosun? Şimdi gidemezsin.”

Todd açıklamaya başlayacaktı ama Correnti’nin yüzündeki ifade buna engel oldu. Geri adım atıp yerine geçerek, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kendisine söylendiği gibi belirsiz bir noktaya boş boş bakmaya devam etti.

Todd, Larry’nin kamyonetine bindiği anda kötü kokuyu aldı. Fark edilmeyecek gibi bir koku değildi. Ayakkabılarının tabanını kontrol etti ama temizlerdi.

Şöför koltuğuna otururken, “İyi bir toplantı oldu,” diye fikir beyan etti Larry. Tek elini Todd çaksın diye havaya kaldırdı. “Sonunda dikkatlerini çektik.”

Burnundan nefes alamayan ya da almak istemeyen biri-

nin kafadan gelen sesiyle konuşarak “Biraz uzun sürdü ama,” dedi Todd. “Hiç bitmeyecek sandım.”

Sarah gittikten sonra soru- cevap kısmı tam bir saat sürmüştü ve Todd hâlâ tüm bu zaman boyunca sahnenin önünde öyle küçük, iyi bir asker gibi dikildiğine inanamıyordu. Correnti’ye kendi işine bakmasını söyleyip, Sarah’nın peşinden gitmeliydi ama bunun yerine, sanki aptal bir futbol takımı, öpüştüğü ve konuşmak istediği bir kadından daha önemliymiş gibi, tek kelime itiraz etmeden söz dinlemişti. Böyle koyun olmayı nereden öğrenmişti acaba? Kamyone- tin içindeki koku, Todd’un ödlekliliğine dair bir suçlama ya da başarısızlığı üzerine kozmik bir eleştiri gibi görünene dek gittikçe yoğunlaştı.

“Bir adım atılmış oldu,” dedi Larry neşeyle. “Çok iyi bir ilk adım. Şimdi tek yapmamız gereken baskıyı arttırmak.”

Larry motoru çalıştırır çalıştırmaz Todd camını açtı ama pek faydasını da görmedi.

“Bunu söylemek istemezdim Larry ama burada pek de iyi kokmayan bir şeyler var.”

“Ciddi misin?,” dedi Larry.

“Ayakkabılarımı kontrol ettim,” diye devam etti Todd. “Benden gelmiyor.”

“Benden de gelmiyor,” diye onu temin etti Larry. “Arka- ya koyduğum köpek pisliği torbasındandır.”

Antremandan eve dönerken Larry her zamanki gibi Blueberry Court yollarına saptı. Bir hafta önce McGorvey’lerin evlerinin girişindeki yolun üzerine fosforlu spreyci boya ile “Çocuk Tacizcisi” yazmıştı. Bundan bir hafta önce de ön

bahçenin ortasına geçip, eve bir düzine yumurta fırlatmıştı ve bunlardan iki tanesi de ön pencere camında patlamıştı. Bu olayların her ikisinde de Todd, arabanın içinde oturup –Larry ondan bu kirli işe katılmasını istememişti- bu vandalizmi sessizlik içinde izlemişti. Bu görüntü ona dernekli günlerini hatırlatmıştı. O zaman da dernek arkadaşları onun yanında aptalca eşek şakaları yapar ama onun katılmasını ve hatta onaylamasını bile beklemezlerdi. Sanki önemli olan, onlar bir köpeğin kafasına saksı yapıştırır ya da sarhoş adamın kışına dart atarken, birilerinin izliyor olmasıydı.

Todd burada bulunmak zorunda değildi, bunu anlıyordu. Eve yürüyerek gidebilirdi ya da antremandan eve araba ile gidip gelebilirdi. Ama bunun yerine Larry’nin yolcusu ve güya isteksiz yardımcısı olmayı sürdürüyordu. Bazen kendi kendisine, aslında takım arkadaşına göz kulak olduğunu ya da *delice* bir şeyler yapma ihtimaline karşılık orada durduğunu söylüyordu. Ama bazen de ödleğin teki olup olmadığını, Larry’e olan gerçek hislerinin, kabullendiğinden daha fazla hayranlık içerip içermediğini merak ediyordu.

“Şu çantayı bana uzatır mısın?” dedi Larry. “Arkanda, yerde duruyor.”

Köpek pisliği, üstten düğümlü, plastik bir süpermarket torbasının içindeydi. Tıka basa çamurla doldurulmuş gibi, ağırlığı dibe çökmüştü.

“Tanrım, Larry, bir ton çeker bu.”

“Hayır kurumunda bir arkadaşım var da. Torpido gözünde biraz tutuşturucu sıvı olacaktı.”

Larry acele etmiyor, gizli ya da kanunsuz iş yürüten bir adam gibi davranmıyordu. McGorvey’lerin ön verandasına

doğru, posta teslimatı yapan bir postacı edasıyla yürüdü. Torbayı yere koydu, sakın bir şekilde tutuşturucu ile ıslattı ve ardından da kibritle ateşe verdi. Garanti olsun diye torbanın üzerine biraz daha sıvı püskürttü –alevler barbekü ızgarasındaki gibi kabarıp söndü- ve kamyonete dönüp, binmeden önce zili birkaç kez çaldı. Ön kapı açılırken orada kaldırımın yanında durup, öylece izlediler.

Ne var ki, sönmeye yüz tutmuş ama hâlâ tehlikeli gözükken alevlerin aydınlattığı kapıyı açan kişi McGorvey değildi. Onun yerine elinde kahve fincanı, üstünde geceliği olan yaşlı bir kadın açmıştı. Birkaç saniye orada durumu anlamak için dikildi ve ardından da kapıyı sakın bir şekilde kapattı. Sanki paspasının üzerinde yanan bir pislik torbası, insanın birlikte yaşamak zorunda olduğu, hergün karşınıza çıkan bir şeymiş gibi.

Madam Bovary

Seks Güncesi

Richard suçluluk duygusunu çoktan ardında bırakmıştı. Son birkaç haftanın acı veren kararsızlığı ve çılgınca bekle-yişi artık anlamını yitirmişti. Çok yakın bir zamana dek imkânsız gibi görünen bir adımı attığından beri geriye kalan tek şey, dingin bir dalgınlık haliydi. Sanki uzak bir mesafeden kendisini izliyor ve pişman olacağı bir şey yapmadan önce hâlâ vazgeçme ihtimali olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Ama bunca yol aldıktan sonra, vazgeçmenin artık kendi gücü dahilinde olmadığını da biliyordu. Üstelik hayatın ona öğrettiği tek bir şey varsa, o da insanın kendi tutkularıyla savaştığının gülünçlüğüydü. Sonunda kaybeden hep siz oluyordunuz ve mücadele için sarfedilen zaman, vakit kaybından başka bir anlam ifade etmiyordu. Hemen teslim olup,

hayatınızın geri kalanını sürdürmek çok daha faydalıydı.

Tabii buradaki çelişki, şu içinde bulunduğu durumda, kendi eğilimlerine büyük bir gayretle direnmiş olmasıydı. Tutkularının gerçekliğini kabul edemediğinden, verdiği karar yüzünden haftalar boyu ıstırap çekmişti. Her gün kendi kendine gülüp, *Sen aslında bunu istemiyorsun. İsteyemezsin. Sen internetten kendisine giyilmiş don siparişi verecek tipte pisliklerden biri değilsin*, diyordu.

Ne de olsa evli bir adamdı. Yıkanmamış don görmek istiyorsa banyodaki kirli sepetine bakması yeterliydi. Ama el altındaki donlar onda en ufak bir erotik arzu uyandırmıyordu. Onlar karısının kirli çamaşırları olmaktan öte şeyler değillerdi. O günün öğleden sonrasında posta kutusuna gelen ipli don -tam olarak söylemek gerekirse, limon yeşili puantiyeleri olan bir avuç beyaz ipek- başka tür bir kadın tarafından giyilmiş, başka türde bir çamaşırdı ve Richard için hayatta daha büyüleyici bir şey yoktu.

Şu anda çamaşır hâlâ fermuarlı, buzdolabı saklama poşetindeydi —bu evden gönderilen eşya görüntüsü ona tarifsiz bir haz veriyordu- hani şu kapama yerinin altından beyaz şerit geçenlerden. Bu şeridin üzerinde -ki normalde kullanıcı buraya poşetin içindeki yiyeceğin adını ve dondurulduğu tarihi yazar- el yazısıyla ve büyük, şuh harflerle yazılmış, şu mesaj okunuyordu: “Kaltak Kay tarafından giyilmiştir. 6/02/01. İyi eğlenceler!!!” Poşetin içinde, çamaşırla beraber ipli çamaşırı giyen Kaltak Kay’ın fotoğrafı ve onu giydiği güne ait cinsel aktivitelerin detaylı bir güncesinin bulunduğu zarf vardı. Richard tüm bunları, daha poşeti ya da zarfı açmadan biliyordu; siparişini vermeden önce Kay ile elekt-

ronik posta yoluyla uzun uzun yazışmıştı ve Kay ona bu işlemleri adım adım anlatmıştı. Ona söylemediği tek şey ise kelimelere dökülemeyecek olan şeydi; Richard'ın şimdi keşfetmek üzere olduğu şey.

Richard insanların onu bu şekilde görmeleri halinde ne-ler diyebileceklerini tahmin edebiliyordu. İş yerindeki Ray'in travesti olduğu ya da komşu Ted'in otoyol pansiyonunda grup seks yaptığı kendilerine söylendiğinde ne derlerse aynı şeyi; o malum keyif, acıma ve kendini beğenmişlik karışımı ifadeyle başlarını iki yana sallayıp, şöyle derlerdi: *Ha-ha-ha, zavallı Ray. Ho-ho-ho, zavallı Ted. Neyse ki ben böyle değilim. Ama insan isteyince istiyor işte, diye düşün-*dü Richard, *yapılabilecek pek bir şey yok.*

Bilgisayar ekranına son bir kez baktı. Ekranın yarısından biraz azını kaplayan dikdörtgen bir kutunun içinde, Kaltak Kay'e ait en sevdiği resim görölüyordu. Kay kendi bilgisayарının önünde, çırılçıplak oturuyor –dikkatlice bakınca onun ekranındaki resimle sizinkinin aynı olduğunu görebiliyordunuz- ve omzunun üzerinden, Richard'ı hep mahveden o canayakın suç ortağı bakışı ile gülümsüyordu. *Hey, diyor-*du sanki, *eğlenceli değil mi?* Torbanın ağzını açıp, başını içine gömerken, Richard'ın elleri, gururla fark ettiği gibi, neredeyse hiç titrememişti.

Kaltakay.com' a yaklaşık iki yıl önce, bir müşteri için araştırma yaparken rastlamıştı. Richard pazarlama ve marka yaratma konusunda uzmanlaşmış bir danışmanlık firmasında çalışıyor –kendi uzmanlık alanı şirket ve ürün isimle-riydi- ve milenyumun gelişinden çok önce yüzünü eskitmiş

olan “Y2K” kısaltması için parlak bir fikir düşünüyordu. Bu kısaltmanın üç unsurunun bir tür kombinasyonunu içeren, alan adları listesini hazırladığı sırada kendisini gün batımında kumsalda, sırtı okyanusa dönük halde duran, ne çok genç ne de çok güzel bir kadının dijital fotoğrafına bakarken buldu. Arkaya doğru yapıştırılmış saçları ve neredeyse at gibi yüzüyle seksi bile görünmüyordu belki. Tabii, doğallığı aşikâr ve pek de çekici olmayan (ya da o ara belki böyle düşünmüştü) göğüslerini ortaya çıkarmak için straplez bikinisini yukarı doğru çekmiş olmasının dışında. *Selam*, diyordu başlıkta, soluk mavi zeminin üzerindeki parlak pembe harflerle, *Ben Kaltak Kay, Hali hazırda sınırsız seks anlayışını benimsemiş, 36 yaşında, evli, biseksüel bir teşhirciyim. Hakkımda daha çok şey öğrenmek ve Tanrı-vergisi cinselliğimi keşfetmek üzere denediğim benzersiz yöntemlerimi görmek için, buraya tıklayın.*

Richard o sırada iş yerindeydi, kapısı ardına dek açıldı ve koridor da kalabalıktı ama yine de o link’e tıkladı. Kay’ın sesindeki, utanmazlıkla karışık (kendine kaltak deyişi gibi) banallikte (“Halihazırda sınırsız seks anlayışını benimsemiş”; “Tanrı vergisi cinselliğim”) Richard’ın tüylerini heyecandan diken diken eden bir şeyler vardı. Richard tuhaf bir sezgiyle, karşısında onunla konuşan, gerçek ve büyük ihtimalle de akli bayağı karışık birinin varlığını sezinliyor gibiydi. Aslında bu sözlerin, çoğu porno sitesinde karşınıza çıkan standart kalıplardan bir farkı olamazdı. Kocaman yapma memeli genç kadınların ağzından konuşarak: “Selam, adım Amanda, bayılırim ağzıma almaya diyen, aç gözlü işadamlarının sözleri gibi.

Richard, “Hakkımda daha çok şey öğrenin” sayfasında Kay’e ait bir dizi soru-cevap buldu. Bunların kısa ve öz oluşu, ona otuz yıl kadar önce kilise merasimi için ezberlemek zorunda kaldığı ilahiyi hatırlatmıştı.

S: Evli misiniz?

C: Evet.

S: Kocanız yaşam tarzınızı onaylıyor mu?

C: Kesinlikle. O da sınırsız sekse inanıyor.

S: Tek işiniz bu mu?

C: Hayır ben yüksek teknik ve ekonomi eğitimi almış profesyonel bir şirket çalışanıyım.

S: İş arkadaşlarınızın, bu internet sitesini görmelerinden çekiniyor musunuz?

A: Özel hayatımda (ve bu internet sitesinde) ne yaptığım sadece beni ilgilendirir ve profesyonel hayatımla hiçbir bağlantısı yoktur.

S: Ne tür seksten hoşlanırsınız?

C: Her tür! Heteroseksüel, biseksüel, grup, telefonda, tek başına. Ayrıca, oyuncaklar, sebzeler, ve ev eşyalarını (şişe, kap kacak, vs) da seks oyunlarına dahil etmeyi severim.

S: Bunu eğlence için mi yoksa para için mi yapıyorsunuz?

C: Her ikisi de! Amerikan rüyası denen şey de bu değil

mi zaten?

Ray öğle yemeği siparişini almak için kapıyı tıklattığında, Richard ilahinin ortalarına gelmişti. Kaltak Kay'ı, dikkat çekmeden ama büyük bir hızla ekranından yok etti, Ray'e küçük bir tavuk sezar istediğini söyledi ve sıradan bir günün akışına geri döndü. Birkaç ay boyunca Kay'ı ne düşündü, ne de internet sitesini ziyaret etti ama artık beynine bir tohum ekilmişti. Kay oralarda bir yerlerdeydi ve Richard da onu nerede bulacağını biliyordu.

Birçok erkek gibi Richard'ın da pornografi konusunda iki ayrı görüşü vardı. Bir yanıyla, pornografiyi ahlâki açıdan onaylamayan ve porno endüstrisinin genç kadınları kullandığını ve istismar ettiğini gayet iyi bilen sorumluluk sahibi bir yetişkindi ama diğer bir yanıyla da birtakım çılgınlıklar yapan çıplak bayanların resimlerine bakmanın inanılmaz derecede muhteşem bir şey olduğunu düşünen azgın bir ergen.

İlk evliliği çöktükten sonra Richard, porno kasetlerine az çok bağımlı hale geldiği bir dönem geçirmişti. Küçük, kasvetli kasaba evinde akşamları tek başınayken, sıradan bir insan bir paket Orville Redenbacher mısırı mikrodalgaya nasıl tıkarsa, o da Kirli Sosyetik Kızlar 3'ü videosuna öyle tıkıyordu. Yaşamının bitmek tükenmek bilmez saatleri, kim olduğunu bilmediği insanları seks yaparken izlemeye adanmıştı. Fikirlerini dinleyecek birilerini bulabilse, iş yerindeyken kahve molasında, Nina Hartley ve Heather Hunter'ın ayrı ayrı tüm sanat eserleri hakkında entelektüel bir sohbeta girebilecek yetenek sahip bir hayrandı.

Ancak bir noktada bunlardan sıkıldı. Sahnelerin benzer-

liği, abartılı inlemeler, o berbat müzik... *Ben ne yapıyorum?* diye sordu kendisine. *Varlığımın nedeni bu mu?* Anı bir ah-lâki şevk patlamasının dolduruşuyla, tüm kasetlerini çöp tor-basına doldurup, birkaç blok ötedeki bir inşaat alanına götü-rüp çöplüğe attı. Bu arınma amaçlı başkaldırı eylemi ona kendisini erdemli ve coşkulu hissettirmişti.

Bir süre için olağanüstü bir fiziksel ve zihinsel sağlık dö-nemi hüküm sürdü. Bir spor klübüne yazıldı, yoga dersleri aldı ve yeniden kitap okumaya başladı. TV ekranındaki fan-tezi kadınlar artık aklını dağıtmadığı için, gün içinde karşı-sına çıkan etten kemikten kadınlara daha çok dikkat eder ha-le geldi. Buna Starbucks'ta siparişleri alan, somurtkan ama belli ki çok akıllı biri olan kadın da dahildi ve Richard hiç ummadığı halde daha ilk teklifinde kadın onunla çıkmayı kabul etmişti.

Ancak son zamanlarda Kaltak Kay bir sorun haline gelmiş-ti. Onu çok fazla düşünüyor ve sitesini de günde birkaç kez ziyaret ediyordu. İşini ve ailesini ihmal ediyor ve sabahın körüne kadar oturup, Kay'ın şerefine, göndermeye bir türlü cesaret edemediği lirik e-mailler düzüyordu. Sanki lise gün-lerine geri dönmüştü. Hiçbir zaman konuşma cesaretini bu-lamayacağını bildiği halde, kimya dersindeki bir kızın peşi-ne düştüğü o günlere. Bu seferkinin tek farkı, fantezi kurma zahmetine girmesine gerek olmayışındı. Tüm fanteziler ora-da, bilgisayar ekranında, küçük resimler halinde, güzelce ar-şivlenmiş, duruyordu.

Kay'ın bazı faaliyetleri Richard'a garip, hatta rahatsız edici (mutfak alet edevatı, spatulalar, barbekü çatalları ve

benzeri şeylere özel bir merakı vardı), bazıları ise anlaşılmaz (küçük kız gibi giyinip balonlarla oynamak) geliyordu. Ama Richard kim oluyordu ki, onu yargılasın? Kay milli parkları ve tarihi yerleri (Redwood Ormanı, İç Savaş çatışma alanları) ziyaret ediyor ve oralarda bir anıt ya da tabelanın önünde mütemadiyen iç çamaşırsız, eteği beline dolanmış halde fotoğraflarını çektiyordu. Büyük bir, seks-oyuncakları koleksiyonu vardı ve onları mümkün olan her türlü permütasyonla kullanıyordu. İnternet sitesinde Kay'ın tek başına ya da hayranlarıyla beraber çekilmiş -Kaltak Kay Fan Kulübü'nün sekiz üyesi ile bir "banyo küveti karşılaması"nın anısına çekilen koca bir dizi de dahil olmak üzere binlerce fotoğrafı vardı. Kulüp üyelerinden en gencinin sınavlardan yeni çıkmış gibi bir hali vardı; en yaşlısı ise bakım-evinden bir günlüğüne sıvışmış gibiydi. Bunların hiçbiri Kay'ın umurunda değildi; o her biri ile aynı ciddiyet ve samimiyetle, neşe içinde ilgileniyordu. Bu da Kay'e garip bir bütünlük kazandırıyor; sanki kaltak olmakla, hoş bir insan olmak, zaten birbirine yakışan şeylerdi.

Hoşluk –Richard'a göre, masumiyetin sınırında dolaşan bir hoşluktu bu- onun yüzüne yansıyor. Katı ya da bencil insanları gülümseyişlerinden ayırt edebilirsiniz. Aynı şekilde Kay'ın de iyiliği aşikârdı, hatta bir şampanya şişesiyle ifade edilemeyecek şeyler yaparken bile. O sadece istediği şeyi yapıyordu ve aldığı zevki utanmadan ve özür dilemeden tüm dünya ile paylaşıyordu. Richard ondaki ahlâki ve entelektüel berraklığı yakalayabilmiş olmayı diliyordu; böylece birçok hatasından kurtulur, yüzündeki bu sürekli gergin ve sinsî ifadeyi de atmış olurdu. Eğer daha dürüst olmayı başa-

rabilseydi, Kay'inki gibi sevinçli, kendinden emin ve iyilik dolu bir gülümseyişi olurdu.

Ama ona kendini ne kadar yakın hissederse hissetsin –onu *tanıdığına* ne denli inanırsa inansın- Kay'ın kendisi için yalnızca dijital bir imaj olarak varolduğuna dair rahatsız edici gerçeği aşamıyordu. Sesini hiç duymamış, tenine hiç dokunmamış ve onu hiç güldürmemişti. Bu eşitsizlik üzerine ne kadar kafa yorarsa, resimler onu o kadar az tatmin ediyordu. Eskiden bir tek resmin kendisinde yarattığı uyarılma durumunu yakalayabilmek için, şimdi düzinelerce, hatta yüzlerce resme tıklamak zorunda kaldığı oluyordu. Kay artık çok fazla zamanını alır olmuştu.

İç çamaşırı işte bu sorunu çözme amaçlı bir girişimdi. Çamaşır sayesinde kadının kendisiyle ve onun fiziksel bedeniyle bir bağ kurabileceğini ve böylece de fotoğrafın steril durağanlığından kurtulabileceğini düşünmüştü. Belki koku-yu şöyle bir iki kez içine çekmesi işleri hızlandırabilir ve böylece sabırsızlıkları her an artan karısı ile kızının onu beklediği alt kata inip gerçek hayatına devam edebilirdi.

Richard'ın ilk evliliği, her ne kadar yirmi yıl sürmüş olsa da, daha baştan, ciddi bir yanlış anlaşılma üzerine kurulmuş bir hataydı. Peggy üniversitenin son sömestirinde hamile kalmıştı –yıl, Roe v. Wade olayından iki yıl sonra, yani 1975'di- ancak onlar, faydadan çok zarara neden olacak, budalaca bir öğrenci-cesareti nöbetine tutuldukları bir anda “utanç verici ve kolay olan yolu değil, zor ve onurlu olanı” seçmeye karar vermişlerdi. Aslında bu Peggy'nin formülüydü; Richard kendi tercihini bir türlü kelimelerle ifade ede-

memiş olsa da, aslında Peggy'nin kürtaj olmasını istiyordu.

Hayatını böylesine derinden etkileyen bir olay karşısında, böylesine suskun ve pasif kalışı, düşündükçe onu hâlâ hayretlere düşürüyordu. Peggy'e âşık değildi, baba olmak istememişti. Ama yine de onunla evlenmiş ve ebeveynliğin yükünü, gık demeden omuzlamıştı. Üstüne üstlük, Peggy'nin pazarlık ettiğinden çok daha zor ve onurlu bir proje ile karşılaşmışlar ve ikizleri olmuştu. Ev hayatları öylesine uzun bir süre, öylesine karmaşa içinde ve insafsızca sürüp gitmişti ki, Richard'ın, kendisini banliyöde bir kafese kapatıp, çemberde dönen bir fare misali, şirket angaryalarının içinde dönüp durmaya mahkûm eden karısı ve çocuklarına ne denli içerlediğini anlaması, otuzlu yaşlarının ortasını bulmuştu. Oysa o sırada kafadar meslektaşları sırtlarında çantaları, Asya kıtasını boydan boya turluyor, ünlü diskolar-da, gerçek yaşlarından çok daha büyük gösteren kızlarla kokain çekiyorlardı.

Richard, hayatının bu noktasında, gece okuluna giderek işletme masterını tamamlamış ve özellikle de fastfood sektöründe bir dizi mesleki başarıya imza atmış durumdaydı – kaydadeğer başarılarından iki tanesi, Çin-Bombası Mini Pizza' ve Çift Katlı Büyük Burger''di. İş için birçok seyahate çıkmış ve birkaç otel kaçamağı ve Chicago'daki bir müşterinin resepsiyonistiyle girdiği uzun süreli bir ilişki ile kendini avutmuştu. Richard'ın üst üste iki yıl kızın doğum-günü unutmamasıyla birlikte ilişkinin tadı kaçmıştı. Kız, Peggy'e gönderdiği uzun bir mektup ve şaşırtıcı derecede iyi yazılmış günlüğünden alıntılarla misillemesini yapmıştı.

Bu bomba patladığında Richard'ın kızları lise ikinci sını-

fa gidiyorlardı. Richard ve Peggy, onlar mezun olana dek ayrılmamaya karar verdiler. İşin ilginç, nadiren aynı yatağa paylaşmış ve gündelik faaliyet takvimlerinin çakışmamasına olabildiğince dikkat etmiş olsalar dahi, bu son iki yıl, bir çift olarak geçirdikleri en mutlu yıllardı. Evliliğe, bir son-kullanım tarihi getirmiş olmak, onları bir şekilde eskiden olduklarından çok daha cömert kılmıştı –eşinizin rahatsız edici alışkanlıkları, eğer birinizden biri ölene dek katlanmak zorunda olduğunuzu düşünmeniz gerekmiyorsa, çok daha az can sıkıcı hale geliyordu. Ayrılma zamanları gelip çattığında ise Richard Peggy’e iyiden iyiye bağlanmıştı ve ayrılıktan sonra da hatırlarını sormak için onu haftada bir iki kez aramayı sürdürdü.

Poşetteki zarfın içinde Kaltak Kay’ın puantiyeli külotla çekilmiş, her biri üzerinde kargacık burgacık yazılar olan, bir değil üç adet polaroid fotoğrafı vardı. İlk fotoğrafta (*Selam Richard!*) üzerinde sadece külotu olduğu halde, büyük ihtimalle yatak odasındaki dolabın önünde durmuş, alışılmadık derecede düşünceli bir edayla saçlarını fırçalıyordu. İkinci fotoğrafta, turkuaz renkli kolsuz mini bir elbise giymiş, bir arabanın içinde, kasıklarını gayet net gösteren bir pozisyonunda –açık kapı, bir bacak içerde, bir bacak dışarıda- oturuyordu (*Umarım bu seni havaya sokar!*). Üçlü, Kay’ın öne doğru eğilerek dizlerinin arasından fotoğraf makinesine gülümsediği, arkadan çekilmiş bir pozla son buluyordu (Sevgiler ve Öpücükler, K.K.). Aynı genç kızımsı el yazısıyla, düz sarı bir kâğıt üzerine, ekteki seks güncesi yazılıydı:

07.00 Uyanık ve iş başında... Günün ilk orgazmı (gümüş kurşun vibratörü).....hmmmm... Kısa bir duş.

07.30 Richard'ın külodunu giy.

08.00 Java House'da kahve... Cam kenarına oturuyorum ki, iş adamlarının dikkatini çekebileyim...(Umarım puanti-yeden hoşlanıyorlardır!)

08.30 Yine trafikte sıkışıp kaldım... Neden mastürbasyon yapmayalım? (İşe bak, bu külot nemlenmeye başladı)

09.00-12.00 İş (Kaşları çatık bir yüz çizilmiş)

12.14 Personel departmanındaki kız arkadaş Trudy ile öğle yemeği arası seksi –hem de ağız dolusu! (Ha- Ha)

12.46- Ton balıklı sandviç, light mayonez, diyet kola.

13.00-17.00 İş (Çatık kaşlı yüz)

18.00 Akşam yemeğini hazırlarken mastürbasyon.

20.00-23.00 Kaltak Kay Fan Kulübü üyeleri ile otel odasında grup seks- üyeleri derken abartmıyorum! (külot çoğunlukla çıkartılmış durumda ama arabayla eve dönerken yeniden giyiliyor)

24.00 Uyumadan önce külotu çıkaramayacak kadar yor-

gun... Ama son bir orgazm olamayacak kadar değil (trusty marka mavi dildo)

07.00 Uyanık ve iş başında... Hâlâ ıslak ve bol kokulu olan bir önceki günün külodunu çıkart ve onları sevgili dostum RICHARD için bir torbaya koy.

Not: Yanında imzalı resim de var!

Richard, Sarah ile çıkmaya başladığında, boşanmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Birbirlerine hemen kanları kaynamıştı ama Richard daha sonraları bu ani yakınlığın, aralarında var olan gerçek bir bağdan çok, her ikisinin de yalnızlık içinde ve bir kurtarıcı arayışında olmalarıyla ilintili olduğunu düşünmüştü. O zamanlar Richard'ı çeken, Sarah'nın iğneleyici espri anlayışı, gencecik bedeni ve gizemli cinselliği olmuştu ("temelde heteroseksüel" olduğunu iddia etse de, sık sık üniversitede âşık olduğu Kore'li kadından bahsediyordu). Sarah ise Richard'ın toplum içindeki rahatlığını, liberal politika anlayışını ve her ne kadar dile getirmese de, onu Starbucks'tan kurtarma yolunda gelecek vad ediyor oluşunu ve en azından kızlarının mezuniyetini takiben, uzun vadede sağlayabileceği maddi güvenceyi takdir ediyor gibiydi.

Sarah hamile kaldığında, evliliklerinin üzerinden bir yıldan az bir zaman geçmişti. Richard'ın duyguları bu kez hiç de karmaşık değildi -dünyaya bilinçli bir şekilde ve pişmanlık duymaksızın bir çocuk getirerek, ikizlerde yaptığı hatayı (boşanma yüzünden Richard'ı suçluyorlar ve ondan tonla

para almayı kabul ettikleri halde, konuşmayı reddediyorlardı) düzeltme fikri ona büyük bir heyecan veriyordu. Kendisine ve Sarah'ya, bu çocuğun hayatının içinde yer alacağına ve onunla ilgileneceğine dair söz verdi. Daha az çalışacak, evde daha çok vakit geçirecekti. Futbol öğretecek, arabada şarkılar söyleyecek, unutulmaz doğumgünü partileri organize edecekti. Sancısız Doğum Dersleri'ne katıldı, sayısız çocuk yetiştirme kitabı okudu ve Sarah'ya hamileliği süresince ve ikizler söz konusu olduğunda tamamen atladığı, mucizevi (ama aynı zamanda çok rahatsız edici, korkunç ve neredeyse bitmek bilmeyen) bir olay olan doğum sırasında rehberlik etti. İkizlerin doğumunu ise Ricky Ricardo gibi bekleme odasında volta atarak ve doktor ona müjdeyi verdiğinde, orada beklemekte olan diğer babalar puro dağıtarak geçirmişti.

Sonuçta, elinden geleni yaptı, gerçekten de yaptı. En azından ilk yıl boyunca. Yeni baba olanlardan beklenen o sözlerin hepsini söyledi ve bebeğin altını değiştirme konusunda üstüne düşeni yaptı. Fakat arada bir kendini, Lucy'nin erkek olduğunu hayal ederken bulduğu da oluyordu. Zaten iki tane kızı vardı, üçüncüyü ne yapacaktı ki? Bazen de, yağmurlu bir hafta sonunda, bebekle beraber eve tıkılıp kaldığında, sanki bir kez daha gençliğini heba eden bir delikanlı oluvermiş gibi, içini aşına olduğu bir klostrofobi ve pişmanlık hissi kaplıyordu.

Cinsel hayatı da tabii ki sorunluydu. Doğru ya, bunu nasıl atlardı? Sarah sürekli yorgundu, meme uçları acıyordu ve seksi aklına bile getirmiyordu. Richard, Karayipler'de kısa bir tatil kaçamağı için bebeği birkaç günlüğüne Sarah'nın

annesine bırakmalarını teklif ettiğinde, Sarah ona aklını oynatmış birine bakar gibi bakmıştı.

“Annem kendini zor taşıyor,” demişti. “Küçük bir bebeğe nasıl bakacak?”

İşte Richard bu sıralarda sınırsız sekse inananların internet sitelerine girip, *Neden olmasın? Gayet eğlenceli görünüyor*, diye düşünmeye başlamıştı. Kendi semtlerindeki “ev partilerinin” bir listesinin çıkışını almış ve sırf neye benzediklerini görmek için, Sarah’ya bunlardan birine katılma konusunda açılmaya karar vermişti. *Biseksüel kadınlara bayılıyorlar*, diyecekti ona. *İstemediğin hiçbir şeyi de yapmak zorunda değilsin*. Ama Richard konuşmak için alt kata indiği sırada, Sarah mutfak masasında oturmuş, tıkanmış olan sol memesinden, gürültülü bir elektrikli pompa ile süt sağıyordu. Bir yandan gazete sayfalarını çeviriyor ve çok solgun ve bitkin görünüyordu. Richard bir iki saniyeliğine ona karşı içinde küçümsemeye benzer bir şeyler hissetti.

Richard hâlâ kendi ihtiyaçlarını tamamen yanlış algılamış olması fikrinin üstesinden gelemiyordu. Bir birey olarak evrildiğini ve ilerleme kaydettiğini sanmıştı ama aslında tek yaptığı, kendi başarısızlığını tekrar etmek olmuştu, tabii bu kez gözleri apaçık ve suçlayacak kendinden başka kimse olmayacak şekilde.

Külot, umduğu gibi işe yaramıyordu. Bunun nedeni Kay’in vaadettiği kadar esanslı olmaması değil –sorun *kesinlikle* bu değildi- bu esansın Kay’in cinselliğine has ayırt edici özellikleri, umduğu derecede taşımaması ve çağrıştırmamasıydı. Bildiği tek şey; bu külot, Sarah dahil dünyadaki herhangi bir

kadın tarafından giyilmiş olabilirdi.

Bu fikir, çok da uygunsuz bir zamanda Richard'ın aklına can sıkıcı bir ihtimali getirdi: Ya bunu Kay *giymediyse*? İnternet sitesinde, bu külotları sadık müşterileri için, aşka harcanan emeğe karşılık sunduğunu iddia ediyordu ama Richard ona pek de inanmıyordu. Hem zaten Kay'ın işletmecilik derecesi yok muydu? Külotların gerçekten kârlı olabilmeleri için, Kay'ın onlarla toplu olarak ilgilenmesi gerekiyordu. Seks güncesinde bahsedildiği gibi, günde bir tane giymekle olamazdı bu.

Ben Kay'in yerinde olsam, diye düşündü Richard, külot giyme işini taşeronla verirdim. Canından bezmiş –Çinli ve Latin terzi kadınlarla dolu- ucuz işçi çalıştıran bir dikimhane hayal etmek işten bile değildi. Dikiş makinelerinin başındaki kadınların hepsi puantiyeli, ipli tangalar giyiyor ve günün sonunda onları tamamen uydurma bir “seks güncesi” ile beraber bezgin bezgin plastik torbalara tıkıyorlardı. Bu durumda Richard ne tür bir enayi oluyordu acaba?

Bu uygunsuz ticari düşünceleri aklından savuşturmak için, külotu ağzı ile burnunun üzerine doğru bastırıp, derin derin kokladı. Böyle pantolonu ayak bileklerine inmiş, avucu da vazelin ile kayganlaşmış haldeyken, iş düşünmenin hiç de zamanı değildi. *Bu Kay'in külotu,* diye mırıldandı kendi kendine. Ama hemen ardından, tam havaya girmişken, *Belki de değildir,* diye düşünmekten kendini alamıyordu. *Belki taşeronla verilmiştir.*

Külotun orijinalliği tartışma götürür hale gelmeden, Richard'ın bu diyalogu aklında kaç kez yaşadığını söylemek zordu. Gözleri düzenli bir şekilde seks güncesinden polaro-

idlere, oradan da Kay'ın bilgisayar ekranındaki, Niyagara Şelaleleri'ne yukarıdan bakan parmaklıkların üzerinden eğilerek, elbisesini ihtiyatla kaldırıp, çıplak kışından firikik ve rişini gösteren pozuna gidip geliyordu. Derin derin nefes alarak onun kokusunu ciğerlerine, damarlarında akan kana kadar çekti.

“Öhhö!”

Külot halen yüzünün alt kısmına bastırılmış olduğu halde, başını hızla sağa sola çevirdi. Sarah kapı girişinde duruyordu ve ifadesi, tiksinti ile şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

“Bunun bitmesine çok var mı?” diye sordu. “Yürüyüşüme çıkmak istiyorum da.”

Richard korkunç derecede utanç verici bir şeyler olduğunu kavradı ama o anda tek hissettiği şey, rahatsız edilmiş olmanın yarattığı derin can sıkıntısıydı.

“Kapıyı çalabilirdin,” derken ağzından çıkan sözcükler, iç çamaşırının içinde kaybolup gitti.

“Çaldım.”

İradesi ile mücadele ederek, külotu ortadan kaldırdı.

“Kusura bakma,” dedi. “Bir dakika sürmez.”

“Konuşsak iyi olur,” dedi Sarah ama neyse ki tek kelime etmeden odadan çekilip, kapıyı çok hafif bir klik sesiyle kapadı. Ayıp bir şeye karşılık, dilinizi damağınızda şaklattığınızda çıkan sese benzer bir sestir bu.

Şimşekli Fırtına

Sarah ve Todd'un ilk sevişmesi, fırtınalı bir günün öğleden sonrası, Lucy ile Aaron havuz dönüşünde münasip bir şekilde uyuyakalıp, üst kattaki yatağa yatırıldıkları sırada, Sarah'nın salonundaki kaşındıran kilimin üzerinde olmuştu.

Todd bedenini Sarah'ya doğru gayretli ama maharetli bir tirbüşon hareketi ile iterken, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı. Sarah kısa bir zaman sonra bu hareketin Todd'un alamet-i farikası olan seks menavrası olduğunu anlayacaktı.

"Klor kokuyoruz," dedi Sarah. İçinde bulunduğu anı yaşamak ve harici tüm bilgi ve duyumlardan arınmak için hissettiği şiddetli arzuya rağmen, Todd'un sımsıkı kıçını avuçlarken, üzüntüyle kocasını düşünmekten kendini alamadı. 47 yaşına rağmen Richard oldukça inceydi ama kıçı sarkmıştı. Bir ölçüde makul bir cinsel hayatları olduğu sırada bile Sarah onun anatomisinin bu bölgesini pek fazla aklına getirmemeyi tercih eder ve oraya ancak kazara dokunurdu.

"Kırmızı bikinine bayıldım," dedi Todd.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Sarah.

Todd bugunun ortasında durdu. Güneş yanığı suratından acıya benzer bir ifade geçti. Sanki bir Temsilciler Meclisi

üyesinin adını hatırlamaya çalışıyordu. Sarah gururla, “*İlk yakışıklı erkek arkadaşım,*” diye düşündü. Arthur Maloney, Amelia, Ryan ve onu inciten herkesin şu an onu kapalı devre televizyondan izliyor olmalarını isterdi. Todd tepesinden, kocaman bir yüzle, ona bakıyordu. Hoş bir tutulma manzarasıydı.

“Suçluluk duyuyor musun?” diye sordu.

Sarah tereddüt etti. Kocasının bir tür iç çamaşırı fetişisti-ne dönüştüğünü açıklamak isterdi ona ama şu an, böylesine tuhaf bir konuyu ortaya atmak için pek de doğru bir zaman değildi sanki. Bu konuyu Richard ile tartışmak ve Richard onu, külodu işiyle ilgili bir konu – internet üzerinden satışla ve pazarlama modelleri üzerine yaptığı bir araştırma, vs., vs., vs – için ısmarladığına, sonra da merakına yenik düştüğüne ikna etmeye çalışırken gülmek zaten yeterince zor olmuştu. Sarah bu acınası açıklamayı, bir yandan Richard adına üzülüp, bir yandan da kendisini garip bir şekilde özgürleşmiş hissederek, yüzünde kibar bir ifade ile kabullenmişti. Sanki kocasının başka bir kadının külodunu koklayışını görmekle, evliliğinden kurtuluşu resmileşmişti.

“Hayır,” dedi Todd’a. “Duyarım diye düşünmüştüm ama duymuyorum.”

“Ben duyuyorum,” dedi Todd.

Aman Tanrım, diye düşündü Sarah, *işte geliyor.* O anda, lise çağlarına has eski bir savunma mekanizması devreye girdi ve Sarah bu itirafı, bir yandan ani bir kedere kapılmaya hazır ama bir yandan da sakin ve meraklı bir ifade ile karşıladı. *Şimdi üzerimden yana doğru yuvarlanıp, yüzünü ellerinin arasına gömecek.*

“Kendimi gerçekten kötü hissediyorum,” diye devam etti Todd. Ama sonra bu sanki önemsiz bir dertmiş gibi omuz silkti. “Ama ne yapacaksın ki?”

Sarah gülümsememek için kendini zor tuttu.

“Tempoyu arttırsan iyi olur,” dedi, Todd’un kalçasına hafif bir şaplak atarak. “Her an uyanabilirler.”

Todd takdire şayan bir acele ile burğu hareketine devam etti. Sarah gülmeden edemedi.

“Nesin sen?” dedi “Tesisatçı mı?”

Onun yanıt vermesine fırsat kalmadan ev sanki gökyüzü tam tepelerinde patlamış gibi vahşi bir gök gürültüsü ile sarsıldı. Âşıklar, yüzleri üst kata çıkan merdivenlere dönük halde, yatak odasından gelecek çığlıkları bekleyerek, donakaldılar.

Birkaç saniye geçtikten sonra “Devam et,” dedi Sarah. “Sorun yok.”

Todd hareketine geri döndü ama sonra birden durdu.

“Sen az önce bana tesisatçı mı dedin?”

Sarah “İltifattı,” diye onu telkin etti.

Bir önceki hafta Sarah kendini Todd’a sunduğunun gayet bilincinde, Açık Havuz’a gitmişti. Tarzında en ufak bir mahçubiyet ya da kurnazlık yoktu. Daha kartını kapı görevlisine göstermeden Todd’u fark etti – Aaron ile beraber havuz kenarı arazisinin en nadide köşelerinden birini– havuzun sığ tarafına yakın, tuvaletlerin ne çok uzağında ne de çok kıyısında, gölgelikli, çimlik bir alan– parsellemişti ve Sarah içeri girer girmez bu arazi üzerinde eşit hakka sahip birinin kendine olan güveniyle Lucy’yi o tarafa doğru yönlendirdi.

Todd'un yalnızca birkaç santim yakınına havlusunu serdi, selam bile vermeden oturdu ve hasır çantasını alt üst ederek güneş kremi aramaya koyuldu. Ancak kremi bulduktan sonra, oturma alanlarını kaygısızca işgal ettikleri komşularına bakmaya tenezzül etti – tişörtsüz, *Men's Health* dergisi okuyan bir baba, Rugrats baskılı mayolu, palyaço şapkalı oğul ve hâlâ ikiz pusetinin tek tarafında kemeri takılı halde oturup, yüzünde engel olamayacağı bir felaketi önceden sezmış gibi daimi bir dehşet ifadesi ile manzarayı izleyen Büyüyük Ayı.

"A, bak canım, parktaki tatlı, küçük çocuk."

"O kötü," dedi Lucy, yüzünde karanlık bir ifade ile.

Aaron bu yemi yutmadı. O sırada bir çöp kamyonu ile yağ tankerini kafa kafaya çarpıştırmakla meşguldü. Bu işi özel ses efektleri ve ciddi bir konsantrasyon ile icra ediyordu.

"Şapkası ne güzel değil mi?"

"Çok aptal."

Bu söz Aaron'ın dikkatini çekti. Lucy'ye ters ters baktı.

"Sen aptal," diye bilgilendirdi onu.

"Aaron," dedi Todd. "Çok ayıp."

"Aptal, aptal, aptal," diye güçlükle duyulan bir sesle mırıldandı Aaron.

Sarah, özür dilercesine hafifçe omuz silkti.

"Kusura bakmamışsındır umarım, Lucy'nin cildi çok hassas da. Gölgede oturması gerekiyor."

"Hiç sorun değil," dedi Todd, kafasının etrafında vızıldayan bir sineği elindeki dergi ile savuşturarak. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Sarah Lucy'yi ayağa dikerek, su geçirmez koruyucu kremi ayak parmaklarının ucu ile kulak kenarlarına kadar her yerine bol bol sürdü. Kızının eline bir boyama kitabı ile bir kutu mum boya verip oturtuktan sonra da bol tişörtünü çıkartıp, kremi kendi vücuduna sürmeye başladı. Bir yandan da yanında yağlanmak için bebe yağı veya şu kokonat kokulu losyonlar gibi seksi bir şeyler olmayışına hayıflandı, ki bunlar Sarah'nın gençlik döneminde, yani istakoz görüntüsü almanın bronzlaşmaya doğru atılan ilk adım olarak algılandığı zamanlarda, oldukça revaçtaydı. Ardından Todd'a döndü ve sanki kuzenine ya da erkek kardeşine sesleniyormuş gibi bir doğallıkla, "Sırtımı yağlar mısın?" dedi.

"Tabii."

Sarah ona doğru kıpırdandı ve plastik şişeyi omzunun üzerinden uzattı. Öne doğru eğilerek, saçlarını ensesinden ağır ağır kaldırırken, bir anlığına, bir dergi için poz veren bir manken kadar alımlı göründü.

Todd işi fazla abartmadı. Kremi Sarah'nın sırtına ve omuzlarına kibar ve ciddi bir iş yaparmış gibi sürdü. Bel bölgesinde gereksiz yere oyalanmaya veya başka bir şeye cüret etmedi.

Ama yine de...

Gayrimeşru bir his vardı ortada.

Çıplak olsa ancak bu kadar olurdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Sarah.

"Sen bir de bana sor," dedi Todd.

Sarah o anda, sevgili olacaklarından ve bunun için fazla beklemeyeceklerinden adı kadar emindi. Pek bir seçenekleri de

yoktu; aralarında Sarah'nın ömrü boyunca kimseyle hissetmediği türden vahşi bir çekim vardı.

Günlerden pazartesiydi. Cuma günü geldiğindeyse Sarah'nın fikri 180 derece değişti. *Hiçbir şey olmayacak*, dedi kendi kendine. *Ve belki de böylesi daha iyi.*

Birlikte daha fazla vakit geçirince ona olan ilgisinin azalmasından değildi bu, aksine artmıştı. Todd, beyzbol şapkası alına doğru kaydırılmış halde, bronz gövdesi tembel nefesiyle inip kalkarken, gökkuşağı çizgili havlusu üzerine uzanmış duran, sarışın bir Amerikan tanrısını andırıyordu. Eline dokunamadan ya da tenini yalayamadan onun yanında uzanmak, Sarah için her gün tekrar tekrar yaşanan, erotik bir işkence gibiydi.

Ama bunun birtakım telafileri de vardı. Parktaki o beklenmedik öpüşmelerinin anısına öylesine uzun bir zamandır konsantre olmuştu ki, onunla konuşmanın ne denli kolay olduğunu, çocuklarını salıncakta sallarken hemen sohbete dalışlarını, onun kendini anlatma konusundaki dostane açık kalpliliğini, insanları olduğu gibi kabullenişini ve kendisine izin verildiği sürece arkadaşlık etmenin keyfini çıkarabilen biri olduğunu unutuvermişti.

Günlerce birlikte gölgede oturup, birbirlerine ikramda bulunarak ve arada bir ufak tefek münakaşalar ederek –fazla bir seçenekleri olmayan Aaron ve Lucy de hassas bir arkadaşlık geliştirmişlerdi- sürekli kendi çocukluklarından, gazetede okudukları ya da radyoda duydukları şeylerden, evi ilgilendiren konulardan ve çevrelerindeki insanlardan bahsettiler. Çocuklar çok terlediklerinde ya da sıkıldıklarında onları havuza götürerek sohbetlerine diz boyu suyun için-

de devam ediyorlardı. Bazen çocukları değişiyorlardı. Todd Lucy'ye k pekleme yüzmeyi öğretirken, Sarah da Aaron'ı hoplatıp zıplatıyor, tüy gibi çocuğu suyun içine sokup çıkarıyordu. Aaron kollarını çılgın gibi havada sallarken, şapkasındaki zillerin sesi, onun sersemlemiş kahkahasına karışırıyordu.

Sarah yıllardır böyle eğlenmemişti. Etraftakiler,    kez Sarah'nın "ailesine" iltifat etmişler ve Sarah da onları düzeltme ihtiyacı duymamıştı. Bir  ğleden sonra, Todd ile ikisi koca bir üzüm dalından üzüm yerlerken Sarah, Mary Ann'i gördü ve ona el salladı. Mary Ann ise –gözünde gözlükleri, başında dev bir hasır şapka ve üstünde de tiril tiril, sarı bir plaj giysisi vardı- Sarah'nın şimdiye dek, herhangi bir insanın suratında rastladığı en sahte gülümseyişi takınmadan önce bir an tereddüt etti. Ardından kolunu, kurşundan yapılma bir şeymiş gibi ağır ağır kaldırdı ve canı yanıyormuş gibi el salladı.

Sarah arada bir Todd'un yüzünü kavrayıp öpmek istediği, havlusuna doğru emekleyip, oynadıkları bu 'beraber zaman öldürme' oyununu bitirmek istediği kadar, diğer ana-baba ve çocuklarla birlikte dışarıda, gün ışığında kurdukları, bu masum sosyal hayata da tutunmayı sürdürmek de istiyordu.

Bir ilişkileri olsa, bunların tamamı mahzene, çok daha hüzünlü, karanlık ve karmaşık bir yerlere itilecekti. Bu yüzden Sarah pazarlığı kabullenmişti. Bu küçük çimlik alana, biraz güneş kremi ve sohbete karşılık, akşamları saat dörtte melankolik bir el sıkışma.

Ne çok şey hava şartlarına bağlı, diye düşündü sonraları. Belki de ilk haftanın o denli rüya gibi geçmiş olması, yalnızca Todd ile aralarındaki elektrik yüklü çekimden dolayı değil, aynı zamanda o haftanın her bir gününün güneşli ve yağışsız, yirmi beş derece civarı, evrenin bir gülümseyişle bahsettiği rızası ve Tanrı'nın art arda gelen lütuflarıyla geçişinden dolayıldı.

Rüya hali, kelimelerle ifade edilemeyecek derecede korkunç geçen haftasonu ile birlikte bitti. O haftasonu, inatçı bir sıcak hava dalgası bastırdı ve yerinden kıpırdamayı da reddetti. Pazartesi, salı otuz derece civarında, Sarah'nın zaten kıvrık olan saçlarına iyice gudubet bir görünüm veren nemli bir hava ile oldukça insafsız geçti. Hava durumu “kötü”den, “sağlıksız”a doğru bir geçiş yaptı. Havuz tıklım tıktı, Sarah'nın “bizim yerimiz” diye algıladığı gölgelik alanı erkenci kuşlar işgal etmişti. Lucy huysuz, Aaron uyuştu; Todd havanın kahrolası sıcaklığı dışında konuşacak bir şey bulamıyordu, ki elindeki bu sohbet konusuyla, hiçbir şey konuşmak istemeyen Sarah'nın bir adım önündeydi.

Çarşamba gelip çattığında bütün dünyayı berbat bir ruh hali sardı. Gökyüzü alçak ve kapalı görünümüyle yağmur vaadediyor ama bir türlü yağdıramıyordu. Havuz ılıktı ve pek bir serinleme sağlamıyordu. Todd alnındaki teri işaret parmağı ile sıyırdı.

“Biliyor musun, çok komik,” dedi. “Kışın ortasında böyle bir günü hayal bile edemezsin. Etsen bile büyük ihtimalle sana gayet güzel gelir.”

Sarah başıyla onaylayacak enerjiyi kendinde zor buldu. *Sinemaya gitmeliyiz,* diye düşündü. Alışveriş merkezinde

Çılgın Çocuklar'ı izleyebilir, birkaç saatliğine klimalı ortamda saklanabilirlerdi. Ama bu fikri kendine sakladı. Çok tehlikeli olacaktı, sanki çıkıyorlarmış gibi.

Todd, "Tam tersi de geçerli," diye konuşmayı sürdürdü. "Böyle bir günde, şubat ayına inanmak çok zor. Hani içinden şöyle dışarı çıkıp arabana binmenin bile gelmediği şu Sevgililer Günü haftası." Başını iki yana doğru salladı. "Şu eski vinil koltukları hatırlıyor musun? Yani, buz kütlesinin üstüne otursan daha iyi."

"Keşke," diye mırıldandı Sarah.

Bir an düşündükten sonra "Bu aslında ölmek gibi bir şey," diye ekledi Todd

"Vinil koltuklar mı?"

"Hayır, ölü olup da, hayatta oluşu hatırlamaya çalışmak, tıpkı yılın en sıcak gününde kışı hayal etmek gibi bir şey olurdu. Gerçek olduğunu bileceksin ama yine de tam olarak inanamayacaksın."

"Bence seninkisi gayet rahatlatıcı bir düşünce," dedi Sarah. "Çünkü ben hep ölünce hiçbir şey düşünemeyeceğimize inanmışımdır. Düşünme işini gerçekleştirecek *sen* diye bir şey olmayacak yani."

"Bu çok sinir bozucu bir düşünce."

"Tabii hayatta olduğun sürece," dedi Sarah. "Ölüysen bir önemi yok."

Todd gökyüzüne baktı. Sesinin, Sarah'nın hiç hoşuna gitmeyen mızımız bir tınısı vardı.

"Sağanak yağışlı demişlerdi. Ben sağanak yağış falan görmüyorum."

Aman, ne olursa olsun, diye düşündü Sarah. *Ona sinema-*

ya gitmeyi teklif edeceğim işte. Yan yana oturmamız bile şart değil. Ama sonra bir şey Sarah'nın dikkatini dağıttı. Belki de havadaki bir şeydi bu. Bir uyarı fısıltısı, topluca yaşanan bir tür dikkat kayması gibi. Hani birçok insanla beraber aynı anda, nedenini bilmeksizin aynı yöne baktığınız o anlarda olduğu gibi.

Bellington Açık Havuzu çimlerle kaplı bir tepenin eteklerinde, etrafı beton kaldırımla çevrili, kocaman ama yine de mücevher gibi yuvarlak bir su parçasıydı. Minicik bikinilerin içinde tuhaf ama hoş görünen bir grup genç kız kaldırımında güneşleniyordu ama onların dışındaki herkes, yukarı doğru uzanan dizi dizi düzlükleriyle doğal bir amfityatroyu andıran yamaca kamp kurmuştu.

O boğucu çarşamba günü Sarah, Todd ve çocuklar yamacın belki de üçte biri yükseklikte bir yerde, havuzun merkez noktasına, dalları her yana yayılan meşe ağacının altında oturdukları noktadan çok daha yakın oturuyorlardı. Sol yanlarında, havuzun sığ kıyısında oturan küçük çocuklardan, orta kısımdaki top oyunu etrafında toplanmış liseli gençlere, sağ taraflarındaki sıçrama tahtasından ters atlayışlar yapan gözüpek ergenlere kadar, önlerinde kırk-elli metrelik kesin-tisiz bir açıklık vardı.

Ama çevredeki insanların çoğu gibi Sarah da o sırada suya bakmıyordu. Bakışları –görünüşe göre ister istemez- yalındaki kaldırımda durup, yüzünde endişeli bir ifade ile etrafa bakınarak, besbelli ki boynuna asılı duran pembe havlusunu serecek çimlik bir alan aranan adama çevriliydi.

Sarah ilk başta ona bakıyor olmasının nedeninin, adamın iki elinde birer adet parlak turuncu palet tutması ve alnının

gerisine doğru tünemiş, aynı renkte bir dalgıç gözlüğü takmış olmasından kaynaklandığını düşündü. İnsanlar Açık Havuz'a pek bu tür şeyler getirmezlerdi, getirselers bile bu adam o tipte biri değildi. Bu, solgun yüzlü, topluca biriydi. İki hata yapmıştı ki, bu hataların birleşimi onu aynı anda hem abartılı giyinmiş hem de yeterince giyinmemiş gibi gösteriyordu. Üstünde hem tişörtü yoktu hem de düz gri zemin üzerinde parıl parıl parlayan, tropik çiçek desenli komik bir mayo giymişti. Fakat Sarah onun garip bir şekilde tanıdık gelen yüzüne bir kez daha baktı ve o anda gözlerini ona çok farklı bir nedenden dolayı dikmiş olduğunu kavradı.

“Aman Tanrım,” dedi.

“Ne?”

“Bu o,” sesini alçaltıp, adamı işaret etti. “O işte.”

Todd gözlerini kısarak baktı. “Aman Tanrım. Onun buraya gelmemesi gerekir. Ne kadar sıcak olduğu umurumda değil.”

Sarah adeta otomatik bir hareketle dönüp o sırada Araba Doktoru oyunu oynayan çocuklara baktı. Lucy doktor olmuştu. Aaron çarpışmalarından birini canlandırdıktan sonra, Lucy hasarlı araçları, oyuncak bir steteskopla dinleyip muayene ediyor, ardından da kendilerini daha iyi hissetmeleri için onları öpüyordu ve o noktadan sonra araçlar yeni bir çarpışmaya katılmaya hazır hale geliyorlardı. Sarah şefkatle uzanıp elini kızının terden yapışkanlaşmış yanağına götürdü. Bu müdahaleden rahatsız olan Lucy, elini itti.

Sarah başını tekrar çevirdiğinde, Ronald James McGorvey, havuz kenarında oturmuş, havlusunu yanı başındaki bir yığının üzerine koymuş, paletlerini ayağına geçiriyordu. Ar-

dından, dalgıç gözlüğünü yüzüne ve burnuna indirip, yerleş-tirdi. Havuza önce ayaklarını soktu ve suyun yüzeyinde sa-dece güçlkle fark edilebilen bir dalga yarattı.

İlk başta kimse duruma aldırmış etmedi. McGorvey oynan-an oyunu, suda köpüklü bir iz bırakan paletlerini çıkararak, bir fok balığının zerafeti ile bölene dek, plaj topu havaya zıplamaya devam etti. O havuzun dibine doğru dalarken, sıçrama tahtasından atlayanlar, suya çivileme, takla ve ba-lıklama atlayışlarını sürdürdüler. Ancak ne var ki birden tepenin eteklerinde bir kadın, panik içinde çığlık attı.

“Jimmy! Jimmy Mancino! Derhal havuzdan çık!”

Yaklaşık on yaşlarında, sıksa bir çocuk sese doğru tered-dütlü bir şekilde yüzmeye başladı.

“Jimmy, şimdi diyorum!”

Başka bir ses çınladı.

“Randall, Juliette. Siz de!”

“Shelia!”

“Pablo!”

“Mark! Mark Stepanek!”

Göç başlayınca, her şey hızlandı. Öncelikle sığ kısım bo-şaldı. Tedirgin anneler korkulu bebeleri kucaklarında, sudan çıkmaya başladılar. Daha büyük çocukların çıkması daha uzun sürdü ama çok geçmeden onlar da asık suratlı, şaşkın ifadeleri ile, vücutlarından sular damlayarak, ayaklarının di-binde göl oluştururken kaldırımında dikilmiş durur haldeydi-ler. Tepenin her yanında yetişkinler cep telefonlarını çıkar-mış, 911’i tuşluyorlardı.

Koca havuz belki de beş dakika içinde McGorvey’nin ol-muştu. O da havuzun derin kısımdan dibe daldı ve sonra ye-

niden dalmasına yetecek kadar nefes alabilmek için yavaşça yüzeye doğru yükseldi. Bundan sıkılınca da kendini suya bir süre sırtüstü bıraktı. Cicili bicili şortu belinin etrafında dalgalanıyor, solgun göbeğinin tümseği suyun içinden ıssız bir ada gibi yükseliyordu. Bütün bu süre boyunca dalgıç gözlüğü yüzünden hiç çıkartmadığı için, Sarah onun meydana okur gibi mi, utangaç mı göründüğünü yoksa havuzu bir köpek balığı misali boşalttığından habersiz mi olduğunu anlamadı.

Polis kruvazörü park alanına ulaştığında –burası, yüksek tel örgülerin ardında, derin kısma yakın bir yerdeydi- Aaron ile Lucy önemli bir şeyler olduğunu kavramış durumdaydılar. Araba Doktoru oyununa ara verdiler ve anne babalarının kucağına yerleştiler.

“Çocuklar yüzmüyo,” dedi Lucy.

“Polis ne?” diye meraklandı Aaron.

Sarah durumu nasıl açıklayacağından emin olmadığından, Todd’u yokladı. Ama yanıtlamasına fırsat kalmadan tam önlerinde oturan, pembe yanaklı işgüzar bir kız onlara doğru döndü.

“Havuzda kötü bir adam var,” dedi “Polisler onu almaya geliyor.”

Lucy, “Neden kötü o?” diye sordu.

“Çocuklara iyi davranmıyor da ondan,” dedi Sarah. “Ama senin endişelenmene gerek yok.”

O sırada polisler –yaşlıca beyaz bir adamla daha genç siyah bir adam- can kurtaranların açtığı asma kilitli bir kapıdan havuz alanına girmişti. Üniformaları içinde terlemiş ve rahatsız görünen polisler, kaldırımı zorlukla geçerek

McGorvey'nin pembe havlusunun yanında durup, yalnız yüzücüye profesyonel bir ilgiden çok bir tür hasetle bakmaya başladılar. Sarah onların bir şey söylediklerini duymadı ama McGorvey söylemişler gibi onlara doğru yüzmeye başladı. Kendini havuzun dışına çekmekte biraz zorlandığı için siyah polis eğilip ona elini uzattı. Beyaz polis ise havlusunu verdi.

Aaron, "Onlar ne?" dedi. "Ayağındaki?"

"Palet," dedi Todd. "Daha iyi yüzebilmek için."

Polisler konuşmaya başladı ve McGorvey de dalgıç gözlükleri hâlâ yüzünde olduğu halde kurulanırken başıyla onayladı. Beyaz polis omuz silkti. Siyah polis McGorvey'nin omzuna neredeyse şefkatle dokundu. Onu tutuklamış gibi bir halleri yoktu. Ne olduğunu bilmeseniz, onları arkadaş bile sanabilirdiniz. McGorvey sırtını dönüp, ıslak paletleriyle beton kaldırmı döverek çıkışa doğru ağır adımlarla ilerlerken, polisler hareket etmeden durdular. Ancak daha birkaç adım atmıştı ki, paletleri çıkarmak üzere durakladı. Önce bir ayağının, sonra ötekinin üstünde dengesizce sallandı. Sonra gözlüklerini de çıkardı. Ardından, dinleyicisine hitap bir aktör gibi kollarını iki yana açarak, tepeye doğru döndü. Sesi, herkesin duymasını istemiş gibi yüksek ve ağlamaklıydı.

"Sadece serinlemeye çalışıyordum!" dedi.

McGorvey gittikten sonra, havuz halkı zaferle yerlerine döndü ve Açık Havuz büyük bir istilaya uğradı. Bellington'un nezih halkı onu geri almıştı. Çocuklarını bileklerinden kavrayan Sarah ve Todd da, onlarla beraber tepeden aşağı tökezleyerek inip, coşkulu güruha katıldı. Ardından da

güvenli yamaçtan aşağı, o anda dünyanın en büyük küveti gibi görünen havuza doğru inebilmek için düzgün bir kuyruk oluşturup kendi sıralarını beklediler.

Havuzun aşırı kalabalıklığı ve tatsız ılıklığına rağmen havada sersemletici bir şeyler vardı. Sanki son birkaç gündür yaşanan toplu dehşet hissi aniden kırılmış gibiydi. Yetişkinler kıkırdarak su savaşı yapmaya başladılar. Birbirlerine çarpıp gülümsediler. Ortaya bir su topu çıktı ve herkes asıl amacın onu mümkün olduğunca uzun bir süre havada tutmak olduğunu anladı. Top sonunda suya değdiğinde yüzlerce kişiden çıkmış gibi gelen bir ses aynı anda aaaaa dedi.

Bulutlar aniden karardığında eğlencenin üzerinden yalnızca birkaç dakika geçmişti. Uzun süredir ilk kez hafif bir esinti çıktı ve iri yağmur taneleri küçük çakıl taşları gibi havuza düşmeye başladığında, yüzler şaşkınlık dolu bir minnettarlıkla göğe doğru çevrildi. Çocuklar, kışın ilk kar yağdığı zaman yaptıkları gibi dilleri dışarıda sendeleyerek yürümeye başladılar. Ardından gök gürledi. Sağ tarafta, fazla ürkütücü olmayan, orta karar bir gümbürtü koptu.

Megafondan bir ses, “Havuzu boşaltın lütfen,” dedi. “Herkes dışarı! Şimşekli fırtına sırasında yüzmek yok.”

Yüzenerler homurdansalar da itaat ettiler. Sarah ve Todd bir kez daha sürünün bir parçası gibi bu kez çocuklarını yokuş yukarı sürüklediler. Havlularına ulaşır ulaşmaz, yeni bir gök gürlemesinin de etkisiyle hızlı hızlı toparlanmaya başladılar. Bu seferki gürleme ilkinden daha güçlüydü ve onu birkaç saniye sonra bir şimşek çatırtısı izledi. Lucy sızlanarak annesinin bacağına yapıştı.

“Bir şey yok canım,” Sarah kızını kucağına almak için

çömeldi. “Gitsek iyi olur.”

“Kucağında mı taşıyacaksın?” dedi Todd.

“Böyle daha çabuk olur. Malum kişiden korktu da.”

“Çok saçma ama,” dedi Todd. “Bebek arabasına oturt bence. Biz sizi eve kadar geçiririz.”

Bir sonraki gök gürültüsü Lucy’nin annesinin kollarında kıvranarak, boynuna tedirgin bir şekilde daha da sıkı sarılmasına neden oldu. Üstüne bir de, yemyeşil gökyüzünde sarı bir ünlem gibi görünen şimşek çaktı.

“Ama orası sizin yolunuza ters.”

“Bizim için sorun değil, değil mi Aaron?”

Aaron şüpheyle bebek arabasına baktı.

“Peki ya Büyük Ayı?” dedi Sarah.

“O da bir parça yağmura aldırış etmez.”

Lucy Sarah’yı şaşırtarak, pusete itiraz etmedi. Eve olabildiğince çabuk gitme arzusuna bir de bir arkadaşla birlikte gitme fikri de eklenince, bu çocuksu ulaşım aracına duyduğu küçümseme duygusu bastırılmıştı. Oyuncak hayvan ile yer değiştirdi. Hayvanın sentetik kürkü Sarah’nın bedeninde, kızının ıslak ve yapışkan teninden pek farklı bir his yaratmadı.

Yağmur yol boyunca hafifçe yağdı. Todd puseti hızlı sürüyor, Sarah da ayının ürkütücü, tasvip etmeyen yüzünü görmeden taşımanın bir yolunu bulmaya çalışarak, birkaç adım geriden yürüyordu.

“İşte geldik,” dedi Sarah. Sadece on dakikalık bir yürüyüşün ardından kendini evin önünde bulduğu için şaşkındı. Aynı mesafeyi Lucy ile beraber, genellikle ancak yarım saatte alabiliyorlardı.

Sarah Büyük Ayı'yı Todd'a uzatarak rahat bir nefes aldı ve pusetin önüne doğru dolandı. Kızının kemerini çözmek için yere çömeldiğinde ise çocukların yol boyunca neden çıt çıkartmadıklarını anladı.

"İnanılmaz bir şey," diye fısıldadı. "Lucy gündüz hiç uyumaz."

Görüntü gerçekten çok sevimliydi. Aaron'ın eli Lucy'nin kucığında duruyordu, Lucy'nin başı ise onun omzuna yaslanmıştı. Lucy parmağını emerek, mutlu şırıltılar çıkarıyordu.

"Aaron artık iki saat uyur."

O sırada rüzgâr, ağaçların tepesinden esti ve yaprakları uçuşturarak fırtınanın tam anlamıyla gelişini haber verdi. Gök yarılp bir çeşme oldu ve aniden etrafı sel götürdü.

"İçeri gelsen iyi olur," dedi Sarah, Todd'u eve doğru sürükleyerek. "Bu yağmurda eve yürümene gönlüm razı olmaz."

Sarah ile Todd, üzerlerinden sular damlayarak, uyuyan çocuklarını üst kata taşıyıp, Sarah'nın evden çıkmadan önce düzeltilmiş olduğu için şimdi memnuniyet duyduğu yatağının üzerine bıraktılar. Hâlâ parmağını emmekte olan Lucy, top gibi küçük poposunu havaya dikerek, yüzükoyun döndü. Üzerinde, buruşuk eteği yukarı doğru sıyrılmış turuncu-sarı bir mayo vardı. Sıyrılan etek, baldırlarının tombul gamzeli etlerini açıkta bırakmıştı. Aaron ise sırt üstü sere serpe yatıyordu. Palyaço şapkasının pembe-mor salkımları, kol ve bacaklarıyla beraber yatağa yayılmıştı. Çok narin hatları ve yetişkinlerde değil de, yalnızca küçük çocuklarda rastlanan mucizevi derecede uzun kirpikleri vardı.

Sarah ve Todd yatağın ayak ucunda, onlara çok uzun gibi gelen bir süre boyunca dikilip, birbirleriyle göz göze gelmekten bile çekinerek, çocukların uyuyuşunu izlediler ve yağmurun çatıya düşerken çıkarttığı sesleri dinlediler.

Sarah'nın ağzı kurudu, mayosu da belini çok sıkıyordu. Nihayet Todd konuşmaya başladığında, sesinde bariz bir titreme seziliyordu.

“Bir çılgınlık yapmayacağız, değil mi?”

Sarah bunu bir süre zihninde tarttı. Kendini sersemlemiş ve yerden yükselecekmiş gibi neredeyse ağırlıksız hissediyordu.

Todd'un eline doğru uzanıp, parmaklarını onunkilere dokarken “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Çılgınlık derken neyi kastettiğini açıklaman gerekiyor.”

Gece Oyunu

Todd, Muhafızlar'ın sezon açılış maçı gününde, Geceyarısı Dokunmalı Futbol'un başarılı şampiyonları olan Bağımsız Muhasebe Denetçileri'nin kurduğu Denetçiler takımı karşısında sinirden bitap düşmüş haldeydi. Maç, akşamın onu gibi geç bir saatten önce başlamayacağı halde, sabahın altısında gergin bir halde uyandı ve Kathy'nin kahvaltıda önüne sürdüğü dondurulmuş krepten iki lokmadan fazla yiyemedi.

“Kusura bakma,” dedi. “Pek aç değilim.”

Kathy ona daha dikkatli baktı.

“Hasta mısın sen?”

“Bir şeyim yok. Bu geceki maç yüzünden biraz gerginim sadece.”

Todd ne zaman Muhafızlar lafını açsa Kathy'nin bakışları şimdiki gibi donuklaşıyordu. Aslında Todd onu pek de suçlayamıyordu. Kathy'nin, Todd'un takım futboluna yeniden dönüşü meselesini tamamen bir bencillik, bir tür orta yaş krizi ve hatta avukatlık sınavına engel olduğu ölçüde (ki onun haberi olmasa da Todd'un çalışmaları artık engel olunamayacak derecede azalmıştı), ailelerine karşı potansiyel

bir tehdit olarak algıladığını biliyordu. Ama yine de küçük bir gülücük, cesaretlendirici bir söz, ufacak bir teşvik emaresi Todd'u çok memnun edebilirdi. Lise öğrencisiyken amigo kızlar o uyurken evine gelir, ağaçları tuvalet kağıtlarıyla süsler, ve yola renkli tebeşirle cesaret verici yazılar yazarlardı. *Hadi Todd! 12 Numarayı seviyoruz! Bastır Todd!* Hatta son sınıf öğrencisiyken, saçlarını sarıya boyamış, seksi bir dişlekliği olan, ikinci sınıf öğrencisi, minyon ve sıksa Amanda Morrissey –uzun eşek oyununda hep en tepede o olurdu- büyük Şükran Günü maçından bir gece önce Todd'un odasına sızmış ve onu bir “iyi şanslar saksafonu” ile uyandırmıştı. O zamanlar Todd'un maçı olduğunda, tüm dünya bundan haberdar olurdu.

“İç çamaşırlarım azaldı,” diye bilgi verdi Kathy. “Bugün biraz çamaşır yıkayabilir misin?”

Todd yıkayacağını söyledi ve masanın öbür ucunda oturan Kathy'e gülümsedi. Bir değişiklik yapıp, onu biraz olsun kızdırabildiği için memnundu. Bu, son birkaç haftadır hissettiği derin suçluluk duygusunu az da olsa yatıştırıyordu.

“Peki ya akşam yemeği?” dedi Kathy. “Bir şey düşündün mü?”

“Kahvaltıya bile konsantre olamıyorum ben.”

“Makarna olmasın da ne olursa olsun,” dedi Kathy. “Çok fazla makarna yer olduk.”

“Hani seviyordun?”

“Seviyorum,” dedi Kathy, kahvaltı tabaklarını toplayıp, lavaboya doğru götürürken. “Sorun da bu zaten. Yakında kıçıma reklam almaya başlarım.”

Kathy bardaklarla tabakları lavaboda sudan geçirirken,

Todd dikkatle onu arkasından inceledi. Üzerinde iş kıyafetleri vardı. Sıradan yazlık giysilerdi bunlar; mavi bir straplez bluz ile vücudunun güzelliğini ortaya çıkaran ama fazla da gösterişli durmayan dar, gümüş-grisi bir etek. Bacakları yağsız ve atletikti. Sandaletlerinin düzlüğü ve rahatlığı bir şekilde baldır kaslarının zarif çıkıntısı vurguluyordu. Biraz kilo aldığını görmek hoş olurdu doğrusu –sanki bu, Todd’un başka bir kadınla yatması için bir mazeret olabilirmiş gibi- ama şurası kesindi ki, yakın zaman içinde kimsenin Kathy’nin kışına ilan vereceği falan yoktu.

Ona kızgın mıyım acaba? diye düşündü Todd. Kızgın olması, normalde hiçbir açıklaması olmayan davranışına belki bir açıklama getirebilirdi. Ama kızgın olmayı gerektirecek pek bir şey de yoktu ortada. Kathy onu seviyor ve iyi davranıyordu. Çocuğu için daha iyi ya da daha sabırlı ve düşünceli bir anne tahayyül bile edemezdi. Todd’a gelince o Kathy’yi –ve kendisini- hayal kırıklığına uğratmıştı ama Kathy bu düşüncüyü pek dile getirmiyordu. Seks hayatları eskisi gibi değildi, ancak bunun tek nedeni kendilerine çok az vakit ayırabilmeleriydi. Bir hafta sonu bir kaçamak yapabilseler, Todd emindi ki, her şey mezun olduktan sonraki o yaz olduğu gibi olacaktı. O zamanlar ilk kez birlikte yaşamaya başlamışlardı ve kimi pazar günleri, akşam üstü saat dört ya da beşten önce evlerinden çıkmadıkları olurdu. Kathy bulaşık makinesini kapatıp, Todd’a döndü.

“Bugün işe gitmeye çok korkuyorum,” dedi.

Todd bunu duymazdan gelerek, onun maç konusundaki kayıtsız tepkisinin aynısını göstermeye niyetlendi ama sonra bu bayağı intikam şeklini uygulamaktan vazgeçti.

“Neden?”

“Hastanedeki şu gazi ile röportajım var.” Kathy sözlerine devam etmeden önce Aaron’a göz attı. Aaron, buzdolabının önünde yere oturmuş, magnetleri birbirleriyle savaştırıyordu. O anda bir çilek magneti, emlakçı magnetine ciddi hasar vermekteydi. “Two Jima’da iki bacağını birden kaybetmiş.”

“Aman tanrım!”

“Dur, daha beteri var.” Yüzünde, her tür ifadenin uygun-suz kaçtığı durumlarda takınılan o malum gülümseme belirdi. “şu an tam bir yadsıma durumunda. Hala 1944’te yaşadığına inanıyor ve hiç değişmediğini sanıyor. Yani adam, yetmiş beş yaşında, sakat ve kendini delikanlı sanan biri.”

“Belki o kadar da kötü bir şey değildir bu,” diye bir fikir attı Todd.

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Kathy, “Ama öyle değil işte. Ailesinin onu neden ziyaret etmediğini kavrayamıyor mesela. Ve kız arkadaşı mektuplarına cevap vermiyor diye öfkeden delirmiş durumda.”

Todd, hemen her günkü gibi, karısına hak ettiği değeri veremeyişine hayret ederek kahvesinden bir yudum aldı. Üniversitede ilk kez tanıştıklarında, onu biraz yapmacık, şiir ve resim ile yalandan ilgilenen ve olduğundan daha entelektüel görünmeye çalışan biri gibi algılamıştı. Film okuluna kabul edildiğinde bile Todd onun, geleneksel bir orta sınıf banliyö yaşamına geçiş yapmadan önce vakit öldürdüğünü düşünmüştü; yani kendisi her gün büyük bir hukuk şirketine, canı çıkana dek çalışırken, o çocukları ana okulundan almadan önce spor salonuna ve Starbucks’ına gidecekti. Oy-

sa şimdi aradan on yıl geçmişti ve Kathy yaz aylarını Gazi Bakımevi'nde ruhsal çöküntü yaşayan, kolsuz bacaksız insanlarla geçirirken, Todd bütün öğleden sonrasını havuz kenarındaki şezlongunun üzerinde, bronz tenini korumak ve başını belaya sokmakla geçiriyordu.

“Bir de ne var biliyor musun? Bana çıkma teklif edip duruyor. Dansa götürecekmış de.”

“Şaka yapıyorsun herhalde?”

“İnan içim burkuluyor.” Kathy tekrar Aaron'a göz attı ve Todd'a döndü. Sesini, sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. “Biz de kendi derdimizi, dert sanıyoruz.”

Todd ve Aaron Açık Havuz'a kaçta giderlerse gitsinler, Sarah ve Lucy her seferinde en az bir on- on beş dakika sonra gelmeyi başarıyorlardı. Todd onun bunu nasıl becerdiğini bir türlü anlayamıyordu ama artık tesadüf olamayacak kadar tutarlı bir hal almıştı. Herhalde ilk gelen kişi olmamak, fazla hevesli görünmemek Sarah için bir tür gurur kaynağıydı.

Todd her gün onu gölgede bekliyor ve kendisini büyüünün bozulduğuna, artık aklının başına geldiğine ve doğru dürüst tanımadığı ve hatta tipi bile olmayan bir kadın için evliliğini tehlikeye atmaya, üstelik bir de kendi çocuğunu bu işe bu-
laştırmaya değmeyeceğine ikna etmeye çalışıyordu. Bazen zihninde ayrılık konuşmaları yapıyordu. Bir an için akla yat-
kın gibi görünen ama aslında birbiri ile ilintisiz – daha çok
da şarkı ve film klişelerinden oluşan- bir dizi sözlerdi bun-
lar: *Aklımızı yitirmiş olmalıyız Sarah, birilerinin canı yan-
madan bu işe bir son verelim. Belki çocuklar olmasaydı...
Bu benim için gerçekten çok zor Sarah, yine de arkadaş ka-*

lalim...

Ama sonra yüzünde koca bir gülümseme, omzunda neşyle sallanan hasır çantası ve yanında Lucy ile kaldırımdan hoplaya zıplaya inerken görüyordu onu ve o beylik sözlerin tamamı havada sabun köpüğü gibi dağılıp gidiyordu. *İşte geldi! Tam zamanında!* Sarah havlusunu onun yanına serip, denizci mavisini plaj elbisesini çıkartarak –bu elbiseyi, ilişkileri başladıktan birkaç gün sonra almıştı- içindeki kırmızı bikiniyi sergilerken, Todd da hiç çekinmeden onu süzüyordu. İşte böyle olunca Todd’un tek yapabildiği başını sallayıp, yine kendisini kandırdığını, büyüünün hiç bozulmadığını ve Sarah’ya duyduğu arzunun gücüne dün ne denli şaşıırıyorduysa bugün de o denli şaşıırdığını utançla kabullenmekti.

Şaşıırıyordu çünkü hayatının başka herhangi bir döneminde başını çevirip de Sarah’ya ikinci bir kez bakmaz ve onun sert hatlı, pek de güzel olmayan yüzünün, nefes kesici denemeyecek vücudunun ötesini görmeyi hayal bile edemezdi. Neden edecekti ki zaten? O her zaman en bariz kızları elde eden tiplerden biri olmuştu. Kendini beğenmiş ifadesi ve boyum kadar bacakları olan güzel kızlar; iri kahverengi gözlü, kısa boylu seksi olanlar; akıl almaz derecede iri göğüslüler; manken olma sevdalıları; narin Asyalılar; gerek plajda gerekse okul koridorlarında dolaşırken herkesin başını çevirip baktığı fısıklar; on bir yaşına bastığından beri hiç erkek arkadaşsız kalmamış olanlar ve çoğu erkeğin tavlama-ya teşebbüs dahi etmediği kızlar. Todd’un, diğer insanların aşk hayatlarının henüz başlangıcında kabullendikleri şeyleri kabullenmesi veya uzlaşması gereken konularda uzlaşması hiç gerekmemişti. Sarah’nın ona her gün yeniden öğrettiği

dersi almaya hiç fırsatı olmamıştı: Güzellik işin sadece bir parçasıydı, hem de en önemli parçası bile değildi; insanlar arasında tenin ve hatta belki de bedeninin ötesinde bir yerlerde esrarengiz şekillerde bazı birliktelikler yaşanıyordu. Todd Sarah'yı bu derece arzuluyor olmaktan dolayı kendisiyle gurur duyuyordu. Sanki uzak bir yerlere yolculuğa çıkmış ya da egzotik bir meyvenin lezzetini takdir etmeyi öğrenmiş gibi, artık biraz daha büyüdüğünü, ufkunu genişlettiğini hissediyordu.

Yaşlı insanların sevişmeleri fikri, sarkık, lekeli bedenleri, çıkmaması gereken yerlerden fışkıran tüyleri, baskın kokuları ve ölüme nahoş derecede yakın oluşları yüzünden Todd'u hep tedirgin etmişti. Kathy bazen bu konuda Todd'a takılıp, dişetleri çekildiğinde ve memeleri yerlere kadar sarktığında dahi onu çekici bulup bulmayacağını sorardı. Todd tabii ki bulacağını söylerdi; başka ne diyebilirdi ki? Oysa gerçek şuydu ki o Kathy'yi ya da onun çıtırdayan kemikleri üzerine tırmanmaya çalışırken kendisini, yaşlı bir insan olarak hayal bile edemiyordu. Güzeli olmayan Kathy, Kathy bile değildi ki. Oysa bazen Sarah ile sevişirken, üzerine garip bir neşe hali geliyordu ve kısa bir süre için, her ikisi de seksen beş yaşında ve dişsiz bile olsalar onunla memnuniyetle düzüşebileceğine, vücutlarının nasıl göründüğünün hiçbir önemi olmadığına inanıyordu. Ama Sarah'ın bu fikri bir iltifat olarak algılamayabileceğini düşündüğünden, onunla paylaşmıyordu.

Todd içini ne kadar rahatlatırsa rahatlatсын, Sarah görünüşü konusundaki güvensizliğini sürdürüyor, standardı yeterince tutturamadığından endişe ediyordu. Sürekli Todd'un

ne denli yakışıklı olduğundan –çıkık çene, geniş omuzlar, vs.- bahsediyor ve hemen arkasından da kendi kusurlarından şikâyet ediyordu. Bulaşık teli gibi saçlar, küçük inatçı bir göbek, meme uçlarının şaşırtıcı derece koyu rengi. *Senin dudaklarına bayılıyorum*, diyordu. *Kulak memelerimden nefret ediyorum*. Todd’un kollarındaki sarımtırak tüylere ve eğri alt dişlerine övgüler yağıdırıyor, sonra da sırtının alt kısmındaki küçük bir ben yüzünden ağıtlar yakıyordu. *Ne kadar zarıf parmakların var. Benimkilerse sosis gibi*.

Kendini Todd’a güzel göstermek için elinden geleni yapıyordu ve bu çabalar Todd’un yüreğini burkuyordu. Bir gün ruj sürüyor, ertesi gün küpe takıyordu. Kaşlarını almıştı, pahalı bir saç kesimi yaptırmıştı. Plaj elbisesi. Topuklu sandaletler. Todd’un futbol maçının olduğu gün ise pedikür yaptırmış olarak geldi. Bunu sözlü bir şekilde ilan etmese de bacaklarını uzatarak, küçük, güdük ayak parmaklarını kıpırdattı. Parlak metalik cıltın göz kamaştırıcı damlaları, bu parmakları bir dizi garip şekilli, tersine dönük ünlem işaretine benzetmişti.

Bir gün önce Todd onun ayak parmaklarını emmek istediğinde Sarah tuhaf davranmıştı. “Hayır,” diye atılarak, ayağını hızla Todd’un ağzından çekmişti. Bu sözcük, iki haftadır, Aaron ile Lucy’nin artık alışkanlık haline getirdikleri öğleden sonra uykuları sırasında vuku bulan, oldukça kapsamlı bir cinsel keşif süresince ilk kez ağıza alınmıştı.

“Ne oldu?”

“Ayaklarım iğrenç. Emin ol, onları ağzına almak istemezsin.”

“Benim için sorun değil,” diye direktmişti Todd.

“Evet ama benim için sorun.”

Sarah’nın ayaklarının, vücudunun en güzel yeri olmadığı doğrudu. Kısa, geniş ve neredeyse yabanıl bir görünümüleri vardı. Sarah özellikle de kimisi mantardan dolayı kalınlaşıp, renk değiştirmiş olan tırnaklarından çok utanıyordu. Bir bilen tarafından kesilip, cilalandıktan sonraki haliyle bile, pek de düzelmiş görünmüyorlardı.

“Böyle bir şey yapmana gerek yoktu,” dedi Todd.

“Ama yapmak istedim,” diye yanıtladı Sarah. “Hoşuna gitti mi?”

Todd çabucak çocuklara göz attı. Aaron, Lucy’e plastik dinazor koleksiyonunu gösteriyor ve fazla önemli olmayanlara dokunmasına izin veriyordu. Todd kendi ayağını çimlerin üzerinden kaydırıp, baş parmağıyla Sarah’nın ayağının üstünü okşadı.

“Bayıldım,” diye fısıldadı. “On adet minik lolipop.”

O gün öğleden sonra Todd ilk kez ereksiyonunu sürdürmekte zorluk çekti. Kişisel bir şey değildi aslında. Lisedeki futbol koçunun sesi beyninde yankılanıp duruyor, ona maçtan önce seks yapmanın kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyordu.

“Beyler,” derdi Koç Breeden, cuma antrenmanının sonunda, “Şu andan başlayarak, yarın bu vakte kadar, ufaklığı zapturapta almanız lazım. Aranızdaki, iyi kalpli kız arkadaşlara sahip şanslı azınlık, lütfen onlara katı bir “ellemece yok” politikasının geçerli olduğunu anlatıversin. İçinizde madam avuç ve beş kız kardeşiyle arası iyi olanlara ise tavsiyem, o çalışkan hanımlara bu gecelik izin vermeleri. Tanrı bilir ya, hak etmiyor da değiller yani. Yarın sahada kızgın

ve aç savaşılar görmek istiyorum ben, bir avuç kadife yelekli, bakışları hülyalı, titrek bacaklı, âşık oğlan değil.” Ardından koç, çarpık, yayvan sırtışıyla sırtırdı. “Sizin çilenize verdiğim desteği kanıtlamak için şu andan itibaren, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca Bayan Breeden ile her tür fiziksel temastan kaçınmayı taahhüt ediyorum. Tabii aranızda Bayan Breeden’ı görmüş olma bahtsızlığına uğrayanlar, bunun teknik açıdan bir özveri anlamına gelmeyeceğini de anlayacaklardır.”

Koç Breeden’in güvenilir bir kaynak olduğu pek söylemezdi. Eski kafalı bir çalıştırıcıydı. Kısa boylu, kalın enseli, kelimelerle oynamaktan zevk alan ve insan vücudu ile ilgili, sonraları daha genç ve bilgili koçlar tarafından asılsızlığı kanıtlanmış, şüphe götürür fikirleri olan –esnetme hareketleri sakatlığa neden olur, oyun esnasında asla su içmeyin, acı iyidir- bir adamdı. Todd aslında maç öncesi seks yasağının, merdiven altından geçmemek ya da yemekten sonraki bir saat boyunca yüzmek benzeri tamamen batıl bir itikat olduğunu biliyordu ama o zaten bu bahsedilenleri de yapmazdı, en azından kaçınma imkânı olduğu sürece.

“Ne oldu?” diye sordu Sarah. Elleri ve dizlerinin üzerinde duruyor, ona omzunun üzerinden sesleniyordu. “Yanlış bir şey mi yapıyorum?”

“Hayır, sorun sen değilsin. Biraz dikkatim dağınık.”

Sarah yardımcı olmaya çalışarak, onu uzanmaya ve sadece gözlerini kapatıp, dinlenmeye ikna etti. Todd’un göğsünü yalamaya ve göğüs kafesinden göbek çukuruna, oradan da daha aşağılara doğru inmeye başladı. Her şey iyi gidiyordu, ta ki Todd son sınıfın Şükran Günü maçında, Amanda’nın

sürpriz saksafonundan sonra, ne kadar kötü oynadığını – rezil bir performans; on altı pasın sadece beşi yerini bulmuş ve üçü rakibe gitmişti – hatırlayana kadar. Panikle gözlerini açtı.

“Tamam, sorun değil,” dedi, kendini kontrol etmeye çalışmaktan yüzünü ekşitmişti. “Mecbur değilsin.”

“Ama istiyorum.”

Dirsekleri üzerinde doğruldu.

“Bugünlük ara verebilir miyiz?”

Sarah başını kaldırıp, elinin tersiyle ağzını sildi.

“Eğer istiyorsan.”

Öyle kırgın bir hali vardı ki – şimdiye kadar hiç ara vermemişlerdi – Todd ona bir açıklama borçlu olduğunu düşündü. Biraz mahcup bir halde ona bugünün Muhafızlar’ın açılış günü olduğunu ve takımdaki yerinin bir türlü kesinleşmediğini açıkladı. Adamlardan bazıları – ne de olsa bunlar polisti, feleğin çemberinden geçmiş tiplerdi – onun baskı altında dağılacak bir hanım evladı olduğunu düşünüyorlardı ve Todd da yanıldıklarını, takıma ait olduğunu ispatlamaya kararlıydı.

“Maçlardan önce hep gergin olurum ben,” diye de ekledi. “Lisedeyken, soyunma odasında yediklerimi çıkardığım olurdu. Bedenimin gerginlikten kurtulma yöntemi buydu o zaman.”

“Lisedeyken ben de yediklerimi çıkarırdım,” diye itirafta bulundu Sarah. “Bu da benim bedenimin koca bir öğünden kurtulma yöntemi.”

Todd onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadığı için kibarca gülümsemekle yetindi.

“Komik geliyor insana tabii,” dedi. “Ne de olsa koca adamım. Aklımda futboldan daha önemli şeyler olması lazım.”

“Komik değil,” dedi Sarah. “Benim çirkin ayak parmaklarımı dert etmemden daha komik değil.”

“Ayak parmakların güzel.”

Sarah eğilip onu alnından öptü.

“Bu gece müthiş olacaksın.”

“Bilmem ki,” diye karşılık verdi Todd. “On yıldır futbol oynamadım. Eskiden hayatımın çok önemli bir parçasıydı. Lisede ve hatta üniversitede, Süpersporcu, Bay Oyunkurucu olarak bilinirdim ben. Ama sonra bırakınca tam bıraktım. Özlemedim bile. Fakat şimdi yeniden başlayınca, önemli bir şeyler oluyormuş hissinden kurtulamıyorum.”

Bunları konuşurken Todd sırt üstü uzanmış, ellerini başının altına koymuş, Sarah’nın göğüslerine ve anlayış dolu yüzüne bakmaktaydı.

“Sana imreniyorum,” dedi Sarah. Tek bacağını dalgın dalgın Todd’un beline atıp, onu iki bacağı arasında sıkıştırdı. Kendini bastırarak, yavaşça sallanmaya başlayınca bir nem dalgası Todd’un yumuşaklığını sarmaladı. “Bunların tamamını ıskaladım ben. Zeki bir kızdım ne de olsa. Tiyatro kulübü, Edebiyat İngilizcesi falan. Amigo kızları hep küçümserdim ama aslında kıskanırdım onları.”

“Neden?”

Sesi boğuktu ve sıcak nefesi Todd’un kulağındaydı.

“Çünkü sen onlara aittin.”

Todd yeniden sertleşti. Pek de zor olmamıştı doğrusu. Sarah öne eğilerek bacakları arasından uzanıp Todd’un içine girmesine yardımcı oldu. Todd sırtını yay gibi bükerek

onu yukarı doğru kaldırdı ve Sarah da kendini aşağı bastır-
dı.

“Artık bana sahipsin,” dedi Todd.

Muhafızlar’la yaptığı ilk antrenmandan beri Todd açılış ge-
cesi rakipleri hakkında kötü söylentiler duyuyordu. Denile-
ne göre onlar ligin hem en iyi hem de en iğrenç takımıydı.
Ancak Denetçiler sahaya hücum edene kadar Todd bu konu-
ya hiç kafa yormadı. Birbiri ardına sahaya çıkan iri ve sert
görünümlü adamların her biri, Bay Kortizon yarışmasının fi-
nalistleri gibiydiler. Beşi beyaz, ikisi siyahtı; hepsinin başın-
da gangster tarzı düğümlenmiş naylon paçavralar vardı.

“Tanrım,” dedi Todd. “Bu adamlar gerçekten muhasebe-
ci mi?”

Takımlar saha ortasında el sıkıştı; ekipler yedişer kişiden
oluştüğundan, kaptana gerek yoktu. Yazı tura sırasında de-
netçiler taş suratlı ve tamamen sessizdiler. Maç öncesinde
rakibinin gözünü korkutmaya çalışan ağırsiklet boksörleri
gibiydiler. Todd bu sert adam rollerini komik buldu ama yi-
ne de karnına ödünü patlatan, buz gibi bir kıymık saplandı.
Aniden boyundan büyük bir işe kalkıştığı kuşkusuna kapıl-
dı. Sarah’nın onu seks yapmaya ikna etmesine izin verdiği
için pişmanlık duydu. *Aman Tanrım*, diye düşündü. Ben *ka-
dife yelekli, bakışları hülyalı, titrek bacaklı, âşık oğlanın te-
kiyim*.

Yazı turayı Muhafızlar kazandı ve karşılayan taraf olma-
yı seçtiler. Todd ve DeWayne Rogers vuruşla gelen topu
karşılama için gerilediler. Tam o sırada Todd bedeninde
hoş bir adrenalin akımı hissetti. Bu his, parlak ışıkların, ka-

le direklerinin, yarıda işaretlerinin ve kargaşa yaratmaya hazır adamların birazdan ona doğru hücum edeceklerini biliyor olmanın yarattığı bir histi. Tribünlerin boş olmasının ve oyunculardan başka hiç kimsenin sahada olacaklara aldırış etmemesinin artık bir önemi yoktu. Todd'un şu an durduğu yirminci yarıdan bakınca, bu oyun da herhangi bir oyun kadar gerçek görünüyordu.

Ne hakem vardı, ne de düdüğü. Denetçilerin vurucusu sağ elini kaldırıp, kesme hareketi yapar gibi indirirerek oyunun başladığını işaret etti. Takım arkadaşları her iki yanında uyum içinde hareket ederken, vurucu topa doğru hafifçe koştu ve havaya dikti. Todd bir an için stadyum ışıklarının parlaklığı içinde topu gözden kaybetti ama hemen sonra, fırlı fırlı dönerek gittikçe büyüyen bu çikolatadan yumurtayı yeniden gördü. Onun DeWayne'e doğru uçtuğunu ve kendi sorumluluğunda olmadığını fark edince rahat bir nefes aldı –ve hemen bundan utandı-.

Todd durdurmak için birilerini arayarak, ileri doğru hareket etmeye başladığında, Denetçiler de bir zamanlar zedelenen onurlarının öcünü almaya niyetli, vahşi ve savaşçı bir kabile gibi uluyarak, sahada toplu halde koşturmaya başlamışlardı. Ulumaları tüyler ürperticiydi; Todd bu sesler karşısında kendisini birden çırılçıplak ve savunmasız hissetti. Sanki aniden kasksız ve omuzluksuz halde sahanın ortasında kalakalmıştı. Ama bu durum uzun sürmedi. Yanından geçtiği sırada, Denetçiler'den biri –suratına indirdiği taş gibi sert koluyla- onu engelledi. Todd'un bundan sonra hatırladığı şey, tepesinde uçuşan yıldızlar ve vınlayan kafasıydı. Sanki tüm düşünceler zihninden silinip gitmiş, bedeni bütün

duyularından arınmıştı. Bu durum, kocaman bir ayak, sol elinin üzerine çöküp, onu çimlerin içine doğru, sigara söndürür gibi bastırana dek sürdü. Todd'un bakışları, ayaktan yukarıya doğru süzüldü. Orada, koca baldırlı, güler yüzlü, siyah bir adam duruyordu.

"Hey," dedi Todd. "Elimin üstünden çekilsene?"

"Olabilir," Koca adam sırtarak, altın dişini sergiledi. "Ama önce sihirli kelimeyi söyle."

Aaron uykuya daldıktan sonra Kathy annesini arayarak kendisini şaşırttı. Normalde, evliliği ile ilgili bir sıkıntısı olduğunda, nasihat ve cesaretlendirici sözler için ya ablası Clair'e ya da üniversitedeki oda arkadaşı Amy'e başvururdu. Her ikisi de, büyük birer Todd hayranı olan, anlayışlı ve sezgileri güçlü dinleyicilerdi. Kathy'e sık sık hatırlattıkları gibi, nihayetinde önemli olan Todd'un yakışıklı, akıllı ve Kathy belgesel yapma hayalini gerçekleştirirken, evde oturup çocuk bakmaya razı, iyi yürekli bir adam olmasıydı. Eh, ne olurdu bir sınavı geçmekte biraz zorlanıyorsa? Küçük JFK de ilk atışta *tutturamamıştı*, öyle değil mi?

"Selam, anne."

"Ah, selam canım." Marjorie'nin, bas bas bağırان, televizyonu bastırmak için yükselttiği sesi biraz gergin geliyordu. "Geç oldu. Ters bir şey yok ya?"

"Yo, ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor ama."

"Bir terslik yok," diye ısrar etti Kathy. "Öylesine, hatırını sorayım dedim."

"Bekle bir dakika. Az önce elimdeydi."

“Ne?”

“Şu aptal kumanda. Nereye uçtu bu?”

Kathy, zor anlarında Claire ile Amy’e neden başvuruyorsa, Todd’a kızgın olduğu ya da ona olan sabrı taşıdığı zamanlarda da yine aynı nedenden dolayı annesine güvensiz yaklaşıyordu. Marjorie’nin hiçbir zaman ilk tepkisi damadını savunmak ya da yaptığı seçimden dolayı kızının içini rahatlatmak olmazdı. Bilinçli ya da bilinçsiz, bunların tam tersi bir tepki gösterme eğiliminde olurdu. İnsanın içine şüphe tohumları eker, can sıkın konunun önemini abarttıkça abartır ve nihayetinde de becerebilirse, sırf yalnız kalmış olmamak için, karşısındakini de kendi mutsuzluk çukuruna çekerti.

Kathy’nin babası Rick, üç çocuk ve on altı yıllık evlilikten sonra gemiyi terk edip, daha genç ve seksi bir kadına değil – ki öyle olsa, kulağa zavallı ya da tam anlamıyla klişe gibi de gelse, bir noktaya kadar anlaşılabilirdi- Marjorie’den beş yaş büyük, hastalıklı bir komşuya kaçmıştı. *Bu aşağılanma* – yani orta yaşlı, boşanmış, sigara öksürüğünden mustarip, ortopedik ayakkabılar giyen Gail Roberts’a tercih edilmiş olma durumu- Marjorie’nin ruhunda onarılmaz yaralar açmış, ona bütün erkeklerin yalancı, evliliğin kötü bir şaka ve en can alıcı noktasının da hiç şüphe etmeyen kadın olduğu inancını derinden aşlamıştı.

Televizyonun fondan gelen sesi kesilince, “Hah, tamam,” dedi Marjorie. “Şimdi oldu. E, nasıl benim minik oğlan?”

“Çok iyi. Yanımda uyuyor. Nasıl sevimli bir bilsen,” Kathy bakışlarını, tişörsüz, tulum giymiş Aaron’a doğru kaydırdı. Gergin cildinin altındaki göğüs kafesi çok kırılğan,

kol ve bacakları da incecik ve narin görünüyordu. Ama yine de onu büyüyüp serpilmiş, babası gibi yetişkin, güçlü ve yakışıklı bir adam olarak hayal etmek zor değildi.

“Ne seyrediyorsun?”

“ E.R. Yeni başladı. Okul otobüsü bir hendeğe uçtu!” Marjorie, gerçek bir felakete tepki verir gibi ciyakladı. “Ne feci ama.”

“İstersen bitince arayayım.”

“Yok canım. Bu bölümü önceden izlemiştim zaten.”

Kathy susarak annesinin o kaçınılmaz soruyu sormasını bekledi.

“Todd nerelerde?”

“Dışarıda.”

“Kütüphane bu saate kadar açık oluyor muymuş?”

“Kütüphanede değil,” diye rapor verdi Kathy. “Arkadaşlarıyla futbol oynuyor.”

“Futbol mu?”

“Takım gibi bir şeye katıldı. Omuzluksuz Devirmeli Futbol oynuyorlar.”

“Ama saat on.”

“Sen onu evden çıkmadan önce görecektin. Ne yemeğini yiyebildi, ne de iki çift laf edebildi. Öyle bir coşmuş ki, gören de şampiyonluk maçı oynuyor sanır.”

“Devirmeli mi dedin?”

“Kasksız falan.”

“Boynunu kırmazsa iyidir.”

“Kırdığı zaman,” dedi Kathy, “Ağlayarak bana koşmasa iyi eder.”

Bunu izleyen sessizlik süresince Kathy’nin gözlerinin

önüne çok canlı bir görüntüyle, Todd'un tekerlekli sandalyede oturmuş, ondan ağzına bir kaşık bebe maması koymasını bekleyen hali geldi.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi Marjorie. “Sence bir ilişkisi mi var?”

“İlişkisi mi?” diye dalga geçti Kathy. “Adam futbol takımına katıldı.”

“Hayatım,” dedi Marjorie, bıkmış usanmış bir sabırla. “O sadece bir kamufraj. Kimse gecenin bu saatinde futbol oynamaz.”

“Bu salaklar oynuyor. Eve kan ter içinde, yaralı bereli geliyor.”

“Eh, sen öyle diyorsan öyledir. Ama babanın golfe başladığı zamanı hatırlıyor musun? Kendisine yeni bir golf sopası takımı almıştı ve cumartesi günleri sabahın köründe kalkıyordu. Eh yani, sonunda da anlaşıldı ki vaktini pek de öyle golf sahalarında falan geçirmiyormuş.”

“Beni endişelendiren bir ilişkisinin olması değil anne. Todd'un bir sorunu var. Artık gelecekte falan hiç bahsetmiyor, hatta düşünmüyor bile. Sanki bir kapana sıkışıp kalmış ve hayatının avucunun içinden kayıp gittiğinin farkında değil.”

“Size gelmemi ister misin? Sen isteyken ben gözümü ondan ayırmam. Başını belaya sokmasına izin vermem.”

Kathy yüzünü buruşturup, orta parmağını ahizeye doğru kaldırdı. Annesiyle ciddi bir sohbet yürütmenin imkansız olduğunu tahmin etmeliydi. Yani her erkeğin onun eski kocası kadar kalpsiz ve aldatıcı olmadığı bir dünyada geçen türden bir sohbet. Hatta *eski eşi* bile Marjorie'nin iddia ettiği

gibi bir canavar değildi. Bütün hatalarına rağmen babasının Gail ile sevgi dolu ve uzun süreli bir ilişkisi olmuştu. Birbirini takip eden amfizem ve kronik romatizma hastalığı süresince Gail'e hasta bakıcılık yapmıştı. Kathy onları her ziyaret edişinde, babasının zavallı kadınla ilgilenişini görüyor ve yüreği burkuluyordu. Adamcağız oksijen tüpünün basıncıyla uğraşüyor, plastik boruları kadının burnuna düzgün bir şekilde yerleştiriyor ve kadın yattığı kanapede güçlükle nefes alırken, elini tutuyordu.

“Biliyor musun anne? En iyisi canını bunlarla hiç sıkmayayım. Senin de kendi dertlerin var.”

“Sorun değil,” dedi Marjorie neşeli bir şekilde. “Canımı sıkıyorsun. Yardım edebildiğime memnun oluyorum.”

Denetçiler'in orta defans oyuncusu, maçın ilk kısmı boyunca saçma sapan sözler sarf etmişti. Adam, asabi, bol kaslı – bir seksene yakın ve aşağı yukarı yüz kilo – kısa saçlı, şeytani keçi sakallı biriydi.

“Sevgilim!” Muhafızlar taktik toplantısını bitirip topu oyuna sokma çizgisine yaklaşırken defans oyuncusu Todd'a el salladı. “Buraya.”

Todd onu görmezden geldi ve sağa sola göz atarak, takım arkadaşlarının yerlerini alıp almadığına baktı. Defans oyuncusu el sallamayı abartarak, kurtarma helikopterine işaret verir gibi, kollarını başının üstünde dalgalandırmaya devam etti. Tişörtünün kolları, abartılı derecede şişirilmiş olan pazılarının üstündeki dikenli tel dövmesini açıkta bırakacak şekilde yırtılmıştı.

“Kukunu tıraşladın mı benim için?”

Todd, DeWayne’e kenar çizgilerine doğru hareket etmesi için işaret etti. Nizami bir Amerikan futbolu sahasına topu topu on dört oyuncuyla çıktıklarından, faydalanılabilecek epey boş alan vardı.

“Bilirsin, ben sürtüklerimi kaymak gibi severim.”

“Yeşil 42! Yeşil 42!” Todd, topun kendisine geçirilmesi beklentisi içinde elleriyle Larry’nin kışını dürttü. “Hut! Hut!”

Topu Bart Williams’a geçirir gibi yaptıktan sonra, sağına dönerek şaşırtmaca verdi. DeWayne’in ortaya kat etmesini beklerken, savunmanın arka hattına göz gezdirdi. Larry ile kıyas kabul etmeyecek kadar hızlı ve güçlü savunma oyuncusunun Larry’den kurtulup üzerine doğru geldiğini göz ucuyla gördü. Ayak sesleri duyan Todd atışını aceleye getirdi ve yetişmeyeceğini gayet iyi bildiği, dengesiz, sallantılı bir atış yaptı. Topun düşüşünü hiç görmedi; o henüz havadayken, defans oyuncusu üzerine çullandı. Todd çimlerin üzerine devrildiğinde inliyordu.

Kalkarken Todd’un kafasını destek olarak kullanan defans oyuncusu, “Çok hoş bi şeysin,” dedi. “Benden çocuk yapmak ister misin?”

Larry yardıma koştığında, Todd hâlâ yerde uzanmış, nefes almaya çalışıyordu. Larry utançla kızarak Todd’un omzunu sıktı ve formasının önünü bir uşak titizliği ile silkelledi.

“Benim hatam. Perdeleyemedim. Bir daha olmaz.”

O noktadan sonra her şey ters gitti. Karşı takımın sizi fazlasıyla aştığı zamanlar vardır. Todd bu duyguyu lise ve üniversite yıllarından hatırlıyordu; böyle durumlar, takımı-

nızın yaptığı hiçbir şeyin fayda etmediği birer kâbusa benzerdi. Sizinkiler karşı tarafa vurur ama onlar bir türlü devrilmez. Mükemmel fırlatılmış paslar, tutucularınızın yağlı parmakları arasından kayıp gider; karşı taraf, avuçları tutkallanmış gibi imkânsız tutuşlar yapar.

Muhafızlar kısa pasları düşürüyor, ayak vuruşlarında topa kaval kemiğiyle vuruyor, perdelemeleri kaçırıyordu. Denetçiler ise sahada bir aşağı bir yukarı gönüllerince koşturup, maçın sonuna doğru emin adımlarla ilerliyorlardı.

Bir süre sonra skora aldırılmamak ve şerefini kurtarmaya çalışmaktan başka yapacak şey kalmamıştı. Todd için bunun anlamı ise sahanın adeta her yerinde var olabilen ve hapis-hane sürtüğü esprisini nahoş boyutlara vardırmış olan defans oyuncusuna karşı kendini savunmaktı. Adam Todd'un dudaklarına iltifat ediyor, yığılmalarda kıcını avuçluyor ve ikide bir, maçtan sonra Todd'a tribünlerin altında keyifli anlar yaşatmayı teklif ediyordu.

“Seni tatlı tatlı ve canını yakmadan severim güzelim. O kaba herifler gibi değil.”

Her takımın az üyesi olduğundan, hiç yedek oyuncu yoktu, sakatlanmalar için bile; herkes hem hücum, hem de savunma takımlarında oynamak durumundaydı. Savunmada Todd, kendisine defans oyuncusunu bol bol devirme veya en azından biri onu devirdiğinde bir darbe indirme fırsatı veren, defans pozisyonundaydı. Denetçiler'in defans oyuncusuydu. Şurada burnuna bir darbe. Burada omurgaya bir diz. Hay aksi, dirseğim midene mi indi? Daha çok darbe indirdikçe, kendini daha rahat hissetmeye başladı. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki, bedenini sakınmadan sağa sola doğru

fırlatıyordu. Sanki karşıdaki adamın canını yakmak, kendi canının yanmasından çok daha önemliydi ki, iyi futbol oynamanın sırrı da buydu zaten.

Sonunda şans yüzüne güldü. Bir savunmacının hayallerindeki andı bu. Düşmanı arka defansın önüne geçmiş, kötü fırlatılmış bir pasa doğru, kolları yukarı doğru uzatılmış, gövdesi açıkta ve savunmasız, hamle ediyordu. Todd da topa değil, adama doğru atıldı ve iki iri beden, bir parçacık hızlandırıcısında çarpışan atomlar gibi birbirine girdi. Omzu adamın tam karnına, göğüs kafesinin hemen altına çarptı. *Puffff!* Sıkı sıkıya kapatılmış bir kaptan sızan havanın ya da patlatılan naylon torbanın çıkardığı ses gibi bir sestir bu. Her ikisi de devrildi; sadece Todd ayağa kalktı.

Boşboğaz defans oyuncusu, otuzuncu yarıda çizgisinde sırt üstü uzanmış, balık gibi yutkunuyordu. Todd bunu kutlamak için dans falan etmedi. Sadece, eğilip yüzünü defans oyuncusununkine iyice yaklaştırdı ve adamın yanağına şefkatli bir çimdik kondurdu.

Todd, böylesine keyifli bir anın mutlaka bir bedeli olacağını bilecek kadar uzun süre futbol oynamıştı. Nitekim iki seri sonra bu bedeli ödedi. Öfkeden kudurmuş defans oyuncusu, Todd'un takımı ikinci topu kullanırken ve gitmeleri gereken on yarıdan daha fazla mesafe varken ona kör tarafından saldırdı, ayı sarılışıyla bedenini kavrayıp havaya kaldırdı, ardından da Pankreas müsabakalarına yakışır bir vahşilikle kafaüstü yere çaktı. Kolları işlemez bir halde iki yanına yapışmış, duran Todd'un, bu düşüşü suratsızlıkla karşılamaktan başka çaresi yoktu. Suni çimlerin üzerine – ki zımpara kaplı granit gibiydiler – derisinden epey bir parça bı-

raktı ve dişlerinin hâlâ yerlerinde olduğunu fark edince de hayrete düştü.

Defans oyuncusu yanında çömelmiş, Tarzan gibi gürleyerek göğsünü döverken, Todd ana karnında yatar gibi kıvrılmış yerde yatıyor ve küçük bir köpecik gibi inliyordu. Bir sonraki sert hareketi savuşturmak için gözlerini açık tuttu ve gördüğü şey Larry Moon'un sakın sakın defans oyuncusuna doğru ilerleyip, kafasının yanına bir sağ kroşe indirışı oldu. Bu beklenmedik, sert yumruk, Ormanlar Kralı'nın ayaklarını yerden kesti. Bunu takip eden kısa kavganın üzerine oyun, Denetçiler'in 26-0 galibiyeti ile sona erdirildi.

Kathy elini, nefesinin hafif ritmi ile yükselip alçalan Aaron'ın omzuna koymuş, karanlıkta gözleri açık uzanıyordu. Todd'u, şikâyet ettiği, hem de başkasına değil de annesine açıldığı için hâlâ suçluluk duyuyordu. Marjorie hiçbir zaman kelimelerle açıkça ifade etmiş olmasa da, Todd'u aslında hiç sevmemiş ve ailenin bir bireyi olarak kabullenemişti. Onun yakışıklılığından ve çekici kişiliğinden hep şüphe duymuştu, çünkü bir koca söz konusu olduğunda bu iki özelliğin birer yükümlülük haline geldiğine inanıyordu –edindiği acı tecrübelerle göre, fazla yakışıklı olmayan mankafalar bile yeterince belaydı zaten-. Todd'un sınavı geçemeyişinden ise garip bir memnuniyet duyuyordu. Sanki kendisi baştan beri bu işin onu aştığının farkındaydı. Kathy düşmanıyla ona ihanet ettiğine göre, herhalde Todd'a sandığından çok daha fazla kızgındı.

Konuyu asıl anlamsızlaştıran şey ise annesine gerçeği bile söylememiş olmasıydı. Canını sıkın şey futbolmuş gibi

konuşmuştu. Sanki bu oyunun fiziksel tehlikesinden, Todd'un sahada incinerek, zaten karmaşık olan ailevi planlarını iyice mahvetmesi ihtimalinden çekiniyormuş gibi davranmıştı.

Oysa mesele bu değildi. Kathy yaşamaya değer bir hayatın, doğabilecek her türlü kötü sonuçtan uzak, risksiz bir hayat olabileceğine –hatta olması gerektiğine- inanan cesaretsiz insanlardan değildi. Bodrum katına sinip, fırtınanın geçmesini beklemek yerine, hâlâ hayatta olduğunu hissedebilmek için arada bir, kişiye zarar verebilecek türden bile olsa, bir delilik yapmanın gerekliliğine anlıyordu. Örneğin kendine, çocuğu üniversiteye başlar başlamaz yapmak istediği çılgınca şeylerden oluşan –en tepede de bir savaş bölgesine yolculuk etmek vardı- kalabalık bir liste hazırlamıştı ve hiç kimsenin, özellikle de sevdiği adamın heyecan-arayışını yasaklamaya niyeti yoktu.

Hayır, Todd'un futbol takımına katılması konusunda Kathy'i asıl endişelendiren şey, bunun onu gözle görülür derecede *mutlu* ediydi. Todd, son birkaç haftadır, bambaşka biri oluvermişti. Onun bedeninde yaşayan, her gece evden kütüphaneye, kütüphaneden eve görev bilinciyle gidip gelen zalim yabancıya nihayet tahliye emrini vermiş gibi bir hali vardı. Muhafızlar'la takılmaya başladığından beri, daha çok gülümser, Kathy'i daha çok dinler ve ona işi ile ilgili daha çok soru sorar olmuştu. Kathy bunu onun beden hareketlerinde bile görebiliyordu –üniversitedeyken âşık olduğu, o genç, kayıtsız benliğiyle esrarengiz bir şekilde yeniden бүtүнleşmişcesine, daha enerjik, daha canlıydı. Aslında bu değişimi görmek onu memnun etmeliydi. Oysa aksine utanç ve

üzüntü veriyor, gerçekte kendisine ait olmayan bir vizyona ayak uydurmaya çalışmanın, Todd'un üzerinde yarattığı baskıyı daha iyi anlamasına neden oluyordu.

Bunu ona ben yaptım, diye düşündü. Onun içindeki yaşamaya sevincini söküp attım.

Mesleğine uygun biri olup olmadığı konusundaki ciddi şüphelerini sık sık dile getirdiği halde, Todd'u hukuk fakültesine gitmeye zorlayan Kathy olmuştu. Ve yine avukatlık sınavını son bir kez denemesi, onca zaman ve emek harcadığı kariyerine son noktayı koymadan önce son bir iyi niyet girişiminde bulunması için Todd'a ısrar eden de o olmuştu. Kathy, geçen son altı ay içinde herhangi bir zamanda, tek bir sözüyle onu serbest bırakıp, içine düştüğü bu başarısızlık cehenneminden kurtarabilirdi.

Ama o sözü hiç söylememişti.

Kathy şimdi anlıyordu ki, bunun nedeni ödleğin teki ve her şeyi aynı anda isteyen bencil biri olmasıydı. Hem ilginç bir sanatçı hayatı yaşamak istemiş, hem de bunun beraberinde getirdiği can sıkıcı maddi fedakârlıkları kabullenmekten kaçınmıştı. Sinema okulundan tanıdığı, otuzlu yaşlarında, hâlâ Brooklyn ve Somerville'de berbat evlerde –oda arkadaşları ile birlikte! –oturan, evlilik ve çocuk sahibi olmayı ertelemiş, sağlık sigortası ya da iyi bir araba edinmeksizin zar zor geçinen ve hâlâ dürüst, ticari olmayan, toplumsal bilinç sahibi filmler yapmak gibi gençlik hayallerini besleyerek -ki bu hayaller her geçen yılla birlikte daha da uzaklaşıyordu- yaşamlarını sürdüren arkadaşları vardı.

Oysa onların aksine Kathy uzlaşma ve intibak yolunu seçerek, devletin TV kanallarında adım adım yol almıştı. Bu-

nun için ses teknisyeni asistanlığıyla başlamış, yönetmen asistanı montajcılığına geçmiş, (“Banjo’nun Beş Bölümlük Tarihi *A-Pickin’ and A-Grinnin’in** Dördüncü Bölümü gibi”) felaket derecede aptal projeler için inanılmaz saatler harcadıktan sonra da nihayet kendisine ait bir projenin yönetmenliğini yapacak noktaya ulaşmıştı. *Sağ Kalan Yaralılar: Pasifik Savaşı’nın Unutulmuş Kahramanları* pek öyle orjinal bir belgeselcilik eseri, hatta çok ilgilendiği bir konu sayılmazdı – burs başvurusu için hazırladığı çalışma, fırsatçılıkla olmasa da bilinçli bir şekilde, doksanların sonunda ortalığı kasıp kavuran İkinci Dünya Savaşı nostaljisinin kuyruğuna takılmak üzere tasarlanmıştı – ama yine de bunun kariyerinde bir dönüm noktası, onu daha büyük ve iyi şeylere doğru götürecek bir basamak olduğunu biliyordu.

Başından beri asıl kozu olan ve onu devlet kanalının sıkıcılığından, küçük hesaplarından ve her an içini kemiren burjuvalara has ekonomik sıkıntılardan –*Biz nasıl ev sahibi olacağız, nasıl güzel bir tatil yapabileceğiz, çocuklarımızı iyi okullara nasıl göndereceğiz, vs.?*– kurtaracak tek düşüncesi, Todd’un başarılı bir avukat olup, aileyi, hem Kathy’nin olması gerektiğine inandığı stilde yaşatması, hem de ona daha çok çocuk sahibi olma (ve çocuklarla geçirilecek daha çok vakit) ve yalnızca canı istediğinde ve inandığı projeler üzerinde çalışma şansını tanımasıydı. Önlerini tıkayan tek şey ise aptal bir sınavdı.

Yaptığı bu – çok mütevazı ve bariz şekilde *uygulanabilirliği olan* – plan Kathy’e öyle mantıklı geliyordu ki, kocasını ne derece perişan ettiğini kabullenmek zorunda kaldığı şu anda bile onu terk etmekte zorlanıyordu. Belki de futbol

işe yarardı. Belki Todd'u korkulu rüyasından uyandırıp, ona enerji verir ve üçüncü denemesinde sınavın üstesinden gelmesini sağlardı. Eğer iş böyle sonlanırsa, problem yoktu. Geçmiş iki yılı, her şeyin cehenneme döndüğü, karanlık bir korku ve tıkanıklık dönemi olarak değil, yalnızca mutlu birlikteliklerinin yansıdığı perdede küçücük bir pürüz, zorunlu bir mücadele devresi olarak hatırlayabilirlerdi.

Sırt üstü dönüp, tavanın gri boşluğuna bakarak, *o bunun üstesinden gelebilir*, dedi kendi kendine. *İsterse başarabilir.*

Kaybetmiş olmalarına ve yüzünün dağlanmış gibi yanmasına rağmen – sağ yanağı kızgın tavaya bastırılmış gibiydi – Todd, akşam maçtan sonra gittikleri barda kendisini tuhaf derecede coşkulu hissediyordu. Bir süperstar performansı sergilediğinden değil – sahada kendince birçok hata yapmıştı – gözünün korkutulmasına izin vermeyişindendi bu. Cezasını sızlanmadan çekmiş ve sonra da var gücüyle karşılık vermişti. Polislerin ona bakışlarında, sırtını sıvazlayışlarında ve sohbete dahil edişlerinde de ayrı bir saygı sezinliyordu. *Koca Todd! Ne içiyorsun dostum?* Artık gözaltında değildi; takımın bir üyesiydi.

Tony Correnti tecrübeli bir boks antrönörü gibi yanında dikilmiş, sırt kaslarına masaj yaparken, “Eyvah, dostum,” diyordu, “Yarın sabah her yanın tutulmuş olacak.”

“Advil,” diye tavsiyede bulundu DeWayne. “Advil ve buz. Buz ve Advil.”

“Bengay’ı da unutma,” dedi Pete Olaffson.

“Hiçbiri işe yaramazsa da,” dedi Bart Williams, “İstediğin anda takım doktorumuza baş vurabilirsin.” Bart masanın

ortasındaki mantar kaplama tepside duran tek dikimlik bardaklardan birini alıp Todd'a uzattı. "Dr. Daniels. Arkadaşları ona Jack der."

"Sevgili doktorumuza!" Todd takım arkadaşlarına kadeh kaldırdı ve içkisini başına dikti. "Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

Muhafızlar birer birer barı terk ettiler ve sonunda masada yalnızca Todd ile Larry Moon kaldı. Larry'nin endişeli bir hali vardı. Todd bunu masaya oturdukları anda fark etmişti. Son bir buçuk saattir durmaksızın içiyor, sohbete pek katılmıyor ve yalnızca soru sorulduğunda yanıtlıyordu.

"Şu herifi yumrukladığın için sağol," dedi Todd. "Kafamın üzerinde dans etmek üzereydi galiba."

Larry acı içinde, hayret dolu bir ifade ile baktı. Şişkinlikten hemen hemen kapalı duran sol gözünün üstündeki buz torbasını çekti. Oyunun bitmesine neden olan kavgada Denetçiler'in yumruklarının ana hedefi olmuştu.

"Bana teşekkür etmen değil, suratıma tükürmen lazım."

"Ne diyorsun sen?"

"O herifi perdeleyemedim ki. Bütün gece içim içimi yedi." Larry başını, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi yana eğdi. "Seni yüzüstü bıraktım. Bütün takımı yüzüstü bıraktım."

"Saçmalama. Sen elinden geleni yaptın."

"Yavaşım, şişmanım, o pisliğin beni darmadağın etmesine izin verdim."

"Geçti, bitti artık," dedi Todd. "Unut gitsin."

Larry buz torbasını gözüne bastırarak rahatsız edici birkaç saniye boyunca gözlerini Todd'a dikti.

“Bana unut munut demeye kalkma, tamam mı?”

Todd, normalde saatini taktığı boş bileğine baktı.

“Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi. “Eve dönsem iyi olacak galiba.”

Todd, Larry’nin herhangi bir motorlu aracı sürececek durumda olmadığını düşünüyordu ama konuyu ortaya atarak onun canını sıkmak istemedi. Eve yakın bir mesafedeydiler ve yollar da gecenin bu saatinde oldukça açık olurdu.

Anahtarını kontak yönünde bir yerlere doğrultarak, “Seni yüzüstü bıraktım,” diye öfkeyle tekrarladı Larry. “Ben buyum işte. İnsanları yüzüstü bırakırım.”

Larry buz torbasını Todd’a verdi. Todd onu hiç düşünmeden kendi yanağına bastırdı. Sızısına, sandığından da iyi gelmişti.

“Ailemi, takım arkadaşlarımı, birlikte çalıştığım insanları...” Larry anahtarı kontağa takmayı başararak, arabayı çalıştırdı. “Sakin bana güvenme, çünkü seni yüzüstü bırakırım.”

“Abartıyorsun,” dedi Todd. “Herkes kötü maç çıkartabilir.”

Larry park yerinden çıkmadan önce tereddüt etti. İki yöne de defalarca baktıktan sonra, iş çıkışı trafiğine karışır gibi yavaş yavaş boş yola girdi.

“Joanie beni terk etti,” diye ilan etti. “Çocukları da alıp annesine gitti.”

“Tanrım, Larry, çok kötü olmuş.”

“Hakettim ben bunu. Şu dilime hiç hâkim olamıyorum.” Todd ayrıntıları sormadığı halde Larry anlattı. “Ona ‘lanet

olası kaltak' dedim. Hem de çocukların önünde.”

“Neden yaptın ki böyle bir şeyi?”

“Moralim falan bozuktur herhalde.”

Larry nedensiz yere gaza basarak Pleasent Caddesi'nden aşağı doğru giderken, görünmez bir rakiple yarışmış gibi hızlandı. Arabanın hızlanması şaşırtıcı derecede iyiydi; gösterge birkaç saniye sonra seksendeydi. Larry, yolun South Caddesi ile kesiştiği yerde, kırmızı ışığı sonradan fark edip frene asılınca, Todd hem korktu hem de rahat bir nefes aldı. İkisi de arabanın içinde hızla öne ve arkaya doğru savruldu-
lar.

“Yani kısacası boku yedim,” dedi Larry. “Bundan sonrası artık avukatlar, vesayet hakkı ve çocuklar için para yardımı. Sonra o başka biriyle evlenecek ve elin adamı benim çocuklarımı yetiştirecek. İşte benim gibi pisliklerin sonu budur.”

“Belki de hâlâ şansınız vardır. Bir uzmandan falan yardım alsanız.”

“O yollardan geçtik zaten. Artık konuşacak bir şey kalmadı.”

Yeşil ışık yandı. Larry yeniden, çevrenin yabancıysıymış gibi arabayı ağır ağır sürmeye başladı. Todd kendini yorgun ve biraz da sersemlemiş hissediyordu; maçla veya arkadaşının ailevi sorunlarıyla ilgisi olmayan sohbet konuları bulabilmek için bulanık zihnini zorladı. Aslında tek istediği şey Sarah hakkında konuşmaktı; onunla olan ilişkisinin hoş tuhaflığı ve bu ilişkinin Todd'un yaşamına mükemmel uyumu –*sabahlar ve geceler aileme ait, öğleden sonraları ise ona* hakkında konuşmak... Ama içinden bir ses ona Larry'nin bu

itiraf için doğru insan olmadığını söyledi. Sonra birden aklına başka bir şey geldi, zaten hakkında konuşmak istediği bir şey.

“Sapığın yaptığını duydun mu? Açık Havuz’da yüzmeye kalktı.”

“Ne?” Larry kafasını Todd’a doğru çevirerek, dikkatini yoldan tamamen ayırdı. “Kim söyledi sana bunu?”

“Ben kendi gözlerimle gördüm. Hani sıcak dalgası bastırdığı zaman.”

“Açık Havuz ha? Orası çocuk kaynar. Bazen benim oğullarım da gider oraya.”

“Bir kere oldu. Sonradan tekrar geldiğini sanmıyorum.”

Larry başını sallamaya ve kendi kendine söylenmeye devam etti. Sanki ortada çok çok yanlış bir şeyler vardı. O daha gaza basıp, tekerleri aniden sola kırarak, Evcil Hayvan Sarayı’nın önünde polis programlarında görülen türden bir dönüşü çekmeden önce, Todd boşboğazlık ettiğinin farkına varmıştı bile.

Kathy son zamanlarda geçmişindeki belli bir olay üzerine fazla düşünür olmuştu. Kendi geleceği ile Todd’unkinin bir şekilde kesişeceğine dair bir hisse ilk kez kapıldığı an. Üniversitenin üçüncü yılının bahar sömestrinde, Amerikan Ailesi Sosyolojisi diye bir derste olmuştu bu.

Birbirlerini hiç tanımıyor değillerdi. Aynı küçük okula iki buçuk yıldır devam etmiş ve birkaç ortak arkadaş edinmiş durumdaydılar. Fazla büyük olmayan, yemyeşil kampüste birkaç kez rastlaşmış ve aynı dünyayı paylaşıp, arkadaş olmamaya sessizce karar vermiş insanların yaptığı gibi

birbirlerine mecburiyetten gülümseyip, havadan sudan konuşmuşlardı.

Arkadaş olmama kararını en azından Kathy, üniversitenin daha ilk yılında vermişti. Üç oda arkadaşı ile sabahlara kadar oturup, tanıştıkları insanlar hakkında edindikleri bilgileri kıyasladıkları yatakhane odasında geçirdiği ilk gecede, bu muhteşem futbolcunun lafı geçmişti. Todd konusu açıldığı anda herkes koro halinde, kendinden geçmişcesine konuşmaya başlıyordu.

“Aman Tanrım, *onu* gördünüz mü?”

“Accayip seksi.”

“Ya ne diyecem, şu manken J. Crew’a benzemiyor mu o?” demişti adı Amy olan canayakın bir kız. Bir yandan da gözlerini Kathy’e dikmiş, ondan destek bekliyordu. “Şu sarışın oğlana?”

Kathy bir fikir belirtmeden omuz silkmişti. Grup içinde, şu muhteşem ve besbelli ki her yerde hazır ve nazır olan Todd’u şimdiye dek görmemiş tek kişi kendisiydi. Amy’nin gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı.

“Biliyor musun?” demişti Kathy’e. “Onunla çıkmalısın sen. İkiniz sınıftaki en güzel iki kişi falansınız yani. Mükemmel bir çift olurdunuz. Değil mi?”

Diğer oda arkadaşları da bu fikri onaylamış ve Todd, Kathy’nin gıyabi erkek arkadaşı oluvermişti. İçlerinden biri mutlaka “*Bugün erkek arkadaşını gördüm,*” diye bir laf ederdi. “*Erkek arkadaşın benim biyoloji laboratuvarımdaydı.*”

Ancak Kathy’nin “erkek arkadaşı”nın hiçbir zaman erkek arkadaşı olamayacağına ikna olması için, birkaç hafta

sonra gittiği bir partide onunla kısacık bir sohbet etmesi yeterli olmuştu. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama bir insandan çok bir tip gibiydi. Kathy'nin lisedeyken cazibesine do-yup tükettiğine inandığı gösterişli burslu sporcu kategorisi-nin tipik örneklerinden biri. Kathy üniversiteye, vaktini *onun* gibi, başarılı olma ihtimali yüksek, köşeli çeneli takım kaptanlarıyla kaybetmek için girmemişti.

Hayır, Kathy'nin artık sporcularla, üstünü başını düzeltmekten ve kendini övmekten bitap düşmüş, bir önceki günün maçının en ufak detaylarına varana dek irdeleyen tiplerle işi kalmamıştı. O artık daha pejmürde, daha sıradışı sevgililerin, sanatçılarla entelektüellerin, hayal ettiği o ciddiyet sahibi kişiliğe dönüşümü için kendisine yardımcı olabilecek, üstlerine ucuzcu dükkânlardan alınmış, şal desenli tişörtler giyen tıraşsız adamların, akli beş karış havada okul arkadaşlarının görseler dahi tanıyamayacakları tipte birilerinin peşindeydi.

Üniversitenin ikinci yılının sonlarına geldiklerinde Kathy, bir blues gitaristi, soyut resimler yapan bir ressam, esrakerş bir fotoğrafçı ve Avustralya'yı otostopla gezmiş bir antropoloji öğrencisi ile birlikte olmuştu bile. Her biri bir süreliğine onda heyecan yaratmıştı ama ilişkiler biraz esk-yince anlamıştı ki, bu bohem tiplerin de onu tanıma arzuları, futbolcularinkinden fazla değildi. Amaçları saatlerce sanat tarihi veya Avustralya yerli kültürünün incelikleri hakkında konuşmak değil, Kathy'nin kafasını ütöleyip, yatağa atmaktı.

Kathy üçüncü yılın başında, annesiyle babası Wisconsin'de bir eyalet üniversitesinde tarih profesörlüğü yapan,

kısa boylu, kıvrıkcık saçlı Jason ile tanışmıştı. Jason öfkeli, iflah olmaz bir Marksistti. Okuldaki toplumsal adalet yanlısı ateşli birkaç kişiden biriydi ve görünüşe bakılırsa dindirilemez bir konuşma merakı vardı. Sonbahar ayları boyunca Kathy ve Jason gece geç saatlere kadar oturup, kahve içerek politika tartıştılar. Hemen her konuda fikir uyuşmazlıkları vardı – örneğin, Jason’a göre Doğu Alman halkı Berlin duvarını örmekte haklıydı ve proletarya diktatörlüğü, tanım itibarı ile, baskıcı bir devlet şekli olarak algılanamazdı – ama asıl mesele bu değildi. Birlikte olduğu erkekler içinde o, Kathy’ye entelektüel açıdan eşidi gibi davranmış olan, fikirlerini dinleyen ve o fikirlere kendi mantıklı düşünceleriyle yanıt veren tek akıllı erkekti. Bu tartışmalar sadece birer ön-sevişme, esas konuya bir ön girişmiş gibi davranmıyordu. Jason için asıl olay, konuşmanın *kendisiydi*. Hiç flört etmiyor, öpmeye kalkışmıyor ve Kathy’nin fiziksel sınırlara karşı bu denli saygılı olmasına gerek kalmadığına dair git-tikçe barizleşen imalarını da görmezden geliyordu.

Söze ne hacet, Kathy ona delice âşık oldu. Bir zamanlar zevk ve heyecan kaynağı olan, Maoculuk ve Sandinist Devrimi hakkındaki iffetli, bitmek tükenmek bilmeden uzayıp giden tartışmaları artık bir tür erotik işkenceye dönüşmüştü. Kathy sonunda daha fazla dayanamadı. Bir cuma akşamı onu votka ile sarhoş edip, yatağa attı. Sevişmeleri tam da umduğu gibiydi. Hem ateşli, hem de şefkatli, göz teması ve kulağa fısıldanan iltifatlarla dolu, fiziksel ve duygusal bir diyalog. Her şey bittiğinde Kathy onun göğsüne parmağını dayayıp, neden bunca zaman beklediğini sordu. Jason utanç içinde kaşlarını çatarak, başını çevirdi.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Çok aptalca bir şey yüzünden.”

“Ne? Hadi ama söylesene.”

Jason, Kathy’nin gözlerinin içine bakabilmek için kendini zorladı.

“Çok uzun boylusun,” dedi.

Kathy kahkahalarla güldü. *Bu mıydı yani?*

“Jay,” dedi Kathy, “Ben senden yedi santim falan uzunum.”

“On santim kadar.”

“Her neyse. Bir önemi yok benim için.”

Kathy onun da kendisiyle aynı hisleri paylaştığını duymak için bekledi ama Jason takılıp kalmıştı.

“Ne dersen de,” dedi. “Kızın daha uzun olması bir garip görünüyor.”

“Kime garip görünüyor?”

“İnsanlara. Herkese.”

“Aman tanrım!” dedi Kathy. “Sen devrimci bir sosyalistisin. Etrafa *The Daily Worker* dağıtıp durursun. Ne zamandan beri insanların ne düşüneceği seni ilgilendirir oldu?”

“Canımı sıkıyor işte, Kathy. İnsanlar gülecekler. Hem de sana değil.”

“Bırak gülsün aptallar.”

Bu konuyu önemsememeye çalıştılar ama ilişkileri bir ay bile sürmedi. Jason onu dışarı çıkarmıyor, topluluk içinde ölse el ele tutuşmuyor ya da dans etmiyordu. Zamanlarını diyalektik materyalizm tartışmakla geçirmek yerine, Kathy’nin pazar kahvaltısına kovboy çizmeleriyle gelmesinin Jason’ı “küçük düşürüp düşürmediğini” tartışmakla har-

cıyorlardı. Sonunda Jason Kathy’i Noel tatilinden döndüğü gün, bol bol özür dileyerek terk etti.

“Aptalın tekiyim ben,” dedi. “Büyük ihtimalle bu yaptığımı hayatım boyunca pişman olacağım.”

“O zaman yapma,” dedi Kathy, aşağılanmanın neden olduğu ılık gözyaşları gözlerine hücum ederken. “Çizmeleri atarım. Bir daha benimle dans etmeni istemem.”

“Çok üzgünüm gerçekten,” dedi Jason. “Ama bu iş yürümecek.”

Bundan iki ay sonra, hayatının tamamen yön değiştirdiği o sosyoloji dersine girdiği gün, Kathy hâlâ ayrılık acısı içindeydi. İri cüsseli, kocaman göbekli, arapsaçı gibi sakallı, eski radikallerden biri olan profesör, üzerine “Cinsiyetlere Has Beklentiler / Cinsiyet Çatışması. Çözumsuz Sorun mu?” gibi esrarengiz bir cümle yazdığı tahtanın önünde, bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

“Bence içinde bulunduğumuz şu zamanda,” diyordu profesör, “Tanımsal bir istikrarsızlık döneminden geçiyoruz. Tırnak içinde söylüyorum, adil ve eşitlikçi bir evlilik kavramı, günümüzde yoruma açık bir konudur. Sizin neslinizin, tekerleği yeniden icat etmekten ve kadın ile erkeğin uzun vadeli bir birlikteliği sürdürebilmeleri için işe yarar, yepyeni yöntemler keşfetmekten başka çaresi yok.”

Konuyu açıklamak için hemen öğrenciler arasında bir anket yaptı ve aralarından kaçının evlenip çocuk sahibi olmayı planladığını sordu. Sınıfın hemen hemen yarısı el kaldırdı. Profesör, yüzünde muzur bir ifade ve sabırla bekledi. Kısa bir tereddütten sonra Kathy de ikinci dalgayla beraber, geleceğin dölleyicileri arasına katıldı.

“Yaklaşık dörtte üç kadar. Evet, tamamdır.”

Ardından profesör sınıftaki kadınlardan kaç tanesinin hamilelik dönemlerinde, tam gün kariyerlerini ara vermeksizin sürdürmek istediklerini sordu. Kathy de dahil olmak üzere, potansiyel annelerin yarısı el kaldırdı.

“Peki o zaman,” diye devam etti profesör, “Demek ki geleneksel olarak erkeğin kariyer yolu olarak bilinen yolu izlemeyi planlayan oldukça fazla sayıda kadın varmış. Şimdiki sorumu sırf meraktan soruyorum. Erkeklerden kaç kişi, eşleri işlerine giderken evde oturup, çocuk bakmaya niyetli? Yani bebek bezi değiştirmeye, yemek pişirmeye ve çamaşır yıkamaya?”

Erkekler etraflarına bakınarak – çoğu sporcuydu, ki bu da profesörün bol not dağıttığına ve inanılmaz derecede az okuma ödevi verdiğine dair haklı şöhretinin bir ödülüydü – yılışık yılışık *tabii ya, emin ol* sırtışları ile karşılık verirken, kadınlar da başlarını sallıyor, yalandan kızmış gibi yapıp, gözlerini deviriyorlardı.

“İlgilenen var mı?” diye sordu profesör.

O sırada bütün sınıf başını dönmüş, iki futbolcunun arasında oturan Todd’a bakmaktaydı. Kollu tahta sandalyeleri, yan yana oturan bu üç sporcunun altlarında kaybolup gitmişti. Takım arkadaşlarının aksine Todd elini havaya kaldırmış, uzun kolu tavana doğru uzanmıştı.

Kathy ilk anda onun dalga geçtiğini, arkadaşlarını eğlendirmek için küçük bir numara çektiğini düşündü. Geçen yıllar içinde Todd tam anlamıyla vaadettiği tipe dönüşüp Kampüsün En Yakışıklısı oluvermiş, üniversiteli dişi nüfusunun hayal gücü en kıt kesimini oluşturan dernekli kızlar ile spor-

cu hayranlarının hülyalı hayallerinin ve sonu gelmez takip-
lerinin nesnesi haline gelmiş ve Kathy bu süre boyunca ona
karşı olan kayıtsızlığını sürdürmüştü.

Of, büyü biraz ne olur! diye düşündü.

Todd bu dileğe yanıt verir gibi dosdoğru ona bakıp gül-
lümsemi. Bu Kathy'nin beklediği türden küstah ve alaycı bir
gülümseme değil, adeta ondan umduğu insan olamadığı ve
onu haklı çıkarmadığı için özür dileyen, çok daha hoş ve
karmaşık bir gülüştü.

Dalga geçmiyorum, diye karşılık veriyordu yüzündeki
ifade.

Hafıza bazen geçmişçi çarpıtıp, yaşanmış bazı olayları ol-
duklarından daha büyük ya da daha önemli gibi gösterebili-
yordu. Mart ayının o korkunç öğleden sonrasında girdikleri
sosyoloji dersinde Kathy ile Todd'un paylaştıkları sessizlik
de aynen böyle bir şeydi. Tüm bu olup bitenler birkaç sani-
yeden uzun sürmüş olamazdı. O anda Kathy'nin içinde sa-
dece hoş bir ihtimale ve beklenmedik bir flörtün başlangıcı-
na dair bir histen vardı, o kadar. Ancak bundan on yıl sonra
oğlu yanında uyur halde yatakta uzanırken, Kathy'e sanki o
günden sonra olup biten her şey – yani tüm yaşamları –
Todd'un gözlerini Kathy'e dikip, kocası olmak için gönüllü-
lük edercesine elini havaya kaldırdığı, o elektrik yüklü tek
bir ana hapsolmuş gibi geliyordu.

“İşte buyrun bayanlar,” demişti profesör, biraz şaşırmış
halde. “Aradığınız erkek tam karşınızda.”

Yaşlı kadın kapıyı, zilin üçüncü çalışından sonra açtı. Saba-
hın iki buçuğunda kapısının önünde iki tane adam bulduğu-

na – birinin gözü morarmış ve şişmişti, diğeri ise yanağına bir buz torbası dayamıştı – pek de şaşırılmış gibi görünmüyordu.

“Yine ne oldu?” dedi. Bakışları keskin ve ayıktı; büyük ihtimalle uyumuyordu.

“İyi geceler Bayan McGorvey,” Larry’nin sesi, kendisinden başka kimseyi kandıramayan, kibar bir sarhoş gibi çıkıyordu. “Acaba Ronnie evde miydi?”

“Onu rahat bırakın,” diye çıkıştı kadın.

“Sadece bir dakikasını alacağız,” Larry bu makul talebin altını çizmek ister gibi gülümsedi. “Azıcık sohbet edecektik de.”

Bayan McGorvey, sanki konuşan Todd’muş gibi ona dönüp baktı. Todd omuz silkti ama asıl yapmak istediği şey özür dilemekti- bu kadar geç saatte geldikleri için, yumurtalar için, posterler için, yaktıkları köpek pisliği çuvalı için. Kapıda dikilmiş duran kadın çok üzgün ve bitap görünüyor, kesik kesik nefes alıyordu. İlerleyen yaşının getirdiği tüm nahoşluklar apaçık ortadaydı –sarkmış kollar, incelmış, rengi dönmüş saçlar, şişmiş ayak bileklerine sarılı bandajlar. Takma dişleri varsa onlar da bir yerlerde, bir bardağın içinde yüzüyor olmalıydı. Todd biraz hayretle fark etti ki, kadın aslında, haftada üç kez tenis oynayan; masözü, akupunkturcusu ve özel egzersiz hocası ile düzenli randevuları olan üvey annesinden pek de yaşlı değildi. Helena’nın sadece dişçi masrafları bile birkaç çocuğu okutmaya yeterdi.

“Burası benim evim,” Kadın kendinden emin, başı diindik konuşmuştu. “Taksitlerini ben ödüyorum ve içeri kimin girip kimin giremeyeceğine ben karar veririm.”

Larry ellerini ağzının iki yanına götürdü. Sesinde hem şakacı hem de emreder bir hal vardı.

“Heeey, Ronnie! Kaldır o pis, sapık kıcını da buraya gel!”

Bayan McGorvey kapıyı onun yüzüne kapatmak istedi ama Larry ayağıyla engel oldu ve tekme atarak daha da açtı. İçeriden gelen ağır, haşlanmış yumurta benzeri bir koku ile, sigara izmariti dolu kültablaların kokusu –yani evin ılık ve ekşi nefesi- yaz gecesinin yaprak esanslı, hafif serinliği ile nahoş bir karışım yarattı.

“Polisi arıyorum,” dedi kadın.

Larry kahkaha attı. “Ya evet, duyduğuma göre çocuk təcizcilerine bayılıyorlarmış.”

Kadının rengi attı.

“Ronnie, kimseye zarar vermedi. Neden ona rahat vermiyorsunuz?”

“Ronnie de o izci kıza rahat vermedi ama. Sence o kıza ettiği muameleden daha iyisini hak ediyor mu? Peki ya küçük Holly’ye?”

Bayan McGorvey daha yanıt veremedi Ronnie koridorunda, onun hemen arkasında, gözlerini kırıpıştırarak şaşkın bir halde, üzerinde kısa kollu pijama üstü ve altında mavi bir pantolon ile belirdi. Solgun sarı ışık altında zavallının teki gibi görünüyordu; kelini yanlardaki saçıyla örtmeye çalışmış, her an dövülmeyi bekler gibi ürkek bir görünüşü ve sallapati bir yürüyüşü olan orta yaşlı bir sersem. Todd onu havuzda gördüğü uzaylıya benzer yaratıkla bağdaştıramadı; hem büyüklerin hem de çocukların yüreğine korku salan o dalgıç gözlüklü ve paletli istilacı ile.

“Tamam anne,” Ronnie ağır ağır, annesiyle ziyaretçilerin arasına girerek, öne doğru çıktı. “Yardımcı olabilir miyim beyler?”

“Hey,” dedi Larry. “Bana çükünü göstermeyecek misin?”

Ronnie başını sallamadan önce konu üzerine ciddi ciddi düşündü.

“Kusura bakma,” Larry şaşırılmış gibi bir ifade takındı. “Zili çalan insanlara çükünü göstermekten hoşlandığını söylemişlerdi de bana.”

Todd utanç içinde başını yere doğru eğince kendini yaşlı kadının lastik ayakkabılarına bakar buldu. Kadın, ayakkabılardan birine, belli ki baş parmağı üzerindeki baskıyı azaltabilmek için tırtıklı bir delik açmıştı.

“Belki de ben senin için fazla yaşlıyım, ne dersin?” diye devam etti Larry. “Sen onu sadece küçük çocuklara gösteriyorsun herhalde. Öyle mi, ha?”

Todd içinde McGorvey için yükselen anlayış duygusunu, adamın suçunu kafasında canlandırarak bastırmaya çalıştı ama hayal gücü orada tekledi. Acaba kıza kapıyı açtığı anda pantolonu zaten aşağıda mıydı? Yoksa izci kızla biraz konuşup, izci kurabiyesi sipariş edip, küçük sürprizini ona sonra mı göstermişti? Bir şey söylemiş miydi? Ona dokunmaya çalışmış mıydı? Küçük kızın yüzündeki o korku ve dehşet; işte bunu hayal etmek daha kolaydı. Minik Holly kim bilir – Todd bunu düşünmek bile istemedi.

“Dinle beni, seni pislik!” Larry, Ronnie’yi kulaklarından kavradı ve iyice kendi yüzüne yaklaştıran dek çekti. “Açık Havuz’dan uzak duracaksın, duydun mu aşağılık herif?”

Yoksa işi ben ele alırım ve kimseye gösterecek çükün falan kalmaz, anlaşıldı mı?”

Todd elini yavaşça Larry’nin omzuna koydu.

“Haydi, Larry, eve gidelim. Bence mesajı aldı.”

“Alsa iyi eder!” Larry derinden gelen bir balgam çıkartma sesi yaptıktan sonra Ronnie’nin yüzüne tükürdü ve onu geriye, annesine doğru itti. “Mesajı aldın mı, bok çuvalı?”

Ronnie başını salladı. Yüzü, olup bitenden hiç rahatsız olmuyormuşcasına ifadesizdi. Tavırlarına bakan, adamın burnundan aşağı başka birinin tükürüğünün süzüldüğüne inanmazdı.

“Tamam o zaman,” Larry derin bir nefes alıp, tek elini sarkmış ağzına kapatıp, ağlamamak için ciddi çaba sarfeden yaşlı kadına, hayali şapkasını çıkartarak selam verdi.

Okuma Grubu

Bellington Hanımları Edebiyat Topluluğu'nun temmuz toplantısına gelen ilk misafirler Sarah ile Jean oldu. Toplantı, ortak bir çimlik alan ve çitlerle çevrili bir havuza sahip, birbirine bağlı altı üniteden müteşekkil küçük bir site olan Waterlily Terrace'daki bir evde yapılıyordu. Bu kompleks, Sarah'nın semtine bakıp da –Bellington'un iş merkezine giden kalabalık bir caddenin hemen yanı başı- hayal ettiğinden çok daha hoş ve tecrit edilmiş bir yerdi.

Ev sahibeleri Bridget, ıslıl ıslıl gözlü, bodur yapılı bir kadındı ve üzerinde Afrika gömleği vardı. Saçları, oyuncak makasla çalışan, kör bir berberin elinden çıkmış gibiydi. Önce Jean'e sarıldı, hiç vakit kaybetmeden Sarah'ya doğru yürüdü ve zevkle mırılayarak onu tombul kollarının arasına aldı.

Bridget, sanki Sarah ailenin uzun süredir kayıp bir üyesiymiş gibi “Seni görmek ne güzel,” diye mırıldandı. “Bize yapacağın katkıları dört gözle bekliyoruz.”

Ardından onları, küçücük bir terasa açılan yerden tavana cam kapılardan geçip, içeri süzülen akşam güneşi dışında hiçbir aydınlatması olmayan, havadar, sanat dolu salonuna

götürdü. Üzeri şarap, peynir, meyve ve krakerle dolu bir sehpanın etrafına dizili, çoğunluğu mutfak sandalyelerinden oluşan mobilyalar, sıcak bir atmosfer yaratıyordu.

“E, yeni evinden memnun musun?” dedi Jean.

“Evet, çok seviyorum,” dedi, o sırada şarap şişesini açmakla meşgul olan Bridget. “Şimdiden ısındım buraya.”

“Yeni mi taşındın?” dedi Sarah. “Hiç öyle görünmüyor da.”

“Şubatta,” Bridget ufalanmış mantarı şişeden çekip çıkartırken yüzünü ekşitti. “Kocam geçen sonbaharda vefat etti de.”

“Başın sağolsun.”

Bridget sakın bir edayla omuz silkti. “O eski, köhne evden uzaklaşmak öyle iyi oldu ki.” Üç bardağı Chardonnay şarabı ile doldurup, ikisini misafirlerine uzattı. “Nefes bile alamıyordum orada.”

Sarah, bardağında yüzen mantar parçacıklarını görmezden gelmeye çalışarak şarabından bir yudum aldı ve halen Westerly Sokak’taki, eski, küf kokulu evde yaşayan kendi annesini düşündü. O blokta, satış izni verilmemiş son daire onunkiydi. Annesi artık komşularının hiçbirini tanımıyordu ve bütün gününü kanun kaçağı gibi kapalı kapılar ardında, pencereleri örtülü, perdeleri çekilmiş halde geçiriyordu. Televizyondaki gündüz dizilerinin oyuncularından gerçek insanlarmış gibi bahsediyor, bitkilerinin neden öldüğünü merak edip duruyordu.

“Belki ben de buraya taşınırım,” dedi Jean. “Yani, Tim’e bir şey olursa.”

“Waterlily Terrace’da oturan herkes dul da,” Bridget, bu

komik bir fıkrırmış gibi gülümsedi. “Dördümüz öğretdik, Ellen sosyal yardım uzmanıydı, Doris de ev hanımı. Gerçi o Smith’ten mezun.”

“İyi anlaşıyor musunuz bari?” dedi Sarah.

“Genelde evet. Gerçi bu yaz havuz konusunda biraz gerginlik yaşadık. Bir ısıtıcısı var ama ben kullanmak istemiyorum. Soğuk su insanı çok daha fazla canlandırıyor.”

“Özellikle de çıplak yüzüyorsan,” dedi Jean, bilmiş bilmiş.

Bridget kakhaha attı. “Bone bile takmıyorum. Ne asiyim ama.”

Jean, dalgın bir ifade ile etrafa bakınarak evin sıcak ortamını inceledi.

“Kimsenin arkasından toplamak zorunda olmamak güzel bir şey herhalde.”

“Bir de ne istersen onu yiyebilmek,” Bridget, kolalanmış, dikkörtgen çuval bezine benzeyen bir dilim İsveç gevreğinin üzerine bol miktarda keçi peyniri sürdü. “Vefat etmiş kocam Art, toprağı bol olsun, hayattaki görevinin beni ince tutmak olduğuna inanırdı.” Bridget başını eğip, şefkatle tombulluğuna baktı. “Sizce bu, zayıf olmak üzere yaratılmış bir bedene benziyor mu?”

Jean humus dolu bir kaseye, dilimlenmiş havucunu batırdı. Sesinde güçlölkle fark edilebilen bir endişe vardı.

“Peki Provence nasıldı?”

Bridget Jean’a anlayış dolu, kısa bir bakış fırlattı.

“Muhteşem. Geri dönmek istemedim resmen. İnaniyorum ki, kalbimin derinlerinde bir yerde, ben bir Fransız köylüsüyüm.”

“Regina ve Alice ile birlikte gitti de,” diye açıklama getirdi Jean. “Onlarla da tanışacaksın.”

“Seneye tekrar gideceğiz,” dedi Bridget, Jean’e. “Bu sefer mutlaka geliyorsun.”

Jean, Sarah’ya döndü. “Tim gitmeme izin vermedi. Çok pahalıymış.”

“Hayat çok kısa,” diye iç geçirdi Bridget. “Yaşlı bunak, parasını ne için saklıyor? İpekli tabut için mi?”

“Süper avantajlı kablo TV paketi için.” Jean’in sesi hiç de şaka yapıyormuş gibi değildi. “Orada, TV koltuğunun üzerinde, Churchill’in biyografisi ile leke çıkartıcı reklamı arasında gidip gelirken, ölüp kalacak.”

“Art da egzersiz programlarına bayılırdı. Öyle spor yaptığından falan da değil yani,” dedi Bridget.

“Ben hiç yalnız yaşamadım,” dedi Jean. “Bir gün bile.”

Bridget, “İnsan bazen yalnızlık çekiyor,” diye tasvip etse de Sarah’ya daha çok Jean’i neşelendirmeye çalışıyormuş gibi geldi. “Ama bu tür bir yerin güzelliği de bu zaten. Arkadaş istiyorsan eğer, etrafta mutlaka birileri oluyor. Doris’le ben seramik dersine gidiyoruz. Sen de katılsana bize.”

“Katılırim bellki,” dedi Jean.

Bridget ilgisini Sarah’ya yöneltti.

“Jean senin doktoralı olduğunu söylemişti. Aramıza katılarak bize şeref verdin.”

“Aslında benim doktoram yok,” dedi Sarah, onu hayal kırıklığına uğrattığına üzülererek. “Tüm derslere devam ettim ama tezimi yazmadım.”

Bridget bunu, basit bir teknik ayrıntıymış gibi omuz silerek geçiştirdi.

“Çok merak ediyorum,” dedi. “Romanı beğendin mi?”

“Bu konudaki fikrim biraz karmaşık aslında,” diye başladı Sarah. “Romana karşı tepkim öylesine güçlü oldu ki, sevdim ya da sevmedim demek doğru gelmiyor, anlatabiliyormuyum? Bunun çok ötesinde bir durum.”

Bridget bu tepkiye memnun olmuşa benziyordu. Sehpanın üzerinden uzanıp, Sarah’nın elini sıktı.

“Bence çok iyi anlaşıcağız,” dedi.

Zil çaldı. Bridget bardağını koyup, oturduğu koltukta yattığı derin çukurdan kendisini güçlükle kurtardı.

Kapıya doğru ilerlerken, “Biraz daha şarap al,” dedi, Sarah’nın omzunu okşayarak. “Sohbet öyle daha keyifli oluyor.”

Jean bardakları doldururken Sarah’ya bir “ben sana söylemişim” bakışı fırlattı.

“Gördün mü?” dedi. “Seni buraya sürüklemekle iyi etmemiş miyim?”

Haftalardır akşam yürüyüşlerinde Jean, Sarah’yı *Madam Bovary* konusunda sıkıştırıp duruyordu. Steegmuller çevirisinin bir kopyasını edinmiş miydi? Okumaya başlamış mıydı? Toplantıda konuşulması için her “küçük kızkardeş”e ayrı ayrı verilen beş tartışma konusu üzerinde düşünebilmiş miydi?

Birkaç gün öncesine kadar tüm bu soruların yanıtı yankılanıp duran bir ‘hayır’dı. Bu konuda sıkıştırıldığını düşünen Sarah –ki Jean’in “küçük kızkardeşi” olmayı kabul ettiğini de hiç hatırlamıyordu- kendisini bu zorunluluktan kurtaracak akla gelmedik bir durumun ortaya çıkmasını umarak, ki-

taptan mümkün olduğunca kaçınmıştı. Belki Richard'ın son dakikada bir iş seyahati çıkardı ya da Lucy üşütebilirdi; belki kendisi kör olur ya da bir otobüsün altında kalırdı.

Ürktüğü tek şey okuma grubu değildi; aslında kitabın kendisiydi. *Madam Bovary*'i üniversitedeyken Edebiyatta Cinsiyet Ayrımcılığı adlı bir derste okmuştu. Dersin içeriği, çağlar boyu yarattıkları kadın karakterlere zulmedip onları marjinalleştiren erkek yazarların kullandıkları muhtelif stratejilerdi. Bir numaralı teşhir konusu -Ofelya ve Isabelle Archer ile birlikte- Emma Bovary'di; manasız yaşamının boşluktan kurtulabilmek için erkeklerle körü körüne ve ayırım yapmaksızın bağımlı olan, “aşk” ve “mutluluk” gibi felç edici burjuva kavramları ile efsunlanmış, hülyalı, pasif, narsisist bir karakter. Daha da kötüsü, kadın dayanışmasının insana güç veren tesellilerine de sırtını dönmüş biri.

Sarah bu kasvetli eseri yeniden okumaya niyetlense bile, bu kolay olmayacaktı. Irkçı konusuna rağmen *Madam Bovary*'nin yazımı yoğun, temposu ağırdı; her on dokuzuncu yüzyıl romanı gibi o da okuyucudan ciddi bir zaman ve konsantrasyon talep ediyordu. Todd ile ilişkisi başladığından beri Sarah yetişkinlerde başgösteren bir dikkat eksikliği durumu yaşıyordu. Ne zaman eline gazeteyi alıp iki paragraf okumaya başlasa, kelimeler bir seyahat fantezisine dönüşüyor ve Sarah kendisini Todd ile birlikte, yanlarında çocuklar olmadan tamamen özgür, açık denizlerde buluyordu. Ya da iki âşk tıklım tıklı bir otobüste Hindistan'a gidiyor, Avrupa'da birinci sınıf bir tren kompartımanında şampanyalarını yudumluyor, üstü açık kırmızı bir araba ile uçarak eyaletler arası seyahat ediyorlardı. Sonra Sarah tekrar gazeteye dönü-

yor ve aynı paragrafları yeniden okurken, bir market alışverişine, Todd ile beraber, Bread & Circus rafları arasında dolaştığı bir ana, alışveriş sepetlerini organik yiyecekler, ev makarnası, çiftlik tavuğu, diyet bozan günah tatlıları ve Avustralya şarabı ile dolduruşlarına takılıp kalıyordu. Sonra gittikçe büyüyen bir sıkıntı ile dikkatini tekrar gazete üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyordu. Ona neydi ki Florida'daki bir köpekbalığı saldırısından, California'da gittikçe artan elektrik kesintilerinden, George W. Bush ile Teksas'taki çiftlik arasındaki romantik ilişkiden? Onun tek düşünmek istediği, eski tarz bir sinema salonunun balkonuna gizlenerek, atlılar Batı'da bir yerlerde koşuştururken, Todd'un elinin yavaş yavaş baldırlarından yukarı doğru hareket edişiydi. Sonunda gazeteyi bir kenara fırlatıp, fantezi yaşamına çok daha uyan ve hiç de yargılayıcı olmayan TV'yi açıyordu.

Kendisinin, Flaubert konusunda doğru bir seçim olmadığını bildiği için, toplantıda doğaçlama yapmaya, fazla derine inmeden kitaba bir iki saat göz atmaya, birkaç standart soru karalamaya ve grup tartışması boyunca çenesini kapalı tutmaya karar vermişti. Ama sonra cumartesi günü onu dehşete düşüren bir şey oldu. Biraz aklını dağıtmak için eline *Madam Bovary*'i aldı ve hafızasında yaşayandan çok daha farklı bir romanı keşfetti.

“Karın nasıl biri?”

Bu soru Todd'u şaşırtmıştı, özellikle de o sırada Sarah'nın göbeğini yalamakta olduğu için.

“Karım mı?”

“Yani evinde yaşayan kadın?” dedi Sarah, takıntılı bir şe-

kilde akıl yürütmeye çalıştığı bir konuda şaka yapmaya kalkışarak. “Hani her gece birlikte uyuduğun?”

“Nasıl biri mi?” diye şüpheli bir şekilde tekrarlardı Todd.
“Merak ettim sadece.”

Birkaç atlatma denemesinden sonra Todd Kathy’i bir zanlı gibi tarif etmeye kalkışsa da –bir- yetmiş beş boylarında, düz kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve belirgin bir yara izi ya da dövmesi olmayan bir kadın- Sarah hiç tatmin olmamıştı.

“Güzel mi?”

Todd bunu tartışmaya açık bir konu gibi uzun uzun düşündü. Sarah ümitlendi.

“Evet, galiba,” dedi. “Objektif olmak gerekirse.”

“Fıstık bir şey mi?”

“Biz evliyiz, Sarah. Ona bu şekilde bakmıyorum.”

“Peki diğer erkekler nasıl bakıyor? Sokakta yürürken görenler seksi bulur mu onu?”

“Adamına bağlı, herhalde.”

“Yanında resmi var mı?”

Dikkat dağıtmaya yönelik bariz bir hareketle Todd onu boynundan göğsüne doğru öpmeye başladı. Bikinisinin üstünü yavaşça çekerek sol göğsünü açtı ve meme ucunu diliyle oyun oynar gibi hızlı hızlı yalayarak, öğle uykusundan uyandırdı.

“Hadi ama,” diye ısrar etti Sarah. “Cüzdanında vardır bir tane.”

“Tanrım!” Todd hayretle başını kaldırıp baktı. “Neden bu kadar önemli bu senin için?”

Sarah yüzünün utançla kızardığını hissetti. Hiç karşılaş-

madığı ve onu incitecek hiçbir şey yapmamış olan bir kadına duyduğu bu kıskançlığın, kötüye işaret olduğunu biliyordu.

Göz yaşlarına boğulup boğulmayacağını düşünerek, “Bilmiyorum,” diye itirafta bulundu. “Keşke öyle olmasaydı.”

Todd, küçük bir çocukmuş gibi parmağını onun dudaklarına götürerek, susturdu. Gözlerinin içine bakarak diğer elini bikinisinin altından içeri soktu ve bacaklarının arasını kavrayarak onu hafifçe yukarı doğru itti. Todd’un oralara her dokunuşu Sarah’da bir tür şok etkisi yaratıyor, aldığı zevk her seferinde beklentisinin çok üzerinde oluyordu. Sarah ona yer açmak için bacaklarını araladı.

“Evet, fıstık gibi gerçekten de,” diye itiraf etti Todd, önce bir parmağını, sonra diğerini Sarah’ın içine sokup, onu heyecanlandırarak. “Ama güzellik fazla abartılıyor.”

O anda bedeninde dalgalanan güçlü hislere kapılmış olan Sarah, bu yorumu tam kavrayamadı. Ama o gece daha geç bir saatte bunu hatırladı: *Güzellik fazla abartılıyor*. Tabii o teselli etmek için söylemişti ama sabahın üçünde bu sözler tam tersi bir etki yaratıyordu. Todd’un güzel bir karısı vardı, *bir fıstıktı* ve şu anda onun yanında uyuyordu. Bacakları pikenin altında birbirine dolanmıştı. Peki ya Sarah neredeydi? Artık kocası olarak bile görmediği adamın hırlayan, sakil nefesini dinleyerek, karanlıkta gözleri açık uzanıyordu. *Güzellik fazla abartılıyor*. Ancak kendi güzelliğini kanıksamış birisi, bu derece aptal bir şeyi, böylesine rahat söyleyebilirdi.

Richard hafta sonlarında yataktan geç çıkmayı seviyordu; cumartesi sabahı Sarah, Lucy’i televizyonun karşısına otur-
tup, önüne bir kase çerez koyarak, bir şey isterse babasını
uyandırmasını söyleyip evden çıktığında, o hâlâ yataktaydı.

“Annemin işi varmış,” dedi Lucy.

Sarah’nın ilk durağı Starbucks’tı. Geçmişindeki, müm-
kün olduğunca uzak durmaya çalıştığı zamanlardan birine
bir yolculuk. Orada çalışmayı bıraktığından beri, ne zaman
(paketlenmiş kahveleri, pahalı aksesuar dolu rafları ve yup-
pie’lerin tedavi edildiği bir metadon hastanesinin bağımlıla-
rı misali kuyruğa dizilmiş müşterileriyle) o bej-kahve deko-
re edilmiş mekâna şöyle bir göz atsa, normalde zihninin ta-
van arasında, birkaç kat koruyucu toz tabakasının altında
saklı duran kötü anıların tortusu canlanıyor ve bütün günü
mahvoluyordu. (Aynı şeyi eski lisesi için de hissediyor,
önünden geçmemek için her türlü dolambaçlı yola sapıyor-
du.) Ama uykusuz bir gece geçirmişti ve sadece ciddi bir ka-
fein yüklemesi ile atlabileceği türden, hafifçe zonklayan
bir baş ağrısından mustaripti.

Kasada duran, uçları içe doğru kıvrık kapkara saçları ve
dilinde küpesi olan, topluca kıza “Vente house,” dedi.

“Vente house,” diye tekrarladı kız, dev kâğıt bardağı tez-
gâhın üzerinde sürükleyerek.

“Merak etme,” dedi Sarah, sesinde üzgün bir dayanışma
tonuyla. “Burada sonsuza dek çalışmayacaksın.”

“O kadar kötü değil,” dedi kız Sarah’ya, sorun çıkaran
birine bakar gibi şüpheli bakarak.

Sarah, Todd’un adresini telefon rehberinden öğrenmişti.
24 Angelina Yolu. Adresi fazla zorlanmadan buldu ve cad-

denin karşısına, 19 Numaranın önüne park etti. Bir ağaç altında, sessiz sedasız bir gölgelikti burası. Kahvesini içip radyoda *Haftasonu Haberleri*'ni dinlerken arkasına yaslanıp, gözlerini erkek arkadaşının oturduğu eve dikti.

Açık mavi renk üzerine sarı çizgileriyle, birbirinin aynı iki binaya bölünmüş olmasa, burası “colonial” mimari tarzında, sıradan bir yerdi. Bahçe yerine, iki arabalık zemin kat garajına doğru inen büyük bir özel araba yolu vardı. Yolun her iki yanındaki beton kaldırımlardan, birinin üzerinde 24, diğerinin 26 yazması dışında herhangi bir farkları olmayan iki giriş kapısına gidiliyordu. Büyük rakamın üzerinde ayrıca dekoratif bir hasır şapka bulunuyordu.

Aslında Sarah, Todd'un, özel yoluna park edilmiş hurda Toyota'sı ile bu tarz bir bitişik binada yaşıyor olmasına şaşırması gerekiyordu –ne de olsa aileyi geçindirenin, düşük bir gelir karşılığı devlet kanalına belgesel çekimi yapan karısı olduğunu biliyordu- ama yine de bu ev onun kafasındaki genel tablonun içindeki Todd imajına hiç uymuyordu. Todd'un doğuştan aristokrat bir hali vardı; hayatın güzelliklerini de kendi güzelliği kadar kolay elde etmiş biri gibiydi. İçinden bir ses ona kendisi gibi meziyetsiz birinin Todd'dan daha iyi bir semtte, daha güzel bir evde oturuyor olmasının saçma olduğunu söylüyordu.

Aslında bu öyle felaket bir ev falan değildi. Ön kapı ve pencerelerinin üzerinde, gösterişsiz de olsa, “kaliteli ev” görüntüsü veren küçük detaylar, örneğin cam bir bölme ve ahşap oymalar vardı. Belki hayatlarının bu döneminde orada yaşamaları bir zorunluluktan. Hatta belki romantik bir tarafı vardı bunun; yaşamın zorluklarına birlikte göğüs gerip, yol-

larına devam eden genç bir aile olmanın. Yıllar sonra Kathy ve Todd yanlarında Aaron olduğu halde arabalarıyla Angelina Yolu'ndan geçecek ve *İşte bizim antika ev, bu şartlarda yaşayabildiğimize inanabiliyor musun?* diyeceklerdi. Sarah hayatın bu tür zorlu dönemlerini pas geçmiş ve can sıkıcı oda arkadaşlarıyla paylaştığı daireden dosdoğru, Pottery Barn mobilyaları ile döşenmiş, mini-Viktoryen bir eve geçmişti. Zor zamanlarında Todd ile birlikte çeşitli sıkıntıları paylaşp, ileride gururla ve hatta bir parça nostaljiyle dönüp bakacakları ortak bir tarihi yaşadıkları için Kathy'e imreniyordu.

Tabii Todd onu terk etmezse, diye düşündü, göğsü tahaf bir ferahlamayla inip kalkarken. Ümit, helyum gazı gibi bir şeydi. *Benimle olmak için onu terk etmezse tabii.*

Sarah bu senaryoyu ilk kez aklından geçirmiyordu ama ilk kez bunun gerçek bir ihtimal olabileceğine inanıyordu. *Kathy'den boşanabilir. Benimle evlenir. Ben Richard'dan boşanırım. Todd benimle evlenir.* Bu diziye uzattıkça uzattı ve zihninde permütasyonlarını evirip çevirerek, aklının yettiğince tüm detayları –avukatlar, velayet savaşları, finansal düzenlemeler, duygusal travma- canlandırmaya çalıştı, ta ki Todd kucağında bir termosla, kaşları endişeyle çatılmış halde ön kapıdan çıkarak, onu şaşırtana dek. *Ondan boşanabilir.* Plastik termosu merdivenlerden indirip, Toyota'nın bagajına yerleştirdi. *Ben Richard'dan boşanabilirim.* Ona doğru koşup, iyi haberi vermemek ve arabada kalabilmek ve için tüm iradesini kullandı.

Onlardan boşanıp, birbirimizle evlenebiliriz!

Todd üç kez içeri girip çıktıktan sonra –plaj şemsiyesini,

oyuncak kova ve küreği, iki tane bez çanta ve bir futbol topunu taşıdı- tam bagajı kapattığı sırada, kapıda Aaron belirdi ve hemen arabaya, babasının yanına gitti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve başında palyaço şapkası bulunmazken, güçlkle tanınabiliyordu. Bir dakika kadar sonra Kathy de günışığına çıktı. Yalınayaktı ve altında streç bir kot şort, üstünde siyah bir bikini üstü ve gözlerinde de İtalyan film yıldızı gözlükleri vardı. Sarah'ın kendinden tiksinererek geçirdiği, uykusuz gecelerinin kâbuslarında dahi hayal edebildiğinden çok daha uzun, ince ve çekiciydi. *O* kızlardan biriydi işte. Lisedeyken insanı, öğle yemeğinden sonra parmak atıp yediklerini çıkartmaya iten, aynaya bakıp ağlamanıza neden olan kızlardan.

Kathy verandada uzun uzun dikilerek, Sarah'ya ahmaklığını kavraması izin bolca vakit tanıdı. Parmaklarını başının üzerinde birleştirerek, küçük gövdesini sağa sola çevirdi. Sonra da, mahmur ama mutlu insanların yeni günü kucaklar-ken yaptıkları gibi kollarını iki yana açıp esnedi.

“Hadi bakalım çocuklar,” dedi. “Gitme zamanı geldi.”

Sarah, ok atılmış dev bir balon gibi söndüğünü hissetti. *Aman Tanrım*. Mutluluk hayalleri ona birdenbire kendine kurduğu bir tuzak gibi, korkunç derecede acımasız göründü. *Onu hiçbir zaman terk etmeyecek*. Todd ve ailesi evlerinin park yolundan sokağa doğru çıkana dek, Sarah kendisine güçlkle hâkim oldu. *Hele benim için hiç*. Tek eliyle ağzını dikkatlice örttü, sanki hüngür hüngür ağlamıyor da öksürüyormuş gibiydi. *Benim gibi biri için*.

Ağlaması bittikten çok zaman sonra Sarah hâlâ Angelina

Yolu'na park ettiği arabasında oturmuş, önündeki iki günü nasıl atlatacağını düşünüyordu. Hafta sonları, en iyi şartlarda bile acımasız geçiyordu; mutluluk dolu, hayal gibi geçen hafta arası günlerini bölen kırk sekiz saatlik hapis cezaları gibiydiler. Ama kendisi “don meraklısı” ile eve tıkılıp kalmışken, Todd'un her saniyesini muhteşem karısı ile birlikte –en kötü ihtimalle bir plajda- geçirdiği düşüncesiyle kendine işkence etme imkânını bulacağı için, bu hafta sonu çok daha dayanılmaz geçecekti.

Sarah evin park yoluna girdiğinde, Richard, Lucy ile beraber ön bahçede oturuyordu –onun o kırmalı şortlu, İtalyan sandaletli, 1988'den kalmış bir turist gibi yakaları yukarı dikili polo tişörtlü ve göbekli görüntüsü bile Sarah'nın midesini bulandırmaya yetiyordu-. Kırmızı-beyaz ekoseli bir masa örtüsü etrafında toplanmışlar, yanlarında o iğrenç Amerikan Kızı bebeklerinden biri ve Melvin adlı oyuncak kurbağa olduğu halde (hem bebek hem de seramik çay takımı Richard'ın annesinin verdiği hediyelerdi. Kadın hâlâ “nezaket” ve “hanımefendilik” gibi meziyetlerin, tüm küçük kızların örnek alması gereken meziyetler olduğuna inanıyordu) çay partisi yapıyorlardı. Elindeki boş çay fincanı, ağız ile çay tabağı arasında kaldırılmış halde ve küçük parmağı hiç de oyun oynarmış gibi görünmeyen bir yapmacıklıkla havaya dikilmiş dururken Sarah'yı gören Richard, oyundan başını kaldırıp, baktı..

Yüzünü kurnazca ifadesizleştirerek ve sesinde hiçbir suçlama tonu olmaksızın “Neredeydin?” diye sordu. Ofisindeki olaydan beri evde çok daha az buyurganlık eder ve karısı ve kızı ile daha çok ilgilenir olmuştu.

“İşim vardı.”

“Bir not bırakabilirdin. On beş dakika sonra mı, yarım saat sonra mı geleceğın belli değil.”

Sen döndüğüme şükret, diye düşündü Sarah . Manzara-
dan etkilenmiş gibi gülümseyerek, başını Richard’dan,
Lucy’ye çevirdi.

“Neyse, birlikte güzel vakit geçirmenize çok sevindim.
Bence baba-kız beraber zaman geçirmeye ihtiyacınız var-
dı.”

Richard bu raundu ona kaptırmış gibi başıyla onayladı.

“Çok güzel vakit geçirdik,” dedi. “Ama birkaç dakikalığına devralırsın diye düşünmüştüm. Şu Çin restoranı ile ilgili yapmam gereken işler var. Önümüzdeki hafta sunum yapmam lazım.”

“Daha sonraya erteleyebilir misin? Biraz zamana ihtiyacım var da.”

“Sarah”. Sarah Richard’ın sesindeki gittikçe artan hidde-
ti hissedebiliyordu. “Bu önemli bir müşteri.”

“Bugünü kızınla geçir,” diye çıkıştı Sarah. “Ölmezsin.”

“Bence bu haksızlık,” diye tükürür gibi konuştu. Richard, sanki Sarah’nın hayatta Lucy’ye bakmak ve Richard’ın konforunu sağlamaktan başka bir işi yokmuş gibi şaşkın görünüyordu. “Özellikle yapman gereken bir şey mi var?”

Sarah sadece bir iki saniyelik bir tereddüt yaşadı.

“Bir okuma grubuna katıldım,” dedi. “Flaubert okuyoruz.”

Sırf adından dolayı Sarah, Hanımlar Edebiyat Topluluğu

hakkında tamamen yanlış bir izlenime kapılmıştı. Kibirli, yapmacık, ciddi şekilde banliyövari; tereli sandöviç ikramlı; kibar birtakım züppeliklerle, *hayatım* sözcüğünü sıfat gibi kullanan golf kasketli, inci kolyeli, yaşını göstermeyen kadınlarla dolu bir bahçe partisi kâbusu olacağını düşünmüştü.

Oysa Bridget'in evinin atmosferi kahkaha ve entelektüel merak dolu, sıcak ve davetkâr bir atmosferdi. Bir yanda Mike Leigh filmleri üzerine sohbetler, öte yanda üçüncü dünya ülkeleri borçlarının silinmesi üzerine duygulu bir tartışma. Üyelerin ileri yaşlarına rağmen –“hanımlar” altmışlı, yetmişli yaşlarındaydılar- Sarah havada tam olarak adlandıramadığı bir şeyleri andıran kolektif bir titreşim hissediyordu.

Mevcut tek kızkardeş olduğundan –herkes ona birazdan birinin daha geleceğini söyleyip duruyordu- Sarah'ya talep yüksekti. Jean onu salonda ünlü biri gibi dolaştırıp, her yeni gelenle tanıştıırıyordu. Kulaklığı ve baykuş gibi bir gülüşü olan uzun boylu kemikli bir kadın, Regina; bembeyaz saçları, yüzünün tekinsiz genç görünümünü vurgulayan Alice ve şimdi de, kıvrıcık saçtan yapıлма küçük bir miğferi ve kollarında ortopedik tahtaları olan dolgun ve rüküş Josephine.

“O, hayır,” dedi Jean. “Sakın bana bileğimde şişlik var deme.”

“Sürekli baskı uygulamaktan,” diye iç geçirdi Josephine. “Çok fazla daktilo kullanıyorum da.”

“Bir roman yazıyor da,” diye Sarah'ya açıkladı Jean. “Hep söyler dururdu yazacağını.”

Josephine üzüntüyle başını salladı. “Programın sadece kırk yıl gerisinde kaldım.”

“Seni Sarah'yla tanıştırayım. Kendisi komşumdur,” dedi

Jean. “Edebiyat eleştirmeni.”

“Ancak rüyamda,” dedi Sarah. “Gerçek hayatta üç yaşımda bir kız çocuk annesiyim.”

“*Dünya tatlısı* bir kız,” diye ekledi Jean.

Josephine uzunca bir süre Sarah’ya baktı. Bakışlarında inceleyen ama aynı zamanda da şefkatli bir hal vardı. Sanki sohbetin de ötesinde, daha samimi bir şeyler konuşmak istiyordu.

“Sonsuza dek üç yaşında olmayacak, biliyorsun, hayatım. O okula başladığında, sen de işine dönebilirsin.”

“İşim,” dedi Sarah. Bu sözcük hoş bir his yaratmıştı onda. Bir de ne anlama geldiğini bilseydi.

“Benim gibi olma,” derken Josephine, Sarah’nın eline doğru uzanıp hafifçe ama yine de cesaretlendirici bir şekilde sıktı. “Hayatının akıp gitmesine izin verme.”

Sarah buna yanıt vermeye fırsat bulamadan kaygılı arkadaşları Josephine’in etrafını sararak, ona sorular sormaya, tıbbi tavsiyeler istemeye başladılar. Regina akupunkturu önerdi. Alice, kitabı teybe okumasının iyi olacağını söyledi. Bridget, Josephine’in kavrama yeteneğinin, şarap kadehini elinde tutmaya yeterli olduğunu ümit ettiğini söyledi. Jean benzer rahatsızlıkları olup da tamamen, hiçbir iz kalmaksızın iyileşen birçok kişi tanıdığını söyledi.

“Sabırlı ol yeter,” dedi.

Sonra birden gözler Sarah’ya çevrildi. Bu, Kadın Merkezi’ne geri dönmek gibi bir şeydi. Üniversiteden mezun olduğundan beri ilk kez, akıllı, bağımsız, birbirinin dostluğundan keyif alıp, rekabet etme veya kendilerini hayatlarındaki erkeğe göre tanımlama ihtiyacı içinde olmayan yardımsever

kadınların oluşturduğu bir topluluğu yakalama imkânını bulmuştu. Bu, Sarah'ın özlem duyduğu, üniversitedeyken, çalışırken ve hatta oyun parkında arayıp da bulamadığı bir seraptı. Öylesine uzun bir zamandır arıyordu ki onu, artık varolmadığını düşünmeye başlamıştı, en azından onun tanıdığı, bildiği şekliyle. Sanki bu gerçek bir şey değil de, Sarah'ın öğrencilik hayallerinin romantik bir ürünüydü. Ama gerçek olmuştu. İşte böyle bir histi ve o camiaya yeniden dönmek çok rahatlatıcıydı.

Bu his uzun sürmedi. Kapı çaldı ve Bridget odaya giren iki kadına eşlik etti. İkisi de pahalı, çiçekli elbiseler giyiyordu. Daha yaşlı olanının güzel ama biraz sert bir yüzü ve bir tenis oyuncusu gibi şekilli bacakları vardı.

“Gördün mü?” dedi Bridget, daha genç olan kadını Sarah'yla muzaffer bir edayla tanıştırtırken. “Sana yakında bir yoldaşın olacağını söylemiştim.”

Sarah memnun görünmeye çalıştı ama yüz ifadesi ona eşlik etmedi. Yüzündeki gülümsemenin, yoldaşınıninki kadar gergin ve sahte olmadığını ummakla yetindi.

“Tekrar görüştüğümüze memnun oldum,” dedi Sarah.

“Bu ne sürpriz,” dedi Mary Ann. “Parkta seni özler olduk.”

İki küçük kızardeş sehpanın iki ucundan birbirlerine dikkatli bakışlar fırlattılar. Sarah hâlâ Mary Ann'in gelişinin ve bunun şu güzel akşamı mahvedişinin şokunu üzerinden atamamıştı. O varken, burasının Kadın Merkezi olması mümkün değildi. Sarah kendini, güzel bir hediye almış ama ambalajını açtıktan hemen sonra başkasına vermek zorunda

kalmış gibi hissediyordu. Tek tesellisi, Mary Ann'in yüzünde okunan belirgin huzursuzluktu. Yabancı bölgeye adım attığını, bir kez olsun dışlananın kendisi olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Hanginiz başlamak istersiniz?" dedi Bridget.

"Kitap kurdu olan o," dedi Mary Ann. "O başlasın."

"Hayır, sen başla," dedi Sarah. "Ben beklerim."

Mary Ann, konuşmaya başlamadan önce dinleyicilerini tarttı. Edebi Topluluk'un hanımları, öğrencilerinden ilk kez bu-nesenin-adı-ne? oyununu izlemeye hazırlanmış anaokulu öğretmenleri gibi, kırık bir istirdye kabuğu ya da eski bir ayakkabı bağcığıyla cezbedilmeye açık halde, gülümsüyorlardı.

"Bu kitabı seven oldu mu?" Mary Ann yüzüne, Sarah'nın gayet iyi tanıdığı o tasvip etmeyen, kızgın ifadesini yerleştirdi. "Çünkü ben gerçekten nefret ettim."

Birisinin sözü alıp devam ettirmesini bekleyerek duraksadı ama hanımlar bu beklenmedik ve olumsuz çıkıştan dolayı şaşkınlığa uğramış gibiydiler. Bozulmuş gibi görünmüyorlardı ama gülümsemeleri donup kalmıştı.

"Yani sizce de biraz kasvetli değil mi?" Mary Ann'in sesindeki özgüven, parktaki piknik masasında oturmuş, Cheryl ve Theresa'ya ders verirmiş gibi, gittikçe arttı. "Kocasını iki erkekle aldatıyor, bütün parasını harcıyor ve sonra da kendini fare zehiri ile öldürüyor. Böyle bir şeyi okumaya gerçekten ihtiyacım var mı benim?"

Bu soruyu gergin bir sessizlik izledi. Sonunda yanıt verme cesaretini gösteren, Mary Ann'in sponsoru Laurel oldu.

"Birçok güzel tasvir var ama," dedi ümitle.

Hanımlar hararetle baş salladılar.

“Zaten kasvetli olması gerekiyor,” dedi Josephine. “Ne de olsa bu bir trajedi. Emma trajik bir hata yüzünden mahvoluyor.”

“Hatası nedir?” dedi Bridget.

“Körlük,” diye yanıtladı Josephine. “Erkeklerin onu kullandığını göremiyor.”

“Tek istediği hayatına biraz romantizm katmak,” diye atıldı Jean. “Bu yüzden onu suçlayamazsınız herhalde.”

“Mesele kadınların sahip oldukları seçenekler,” diye ekledi Regina. “O zamanlar bir kadının çok fazla seçeneği yoktu. Ya rahibe olabiliyorlardı ya da bir eş. O kadar.”

“Ya da fahişe,” diye ekledi Bridget.

“Kocasını aldatmama seçeneğine sahipti ama,” dedi Mary Ann, gözlerini kabaca Sarah’ya dikerek.

“Mary Ann’in haklı bir yanı var,” diye ekledi Laurel.

“Genelde aldatan erkek olur,” dedi Alice. “Bir kadının cinselliğini geri almayı talep edişini okumak beni rahatlatmıştı doğrusu.”

“Cinselliğini geri almayı talep etmek mi?” diye horgörürcesine tekrarladı Mary Ann. “Bu ona sürtük demenin ki-bar yolu mu?”

“Madam Bovary sürtük değil,” dedi Regina. “Batı edebiyatının en önemli karakterlerinden biri.”

“Pardon?” dedi Mary Ann. “Kocasının arkadaşıyla dü-züşmek için her gece şehre inip duruyor.”

“Bence şe-kse ilgili bölümlerin bir kısmı biraz üstü örtü-lü anlatılmış,” Josephine kitabının sayfalarını karıştırdı. “Örneğin, 216. sayfadaki gibi, ‘Rodolphe, ilişkilerinin yeni

tensel zevklere açık olduğunu fark etti. Kalan son tereddüti de bir kenara bırakıp kendini dizginlemekten vazgeçti. Emma'yı itaatkâr ve ahlâksız bir şeye dönüştürdü.”

“Gördünüz mü?” dedi Mary Ann. “Sürtük işte.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?” diye sordu Josephine. “Acaba onu deniyor mu, nedir?”

Alice öne eğilip, güçlükle duyulur sesle “Anal seks,” dedi.

Josephine dehşete düşmüş gibiydi.

“Gerçekten mi?” dedi, etrafına utanç içinde bakınarak. “Bunu benim dışımda herkes anlamış mıydı?”

“Bunun üzerinde biraz duralım mı?” dedi Josephine. “Bakalım diğer küçük kızkardeş ne diyecek?”

Öğretmenlik yaptığı zamanlarda, topluluk önünde konuşmak Sarah'yı çok tedirgin ederdi. Kendisini, hep birilerini taklit ediyormuş, güçlü birinin kişiliğe bürünmeye çalışıp beceremiyormuş gibi hissedirdi. Ama nedense bu gece sakin ve hazırlıklı hissediyordu. Kendi dengi insanların içinde bir yetişkin gibiydi. Belki de son beş altı yıl zarfında, farkında olmadan büyümüştü. Ya da belki şu an, o zaman olduğundan çok daha mutluydu. Mary Ann'e, anlayış dolu gibi görüldüğünü ümit ettiği bir bakışla baktı.

“Sanırım bu kitapla ilgili duygularını anlıyorum. Eskiden ben de aynen böyle hissederdim.” Bakışlarını bir çember oluşturmuş grubun üzerinde gezdirdi ve tek tek her birinin gözlerinin içine baktı. İlgi odağı olmak hiç de zor gelmedi ona; hatta eğlenceliydi bile. “Üniversiteye giderken bu kitabı okuduğumda, Madam Bovary bana aptalın teki gibi görünmüştü. Yanlış adamla evleniyor, birbiri ardına aptalca

hatalar yapıyor ve sonunda da az çok hakettiğini buluyor. Oysa bu okuyuşumda ona âşık oldum.”

Mary Ann dudak büktü ama diğerleri ilgilenmiş gibiydiler. Jean herkese Sarah’ının bu toplantıda bulunmasından kimin sorumlu olduğunu hatırlatmak istercesine gururla gülümsedi.

“Üniversitedeki profesörlerim bunu duysa beni öldürürlerdi,” diye konuşmasını sürdürdü. “Ama ben Emma Bovary’nin bir tür feminist olduğunu söyleyecek kadar ileri gideceğim.”

“Gerçekten mi?” Bridget şüpheli ama ikna edilmeye açık gibiydi.

“Emme kapana sıkışmış durumda. Ya ıstırap dolu bir hayatı kabullenecek ya da ona karşı mücadele verecek. O mücadeleyi seçiyor.”

“Ne mücadele ama,” dedi Mary Ann. “Selam veren her adamla yatağa atla.”

“Nihayetinde yenik düşüyor,” diye hakkını teslim etti Sarah. “Ama isyanının kahramanca ve güzel bir yanı var.”

“Aman ne güzel,” dedi Mary Ann. “Koca aldatmak şimdi de feminizm oldu.”

“Mesele aldatmak değil. Seçenek sahibi olmaya duyulan açlık. Mutsuzluğu kabul etmeye karşı koyuş.”

“Ben herhalde kitabı anlamadım,” dedi Mary Ann, iğnелейici bir tonda. “Ben onun çok zavallı ve kendisini küçük düşüren biri olduğunu düşünmüştüm. Yani öyle bir adamın gerçekten onunla kaçacağını mı düşündü?”

Sarah gülümsemesine engel olamadı. Daha bir gün önce o ve Todd, eşlerinden ayrılma ihtimalini konuşmuşlardı. Sa-

rah konuya ihtiyatlı bir şekilde yaklaşmış, ancak Todd ona cumartesi günü plajda geçirdiği ıstırap dolu saatleri, Kathy ile durmaksızın tartışmalarını ve evliliklerinin ne denli kırılgan ve mutsuz bir hal aldığını anlattıktan sonra, değinmişti. *Bana olan sabrı tükeniyor*, diye itiraf etmişti Todd. *Richard'dan ayrılacağım*, diye yanıtlamıştı Sarah. Sonra da şefkatle ve hatta az önce birbirlerine söyledikleri şeyin anlamını sindirmeye çalışırcasına, korkuyla sevişmişlerdi.

“Madam Bovary’nin sorunu kocasını aldatmış olması değildi,” dedi Sarah, çok sakın ve kendinden emin bir sesle. “Mesele onun bunu beş para etmez adamlarla yapmış olmasıdır. Kendi kahramanca tutkusuna layık birini hiç bulamamasıdır.”

Mary Ann Sarah’ya acıyormuş gibi, üzgün bir edayla başını iki yana salladı ama diğer hanımların gözleri parlıyordu. Romanla ilgili bu beklenmedik ve ilham verici yorumu onayladıklarını gösterir şekilde Sarah’yı hararetle başlarıyla onaylıyorlardı. Sarah bu onaylamanın tadını çıkarırcasına şarabından bir yudum aldı ve *Üniversiteye mi dönsem acaba*, diye düşündü. Josephine el kaldırdı.

“Seks konusuna dönebilir miyiz artık?”

Rüya Buluşma

Ronnie, May'in beklediğinden de fazla uysal davranıyordu. Saat altı buçukta, tıraş olmuş ve duşunu almış halde hazır bekliyordu. Bej Dockers'ları ve May ile Bertha'nın beraber Marshall's'dan satın aldıkları yapraklı Polo tişörtünün içinde, oldukça düzgün görünüyordu. Saçı taranmış, ayak-kabıları cilalanmıştı. Kalın, çirkin ve burnuna eğri büğrü oturan gözlükleri olmasa –May yıllardır kontakt lens alması için onun başının etini yiyordu- tamamen normal bir görünümü vardı.

“Yakışıklı oldun,” dedi May. “Hiç hayal kırıklığına uğramayacak.”

May'in neşeli sesini taklit ederek, “Sabıklarımı duyana kadar bekle sen,” dedi Ronnie. “Onlar işe damgayı vurur.”

“Bence şimdiden o konulara girmene hiç gerek yok. Havadan sudan konuşun.”

“Tabii ya, ona neden işsiz olduğumu ve neden her yerde posterlerimin asılı olduğunu anlatırım.”

“Fazla derin konulara girme, canım. Havadan, sevdiğin yemeklerden ve televizyon programlarından bahset. Eğer yolunda gider de ciddi bir ilişkiye girerseniz, o zaman şey-

den de... İşte o meseleden de bahsedersin.”

“Elimden geleni yapacağım bakalım,” Ronnie, işe koyulmaya hazırmış gibi, ellerini şaklatıp ovuşturmaya başladı. “Meşhur McGorvey çekiciliğimi kullanacağım onun üzerinde. Her zaman işe yaramıştır.”

May bu sözlere takılmadı. Gergin olduğu için onu suçlamazdı; kendisi bile gergindi. Bildiği kadarıyla bu Ronnie’nin ilk gerçek randevusuydu. Bu ona, Carol’un yavaş yavaş erkek arkadaşları olmaya başladığı zamanlarda, evin içini aydınlatan o heyecanı hatırlattı. İçlerinden biri yemeğe geldiğinde yaşanan telaş, balo gecesinin insanın yüreğini küt küt attıran heyecanı, küçücük kızının aniden bir prensese dönüşmesi. Ronnie bunların hiçbirini yaşamamıştı. O, sürekli kapısını kilitleyip odasına kapanıyor, Tanrı bilir neler yapıyordu.

Videonun üzerinde duran dijital saate kısık gözlerle bakarak, “Geç kaldı,” dedi Ronnie. “Belki de gözü yememiştir.”

“Sabırlı ol,” dedi May. “Büyük ihtimalle trafiğe takılmıştır.”

Ronnie’nin ilanı fazlasıyla ilgi çekerek, ilk haftada yirmi yedi tane mektup almıştı. Bertha bu başarıdan kendine de pay çıkartmaya çalışarak, asıl nedenin kendi eklediği *yakışıklı* kelimesi olduğunu iddia etti ama May işin doğrusunu biliyordu. Ronnie mektupları sesli okumuştı ve hemen hepsi, *Mükemmel değilim, senin de olmanı beklemiyorum*, sözlerine gönderme yapıyordu. Böyle bir beklentinin yokluğunda kadınların ne denli rahatladıklarına bakılırsa herhalde etraf-

ta mükemmeliyet bekleyen birçok erkek vardı.

Ben aşırı kiloluyum, diye başlıyordu ilk mektup, ama sevgi doluyum. Umarım bana bir şans tanırsın. Cevap yazanlardan biri, alınan iki göğsünün bıraktığı yara izinden bahsediyordu; bir diğeri yüzündeki kıllara karşı verdiği uzun mücadelenin detaylarını veriyodu. *Epilasyonu denedim ama inanılmaz can yakıyordu. Bu aralar kendimi olduğum gibi kabul etme çabası içindeyim ve senin ilanını görünce hakettiğim şefkati ve saygıyı bana gösterebileceğini düşündüm.*

“Aman Tanrım,” Ronnie mektubu yırtıp, her tür davranışına işleyen, ayrıntıcı bir titizlikle küçük küçük parçalara ayırdı. “Bir bu eksikti. Sakallı bir kadınla randevu.”

Jenny’nin CİDDİ akne sorunu vardı. Patricia’nın selülitleri o kadar kötüydü ki, mayo giymektense ölmeyi tercih ederdi. Diana’nın sorunu kadınlara özgü bir kellik hastalığıydı. Kronik ayak ağrısı, Angela’nın dolaşmasını zorlaştırıyordu. Sharon’un, küt uçlu bir çiviyle başına vuruluyormuş gibi bir başağrısı vardı. Dünya kusurdan geçilmiyordu.

“Ucube geçidi gibi,” diye mırıldandı Ronnie. “Hepsi gidip sirke katılsın.”

Bu şekilde konuştuğu zaman May ondan nefret ediyordu. Oğlunun özünde iyi bir insan olduğuna, çektiği acıların onu en azından başkalarının acılarına karşı duyarlı kıldığına inanmak istiyordu. Ama onda May’i kimi zaman ürküten bir soğukluk vardı. Kadınlardan biri mektubun içine lunaparkta çekilmiş bir fotoğraf koymuştu. Dönme dolabın önünde, elinde pamuk şekeriyle duruyordu. May onun, dişlek olmasa gayet hoş olduğunu düşünmüştü. Ronnie ise resmi kaldırıp, kadının yüzünü sigarasının ucuyla yakmıştı.

“İşte,” demişti. “Ufak bir estetik operasyon.”

Ronnie mektupları hızla eleyerek, üç finaliste indirmişti: Üç çocuklu, eşinden ayrılmış bir kadın olan Arlene (çocuklardan ikisinin yer fıstığı ürünlerine karşı ölümcül bir alerjisi vardı); “otuzlarının sonunda bir genç” olan Gina ve “uzun süredir tedavülden kalktım” ama “şimdilerde kabuğumdan çıkıp, insanlarla yeniden ilişki kurmak için samimi bir çaba harcıyorum” diyen Sheila.

İlk tercihi Arlene’di ama May onu vazgeçirdi. Birilerinin çocuklarıyla uğraşmadan bile hayat yeterince karmaşıktı zaten. O yüzden Ronnie, Gina ve Sheila’ya cevap yazıp, adını “R.J.” olarak belirterek onlara eğer arabasının olmaması sorun teşkil etmiyorsa, kendisini aramalarını söylemişti. Teklifi tek kabul eden Sheila oldu. Mektuba resmini koymamıştı ve görünüşü ile ilgili de fazla bilgi vermemişti (İnce, Bekar, Beyaz, Kadın, yaş 29), bu yüzden kapı nihayet çaldığında, ortada ekstra bir tedirginlik de mevcuttu.

Ronnie sigarasını kültablasına bastırıp, ağır ağır yerinden kalkarken, “Maymun gibi bir şey çıkmasa iyi olur,” dedi. “İnsanların içine yanımda maymun suratlı biriyle çıkmam.”

“Anne,” dedi Ronnie, “Seni Sheila ile tanıştırayım.”

May şaşkın ve memnun görünüyordu. Kız belki güzel değildi ama yeterince hoştu; kolsuz pembe bir elbise giymişti, hafif fare yüzlü ve orta boylu bir kumraldı. Şişman değildi belki ama kalçaları biraz geniş ve ayak bilekleri de hafif kalındı. Ancak May bunu sorun etmedi. Ronnie ne kadar “yakışıklıysa” o da o kadar “ince”ydi. Birarada iyi bir çift

oluyorlardı.

“Memnun oldum,” dedi May.

“Merhaba,” dedi Sheila.

May’ın kızda bir terslik olduğunu anlaması için bu tek sözcük yeterli oldu. Sanki tersliğin bir kısmı kızın kendi kendine konuşur gibi tekdüze ve hülyalı sesinden, bir kısmı da May’ın başının üstündeki duvara boş boş ama ısrarla bakan gözlerinden kaynaklanıyordu. Bir de gece geç saatte tekinsiz bir muhitten geçermiş gibi cüzdanını sıkı sıkıya karnına bastırmasından.

“Üşüyor musun?” dedi May.

“Neden?” dedi Sheila. “Siz üşüyor musunuz?”

“Hayır,” dedi May, “Sen üşüyorsun sandım.”

“Yazın ortasındayız,” dedi Sheila gergin bir şekilde kahkaha atıp, gözleriyle evi tararken.

Kızcağız korkudan ölüyor, diye düşündü May. *Belki Ronnie’yi posterlerden hatırlamıştır.* Ama Ronnie kanapeye oturunca, kız da iki eski dostlarmış gibi onun yanına yerleşti.

“Bir şey ikram edeyim mi size?” dedi May. “Meyveli şarap mesela?”

“Sadece su alayım ben,” dedi Sheila. “Kullandığım ilaçlar biraz ağız kuruluğu yapıyor. Konuşurken ağzımdaki tükürüğün sesini duyuyorum bazen.”

Ronnie abartılı bir tikslenme hareketi yaparak, geri doğru yaslandı. May ona ters bir bakış attı.

Sheila sevimli sevimli gülümsedi. “Sabahları uyandığımda bir kavanoz macun yemiş gibi hissediyorum kendimi.”

“Sana koca bir bardak buzlu su getireyim,” dedi May.

May, onlara biraz zaman tanımak için mutfakta işini ağırdan aldı ama içerden hiç ses gelmiyordu. Salona döndüğünde ise otobüs bekleyen iki yabancı gibi dümdüz önlerine bakıyorlardı.

Hadi ama bu özel bir randevu, demek istedi May onlara. Birbirinizle konuşuyor olmanız lazım.

Bir bardağı Sheila'ya diğerini Ronnie'ye verdi. Sheila kendisinininkini bir dikişte bitirdi.

“Trafik nasıldı canım?” dedi May. Sonra da manalı bir şekilde, *Gördün mü? Hiç de zor değilmiş*, der gibi Ronnie'ye baktı.

Sheila kafası karışmış gibiydi. “Pardon?”

“Trafik? Buraya gelirken.”

“Ah,” diye başını salladı Sheila ama ifadesi müphem kaldı. “Fark etmedim doğrusu.”

Ronnie, Sheila'nın biraz kaçık olduğunu ifade etmek için baş parmağını kafasına götürüp, çevirdi. Bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi.

Biliyordu, diye düşündü May birden. *Mektuptan anlamış olmalı*. Ronnie'nin bu tür şeylere karşı radarı vardı. May'in bedenine bir tedirginlik duygusu yayıldı.

“Haydi,” Ronnie, Sheila'nın dizine hafifçe dokundu. “Yola koyulalım bakalım.”

May onları ön kapıya kadar izledi. Sonra da Ronnie'nin kolunu çimdikledi.

“İyi davran kıza,” diye fısıldadı.

Ronnie kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, kırılmış gibi geri adım attı.

“Benim iyi davranmadığımı ne zaman gördün sen?”

Sheila böylesini tahmin etmemiştir.

Ona göre buluşma tam bir fiyaskoydu, eve dönüş kısmı ise daha da beterdi. R.J. tek bir kelime etmeden, arabada düşünceli düşünceli oturmuş, tuhaf gerginliğinin yarattığı enerjiye hapsolmuş halde, bileğinin üzerindeki tüyleri yolup durmuştu. Ama evden birkaç blok öteye vardıklarında ansızın konuşmaya başlamıştı. Sesinde kesik kesik, aceleci bir ton ve emreder bir hava vardı.

“Bir sonraki sapaktan sola dön.”

Sheila hiç düşünmeden emre uydu ve arabayı, ön farların aydınlatdığı kadarıyla görülen oyun parkına bakılırsa, bir ilkokulun yanındaki otoparka çekti. Parkta, çocukların düşmesini engelleyen şu kova gibi salıncaklardan vardı. Kaydıraklar, parlak renklere boyanmıştı ve yerler köpüğümsü bir malzeme ile kaplıydı. Kendi çocukluğunun parklarından çok farklıydı burası. O zamanlar çatlak asfalta çakılı tırmanma demirleri, güneşte kızmış metal kaydıraklar, sivri kenarlı, çivileri çıkmış çeşitli aletler vardı.

“Bugünlerde herkes çok dikkatli,” dedi.

R.J. ona, uzaylı bir yaratılmış gibi baktı. Sheila sözcüklerin ağzından doğru çıkıp çıkmadığını düşündü. Acaba sesi mi çatlıyordu yoksa mekanik mi çıkıyordu. Belki de çok hızlı falan konuşuyordu.

“Farları kapat,” dedi R.J. ona.

Sheila hayatının bir döneminde hoşsohbet biriydi. Arkadaşları vardı. Lisenin kafeteryasında onlarla oturup, aptalca şeylere kahkahalarla güldüğünü hatırlıyordu. Oda arkadaşlarıyla geç saatlere kadar oturup, birbirlerine sırlarını anlatı-

yor, seksle ilgili konularda kıkırdıyor, hayatın anlamını kavramaya çalışıyorlardı.

Ama o günler geride kalmıştı. Kahrolası ilaçlar beynini bulandırmıştı ve ona, her şey yirmi adım ötede, tülde bir perdenin gerisinde olup bitiyormuş hissini veriyorlardı. Ama ilaçları kestiği zaman da her şey çok yakın, çok parlak görünüyordu ve onu nefes alamayacak duruma getirene kadar baskı yapıyordu. İşte bu sonbahar, hastanelik hale geliş de böyle olmuştu. Bir orta nokta bulabilmeyi çok istiyordu. Her şeyin onu boğmadığı ve anadilinin yabancı bir dil gibi görünmediği bir nokta.

O ve R.J. akşam yemeğinin ilk yarısını bocalamakla ve sohbet konusu açmaya çalışmakla geçirmişlerdi. Ama konuşacak ne vardı ki? İkisinin de bir işi yoktu. R.J. spor ya da müzikle ilgilenmiyor, seyahat etmeyi düşünmüyordu.

“Param yok ki,” demişti. “Nereye gideceğim?”.

İşin üzücü tarafı Sheila ondan hoşlanmıştı sanki. İlan aracılığıyla buluştuğu, diğer kırkılık koca bebeklere benzemiyordu.

Ona kol kasını sıkmasını söyleyip, sonra da Sheila’nın, umduğu gibi etkilenmediğini fark edince bozulan Joel. Sonsuz para sahibi olsa inşa edeceği hayallerinin teknesini anlata anlata bitiremeyen Gary. Bir de buluşmadan sonra onu haftalarca arayarak bir üst model cep telefonu almaya ikna etmeye çalışan ve belli ki Sheila’nın telefonu dahi olmadığını fark etmeyen, o sakallı, korkunç adam.

“Bir ay içinde ödenecek şekilde, beş yüz dolar teklif ediyorum. Sana uyar mı?”

R.J.’in söyleyecek pek bir sözü yoktu ama en azından

akıllı bir hali vardı. Sanki görünüşünün altında derinlerde bir şeyler yatıyordu. Keskin bakışlarıyla –ki gözlükleri bakışlarını daha da büyük ve dikkatli kılıyordu- Sheila’yı süzüyor ve cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ama sonra birden gülümsemeyi kesiyordu. Sık sık kahkaha da atıyordu. Genelde de Sheila komik olmaya çalışmadığı zamanlarda. Bazı anlar vardı ki Sheila onun alnının ortasından kendine doğru radyo dalgaları yaydığına yemin edebilirdi.

Aramızda bir bağ var, diye düşündü.

Ama yemekler geldiğinde R.J. tüm ilgisini yitirerek, onunla konuşmaya çalışmaktan bile vazgeçti. Sheila onun başını, kocaman, kanlı bifeğinden kaldırıp bakması ve sırf onun hâlâ karşısında oturduğunun farkında olduğunu belli etmesi için bir şeyler söylemesini bekleyip durdu.

Tabii kendisi de panikleyip, suskunluğu bozmak için her zamanki gibi hastalığı hakkında saçma sapan laflar etti. İşte *bu* konuda saatlerce konuşabilirdi. Ona, ilk sözde-sinir krizinden bahsetti; üniversite son sınıfta, durduk yerde ortaya çıkan krizinden. Bir gün dereceye girmiş, normal bir sosyoloji öğrencisiyken, bir başka gün bahçede çırılçıplak durmuş, kıyafetlerini ateşe vermeye çalışıyordu.

“Kaşındırıyorlardı,” diye açıkladı. “Böcek kaynıyorlar gibi geldi bana.”

Bu R.J.’in ilgisini çekmişti. Bir yandan ağır ağır lokmasını çiğnerken bir yandan da onu, yüzünde bir psikiyatristin nötr ifadesiyle, tartıyordu.

“Belki de canın sadece soyunmak istemiştir,” diye bir fikir attı ortaya. “Belki de kriz sadece bahaneydi.”

“Ben böcekleri öldürmek istedim,” diye ısrar etti Sheila.

“Polis gelip de söyleyene kadar, çıplak olduğumu fark etmedim bile.”

R.J. garsona işaret ederek, dondurmali elmalı pay siparişi verdi ve Sheila hastaneye yatırılışının, tedavisinin, beş yıl süren görece normal bir dönemin ardından gelen ve aslında çok olumlu bir deneyim olan, sözde ikinci sinir krizinin destanını anlatırken, o da tatlısını mideye indirdi. Sheila tam ikinci krizin neden olumlu bir deneyim olduğunu anlatacağı ki –bu konuda konuşmak ona zevk veriyordu- R.J. başını kaldırıp, ağzını kapatmaya bile tenezzül etmeden, onun suratının ortasına doğru esnedi. Sonra da hesap geldiğinde, cüzdanını evde unuttuğunu söyledi.

“Hiç aklına gelir mi?” diye kıkırdadı.

Sheila hesabı ödemekten gocunmadı. Zaten babasının parasıydı. Ama basit bir takdir sözcüğü, bir teşekkür olsun yeterli olacaktı. Oysa R.J. sanki deli bir kadınla akşam yemeği yediği için bunu zaten yeterince hak etmiş, ödenmesi gereken bir bedel ödenmiş gibi davranmıştı.

Orada, arabanın içinde oturup da, gölgelerle kaplı parkı izlerken Sheila, belki de yanılmış olabileceğini düşündü. Belki o da Sheila’dan hoşlanmıştı. Belki o da kendi kadar utangaç ve tedirgindi ve kadınların yanında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Çok fazla kız arkadaşı olmuş biri gibi görünmüyordu.

Sheila, öpmekten ya da elini tutmaktan çekinmemesi gerektiğini belli etmek için ona gülümsedi. Aslında R.J.’i pek öpmek istediğinden değildi. Sadece *birisiyle* öpüşmek istemişti, nasıl bir his olduğunu hatırlamak, normal bir hayata doğru bir adım daha attığını bilmek için.

R.J. de ona gülümsedi. Biraz fazla cesaret vermiş olmalıydı ki, R.J. onu öpmek yerine kemerini çözüp, fermuarını indirmeye başladı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

“Kusura bakma,” dedi Sheila. “Yanlışı anladın herhalde.”

“Korkma,” dedi R.J. “Seni ısırmaz.”

R.J. restoranda biraz daha ilgili davranmış olsaydı, Sheila ona ikinci sözde-sinir krizini tetikleyen görüntüyü, yani başına gelen en güzel, en önemli şeyi anlatacaktı.

Sheila o akşam iş çıkışı trafiğinde arabasıyla eve dönüyordu. O sıralar bir saymanlık şirketinde, sekiz saatlik vardiyalarla, insanın beynini körelten bir işte çalışıyor, bilgisayara data girişi yapıyordu. O gün sürekli yağmur yağmış ama sonunda hava açar gibi olmuştu. Kuvvetli bir rüzgâr kötü havayı öylesine kısa bir sürede uzaklaştırmıştı ki, her şey hızlı çekimle görüntülenmiş gibiydi. Güneş yüzünü ara ara, çabucak geçip giden bulutların ardından gösteriyor ve batmaya hazırlanıyordu. Sonra birden saklandığı yerden, açıklanamaz bir şekilde, muhteşem bir görüntüye bürünmüş olarak çıktığında, Sheila tam ona bakıyordu. Henüz bir dakika önce soluk, sarı bir küreyken, şimdi dev, kırmızı bir ateştopuna dönmüştü. Işınları gül rengi dört hüzmeye ayrılmış ve bunlardan biri de –soldan ikincisi- Sheila’nın ön camına isabet etmişti. Camdan geçip gelen bu kızıl ışığın dokunuşu, insanı rahatlatan sıcaklığı, Sheila’nın tenine Tanrı’nın bir lütfu gibi konuvermişti.

Direkt olarak güneşe bakmanın iyi bir şey olmadığını biliyor ama bakışlarına hâkim olamıyordu. Bulutların arasın-

dan bir yüz belirmiş, onunla konuşmaya çalışıyordu. Sözcükleri duyabilmek için penceresini indirdi ama bu da işe yaramamıştı; sokak fazla gürültülüydü.

Sheila, tam oracıkta, orta şeridin ortasında frene asılarak, acı frenler, direksiyon kırmalar, lastik gıcırıltıları ve öfkeli kornalardan oluşan bir zincirleme reaksiyona neden oldu. Tüm bunlar, arkasında ve sağ yanında birbirini takip eden çarpışma sesleriyle son buldu. Sheila bulutların arasındaki yüzü daha iyi seçebilmek için arabanın ılık motor kapağına, oradan da tepesine tırmanırken -üstüste yığılmış üç arabadan meydana gelen, pek ciddi olmayan- çarpışmaya şöyle bir göz attı.

Bulutların arasındaki yüz, yedi sekiz yaşlarında bir çocuğa aitti. Kahverengi saçlar. Çiller ve havaya dikilmiş bir tutam saç. Masum ama muzip bir ifade. Önceden gördüğü ya da gördüğünü hayal ettiği bir yüz.

“Merhaba!” diye seslendi. “Seni görebiliyorum!”

“Ben de seni görüyorum,” diye yanıtladı çocuk.

O sırada artık sadece bir yüz olmaktan çıkmış, bedeni de görünür olmuştu. Kot pantolonu ve siyah-turuncu çizgili tişörtü, düz gri zeminin önünde ıslık ıslıldı. Sonra birden bire her şey netleşti. O çocuk kendi çocuğuydu, üniversite ikinci sınıftayken kürtaajla aldırıldığı çocuk. Fakat çocukta bundan da öte bir şeyler vardı.

“Sen Tanrı’sın, değil mi?” dedi Sheila.

“Evet,” diye yanıtladı çocuk. “Sen de benim çok özel aneciğimsin.”

“Beni affedecek misin?” diye sordu Sheila.

“Sen zaten affedildin.”

Bunu öğrenmek, uzun süredir omzunda taşıdığı yükten ve çocuğa hiçbir şans vermemiş olmanın korkunç vicdan azabından kurtulmak Sheila'yı müthiş rahatlatmıştı. Bu çocuk ne de olsa Tanrı'ydı, tabii ki başına bir şey gelmemiştir.

“Seni daha iyi tanımak isterim,” dedi.

O da, “Tanıyacaksın,” diye söz verdi.

Arabada, elleri kucağında öylece oturur ve R.J.’in yanındaki koltukta pis işini bitirmesini beklerken, kendisini Tanrı’nın güzel yüzünün düşüncesi ile rahatlatmıştı. Neyse ki R.J. ona dokunmuyordu. Hatta ona bakmıyordu bile. Sadece gözlerini parka dikmiş, kendisiyle oynuyor, arada bir de tehditkâr bir tonda, iğrenç şeyler fısıldıyordu.

“Seni sürtük... Seni orospu... Küçük bebecik... Pis bok...”

Bir süre sonra sözcükler inlemelere dönüştü ve R.J. öfkeli bir rahatlama kükreyişi ile patladı. Kurşun yemişçesine öne doğru eğildi ve serbest eliyle kendine sarılarak, torpidonun üzerine kapandı. Hıçkırarak ağlarmış gibi sesler çıkartıp, kesik kesik soluk alıyordu ve başını panelin üzerine dayamıştı. Bir süre sonra, pis elini arabanın koltuğuna sürtüp, temizledi ve doğruldu. Fermuarını kapatıp, kemerini bağlar-ken, dikkatle Sheila'yı süzdü.

“Beni ispiyonlamazsın, değil mi?” Sesi yumuşak ve alaycı ama aynı zamanda kaygılıydı.

Sheila başını salladı. R.J. işaret parmağını onun çenesinin altına dayayıp, başını geri doğru itirmeye başladı. Ta ki Sheila arabanın tavanına bakar hale gelene kadar.

“Umarım öyledir,” diye fısıldadı. “Çünkü ispiyoncuları hiç sevmem.”

Sonra parmağını çekti. Sheila başını temkinli bir şekilde indirip, ona baktı. R.J. elleriyle yüzünü, ce-e yapan çocuklar gibi örterek, avucunun içine doğru inledi ve Sheila'nın özür dileme olarak yorumladığı bir ses çıkarttı.

“Seni eve götürelim,” dedi Sheila ona.

Okul Kaçakları

Avukatlık sınavı, hukuk bilgisi kadar, fiziksel bir çaba da gerektiren, iki günlük bir maratondur. Birinci gün MBE günüdür. İki yüz adet kılı kırk yaran, upuzun, çoktan seçmeli soru günü. Bir karşılaştırma yapılacak olsa, SAT sınavını devede kulak bırakacak, bir tür zihinsel ‘kanal tedavisi’ydi bu. İnsanı iyice hırpalayıp, moralini bozduktan sonra, ikinci gün sürükleyerek yazılı bölüme sokuyorlardı ki bu, en azından Todd için, daha da zordu. Zihninin boşluğuna bakarak; diğer insanların kalemleriyle çıkardıkları karalama sesleriyle gittikçe artan düşünme yeteneksizliğinin gürültüsünü dinleyerek geçen sekiz tam saat. Sanki Todd hukuk fakültesine hiç gitmemişti ve sanki, insanın kendisini hiç bilmediği bir sınıfın ortasında çırılçıplak halde, Swahili dili ya da elektrik mühendisliği gibi yabancı olduğu ama kayıt olup da bir ne-

denden dolayı devam edemediği bir dersten sınava girerken bulduğu kâbuslar türünden bir kâbusun, bitmez tükenmez, gerçek zamanlı bir benzerini yaşıyor gibiydi.

“Kahvaltını et,” dedi Kathy ona, birinci günün sabahında. “Yüzüp de kuyruğuna geldikten sonra çuvallamak istemezsin herhalde.”

Todd uysallıkla tostundan bir ısırık aldı. Kathy, son birkaç haftadır Todd’un sınava hazırlığı ve motivasyonu ile ilgili sık sık –ve bazen de sinirli bir şekilde- dile getirdiği endişelerine rağmen, sınav tarihi yaklaşırken yeniden kocasını destekleyen eş rolüne bürünmüştü. Kathy, küçük bir hastalık atlattıktan sonra okula dönen bir çocuğa gülümser gibi Todd’a bakıp gülümsedi.

“İçimde iyi bir his var,” dedi. “Üç uğurludur derler.”

Aynı zamanda, çekirge bir sıçrar iki sıçrar, üçüncüde yakanır da derler, diye düşündü Todd ama bunu yüksek sesle söylemedi. İşleri daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu.

“Bugün bir şişe şampanya alacağım,” diye devam etti. Buzdolabına koyarız ve sen müjdeyi alır almaz çıkarıp, patlatırız.”

Todd’a göre bu çilenin tek bir güzelliği vardı, o da sonuçların birkaç ay açıklanmayacak ve bu yüzden de Kathy’nin onun üçüncü kez geçemediğini, kasım sonu veya aralık başına kadar öğrenemeyecek olmasıydı. Belki de o zamana kadar bu konu önemini yitirirdi.

“Çok fazla da ümitlenme,” diye Kathy’yi uyardı. “Bu yollardan önceden de geçtik.”

“Bu sefer farklı olacak ama,” dedi Kathy. “Eminim.”

Ve bu pozitif ruh halini, inatla kahvaltı boyunca ve arabayla tren istasyonuna gidene dek korudu. Todd da ona uyumak için elinden geleni yaptı. Kathy ve Aaron'ı öperek hoşçakal deyip arabadan inmek ve rol yapmayı nihayet terk etmek ise onu müthiş rahatlattı. İkisi uzaklaşırken o elinde çantası, park yerinde durup, el salladı.

Bir dizi metal merdiven yukarı, platforma çıkıyordu ama Todd çıkmadı. Telefon kulübesinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, her on beş saniyede bir saatine bakmamak için kendine zor hakim oldu. Tren, işe gitmek için bekleyen, banliyölu uyuşuklar sürüsünü uyandıran düdüğünü öttürerek, büyük bir gümbürtüyle istasyona girdiğinde, yani saat tam 07.45'de, Sarah da geldi. Todd, Sarah'nın Volvo'suna atladı ve dudaklarına bir merhaba öpücüğü kondurdu.

“Tam zamanında geldin,” dedi.

Sarah onu bir an dikkatle süzerek, neşeli tavırlarının arında herhangi bir tereddüt olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Emin misin?” diye sordu.

Todd, cevap vermek yerine çantasını açtı ve içini göstermek için kucağında yarım tur çevirdi: Bir mayo, bir yüksek koruma faktörlü güneş yağı ve üzerinde hâlâ buzdolabından kalma su damlaları bulunan bir şişe beyaz şarap.

“Tam bir izci çocuğusun,” dedi Sarah.

Muhteşem bir yaz sabahıydı; sıcak ama bunaltıcı olmayan, arada bir eşip, ortalığı canlandıran, hafif bir rüzgârın eşlik ettiği. İnsanda, üstü açılan araba sahibi olma arzusu yaratan türden bir havaydı bu. Todd ve Sarah, Kuzey Kıyısına doğ-

ru, kaçarcasına bir hızla ve iş çıkışı trafiğinin tersi yönde serbestçe ilerleyerek, yola koyuldu. Radyonun sesi rüzgârın uğultusunu ve dışarının gürültüsünü bastırmak için iyice açılmıştı. Sarah vites konsolunun üzerinden uzanıp, Todd'un elini sıktı. Todd'un şimdiye kadar görmediği derecede güzel görünüyordu. Gözleri macera duygusuyla ısıtıldı, asi lüleleriyle, serseri bukleleri rüzgârdan yüzüne çarpıp duruyordu.

“Bunu lisede bile yapmamıştım,” diye itiraf etti Sarah. “Son sınıfta bile.”

“Ben seni yoldan çıkardım.”

Sarah güldü. “Hiç yoldan çıkmamaktan iyidir.”

Bu fikir akıllarına iki gün önce gelmiş ve kısa bir konuşmanın ardından bir plana dönüşüvermişti. Todd sınav yüzünden öyle çok ıstırap çekmişti ki, sonunda kendi bile kendinden sıkılmıştı. Geçemeyeceğini biliyordu, tüm o aşamaları neden yaşıyordu ki? Hayatının iki tam gününü neden ümitsiz ve keyifsiz bir işe harcayacaktı? Niye bu iki günü plajda geçirmesindi? Neden bu iki günü plajda, Sarah ile geçirmesin?

İşte o noktadan bu noktaya kısacık bir yolculukla gelmişti. Kathy, Aaron'a bakmak üzere o iki gün izin alacaktı, o yüzden Todd bu konuda rahattı. Zaten Jean de sürekli Lucy'ye bakmayı teklif edip durmuyor muydu? Sarah'nın tek yapması gereken, üniversiteden eski bir arkadaşı ile ilgili bir hikâye uydurmaktı. Örneğin arkadaşı aniden Providence'da konaklamaya karar vermiştir ve bu, birbirlerini görmeleri için iyi bir fırsattır.

“Lucy nasıldı?” dedi Todd. “Ağlamadı değil mi?”

“Deli misin? Beni resmen evden kovdu. Sizde nasıldı durumlar?”

“Her zamanki gibi,” dedi Todd. “Ben hariç herkes mutluydu.”

Saat dokuz olduğunda Sarah ve Todd plaja varmış, havluları serin kumlara yayılmış ve dört bir ucundan, Todd’un ayakkabıları, çantası, Sarah’nın meyve ve sandviç ile doldurduğu soğutuculu bir kutu ve altılı su şişesi ile tutturulmuştu. Todd başını ellerinin üzerine koyarak uzandı ve mükemmel gökyüzüne bakarak gülümsedi. Hissettiği ne kadar suçluluk duygusu varsa, hepsi engin bir rahatlama hissiyle bastırılmıştı. Güneş parlıyor, sörfçüler devriliyor, martılar insanın tepesinde dalışa geçip, çığlıklar atıyordu ve o, etrafı avukat olmak isteyen beş yüz kişi ile çevrili olduğu halde, yanında en iyi üniversitelerin birinden mezun, sınavı ilk denemesinde geçip, otuzlarına vardığında dünyayı yönetir halle gelecek bir dâhi çocukla, mağara gibi bir konferans salonunun soluk ışıkları altında oturmuyordu.

“İnanabiliyor musun?” Sarah’nın eli bacağının üzerinde hafifçe kaydı. “Bu bizim ilk gerçek randevumuz. Çocuklar yokken, demek istiyorum.”

Todd dirsekleri üzerinde doğrulup etrafa bakındı. Hâlâ erken bir saatti ve plaj da oldukça boştu. Etrafta yalnızca tek başına koşu yapanlar, köpeklerini gezdirenler ve küçük çocukları olan birkaç aile vardı.

“Biz de çocukları getirse miydik acaba?”

Sarah, saygıyla eğilir gibi öne doğru uzandı ve yüzü güneşi gölgelerken Todd’u öptü.

“Bugün değil. Bugün sadece bizim.”

Dalgalarla boğuştular, el ele tutuşarak, arada bir duraksayıp deniz kabukları ve taşlara bakıp, bir yengeç kabuğunun benekli güzelliğine hayran kalarak, yosunlara takılmış bir tamponun ya da atkısı kopmuş bir sualtı gozlüğünün görüntüsüne başlarını sallayarak, sahil boyunca yürüdüler. Yanlarından, küçücük Speedo mayosu üzerinde göbeği hoplayan, bronz tenli yaşlı biri geçti.

“Richard bir keresinde beni çıplaklar kampına götürmüştü,” dedi Sarah. “Daha çıktığımız zamanlarda.”

“Yakınlarda bir yer miydi?”

“New Jersey’deydi. Eyalet parklarından birinin içinde. Bir rehberden bulmuş.”

Todd buna şaşırmadı. Sarah ona bir süre önce kocasının cinsel eğilimlerinden söz etmişti; iç çamaşırları; emzirdiği dönemde Sarah’yı eş değiştirme partilerine sürüklemeye çalışmalar...

“Soyunmuş muydun?”

“Sadece üstümü çıkartmıştım.”

“Pek Avrupaiyiz.”

Sarah gülümsedi. “Umarım öyleyimdir.”

“Peki ya Richard? Mayo izsiz bronzluğu yakalayabildi mi?”

“Deli misin? Daha arabadayken soyunmaya başladı. Kucağında bir havluyla kalmıştı. Plaja giriş ücreti verirken herkesin garip garip bakışlarına maruz kaldı.”

Bir süre sessizlik oldu ve yanı başlarında çırpınmakta olan, kendi yaşlarında bir babaya gülümsediler. İri yarı,

bronz tenli bir adamdı ve en az yarım saattir, güzel ikiz kızları –beş ya da altı yaşlarındaydılar- onu küçümseyerek izlerken, hantal bir uçurtmayı havalandırmaya çalışıyordu. Otuz metrelik bir koşuyu henüz bitirmişti ve uçurtma, kumları yarararak, ardı sıra sürükleniyordu.

“Hiç rüzgâr yok,” dedi kendini savunurcasına. Bu yabancıların ona güleceğinden çekinir gibiydi. “Dün gayet iyiydi.”

Todd ve Sarah anlayışlı ifadeler takınarak, yürümeye devam ettiler.

“Peki söyle bakalım,” dedi Todd.” Tahrik etti mi seni?”

“Çıplaklar plajı mı?” Belki de farkında olmadan elini uzatıp, bikinisinin üstüne tünemiş olan sevimli göbeğini çimdikledi. “Tanrım, hayır. Kendini genç, zayıf ve çekici hissetmek istiyorsan, git çıplaklarla bir gün geçir.”

Öğle yemeğinden sonra, plajın yarım mil batısındaki ıssız çarşı bölgesindeki, bir propan gazı dükkânı ile deniz ürünleri kulübesi arasına sıkışmış, ucuz ama ucuz olmayı hak eden, Sea Breeze adlı motele giriş yaptılar. Burası ucuz, bakımsız, özel bir işletmeydi. Odalarda duvardan duvara küflü halılar, yağlı, felaket bir sentetik yatak örtüsü ve malum nedenlerle, ilham versin diye yatağın üzerine asılmış, fallik bir denizfeneri tablosu vardı. Sarah ile Todd, sıhhi plastik torbalardan çıkarttıkları plastik bardakları Todd’un şarabıyla doldurup, kadehlerini tokuşturdular ve plajda geçen bir günün kaçınılmaz artıkları olan tuz ve güneş yağı kalıntıları ile yapış yapış ve pütürlü bir hale gelmiş bedenleriyle, duş almaksızın seviştiler.

“İki adet kızartılmaya hazır tavuk gibiyiz,” dedi Todd. .

Yaptığı bu benzetme hoşuna gitmişti ama Sarah, ayıp bir şey söylemiş gibi ona başını salladı.

“Şaka yok,” dedi. Yan yatıyordu ve bacakları, kolaylıkla alev alabilecek çarşaf lar üzerinde çapraz duruyordu. “Bugün yok. Konsantre olmak istiyorum bugün.”

“Neye?”

“Sana. Seni içimde hissetmek istiyorum.”

Sarah gözlerini yumdu ve zevk almaktan çok gayret gösterir gibi bir ifade ile yüzünü ekşitti. Todd nihayet ipleri kopartma şansını yakaladıklarını düşünmüş, bütün sabah boyunca, yanlarında uyanmalarından endişe ettikleri çocuklar olmaksızın, Sarah ile baş başa kalmayı hayal etmişti. Sarah’ının, propan dükkânı çalışanlarını dehşete düşürüp, Ricky’s Chowda Pot.’daki garson kızların yüzünü kızartarak, bir porno kraliçesinin hazzıyla nefes nefese adını haykıracağını hayal etmişti. Oysa üstünde tuhaf bir durgunluk vardı ve her zamankinden de sessizdi. İçine girdiğinde ise hafifçe inledi. Geri çekilişine daha da yumuşak bir inilti ile karşılık verdi.

“Sen iyi misin?” dedi Todd.

Sarah, konuşma yeteneğini yitirmiş de, abartılı şekilde vurgulayarak göstermesi gerekiyormuş gibi, gereğinden fazla hararetle başını salladı.

“Sana yardımcı olmak istiyorum,”

“Nasıl yani?”

“Üzgünsün sen,” Todd’un gözlerinin içine bakabilmek, itirazına meydan okuyabilmek için döndü. “Seni mutlu etmek istiyorum.”

“Ediyorsun zaten,” Todd, Sarah’nın bu pozisyonunda daha rahat eriştiği göğsünü hafifçe sıktı. “Bu benim en mutlu halim.”

“O sana çok baskı uyguluyor. Ben böyle yapmazdım.”

“Bu onun suçu değil.”

“Bana bir fırsat ver,” diye yalvardı. “Onun kadar güzel olmadığımı biliyorum.”

“Sen güzelsin.”

“Yalancı.”

“Muhteşem bir kıçın var.”

Sarah, onun itişine karşılık, kalçalarını bastırarak, muzurca gülümsedi.

“Öyle mi?”

“Aman Tanrım, geliyorum ben.”

“Hissetmek istiyorum gelişini.”

Todd’un ayak uçlarından başına doğru bir enerji akımı oldu.

“Şimdi,” diye emretti Sarah.

Todd’un bedeni kıvrıldı. Kolları büyük bir titreme ile sarsıldı. Ardından da daha küçük bir titremeyle. Sarah üstüne kaynar su dökülmüş gibi bir çığlık attı. Todd, sınırsız bir süre boyunca, kasılıp gevsemeler arasında gidip geldi, ta ki bedenini titreten son bir spazm, kollarını jöleye dönüştürene ve ağırlığıyla ezdiği Sarah’nın üstüne yığılana kadar. Sarah derinden gelen bir sesle kıkırdayarak, kendini onun altından kurtardı.

Todd ürkerek, kafası bulanık, bedeni dehşet içinde uyandı. Birkaç saniye neler olduğunu kavrayamadı –izbe oda, kli-

manın hırıl hırıl sesi, perdelerin arasından içeri sızan parlak ikinci güneşi, göğsünün üstünde duran kolun alışılmadık, ölü ağırlığı.

“Ha?” Sarah’nın yüzü kızarık ve mahmurdu. “Bir şey mi oldu?”

Todd’un gözleri, baş ucundaki sehpanın üzerinde duran dijital saate takıldı. Daha ikiyi çeyrek geçiyordu. Çok vakitleri vardı. Başını yeniden yastığa bıraktı.

“Bir şey yok, kötü bir rüya gördüm.”

“Neyle ilgili?”

“Bilmem. Unuttum bile.”

Aklında kalan tek şey, yürüyen bir bant ve üzerinde duran birbirinin aynı sarı el fenerleriydi. Ama bunun, göğsündeki o tuhaf gümbürtüyle ve aniden soluksuz kalışıyla ne ilgisi vardı?

“Sınavla mı ilgiliydi?” dedi Sarah. “Belki de kendini kötü hissediyorsundur o konuda.”

Todd onun şu sınav hakkında konuşmayı kesmesini çok istiyordu. Tabii ki kötü hissediyordu kendini. Sırf kayıt için dört yüz dolar ödemişti. Havaya uçup gitmiş bir dört yüz dolar. Ayrıca sayısız bahar ve yaz akşamını bu sınava çalışıyormuş gibi yaparak geçirmişti. Çalışkan ve ümidini yitirmeyen karısını, tam şu anda, sınavı geçebilmek için ciddi bir gayret sarfediyor olduğuna inandırmıştı. Oysa gerçekte, az önce ucuz bir motel odasında seviştiği/düzüştüğü bir kadınla yatakta uzanmış, gördüğü bir rüyayı tartışıyordu.

“Sınavla ilgili değildi,” diye anlatmaya başladı Todd. “Galiba kalite kontrolü gibi bir şey yapmam gerekiyordu ama iyi fenerlerle kötü fenerleri birbirinden ayırd edemiyor-

dum.”

Sarah doğruldu ve her şey çok netmiş gibi başını salladı. Todd onun, sohbetle dalmış ve çıplaklığından bihaber bu görüntüsünün çok hoş olduğunu düşündü. Göğüs uçları klima-dan dolayı sertleşmiş, emilmeyi bekliyordu. Sarah’nın, New Jersey’deki plajda, fazla iffetli davrandı diye ona kaş-göz eden sözde-kocasına, şortunu çıkartmama konusunda diretişini görür gibi oldu.

“Neler oldu?” diye sordu Sarah. “Sen hiç gerçekten avukat olmayı *istedin* mi?”

“Aslında biraz kazara oldu,” diye kabullendi Todd. “Asıl avukat olmak isteyen, bizim dernekli arkadaşlardan biriydi, Paul Berry. Ona göre bu iş, LA Kanunu dizisindeki gibi, heyecanlı, gösterişli bir içti. LSAT sınavına girmek için kaydoldu ama tek başına da gitmek istemiyordu. Tekila içerek sarhoş olduğumuz bir gece, sırf ona eşlik edeyim diye beni de sınava girmeye ikna etti. Stanley Kaplan’a gittik, birkaç hafta birlikte çalıştık, sınavda da yan yana oturduk. Sonuçlar açıklandığında bir baktık ki, benim puanım ondan çok daha yüksek. Artık aldığım notla hukuk fakültesine *girmesem* aptallık olurdu.”

“Avukat olmak istemeseydin, olmazdı.”

“Ne istediğimi biliyordum ki. Üniversiteden sonra birkaç yıl ara verip, değişik işler denedim ama hiçbiri ilginç gelmeyince sınava başvurdum.”

“Hukuk fakültesi çok zordu herhalde,”

“Pek değil. Okul işte, ne olsun? devlerini yaparsın, sınavına girersin.”

“Peki avukatlık sınavında ters giden neydi?”

“Bilmiyorum.”

“Kışın tekrar girebilisin sınava,” dedi Sarah. “Çalışmana yardım ederim. Çözdüğün testleri değerlendiririm, sen de cevapları bana anlattırırın. Bazen sesli çalışmak iyi olur.”

Her ne kadar uygulanabilir olmasa da, Todd bu tekliften etkilenmişti ama artık avukatlık sınavıyla bir işinin kalmadığını biliyordu. Hiçbir zaman avukat olmayacaktı. Sarah’ya ters giden şeyin ne olduğunu bilmediğini söylemişti ama bu pek de doğru değildi. Bunu kelimelere dökmeyi bir türlü başaramadığını biliyordu. Son birkaç yıldır ona bir şeyler olmuştu, Aaron ile beraber evde olmakla, bir çocuğunun günlerinin ritmine kapılıp gitmekle ilgili bir şeyler. Ufak tefek işler, küçük mutluluklar. Can sıkıntısının ötesine geçip, bir tür huzura dönüşen tekrarlar. İşte bunları uzun süre yapınca, yetişkin dünyası yavaş yavaş uzaklaşıp, gidiyordu. Onu yakalayamaz oluyordunuz, çabalasanız bile.

“Memenizi emmemin bir sakıncası var mıydı acaba?” diye sordu.

Todd’a göre bugün, her anlamda başarılı geçmişti. İnce ince hesaplanmış planlarınızın, hiç yara almadan gerçekleştiği, nadir günlerden biriydi bu. Kendini avukatlık sınavının angarya ve rezaletinden uzak tutmuş, onun yerine plajda geçirilen güzel bir sabahı ve çekincesizce sevişerek geçirilen bir öğleden sonrayı koymuştu ki bu da Sarah ile ilişkisinde bir dönüm noktasıydı.

Yine de eve dönüş yolculuğu, sanki bir şeyler ters gitmiş gibi sıkıntılı geçmişti. Ama neydi ters giden? Todd’a göre bu deneyime gölge düşüren tek şey, yarım yamalak hatırla-

dığı, el fenerleriyle ilgili şifreli rüyasıydı. Rüya, aşkla veya mesleğiyle ilgili ikilemelerine belli bir yorum getirmek yerine, yaşamın kestirilemezliği, kendi hislerini bilmenin ya da kontrol etmenin imkânsızlığı ile ilgili genel –ve biraz da rahatsız edici- bir uyarıda bulunmuş gibiydi. İnsan mutlu uyu-yup, mutsuz uyanabiliyordu. Nedeni hiç belli değildi ve bu konuda yapılabilecek bir şey de yoktu.

Todd'un duygularının nüansına artık hiç ilgi göstermeyen Kathy'nin aksine, Sarah onun ruh halinin tüm değişimlerinden haberdar gibiydi. Sabah olduğu gibi Sarah yine uzanıp elini tutmuştu; ama bu seferki belli bir amaca yönelik değil, yanında olduğunu hissettirmek için yapılmış gibiydi. Sanki Todd, hastanede yatan ve neşelendirilmeye ihtiyaç duyan bir hastaydı.

“Şu bahsettiğin arkadaşın var ya? Üniversitedeki en iyi dostun?”

“Paul Berry.”

“Evet, hâlâ arkadaş mısınız?”

“Son sınıfta biraz koptuk birbirimizden. Ben Kathy ile çıkmaya başlamıştım ve ikisi pek anlaşıyor.”

“O avukat oldu mu peki?”

“Notları yetersiz kaldı. Westchester County’de, emlak işlerinin patladığı dönemde, emlakçılığa başladı. En son haberleştiğimizde altında bir BMW’si vardı ve bir televizyon spikeriyle çıkıyordu.”

Sarah dikiz aynalarına göz atıp, şerit değiştirdi. Todd onun iyi bir şöför olduğunu düşünüyordu. Ne çok temkinli, ne de fazla tepkili. Kathy ise yaşlılar gibi ağır ağır araba kullanırdı ama başka birinin öne geçmeye, gişelerde önünü kes-

meye ya da yola çıkmasını engellemeye çalıştığını anladığı anda tüm karakteri değışirdi. Bir anda öndeki arabanın kıcı-na girip, baş döndürücü bir hızla yol alır ve hiç çekinmeden kızdığı kişinin yanına arabayı çekip, pencereden bağırarak haşlardı. Hem de Todd'un onu defalarca, birçok insanın bundan daha azını yaparak kendileri ve ailelerinin ölümüne neden olduklarını söyleyerek, uyarmasına rağmen.

“Arkadaşlarından pek bahsetmiyorsun,” dedi Sarah.

“Pek fazla yok ki. Hukuk fakültesinden birkaç arkadaşım vardı ama sonra dağılıp gittiler. Arada bir mesajlaşıyoruz, o kadar. Sanırım benden utanç duyuyorlar. Şu an hepsi çalışıp, para kazanıyor, bense...”

“Peki ya bizim buralardan kimse yok mu? Arada takıldığın birileri?”

“Sadece futbol takımındaki polisler. Son birkaç yıldır tanıştığım insanların çoğu kadın. Onları da arayıp, bir tek atalım mı, diyemiyorum.”

Sarah başını sallayıp, sessizleşti. Birkaç defa, soru sormak istercesine ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Todd buna hiç şaşırmadı. Arabada sessiz durmayı bilen bir kız arkadaşı hiç olmamıştı, özellikle de kendisi biraz dalgın, üzüntülü veya havasında değilmiş gibi görünüyorsa. Kelimeler hislerini, üzüntüsünü ya da tatminsizliğini giderebilmiş gibi, boşluğu sözcüklerle doldurma dürtüsü, kadınlara has bir dürtüydü;

“Çekinme,” dedi Todd. “Bir şey soracaksan, sor.”

“Şu dernekli arkadaşını düşünüyordum.”

“Ne olmuş ona?”

“Bilmiyorum. Ben şimdiye kadar hiç bu dernek üyelerin-

den biriyle çıkmadım. Üniversitedeyken hep onların bir avuç ayrımcı pislik ve eğlence düşkünü beyinsizler olduklarını düşünürdüm.”

“Öyleydik herhalde,” dedi Todd, kahkaha atarak. “En azından Kathy öyle düşünüyordu.”

“Senin hoşuna gidiyor muydu dernekli olmak?”

“İkinci sınıfta bayılıyordum. Üçüncü sınıfta katlanmayı başardım. Ama son sınıfa geldiğimde olaydan iyice midem bulanır olmuştu.”

“İnsanların düşündükleri gibi miydi? Vahşi partiler, çıktığın kıza tecavüzler falan gibi? Bizim üniversitede bir dernekli bir çocuk vardı. Kasabalı kızlardan biri, bir partide içerek komalık olunca çocuğu okuldan uzaklaştırmışlardı. Kadın Merkezi dernek takımına karşı her yıl protestolar düzenlerdi.”

“Biz öyle değildik,” dedi Todd. “Bize kampüste sıkıcı dernekliler denirdi. Üyelerin çoğu fen bilimleri öğrencisiydi.”

“Biliyor musun, çok tipik bir durum,” dedi Sarah. “Ben seni kafamda, yüz tane kız arkadaşı olan, tipik ukala, dernekli çocuklardan biri gibi canlandırdım. Hatta bu beni biraz tahrik bile etti. Yani düşmanınla sevişmek falan derler ya.”

Bir anlık bir duraksamadan sonra, “Aslında bir keresinde garip bir şey olmuştu,” dedi Todd. “Üçüncü sınıfın baharıydı, Connecticut Üniversitesi’nden kızın biri bizim partilerden birine katılmıştı. Sonra arkadaşları yavaş yavaş evlerine gitti ama o herkes gidene kadar takılmaya devam etti. Hafif topluca ama güzel bir kızdı. Deli gibi sarhoş tabii.”

“Aman Tanrım,” dedi Sarah. “Bunu duymak istiyor mu-

yum, bilmem.”

“Tamam,” dedi Todd. “Unut gitsin.”

Sarah ona bir bakış fırlattı.

“Haydi ama Todd. Bu kadarını söyledikten sonra vazgeçemezsin.”

“Kızdırmıyayım seni.”

“Kocaman kızım ben artık. *Kızmam.*”

“İşte yani, neler olduğunu tahmin edersin. Harala gürele-
nin ortasında, kız birden herkese saksafon çekmeyi teklif et-
ti. Bütün gruba yani.”

“*Teklif* mi etti?”

“Yemin ederim, fikir onun fikridi.”

“Tabii.”

“Orada olan bendim,” dedi Todd. “Sen değil.”

“Kız sarhoşmuş.”

“Herkes sarhoştı.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey. Vazgeçirdik kızını. Bunun kötü bir fikir oldu-
ğunu söyledik.”

“Gerçekten mi?”

Todd ona bir, *emin ol öyle oldu*, bakışı fırlattı.

“E, yani?”

“Ben istemedim. Ama bana kendimi suçlu hissettirdi,
sanki izin vermemekle onu aşağılıyormuşum gibi.”

“Bana böyle bir şey anlattığına inanamıyorum.”

“Dur daha bu bir şey değil.”

“Daha ne olabilir ki?”

“Kız bütün hafta sonu orada kaldı.”

“Aman tanrım!”

“Hayır, öyle değil. Gecenin sonunda çocuklardan birinin odasında uyuyakalmıştı, Bobby Gerrard’ın. Gerçekten çok iyi bir çocuktü. Tam bir inek. Daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı.”

“Eee?”

“Şimdi evliler. Üç çocukları var.”

“Hadi canım.”

“Düğünlerine gittim. Bizim derneklilerin çoğu geldi.”

“O gece orada olan çocuklar mı?”

“Aynen.”

“Peki nasıl geçti?”

“Hiçbir şey olmamış gibi. Kimse o konuda ne şaka yaptı ne de imalarda bulundu. İnsanlar gelinle damada nerede tanıştıklarını sorduklarında sadece ‘Bir dernek partisinde’ diyorlardı, sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi.”

“Dehşet bir şey bu.”

“Güzel de bir düğündü aslında,” dedi Todd.

Akşam yemeğinde Kathy’nin konnuşkanlığı üzerindeydi. Aaron’la ikisi harika bir gün geçirmişlerdi. Rutini sürdürek, sabah parka, öğleden sonra da havuza gitmişlerdi. Sonra da eve gelip, matematik kartlarını çalışmışlardı.

“Gittikçe ilerliyor,” dedi Kathy. “Birden, yirmiye kadar rakamları sırasıyla dizebiliyor artık.”

“Öyle mi?”

“Eh, hemen hemen.” Sonra sesini alçaltıp, “On dörtle biraz sorunuz oldu ama gerisi harika.”

“Vay canına,” dedi Todd. “Evimizde bir dâhi besliyoruz.”

“Çok komik.”

“Ciddiyim,” dedi Todd. “Ben bunu lise ikinci sınıfa kadar becerememiştim.”

Todd yaptığı hatayı, birkaç saat sonra anladı. Kathy ile yatakta uzanıyorlardı. Kathy, ilk defa Aaron’ı kendi odasında yatırmıştı. Belli ki bütün günü onunla beraber geçirince gece yakın olmaya tutmaya can atmamıştı. Küçük pembe bir külot ve ona uygun straplez bir sütyenden ibaret, karın bölgesini bolca açıkta bırakan iç çamaşırlarıyla, harika görünüyordu. Stephen Ambrose’unu sadece beş dakika kadar okuduktan sonra, yapacak daha önemli bir şeyi varmış gibi kapatıp, attı.

“Ben gerçekten çok ümitliyim,” dedi.

“Hangi konuda?”

Kathy, Todd şaka yapmış gibi güldü.

“Sınav tabii şapşalım. Bugün istasyonda çok rahat görünüyordun. Halbuki önceki iki sınavdan sonra eve geldiğinde perişandın. Benimle konuşmamıştın, Aaron’la oyun oynamamıştın. Bu gece bambaşka biri gibisin.”

“Alışmaya başladım herhalde.”

Todd’un beklemediği bir anda, Kathy elini onun penisine götürdü.

“Çok zaman oldu,” dedi, boxer şortunun üzerinden onu okşarken. “Son zamanlarda biraz gergindim ben, biliyorum.”

“Önemli değil,” dedi Todd. “İkimiz de çok stresliydik.”

Kathy öptü, Todd da karşılık verdi. Todd onun dokunuşuyla hareketlendiğini hissetti ama beraberinde, o akşamüstü iki kez seks yapmış olmanın yarattığı gammaz acı da gel-

di. Belki yeniden sertleşebilirdi –ki zaten öyle oluyordu- ama gelmesi mümkün değildi, en azından doğru zamanda. Kathy’nin bileğini kavradı.

“Biliyor musun?” dedi, “Yapmasak daha iyi.”

Kathy inledi.

“Neden?”

“Daha yarını da atlatmam lazım. Enerjimi harcamasam iyi olur.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Kathy. “Daha ileri bir tarihe bilet alabilir miyim?”

“Kesinlikle.”

Ertesi akşam Kathy istasyona geldiğinde Todd sıkıntılı ve bitkin görünmek için elinden geleni yaptı. Pek de zor olmamıştı. Avukatlık sınavının ikinci günü uzun, bunaltıcı ve amaçsız geçmişti. Sarah, Lucy ile evde kaldığı için –bu kadar kısa sürede başka bir bebek bakıcısı ayarlamak imkansızdı- Todd Boston’da yalnız başına, bir turist gibi dolaşmıştı. Sabah Newbury Caddesi’nde ve Common’da vakit öldürdü. Ardından da öğle yemeğini yiyip, boş bir sinema salonunda tek başına film izledi. Bunun ardından Starbucks’lardan birinde birkaç dergi okuyup, adımlarını sürüyerek Kuzey İstasyonu’na döndü.

Arabaya bindiğinde, Kathy hayalkırıklığını gizlemeye çalıştı. Akşam yemeğinde durgun ve tetikteydi. Todd’a sınavın nasıl geçtiğini sorduğunda, tek kelimelik bir yanıt aldı: “Felaket.”

O gece yatakta biletinin karşılığını istemeye kalkmadı. Onun yerine yarım saat kitabını okudu. Sonra lambasını

söndürüp, sırtını Todd’a dönerek yattı. Uzun bir sessizlikten sonra, tekrar sırtüstü döndü.

“Todd?”

“Efendim?”

“Bana Sarah’yı anlat.”

Kilisede Bir Pazar Günü

Oldukça ihmalkâr bir Katolik olarak Larry Moon, pazar sabahları erkenden kalkıp, temiz kıyafetler giyip, kasaba yollarına düşerek, St.Rita's'taki sekiz otuz ayinine gitmekten hiç hazetmiyordu. O daha çok büyükbabasından devraldığı çörek-gazete rutinini tercih ederdi. Bu, stresten uzak bir ritüeldi ve gariptir ki, İncil'de bahsedilen Tanrı'nın Günü'nü dinlenmeye ayırma öğüdüyle gayet tutarlı gibiydi. Ama işte avukatı git demişti, o da gidiyordu.

Larry'nin, Rudman & Bosch firmasından Walt Rudman ile tanışması, karısının avukatının gönderdiği boşanma ihbarı eline geçtikten kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Rudman, gerçekten de, çizgili pantolon askıları takan, tombul, ak saçlı bir adamdı. Adam bir avukattan çok, televizyonda avukatı canlandıran bir aktöre benziyordu. Larry'nin evliliğiyle ilgili yakınmalarını, yüzünde eski bir dostun sevecen ifadesiyle dinlemişti.

“Para umurumda değil,” dedi Larry. “Sadece çocuklarımdan uzaklaştırılmak istemiyorum.”

“Eşinizin, çocuklarla olan ilişkinizi sınırlayabileceğini düşünmenizi gerektiren belli bir neden var mı?”

“Ben sinirli biriyimdir,” dedi Larry. “Bazen söylemem gereken şeyleri söylerim.”

“Çocuklara mı?”

“Annelerine.”

“Çocuklar yanınızdayken mi?”

Larry pişmanlıkla başını salladı.

“Sık sık olur mu bu?”

“Birkaç kez oldu.”

“Peki ne kadar zamandır evlisiniz?”

“Sekiz yıldır. Arada bir asabımı bozuyor da.”. Larry iç çekti ve adil olmaya çalışarak, “Tabii bazen ben de onun asabını bozuyorum,” dedi.

“Olur böyle şeyler,” diye karşılık verdi Rudman. “Mutlu evliliklerde bile.”

“Sinirime hâkim olma konusunda sorunum var,” dedi Larry. “Gayet farkındayım bunun.”

Rudman pembe yanaklarına, tıraş losyonu sürer gibi elle-riyle hafifçe vurdu.

“Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum Bay Moon ama konuyla da yakından ilgisi var. Eşiniz ya da çocuklarınıza karşı hiç şiddet uyguladınız mı?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Larry. “Asla.”

“Buna memnun oldum işte.” Rudman temkinli bir edayla gülümsedi. “Yani eşinizin esas endişesi sizin arada bir düşüncesizlikle söylediğiniz şeyler.”

“Aslına bakarsanız bu, bardağı taşıran son damla oldu.”

Larry, Rudman’a evliliğinin belli başlı sorunları ile ilgili bilgi verdi. Hiçbir fiziksel problemi olmayan, otuz üç yaşında bir erkek olduğu halde, emekliye ayrıldığını ve emniyet

şubesiinden maluliyet ödeneği aldığını söyledi. Bunun Jo-an’u delirttiğini anlattı. Larry’nin gittikçe-atıllaştığını, bir tembellik ve kendine acıma batağına düştüğüne düşündüğü-nü belirtti. Karısı bir iş bulmasını, dünyayla yeniden bağlan-tıya geçmesini ve biraz evden çıkmasını istiyordu.

“Bu konunun bir ortasını bulamaz mısınız?” dedi Rud-man. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir iyi niyet göste-risi olarak, iş aramayı denemenizin bir zararı olmaz, değil mi? Hatta yarım günlük bir iş bile faydalı olur. Doğrusu, si-zin yaşıınızda ve işsiz birine yargıç pek iyi gözle bakmayabi-lir.”

“İşsiz değilim ben,” dedi Larry. “Emekliyim.”

“Peki ya okul?” dedi Rudman. “Belki biraz ders alıp ye-ni bir şeyler öğrenebilirsiniz?”

“Onun yerine çocuklarıma göz kulak tercih ederim. Ric-hard McGorvey’i duydunuz, değil mi?”

“Duymadım.”

“Çocuk tacizcisi.”

Rudman anladığını belli ederek, yüzünü ekşitti.

“Gazetede bir şeyler okumuştum galiba. Belki de bir te-lefon kulübesinde gördüm.”

“Pislik herif yanı başımızda yaşıyor,” dedi Larry. “Şu an-ki önceliğim bu. Çocuklarımı bu sapıktan korumak.”

“Evet, gayet anlaşılır bir durum. Ben de olsan tedirgin olurum.” Rudman saatine baktı. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Kiliseye gitmemi istiyor,” dedi Larry. “Çocuklara daha iyi örnek olmam gerekiyormuş.”

“Onun için önemli bir şey mi bu?”

“Hem de çok,” dedi Larry. “Koyu bir Katoliktir kendisi.”

“Neden gitmiyorsunuz peki? En azından önümüzdeki birkaç ay gitseniz, biz şu velayet işlerini halledene kadar.”

“Ama ben ateistim,” diye itiraz etti Larry.

Rudman ona masanın diğer ucundan düşünceli düşünceli baktı. Tombul ve neşeli yüzüne rağmen, büyük ihtimalle jüri üzerinde büyük etkisi olan bir gözlerini kısıp, buz gibi bakma yeteneği vardı.

“Kendinize bir iyilik yapın Bay Moon,” diye nasihate başladı. “Bu kelimeyi bir süreliğine sözlüğünüzden çıkartın ve pazar günleri kiliseye gidin.”

Bundan on yıl kadar önce, ilk tanıştıkları gece, ne Larry ne de gelecekteki eşi, koyu Katolik ödülünü hakkecek tipte kişiler sayılmazlardı. Çocukluklarının geçtiği kiliseye biraz daha yakın insanlar olsalardı, büyük ihtimalle Joanie, Kahlua’ s’daki Perşembe Gecesi Bayan Meme yarışmasına katılmış olmaz ve Larry de –sadece “Duke” adıyla bilinen ve iri yarı, suskun bir adam olan gece kulübünün fedaisi olan arkadaşıyla- dört finalistin başından aşağı kovayla buz gibi sular dökmezdi. (Joanie, biraz hayalkırıklığıyla karşıladığı, ikincilik ödülünü almıştı ama bunun nedeni -Larry’nin ona bol bol tekila içtiği gecenin kapanışından sonra da açıkladığı gibi- Larry’nin jüri üyelerinden biri değil de, su dökücü olmasıydı. Ayrıca yine Larry’nin naçizane fikrine göre, o jüri üyelerinin, kahrolası gözlerini de bir kontrol ettirmeleri gerekiyordu.

Her şeye rağmen, doğum kontrolü ve evlilik öncesi cinsel ilişkiyi (hemen o gece) coşkuyla kucaklamalarına rağmen

men –ayrıca ikisi de teoride, başlarına bir talihsizlik geldiği takdirde, istenmeyen bir hamileliği ortadan kaldırma yoluna başvurmaya gayet gönüllüydüler- hem Larry, hem de Joanie kendilerini, yüreklerinin derinlerinde, sarsılmaz bir şekilde, iyi birer Katolik olarak addediyorlardı. Aslında bu dini ibadetten çok kültürel kimlikleriyle ilintiliydi. Amerikalı oldukları gibi, Katoliktiler. Bu, onların doğumla birlikte edindikleri bir hak, ebeveylelerinden devraldıkları bir vatan-daşlık şekliydi. Vatikan’ın kürtaj ve ıslak tişört yarışmaları gibi ahlâki açıdan gerginlik yaratan konulardaki çizgisini takip etseler de, etmeseler de, onlar da bunu kendi çocuklarına aktaracaklardı.

Joanie’nin aksine Larry gerçekten de Katolik okulunda okumuştı. Sekizinci sınıfa kadar, artık feshedilmiş olan St.Anothony’s okuluna devam etmiş – o zamanlar o çılgın, antika rahibelerin eğitimlik yapmasına izin veriliyordu – ve rahip yardımcısı olarak küçük bir görev üstlenmişti. Larry, bu görevi esnasında Peder MacManus’un asistanlığını yapmıştı. Peder, sokak basketbolundan hoşlanan, genç, enerjik biriydi ve sonraları Dave Michalek’in seksi annesi ile birlikte kaçmıştı. Kadın koyu dindar, cinselliğinin doruğunda biriydi ve ayinler esnasında dudaklarını aralayıp, dilini yavaşça dışarı öyle bir çıkarışı vardı ki, Larry her seferinde cüppesinin altında bir hareketlenme hissedirdi (her ne kadar pederle ayin sonrası çörek-portakal seansları sırasında bu konuyu hiç tartışmamış olsalar da, belli ki kadının hareketi pederin üstünde de aynı etkiyi yapmıştı). Yakın çevreyi sarsan skandala sebep olduktan sonra, atletik sabık rahip ile daha önce Bayan Michalek olarak bilinen hanım, birkaç ka-

saba öteye taşınmışlar, ve orada, Blockbuster gelip de birkaç ayda onları batırana kadar çok iyi iş yapan, Mr.Movie adlı bir video dükkânı açmışlardı.

Katolikliğe hemen hemen aynı noktadan başlamış olmalarına rağmen, Larry ve Joanie son yıllarda bu konuda birbirlerinden iyice ayrılmışlardı. Aslında Larry aralarındaki dini uçurumun ilk ortaya çıkış anını gayet iyi hatırlıyordu. Yeni evlendikleri zamanlardı, bir cumartesi sabahıydı. Bir yıldan fazlaca süredir çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı. O sabah, Joanie'nin âdeti yaklaşık bir hafta gecikmiş durumdaydı ve her ikisi de nihayet kendilerine bir çocuk bahşedildiğine inanmışlardı. Yaşamın sonsuz esrarının şerefine, olağanüstü bir şefkatle seviştiler ama sonunda, her şey bittiğinde çarşaf-ta kan lekesi buldular. Joanie yıkanmak için banyoya gitti; Larry onun içerde ağladığını duyuyordu. Ama dışarı çıktığında —şimdi üzerinde, maksi boy pedin üstüne giydiği çiçekli külo- du vardı- gözyaşları kurumuştı.

Yanına uzandığında Larry onun saçlarını okşayarak, “Çok üzgünüm, başardık sanmıştım,” dedi.

Joanie yan dönüp, cesur bir ifade ile kocasına baktı.

“Düşündüm de,” dedi, “Belki de Tanrı bizim çocuk sahibi olmamızı istemiyordur.”

Bu sözler Larry'nin yüzüne bir tokat gibi çarptı.

“Tanrı'ya ne ki? Dünyanın her yerinde milyonlarca insan çocuk sahibi oluyor. Bize karşı ne garezi olsun?”

“Bilemiyorum,” dedi Joanie. “Onun ne istediğini her zaman bilmek mümkün değil. Kabullenmekten başka çare yok.”

“Belki de John’la Karen’in tavsiye ettikleri şu doğum kliniğine gitsek iyi olur. Kim bilir yalnızca mekanik bir sorundur belki, tıkanıklık falan gibi. Ameliyatla düzeltilebilecek bir şeydir.”

“Ya da belki de Tanrı’nın iradesidir.”

“Dinle,” dedi Larry. “Her şey Tanrı’nın iradesi değildir. Videon çalışmıyorsa, Tanrı çalışmasını istemiyor demek değildir.”

“Dalga geçme benimle, Larry.”

“Şunu diyorum sana; videon bozulunca rahibe götürmezsin, video tamircisine götürürsün.”

“Biz canlıyız,” dedi Joanie. “Video değil.”

“Ama bedenlerimiz birer makine,” diye karşılık verdi Larry. “Arada bir ince ayar gerekiyor, o kadar.”

O akşamüstü Joanie, yıllardır ilk kez günah çıkartmaya gitti. Pazar günü ise kilise ayinine. Ama pazartesi günü doğum kliniğini aradı ve ilk teşhisler için randevu aldı.

Neyse ki –Larry sonradan bu duruma hep üzülse de– sorun kolayca teşhis edildi: Larry’nin sperm sayısı o kadar düşüktü ki, normal bir cinsel ilişki yoluyla hamilelik “oldukça zayıf bir ihtimal”di. Doktor tüpte dölllenmeyi tavsiye etti ve her ne kadar tüpte dölllenme “Tanrı’nın iradesinin” oldukça şüpheli bir ifadesi olsa da, Joanie de itiraz etmedi.

“Keşke bunu yıllar önce öğrenseydim,” dedi Larry. “Prezervatife dünyanın servetini harcamazdım.”

Joanie daha ilk denemede hamile kaldı ama ikinci üç aylık döneminde düşük yaptı. Bu hayli ıstıraplı ve korkunç deneyimi büyük bir soğukkanlılıkla atlattı. Larry ise onun soğukkanlılığa hayran kalmakla birlikte biraz endişelendi.

“Bunu Tanrı’nın ellerine bırakıyorum,” dedi Joanie. “Benim kontrolümde olan bir şey değil.”

Joanie’nin ailesinin de maddi desteğiyle döllenmeyi ikinci kez denediler ve bu seferki zorlu ama başarılı bir hamilelik oldu. Joanie son sekiz haftayı yatakta geçirmişti. Tesbih çekerek, İncil okuyarak ve TV seyrederek (Evden Alışveriş Kanalı ile *Taxi* dizisinin tekrarına karşı bir zaafı vardı) geçen, bitmek bilmez bir dönemdi bu. İkizler doğduğunda Joanie’nin ilk hitabı bebeği doğurtan doktora ya da hemşirelere veya on bir saat süren doğum süresince onun elini tutup, neşelendirmeye çalışan, çocuklarının babasına değil, “Yukarıdaki”ne olmuştu.

İki minik bebek göğsüne yatırıldığında, “Teşekkürler, Aziz İsa!” diye haykırmıştı. Sesinde Alabamalı bir kilise şarkıcısının vecdi vardı. “Teşekkürler, Tanrım!”

O yüce anda bile Larry duyduğu rahatsızlığı güçlükle gizleyebilmişti. *Ne oldu?* diye sormak istemişti ona, *Tanrı fikrini mi değiştirdi? Aniden çocuk sahibi olmamızda bir sakinca olmadığına mı karar verdi?*

O anda kalbi öylesine sevinçle doluydu ki –çocuklar sağlıklı ve güzeldiler, o da onlara futbol ve beyzbol oynamayı öğretip, kampa götürecekti – neredeyse karısının inancını paylaşabilmek istemişti. Larry de yüzünü göğe çevirip, çocukluğunun o her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, katı ama sevgi dolu Tanrısı’na şükranlarını ve övgülerini sunabilmeyi çok isterdi, tabii bunu renk vermeden yapabilecek olsaydı.

Larry, Joanie’nin dini şevkinin bebek sahibi olduktan sonra

biraz yatışacağını düşünmüştü, fakat aksine arttı. Kilise ziyaretlerini, fanatikçe, aksatmaksızın sürdürdü ve pazar günleri ona katılması ve ayinlere devam etmesi için de Larry'nin başının etini yer oldu. Larry bunu hem kendi iyiliği hem de çocuklara karşı bir birlik sergileyebilmek için yapmalıydı. Haftada bir saatlik ikiyüzlülüğün, aile saadeti için küçük bir bedel olduğunu düşünen Larry, bu programa yaklaşık bir yıl, 1998'in sonbaharına kadar, devam etti; ta ki hayatı alt üst olup, derinden sarsılana kadar.

O yılın kışında Larry'nin babasına akciğer kanseri teşhisi konuldu. Kanser çabuk yayıldı ama yavaş yavaş öldürdü. Adamın yaşamadığı ıstırap ve aşağılanma kalmadı ve sonu, kayınpederinin oto parçacı dükkânında otuz yedi yıl çalışıp, doktordan ölüm emrini duymadan önce emekliliğinin keyfini sadece üç ay çıkartabilmiş, onun gibi güler yüzlü birine değil, ancak Hitler ya da Jeffrey Dahmer'e yakışır bir şekilde, cehennem gibi bir son oldu. Babasını gömmesinin üzerinden daha üç ay geçmemişti ki, Larry kendini Bellington Commons Alışveriş Merkezi'nin yiyecek bölümünde, adrenaline tetiklenmiş bir dehşet içinde, az önce boynundan vurduğu silahlı çocuğa nefessiz bir halde bakar buldu. O sırada "suçlunun" sevimli bir çocuk, elindeki silahın da ucuz bir oyuncak tabanca olduğu gerçeğini kavramaya çalışmakla meşguldü. Tabancanın sahteliği öylesine belliydi ki, her şey koca bir kozmik şaka gibiydi.

Böylesine kısa aralıklarla hayatında infilak eden bu çifte trajedi –Larry'nin hafızasında bunların ikisi de, mezardan çıkıp alışveriş merkezine gitmişcesine, aynı günde olmuş gibiydi- onun bir süredir beslediği şüpheleri teyit etmekten

başka bir işe yaramadı. Örneğin dünya hem iyi hem de kötü insanların başına, iyilik ya da kötülükleri ile tamamen ilintisiz bir şekilde, korkunç şeylerin geldiği, acımasız ve anlamsız bir yerdi. Bu korkunç şeyler öylesine *oluveriyordu* işte. Ve eğer Joanie'nin ısrarla belirttiği gibi, tüm bunları gizemli bir ilahi amaçla kontrol eden bir Tanrı vardıysa, o zaman o pisliğin, ya da en iyi ihtimalle kifayetsizin tekiydi, ki her iki durumda da Larry'ye ya da tek arzusu sıradan bir hayat sürdürüp, sevdiklerini dertten, incinmekten ve ölümden korumak olan herhangi birine en ufak bir faydası olamazdı.

Larry bunu Joanie'ye açıklamaya çalıştığında ise o, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" demişti. "Yani sence Tanrı bir *pislik* mi?"

"Az çok."

"Sana bir haberim var," demişti Joanie, "Büyük ihtimalle onun da Larry Moon hakkında pek iyi düşünceleri yoktur."

"Bence Tanrı'nın cehenneme kadar yolu var," dedi Larry. "Kıçımı öper öpmez."

"Yemin ediyorum ki," demişti Joanie, "Bir kez daha çocukların yanında bu şekilde konuştuğunu duyarsam..."

"Ne? Ne yapacaksın?"

Joanie bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu. Larry tartışmayı kazandığını düşünerek uzaklaştı. Oysa sonraları, kendine karşı dürüst olmaya çalıştığı zamanlarda anladığı ki, o andan itibaren karısı ile arasında hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Oğlan çocuğu yüzünde muhteşem bir suçluluk ifadesi ile

Sandra Bullock, tuvaletinin üst kısmından çikolata kaplı bir çörek çıkartıp, pek de inandırıcı bir eşcinsel olmayan, - adı neydi, - şu İngiliz aktöre verdi. May, yan gözle, ümit içinde Ronnie'ye bakarak, kıkırdadı.

“Çok sevimli,” dedi.

Ronnie ağır ağır dönerek, sanki işsiz ve sabıkalı bir okul görevlisi değil de Harvard’lı bir profesörmüş gibi azametli bir bakışla, May’i tarttı.

“Çok anlamsız bir şey bu,” dedi.

“Kızcağız acıkmış ama,” diye açıkladı May. “Adama belli etmeden bir şeyler aşırıya çalışıyor.”

“O kadarını anladım anne de, gece yarısı yapıyor bunu.”

“E, ne olmuş?”

“Gecenin ortasında, bir tepsi çörek, orta yerde ne arıyor?”

“Güzellik yarışması ne de olsa. Yiyecekleri kızlar için koymuşlardır.”

“Kızların o saatte uyuyor olması lazım.”

“Birisi koyup, unutmuş herhalde.”

“Hangi gezegende yaşıyorsun sen anne? Kimse bir tepsi çöreği ortada *unutmaz*.”

“Bu kadar çekilmez bir adam olmasan?”

“Benden ne istiyorsun? Aptal bir film işte.”

Tanıdık bir yenilgi hissi, söndürülmüş umutların kalıntısı, May’in bedenine bir hastalık gibi yayıldı. Tek istediği, evde hoş bir cumartesi akşamı geçirmektir. Oğlunun aklını dertlerinden uzaklaştırmak için bir film ve patlamış mısır seansı. Çünkü gün be gün oğlunun içini bir şeyler yiyip bitiriyor ve onu daha karamsar ve coşkusuz kılıyordu.

Hapisten eve ilk döndüğünde Ronnie en azından iş aramak ve kendisi adına bir gelecek hayal etmek, arada bir anesiyle hoş bir şekilde konuşmak için çaba harcamıştı. Ama birkaç hafta önceki şu randevusundan beri iyimserliği uçup gitmişti. Adeta vazgeçmişti. Artık Yardım Aranıyor ilanlarını okuyormuş gibi yapmayı bile bırakmıştı ve ilanına yanıt veren diğer kadınlarla kontakt kurmayı da katiyetle reddediyordu. Tek yaptığı evde boş boş dolanıp, televizyonda bir şey olmadığından yakınmaktı. Bu gece özellikle gergin bir hali vardı. Ayağını sallayıp duruyor, bedeninin üst kısmını bir ileri bir geri hareket ettirip duruyor ve trafikte sıkışmış ya da önemli bir toplantıya geç kalmış gibi iç çekiyordu.

“İnanamıyorum buna,” diye homurdandı. “Koca bir dükân filmin içinden bu saçmalığı almış seyrediyoruz.”

Sandra Bullock yakışıklı adamla konuşuyor, ona yarışmadan çekileceğini söylüyordu. Tam kızı öpmesini beklediğiniz anda bir şekerlemeyi ısırsa da, yakışıklı adamın ondan ne kadar hoşlandığı belli oluyordu.

“Elbise ne kadar yakışmış ama,” dedi May. “İlk başta ne kadar donuk bir tipti, bir de şimdiki çekiciliğine bak.”

“Aman, çirkin ördek yavrusu işte,” dedi Ronnie. “Bu filmi de bir gerizekâlı bile yazabilir.”

“Her neyse, *benim* hoşuma gitti.”

May *Güzel Dedektif* filmini seçmişti, çünkü hoş, eğlençelik, fazla ciddi ya da iç karartıcı görünmeyen bir filme benziyordu ve bugünlerde birçok filmde rastlanılan seks sahnelerini ve ayıp bir dili içermiyordu. Bertha ile ikisi filmi birkaç ay önce kiralamış ve gülmekten bayılmışlardı. *Belki de bu yüzdendir*, diye düşündü May. Belki de Bert-

ha'nın adını hiç anmaması gerekiyordu. Onun tesciliyle gelen her şey, Ronnie tarafından zehirli kabul ediliyordu. Sırf tepki olsun diye nefret ediyordu şimdi filmnden.

“Bu parti kısmı çok komik,” dedi, yarışma başladığında. “Bayılacaksın.”

Sandra Bullock'un çılgın bir kıyafeti vardı: Örgülü saçlar ve firfırlı bir elbise. İçinde su olan bardakların ağzına parmağını sürterek müzik yapıyordu ve çok da iyiydi. İnsanlar ona bayılmıştı. Ama sonra kovboy şapkalı ürkütücü bir adam sahneye doğru yürümeye başladı. Paltosu açılınca, silah taşıdığı anlaşıldı.

“Umarım kızı vurur,” diye mırıldandı Ronnie. “Hepimiz rahatlarız.”

“Hoşlanmadıysan git kitap oku, bir şey yap. Kıpırşmayı da bırak. Şu bacağı beni deli ediyor.”

Ronnie sallanmadan oturmaya denedi ama May onun kendine güçlkle hâkim olduğunu görebiliyordu. Tek gözü kapıda, bedeni her an hareket halinde, huzursuz bir yeniyetme gibiydi. Bu durum May'in hiç hoşuna gitmedi; o zavallı İzci Kıza kendini teşhir ettiği günün sabahında da, aynen böyle sabırsız bir hali vardı.

“Neden bilmiyorum,” dedi Ronnie. “Artık hiç kitap okuyamıyorum. Sanki konsantre olmayı falan unutmuşum gibi.”

May Ronnie'ye onun taktiğini uyguladı ve televizyonuna döndü. O sırada İngiliz adam ellerini Sandra Bullock'un mayosundan içeri sokmuş, göğüs kısmını pedlerle kabarıktırmaya çalışıyordu. Ronnie güldü ama gülüşünde May'i tedirgin eden bir şeyler vardı, düşünmek istemediği şeyleri ha-

tırlatan.

“Keşke şu kıza biraz daha kibar davransaydın,” dedi May. “Yemeğe çıkardığın kıza.”

“Unutur musun şu kız artık? Söyledim ya, benim tipim değildi diye.”

“Ben biliyorum senin tipin kim.”

“Anlamıyorsun anne, kız tam kontak.”

May cevap vermemek için kendini zor tuttu. Ronnie bilmiyordu ama o, buluşmadan birkaç gün sonra Sheila’yı aramıştı. Amacı burnunu sokmak değildi ama merak da ediyordu. Ronnie ise hiçbir şey söylemiyordu; yemekte ne yediklerini bile. Kız fazla detay vermese de –Ronnie haklıydı; kızda biraz üşütüktüklük vardı– May oğlunun bir centilmen gibi davranmadığını anladı.

“İnsanların hemen notunu verme,” dedi May. “Kusursuz birtakım kadınlar senden telefon almak için kuyruğa girmedi herhalde.”

“Bize ne lazım biliyor musun?” dedi Ronnie aniden. “Bir bilgisayar.”

“Ne yapacağız bilgisayarla?”

Ronnie biraz düşündü.

“Mesaj göndereceğiz,” dedi.

“Kime mesaj göndereceksin?” diye meraklandı May.

“Sadece o da değil.” Ronnie parmaklarıyla sayarak konuşmaya devam etti. “İnternette faturalarını ödersin, oyun oynarsın, uçak rezervasyonu yaparsın, bir sürü şey... Herkesin evinde var.”

“Çok pahalı.”

“Bilgisayar kullanmayı öğrenirsem,” dedi Ronnie, “İş

bulma şansım artar. Bütün ilanlarda yazıyor zaten. Bu çağda bilgisayar kullanmayı bilmiyorsan, dezavantajın çok büyük. İkinci el bir şeyi beş yüz dolara falan alabiliriz herhalde.”

May bu konudan çekiniyordu. Ronnie’nin kafasının nasıl çalıştığını gayet iyi bilirdi. Böyle yumuşak, mantıklı konuşmaya başladıysa ve aklına o anda gelmiş gibi zekice fikirler ortaya atıyorsa, büyük ihtimalle bir işler çevirme peşindeydi.

“Ben biliyorum senin o bilgisayarı niye istediğini,” dedi May. “Gazeteleri okumuyor muyum sanıyorsun?”

“Ne?” Ronnie en sevdiği rollerden birini oynuyordu; Bay Masum’u. “Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“O resimlere bakmak istiyorsun.”

“Ne resimleri?”

May cevap vermedi. Birkaç sene önce, Ronnie’nin hapse girmesinden sonra, ona ait birtakım resimler bulmuştu. Dolabındaki küçük bir valizin içinde sakladığı koca bir kütüphaneyi dolduracak kadar resim vardı. May bir yandan ağlar-ken, bir yandan da onları banyo küvetinde yakmış ve oğlunun hasta olduğunu ve belki de gerçekten bir tür canı olabileceğini, ilk defa kendine itiraf etmişti.

“O resimlere bakmak falan istemiyorum, anne. Yemin ederim. O işlerle alakam kalmadı artık.”

Ronnie o kadar iyi bir oyuncuydu ki, May neredeyse onun doğru söylediğine inanacaktı. Yine de oğlunu tanıyordu.

“Bilgisayarlardan uzak dur,” dedi, sert bir şekilde. “Ayrıca şunu da söyleyeyim, yarın sabah benimle birlikte kilise-

ye geliyorsun.”

“Hayatta olmaz,” dedi Ronnie. “Kiliseye gitmem ben.”

“Gidersin,” dedi May. “Hayatında olumlu bir şeylere ihtiyacın var.”

“Ben de bu yüzden bilgisayar istiyorum, ya.”

“Şu bilgisayar meselesini kapatır mısın?”

“Eninde sonunda bir tane alacağım ben,” dedi Ronnie. “Sen istesen de, istemesen de.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bunu söylemek istemezdim ama anne, sen sonsuza dek etrafta olup, itiraz edemeyeceksin.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi May. “Sandığından da çabuk gidebilirim buralardan.”

Bunu söyleyince May’in içinde bir şeyler koptu. Çünkü yalan değildi söylediği, gerçekten de bir sorunu *vardı*. Aspirinin halledemediği baş ağrıları. Ayağa kalktığı anda başının dönmesi. Geçen hafta iki kez kendini yatak odasında, yerde baygın bulmuştu ve oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Ben göçüp gidince, ne yapacaksın sen?” diye titrek bir sesle emreder gibi sordu. “Seninle kim ilgilenecek?”

Ronnie kanepede ona doğru kaydı. Elini omzuna koyup hafifçe sıktı. Haftalardır annesine ilk kez dokunuyordu. May’in gözlerinden, kocaman, ıslak bir süngerden süzülür gibi yaşlar süzölmeye başladı.

“Ne oldu anne?”

“Kendimi iyi hissetmiyorum Ronnie.”

“Neden doktora gitmiyorsun?”

“Ne yapsın doktorlar? Yaşlandım ben artık. Belki de za-

manım gelmiştir.”

May elini oğlunun yanağına koydu. Ne kadar korktuğunu görebiliyordu.

“Yarın kiliseye gel benimle. Yaşlı, hasta annen için bir dua et.”

“Tamam,” dedi Ronnie. “Ama Tanrı’nın pek fazla ilgile-neceğini sanmıyorum.”

“O herkesi dinler,” diye ısrar etti May. “Hepimiz onun çocuklarıyız. Her birimiz.”

Ronnie onun omzunu tekrar sıktı.

“Hiçbir şeyin kalmayacak anne. Biliyorum.”

May burnunu çekip ona gülümsedi.

“Filmi izle,” dedi. “Burası en güzel yeri.”

Larry’nin kiliseye gitme konusunda tek hoşuna giden şey, Joanie’nin onu gördüğü için alt üst olup, üzülmesiydi. Oraya gittiği ilk pazar günü, ayine katılmak için yürüyüp, dönüşte Joanie’nin sırasının önünden geçerken – günah çıkarma kısmını atlamıştı ama zaten bir ateist olarak Katolik doktrininin inceliklerini atlama konusunda kendini serbest hissediyordu – onun yüz ifadesinde yakalamıştı bunu. Larry’yi görünce oğlanların yüzleri aydınlanmıştı; annelerinin kolunu çekiştirip, fısıldayarak, babalarını işaret etmişler ve Joanie’yi dosdoğru önüne bakıp, babalarını fark etmemiş gibi davranma stratejisinden vazgeçmeye zorlamışlardı. Joanie ona yalandan şaşırmış gibi bakmış ve gözlerindeki şüphe ve düşmanlığı gizleyemeyen, kısa, gergin bir gülümseyişle gülümsemişti.

Larry ayinden sonra ona “rastladığında”, Joanie kendini

biraz daha toparlamıştı. Larry bu raslantıyı, ana giriş kapısından park yerine doğru uzanan kaldırımda konuşlanmak suretiyle garanti altına almıştı. Joanie'nin, kilise önünde arkadaşları ve tanıdıkları ile sohbet edip, nihayet ardından cı-lız, böcek gözlü, kibirli bir aksanı ve (Nagoobi ya da Ganoobi gibi) telaffuzu imkânsız bir adı olan Nijeryalı rahip ile fazlaca samimi bir konuşma yaptıktan sonra Larry'nin olduğu yere doğru gelmesi, neredeyse on beş dakika sürmüştü. Larry pederin – hem aksanından, hem de efemine ve abartılı tavırlarından dolayı- eşcinsel olduğunu tahmin ediyordu. Fakat Peder Ubangi'nin, Joanie'ye gösterdiği yakın ilginin ışığı altında bu fikrini değiştirdi. Joanie ise her zamanki gibi kiliseye öyle bir giyinmişti ki, gören Dirty Dancing filmi Hristiyanlığın sekizinci kutsal ayini ilan edildi sanırdı – mini etek, siyah çoraplar, yüksek topuklu, dengesiz ayak-kabılar ve de bir zamanlar başarılı bir “Bayan Meme” yarışmacısı ünvanını nasıl hakettiğini gayet iyi açıklayan, kırmızı, dar bir bluz. Önceden de Joanie ile, kilise kıyafetleri konusunda tartışmışlardı; ayrılıklarına neden olan, o talihsiz “lanet olası kaltak” yorumu da yine temmuz ayında, sıcak dalgasının bastırduğu bir pazar günü ayine giydiği, göğüs dekolteli elbisesi yüzündendi. Mazereti hep aynıydı. Bir hemşire olarak zamanının çoğunu çirkin bir üniformaya hapsol-müş halde geçiriyordu; haftada bir gün olsun hoş görünme-ye hakkı yok muydu?

Peder Banoogi'nin bu konuda onunla hemfikir olduğu kesindi. Sürekli Joanie'nin koluna dokunup duruyor ve başını öyle anlayışlı bir edayla yukarı aşağı sallıyordu ki, sanki Joanie'yle değil, memeleriyle konuşuyordu. Sonra bir şe-

ye gülmeye başladılar. Kahkahaları öyle uzatmalı ve abartılıydı ki, Larry ta otuz metre uzaktan net bir şekilde duyabiliyordu. Sinir olmaması elde değildi. Pazar sabahının dokuz buçuğunda, bu kadar gülünecek ne vardı? Hele de Afrika'da milyonlarca çocuk açlıktan ölürken? Larry tam o tarafa doğru yürüyüp bu küçük sevgi yumağını ayıracaktı ki, onlar kendileri ayrıldı. Joanie ve Peder Nooganbi kaldırımında öyle uygunsuz bir samimiyetle sarıldılar ki, Larry tozlu anılarında kalmış olan o skandalı hatırlayıverdi.

Aman Tanrım, diye düşündü, al sana başka bir Bayan Michalek. Yarın öbür gün bir video dükkânı da açar bunlar.

Tüm bu süre boyunca ikizler, kısa kollu beyaz gömlelerinin içinde, ciddi suratlı minik melekler gibi annelerinin yanında, uysal bir tavırla beklemişlerlerdi. Ama peder sırtını döner dönmez, birbirlerini itip kakmaya ve Joanie'nin duymazdan geldiği yakınmalara başladılar. Joanie her zamanki soğukkanlı becerikliliğiyle iki çocuğu da ellerinden tutup sürükleyerek, dosdoğru Larry'nin olduğu noktaya doğru yürümeye başladı.

Çocuklar Larry'i görünce haykırmaya başladılar ve annelerinin elini bırakıp, Larry'nin kucağına atıldılar. Onları görmeyeli sadece bir gün olmuşt – Joanie, cumartesi günleri çocukları almasına izin veriyordu – ama Larry yine de yanlarında olmayı, hatta onları sadece görebilmeyi bile özelemişt. Bu durum, çocuklar geçen eylül ayında anaokula başladığından beri böyleydi. Larry hafta arası günlerini, onların gürültülü birlikteliğinden mahrum, boş boş geçirmek zorunda kalmıştı. Çocukların her birini bir kolunun altına alıp, sakın bir tavırla Joanie'ye doğru yürümeye başladı. B-

t n ailenin, g ne li bir pazar sabahında, güzel bir ortamda bir arada olması çok ho tu. Tanrıya ibadet etme kısmı olmasa, Larry kiliseye memnuniyetle düzenli bir şekilde gidebilirdi.

“Vay, vay,” dedi Joanie, “Bakar mısınız, müsrif evlat da buradaymı .”

Larry yanağını öpmesi için uzattı ama Joanie onu sıyırarak geçip, park alanına doğru ilerlerdi. Bu durumda Larry kendi etrafında dönüp, onun arkasından ko u turmak zorunda kaldı ki, bu hiç de kolay olmuyordu, çünkü Joanie topuklu ayakkabılarına rağmen hızlı yürüyen biriydi ve kollarında dengesiz bir şekilde taşıdıkları kırk kiloluk, kıpırdanıp duran ikizler onu yava latıyordu. Nihayet arayı kapattığında, Joanie Camry’sinin otomatik kilidini çoktan a mı tı bile.

“İncil’de insanlar müsrif evladı gördüklerinde mutlu olmuyorlar mıydı?” dedi Larry, kollarını gev etip, çocukları indirirken.

Joanie arka kapıyı açtı.

“İçeri girin çocuklar.”

Çocuklar arabaya bindi ama bundan önce Gregory, babasına   le yemeğine gelip gelmeyeceğini sordu. Larry ümitle omuz silkti.

“Bugün değil,” dedi Joanie.

İkizler  zg n bir şekilde homurdanırken, Joanie kapıyı kapattı ve ba ını alaycı bir ifadeyle, hayranlık duyar gibi salladı.

“Hiç de fena değil,” dedi. “Ayine gelmeler, falan.”

“ ok güzel görünüyorsun,” dedi Larry. “Bir gece dışarı  kıp bir şeyler i sek ve biraz konu sak, ne dersin?”

Joanie'nin yüzü gerildi. "Yapma bunu bana Larry."

"Özledim seni. Suç mu bu şimdi?"

Joanie'nin özelliği, istediğinde katı biri olabilmesiydi ama uzun süreliğine değil. Nitekim, birdenbire yüzünde ağlamaklı bir ifade belirdi.

"Fırsatın varken bana daha iyi davranmalıydın."

"Deniyorum bebeğim. Görmüyor musun?"

"Görüyorum, Lar. Mesele şu ki, çok geç artık, çok geç."

Arabanın önünden dolaşıp şöför koltuğuna doğru yürüyerek, güvenliğinden endişe ediyormuş gibi, Larry ile arasına arabayı soktu.

"Eminim şu peder dizini dövüp duruyordur," dedi Larry.

Joanie kapıyı açtı ama arabaya binmedi. Daha fazla ilgilenmediğini belirtmek için iç çekti.

"Nedenmiş o?"

"Sana nasıl baktığını gördüm," diyerek sırtıttı Larry, Joanie'nin inkâr etmesini bekleyerek. "Şu bekârlık yemini başa büyük bela olsa gerek."

Bu, Larry'nin St.Rita's Kilisesi'ne gelişinin yalnızca üçüncü haftası olduğu halde, kendini şimdiden müdavimi gibi hissediyordu. Artık neredeyse her zamanki yeri haline gelmiş olan sıraya doğru geçerken –sağ koridorun, arkadan dördüncü sırasının, koridora en yakın koltuğu- komşulara güleryüzle selam verdi. Bütün ahali ordaydı. Kepek sorunlu pasaklı adam ile berber dükkânı dörtlüsünün baritonu; boyundaki zincire tutturulmuş astım soluma aletiyle orta yaşlı, asabi hanım; sırtı dimdik duran, asker tıraşlı ve, geçen iki haftaya bakılacak olursa, ayın boyunca sessiz sessiz ağlayıp,

arada bir kirli mendiline dolu dolu sümküren kıdemli banli-yö sakini.

Larry'nin bu noktayı seçmesinin nedeni, kilisenin arka sıralarını tercih eden uygunsuzlar ve yalnızlarla dayanışma ihtiyacından çok – kendini onlardan biri olarak gördüğü için utandığı da yoktu ya – koridorun sol tarafında, önden on iki sıra kadar geride, küçük çocuklu ailelerin oturduğu bölümde oturmayı alışanlık haline getirmiş olan Joanie ve çocukları net bir açıyla görebilme imkânına sahip olmasıydı. Buranın ona verdiği güç duygusunu seviyordu. Görülmeden bakabilmek, Joanie'nin büyük ihtimalle arkasına dönüp ona bakmak istediğini ancak gururu ve inadının buna izin vermediğini bilmek. Neyse ki çocukların bu tür çekinceleri yoktu. Birinden biri her on beş dakikada bir dönüp Larry'yi kontrol ediyor, ona bir gülücük gönderiyor ya da kısa bir an el sallıyordu. Larry de aynı ihtiyatla baş parmak yukarı hareketi yaparak onlara karşılık veriyordu.

Ayinin başlaması ile Larry de herkesle birlikte ayağa kalktı. Joanie'nin, cepsiz olduğu için, arka görüntüsünü hiç bozmayan siyah dar pantolonu ile ambalajının üzerinde yazan sloganın vaadini harfiyen yerine getirerek “Hoş olmayan dikiş izlerine son” vermiş iç çamaşırını giydiğini görünce memnun oldu (Larry aslını bilmeseydi, onun iç çamaşırını giymediğini bile düşünebilirdi). Her halükarda Joanie'nin kalçaları, o muhteşem dolgunluğuyla gözler önündeydi ve Larry de bunu takip eden kırk beş dakika içinde o görüntüyü vecd içinde ve hürmetle izleyebilecekti. Bu büyük ihtimalle Papa'nın onaylayacağı türden bir pazar ibadeti değildi ama zaten Larry'nin içinde de, Cenaplarının pek kış me-

raklısı olmadığına dair bir his vardı.

Larry'nin, karısının memelerine olan coşkusu zaman içinde azalmış olsa da – hamilelik ve emzirme onları hem fiziksel hem de kavramsal olarak değiştirmişti – kıcına olan hayranlığı, orta yaşın neden olduğu kaçınılmaz genişlemenin baş göstermesine rağmen, hiç değişmemişti. Joanie'nin kendisinin de dile getirdiği gibi kıcı büyü müştü ama bu büyüme özündeki güzelliği yitirmeden, daha da yuvarlaklaşıp, yumuşayarak, hoş bir şekilde olmuştu. Bu konuya ne kadar üzülsede, yaşıtı diğer kadınların yaptığı gibi onu saklamaya çalışmıyordu. Pantolonları dardı, etekleri miniydi ve şortları daha da miniydi. Kilisede bile insanların gözünü doldurmaktan memnuniyet duyuyordu. Ama hiç zannetmeyin ki insanlar – ya da en azından Larry – bunun için ona minnettar değildi.

Gariptir –hatta üzücüdür- ama Larry, Joanie'yle ayrı yaşamaya başladıklarından beri onu evliliklerinin son iki yılında arzuladığından çok daha fazla arzular olmuştu. Zavallı Antoine Harris'i öldüren silahı ateşlediğinden beri, diğer zevkleriyle beraber, seks arzusu da körelmişti. Bir şeyler başlatmaya çalışan hep Joanie oluyordu ve Larry'nin de sık sık performans sorunu yaşıyordu. İşler artık Joanie'nin onu Viagra almaya zorlamasına kadar varmıştı ki, her ne kadar bu, o ara hakaret gibi görünmüş olsa da, şimdi geri dönüp bakınca, belki de iyi bir fikirdi. Aradan bir süre geçtikten sonra Larry, Joanie'nin sekse duyduğu ilgiye sinir olmaya başlamış ve hatta biraz da ürkmüştü. Belki de o bir sürtük gibi giyindiğinde, böylesine delirmesinin nedeni de buydu. Gerçi, bu kadar seksi bir karısı olduğu ve bir zamanlar onu

elde edebilmiş bir erkek olduğu için bir miktar da övünç duymuyor değildi.

Ama Joanie onu terk ettiği ve artık bedeni ona ait olmadığı için –sabahları giyinişini ya da akşamları buruşmuş üniformasını çıkarışını göremediğinden- Larry karısına, yenisinden açlık duymaya başlamıştı. Tıpkı, Kahlua’s barda fedailik yaptığı, ya da takım elbiseli bir damat, veya silahını taktığı kemeri ayak bileklerine inmiş halde öğle tatilini geçiren çaylak bir polis olduğu dönemlerdeki gibi. Artık Viagra’ya hiç gerek yoktu, bundan adı gibi emindi. Ama şimdi bunlar tartışma götürür konulardı, çünkü Joanie avucunun içinden kayıp gidiyordu ve Larry’nin onu uzaktan seyredip hayıflanmaktan başka yapacak şeyi kalmamıştı.

Aklı tüm bunlarla meşgul olan Larry, Richard James McGorvey ve annesi kutsal mabede girdiğinde, onları fark etmedi. McGorvey’ler, biraz geç kalmış, ayin başladıktan yaklaşık on dakika kadar sonra gelmişlerdi. Larry’nin hemen yanından geçip gitmiş olmalıydılar.

Larry daha sonraları onların neden arkada bir yerlere oturmadıklarını çok düşündü. Sessiz sedasız arka sıraya geçmiş olsalar, belki de hiçbir şey olmayacaktı. Oysa onlar, herkes tarafından görülebilecekleri, orta koridordan dosdoğru yürüyüp, Joanie ve çocukların diz çöktükleri sıranın birkaç sıra arkasında bir yere sıkışmışlardı.

Larry, nedenini anlamasa da, çevrede yarattıkları rahatsızlığı sezmişti. Rahatsızlık önce toplu bir fısıldaşma ile başlamış, sonra da sesler gittikçe yükselmişti, ta ki Peder Muga –Larry soyadını nihayet öğrenmişti- baş parmağını ağ-

zına bastırıp cemaati, yaramazlık yapan bir grup öğrenciyi susturur gibi susturana kadar. Ancak velvele gittikçe büyüdü, kızgın kalabalığın uğultusu, ani bir koşturma dalgasına eşlik etti ve aileler ortaya koku bombası atılmış gibi sağa sola kaçışmaya, öfkeden köpürmüş halde orta sırayı tıkamaya başladılar.

“Ne oldu?” dedi Larry yanındakine.

“Ne’biliim,” dedi pasaklı adam. Kar tanesi gibi kepekler, denizci üniformasının omuzlarında bir buz tabakası oluşturmuştu. “Kalp krizidir belki.”

Ağlak, kıdemli banliyölyü arkasına döndü.

“Herhalde biri kustu,” diye tahminde bulundu, burnunu çekerek. “Cumartesi akşamını barda geçirenlerden.”

Larry daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Yerlerini terk edenler koridor boyunca yürüyor, sağ taraftakiler de onlara yer açmak için çekiliyorlardı. Bu hareket kilisenin sol tarafında garip bir boşluk yarattı. Artık sıraların üçü, yaşlı bir kadın ve Larry’nin Joanie’yi görüşünü engelleyen kel bir adam dışında hemen hemen boştu.

“Kusan falan yok.” dedi astım aleti olan hanım. “Blueberry Court’ta oturan şu iğrenç adam burada. Herhalde kendine dokunuyordu.”

Bu kimliği teyit etmek istercesine McGorvey sabıka fotoğrafı pozuyla yan döndü ve Larry’e profilini sergiledi. Üzerinde berbat bir takım, kocaman yakalı ve kot pantolon dikişi gibi dikişli, ucube, polyester bir şey vardı. McGorvey tekrar önüne dönerken – Peder Mugabe ayine, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu – Larry’nin oğlu Phillip, güzel masum yüzünü sapığa ifşa ederek arkasına döndü ve babası-

na el salladı.

Ancak Larry, her zamanki gibi baş parmak yukarı hareketi yapmak yerine, kızgın bir şekilde çocuğa önüne dönmesini işaret etti. Phill ilk önce şaşırır gibi oldu, ardından da bu tepkiye bozuldu ama yine de babasının isteğini yerine getirdi. Sonra dönüp Gregory'nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da iri, basık yüzünde soru sorar gibi bir ifadeyle Larry'e baktı. Henüz dört yaşında olan Gregory'nin daha şimdiden erkek kardeşinden çok daha az kırılgan bir hali vardı ve babasının çaresine çok daha iyi bakabiliyordu. Larry başını salladı kollarını, bir uçağa iniş işareti verir gibi havaya kaldırdı.

“Bir şey mi oldu?” dedi pasaklı adam.

“Çocuklarım orada. Şu bok torbasının bir iki adım önünde.”

“Pardon?” dedi astımlı hanım. “Az önce söylediğiniz şeyi doğru mu duydum?”

“Özür dilerim,” dedi Larry.

Onun anlamadığı, Joanie'nin neden diğer insanlara katılıp oradan uzaklaşmadığıydı. İnsan neden orada durup da, sabıkalı bir tacizcinin, kendi çocuklarına – *benim çocuklarıma!* diye düşündü Larry – bakmasına ve kendine göz ziyafeti çekmesine izin verir ki, sonra da evine gidip tiksiniç bir fanteziyle tatmin olsun. Sanki Joanie bunu sırf Larry'e nispet olsun diye yapıyordu. Adeta ona, Ronnie McGorvey “takıntısı” diye adlandırdığı şeyi hiç onaylamamış olduğunu hatırlatıyordu.

“Unutmalısın artık şunu,” demişti Larry'e. “Hiç sağlıklı bir şey değil.”

“Ben sadece çocuklarımızı korumaya çalışıyorum.”

“Emin misin? Çünkü bu çocuklardan çok seninle ilgili bir şey gibi.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bilmiyorum, Lar. Belki daha az boş vaktin olsaydı...”

“Belki de bahçe işlerine biraz ağırlık versem, ne dersin?” demişti Larry. “Böylece çocuklarımız kaçırılırken ya da tecavüze uğrarken bahçemiz harika görünür.”

“Tamam, unut gitsin!” demişti Joanie. “Lafını bile etmedim say.”

Larry, sıra vaaza gelene kadar, kendi kendine kilisede, çocukların önünde, olay çıkartmamayı telkin ederek, sakın kalmayı başardı. Ama sonra peder İsa hakkında konuşmaya başladı. Onun, düşkünlerin de düşkününe dahil, herkesi sevdiğini anlattı; cüzamlılar, fahişeler ve suçluları, küfürbazlarla hor görülenler, terk edilmişlerle, yalnızları... Peder Muga-be’nin konuşmasını duyan da Richard McGorvey’yi İncil’den bir karakter sanırdı; Barabas’ın bir dostu ya da Mecdelli Meryem’in komşusu.

Peki ya Holly Colapinto? diye haykırmak istedi Larry. İsa ona olan sevgisini pek enteresan bir şekilde ifade etmişti.

Larry vitray pencereleri seyrederek dikkatini dağıtmaya çalıştı ama gözleri çarmıha takıldı. İsa o korkunç yükünün altında iki büklüm eğilmiş, askerler tarafından yuhalanıyordu. *İşte bu insanların derdi de bu*, diye düşündü. *Bunlar acı çekmeye tapıyor. En kötü şeyin olmasını istiyorlar.*

“İşte bu yüzden, lütfen kendinize sorun,” dedi Peder Muga-be. “Gerçekten de komşumu, kendimi sevdiğim gibi seviyor muyum? Yüreğim Tanrı’nın lütfuna açık mı, yoksa öf-

kenin tutkalıyla ve intikamın tırnakları ile mühürlenmiş durumda mı?”

Larry gitmek üzere ayağa kalktı. Bir kelimesine daha dayanamayacaktı. Ama tam yerinden kalkıp koridora çıkmak üzereyken Phillip tekrar arkasına döndü ve öyle tatlı gülümsedi ki, Larry dayanamayıp, karşılık verdi. Aslında buraya kadar her şey yolundaydı, tabii Ronnie McGorvey de tam o anda arkasına dönmeseydi. O dönünce Larry kendini, sevgi dolu bir ifade ile çocuk katilinin yüzüne gülümser buldu. Çocuk katili de, dalga geçer gibi ona gülümsedi.

Sakin ha, diye düşündü Larry. Girişe yönelmek yerine, Larry kendini mihraba doğru ön tarafa, ailesine ve sırttan sapığa doğru ilerlerken buldu.

“Sakin sırttayım deme bana pislik herif!”

Larry işlerin bu noktaya gelmesini istememişti. McGorvey’e sessiz sedasız çıkıp gitmesini söylemişti ama orospu çocuğu reddetmişti. Ardından yaşlı kadın araya girdi ve Larry’e bir dini töreni bu şekilde böldüğü, kutsal bir ayini ihlal ettiği için kendinden utanması gerektiğini söyledi. Daha sonra koroza Joanie de katıldı ve Larry’e durması, çocukların önünde aptalca bir şeyler yapmaması için yalvarmaya başladı. *Sanki burada sorun olan benim*, diye düşündü Larry acı acı. McGorvey’nin kolunu yakalamıştı ama adam onun elinden kurtulup, kendini yere atarak, direnmişti. Şimdi de annesinin ayaklarına kapanmış, kollarını, yerde diz çökerek duran kadına sıkı sıkıya dolamıştı.

“Erkek gibi ayağa kalk,” dedi Larry. “Oraya gelip seni almayayım.”

“Rahat bırak onu,” dedi yaşlı kadın. “Hiçbir zararı dokunmadı sana.”

“Gerçekten Larry,” dedi Joanie. “Burası ne zamanı, ne de yeri.”

Larry’nin sıraların arasına sıkışarak girip diz çökmekten ve Ronnie’yi ayak bileklerinden yakalamaktan başka çaresi kalmamıştı. Uzanıp adamı kendine doğru çekti ama karşısındaki sıkı sıkı tutunuyordu.

“Lütfen,” diye haykırdı yaşlı kadın. “Lütfen onun canını yakma.”

“Teşrifatçılar,” diye bağırdı peder. “Çıkartın şu adamı.”

Larry hangi adamdan bahsedildiğini anlamadı. Ronnie’yi daha da kuvvetli çekti.

Çocuklarla ya da akıl hastalarıyla konuşan insanların kullandığı aşırı vurgulu ses tonunu kullanarak “Lawrence Moon,” dedi Joanie. “Yeter artık, hemen dur.”

Larry başını kaldırıp karısına baktı.

“Şimdi olmaz, Joanie!” dedi. Larry sapığı kez daha çekti ve adamın avuçlarının gevşemeye başladığının hissetti. “Neredeyse yakaladım.”

“Aman Tanrım,” diye çılgılık attı yaşlı kadın, sesi gittikçe histerikleşerek. “Bu kadarını yapamazsın!”

Larry dikkatini tekrar elindeki işe yöneltince, kadını böyle delirten şeyin ne olduğunu anladı. Gevşeyen şey Ronnie’nin elleri değil, pantolonuydu. Larry’nin gözlerinin önünde aşağı doğru kayarak, sapığın kılı çatalını, kalçalarının tiksinti verici solukluğunu ortaya çıkartmaktaydı. Larry bu tüyler ürpertici görüntüyü defetmek için başını olabildiğince çevirdi.

“Ah Tanrım,” diye homurdanarak, ellerini öyle ani bıraktı ki, neredeyse dengesini kaybedip devrilecekti.

Ronnie afallamış halde, pantolonunu çekiştirerek ayağa kalktığında, yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Ağlamaklı bir ifadeyle Larry’e baktı.

“Asıl sapık sensin!” diye haykırdı “Bana tecavüz etmeye mi çalışıyorsun, nedir?”

“Kes sesini lanet olası,” dedi Larry.

Çocuklara sıkı sıkı sarılmış ve onaylamadığını belli eden bakışlarla dik dik bakan karısına, mahçup bir ifadeyle göz attı. Kadın, akıl almaz bir dehşeti görmelerini engellemeye çalışır gibi, elleriyle çocukların gözlerini kapatmıştı.

“Kusura bakma,” diye açıklamaya çalıştı Larry. “Amaçım pantolonunu indirmek değildi.”

Larry omzunda bir el hissetti. Teşrifatçılardan biriydi bu ve çok ürkmüş görünüyordu.

“Lütfen,” dedi. “Lütfen gidin.”

“İkimiz de gidiyoruz,” dedi Larry.

Ronnie’yi kulağından yakalayıp, sıraların dışına çıkarttı. Adamın hiç direnmemesine ise şaşırdı. Kulak kıkırdağını, –tıpkı rahibelerin yaptığı gibi- baş parmağı ile işaret parmağı arasında büküp, hızlı hızlı yürüyerek, artık sinmiş olan sapığı, yaramaz bir çocuk gibi koridordan aşağı, cemaatin şaşkın ama itiraz etmeyen bakışları önünde sürükledi. Kapıya yaklaştığı sırada, kendi komşularının –paspal adam, astımlı kadın, yaşlı, üzgün adamcağız- şeytani adamı Tanrı’nın Evi’nden çıkarışını, sessiz bir memnuniyetle, baş sallayarak izlediklerini gördü.

“Ne Hristiyan ama,” diye mırıldandı Ronnie. Boynunu

öyle bir bükerek söylemişti ki, bu tesbiti yapmak canını yakmış gibiydi.

“İşte orada çuvalladın,” dedi Larry ona, çıkış kapısını tekmeleyerek açarken. “Senden daha Hıristiyan bir tarafım yok benim.”

İçerinin loşluğundan sonra günışığı fazla insafsız ve dayanılmaz geldi. Larry bir an afalladı. Adamın birini kulağından tutup sürükledikten sonra, herhalde hiçbir şey olmamış gibi salamazdınız. Durumu nihayete erdirecek, az önce sahnelediğiniz oyuna bir şekilde adalet getirecek bir şeyler *yapmanız* –ya da en azından söylemeniz- gerekirdi. Ama Larry’nin zihni bomboştu. Merdivenlerin tepesinde, gözlerinde kısık, acımasız bir bakışla, donmuş gibi kalakaldı.

“Kulağımı bırakmayı düşünüyor musun?” dedi Ronnie.

“Daha değil,” diye yanıtladı Larry .

Orada, o şekilde bir iki dakika daha dikildiler. Larry aklı dağılmış halde, McGorvey ise acıya ve aşağılanmaya rağmen şikâyet etmeksizin iki büküm duruyordu. Ronnie’nin sabrı bile sinir bozucuydu. Yapacak başka bir şey bulamayınca Larry kulağı biraz daha bükte ve insan kıkırdağının esnekliği karşısında hayrete düştü. Ronnie, dizleri gittikçe bükülürken hafifçe inledi.

“Bu küçük Holly için,” dedi Larry .

İşte hep beklediğim an geldi, çattı, diye düşündü. McGorvey artık elindeydi, ikisi, erkek erkeğe, baş başaydılar. Ona söyleyecek çok şeyi vardı, aylardır biriktirdiği şeyler. Ama nedense tek düşünebildiği babasının cenazesiydi.

O sabah da güneş, şimdiki gibi kör ediciydi. Larry cenaze merasiminden sonra, acımasız günışığına adım atıp, kö-

şede cenaze arabasını ve arabanın açık kapısı yanında da, öylesine dikilmiş duran koyu renk giysili şöförü gördüğünde, kendini ne denli yıkılmış hissettiğini hatırladı. O anın perişanlığı bedenine kazınmış, kanına işlemişti. Artık daimiydi o an, saç ve dişi gibi hep bir parçası olacaktı.

“İstersen kıcıımı yine gösteririm sana,” diye teklif etti Ronnie.

Larry onu ittiğini hiç hatırlamıyordu. Sadece ani bir öfke nöbeti, Ronnie’nin yuvarlanması ve kaldırıma çarptığında çıkan o üzücü gümbürtü kalmıştı aklında. Ve Ronnie’nin orada, yüzü yere dönük halde, kıpırdamadan, kolları ve bacakları garip açılarla kıvrılmış olarak o korkunç yatışı.

Larry yaptığı şeyin şokunu atlatamadan – *Aman Tanrım, yine mi?* – arkasında hissettiği hareket dalgasıyla kendine geldi; kilise kapılarının açılıp kapanışı, insanların dışarı dökülüşü, öfkeli bir güruhun ortasında kalmış olmanın ezici hissi, solumalardan ve nidalardan ibaret bir kınama korusu, onu kızgınlıkla omzundan yakalayıp, ne olduğunu öğrenmeye çalışan Peder Mugabe.

“Canını yakmak istemedim,” dese de, sözleri kendine bile, dürüst olmamanın ötesinde, inandırıcı gelmedi. Alışveriş merkezinde, Antoine Harris’in yerde yatan korku dolu yüzüne bakarken de tıpatıp aynı şeyi söylemişti.

Nihayet arkasına dönüp bakma cesaretini topladığında, hayretler içinde ve rahat bir nefes alarak, Ronnie’nin ölmediğini, hatta ağır yaralı bile olmadığını gördü. Bacaklarını uzatmış, kaldırımda oturuyordu, sağ kolu da, silahına uzanır gibi, omzundan sarkmış halde sallanıyordu. İncinmiş kolunu dirseğinden kavrayıp, avucu dışa dönük halde, izleyicilere

bir şey sunar gibi hafifçe kaldırdı. Çok büyük acısı varmış gibiydi ama belli ki gülümsemesini engelleyecek kadar da büyük değildi.

“Seni mahkemelerde sürüm sürüm süründüreceğim,” dedi Ronnie. “Hapisten çıkınca gelip beni malikanemde ziyaret edersin.”

Doğru Olabilir, Çünkü...

Kathy'nin ilk tepkisi rahat bir nefes almak olmuştu. Bir haftadan fazla bir süredir şu Lucy'nin annesi olan esrarengiz Sarah ile Todd'un ilişkisi olması ihtimaline kafasını takmış durumdaydı. Ama hayali rakibi yanında kendinden çok daha yaşlı kocası ile, bacağına yapışmış kızını topallayarak sürükler halde Kathy'nin evine adım attığı anda, Kathy tüm korkularının yersiz, abartılı ve hayal ürünü olduğunu düşünmüştü. Tüm emarelerin aksine –ki bunlardan altı adet vardı; dün hepsini GB Hastanesi'nde, herkesin uyuduğu bir sırada oturup listelemişti- Todd'un onu böylesine sıradan ve harap görünümlü bir kadınla aldattığına inanmak çok güçtü. Bu pek Todd'un yapacağı tarzda bir şey değildi. Onun aşk tarihi –Kathy bu tarihi öğrenmeyi kendine iş edinmişti- kesin-tisizdi ve birbirinden baş döndürücü güzellikte (ki, kendisi de onlardan biriydi ve kabullenmekten gocunmuyordu) kızlarla doluydu. Kathy bu tür alışkanlıklardan kolay kolay kurtulunamadığına inanırdı.

“Hoşgeldiniz,” dedi. Sesine birden samimi bir hava gelmişti. “Nihayet tanıştığımıza memnun oldum.”

Sarah bacağına yapışmış duran, etten kemikten bir pran-

ga ve zinciri tuhaf bir inatla sürükleyerek ağır ağır Kathy'ye yaklaştı. Saçları nemden kıvrılmıştı, rujunun rengi ise henüz renk uyumu sanatını öğrenememiş genç bir kızinki gibi, hem teniyle hem de gömleğiyle uyumsuzdu. Kathy ona neredeyse acıyacaktı. Kafasında kurguladığı o paranoyak, Öteki Kadın, Ev Hanımı Anne/Açık Havuz'un Seks Tanrıçası imajından öylesine uzaktı ki.

"Buyrun," dedi Sarah bir şişe soğuk beyaz şarabı uzatarak.

"Teşekkürler," Kathy şarabın etiketine baktı. Todd ile içmeye alışık oldukları şaraplardan daha pahalı bir şarap olan Avustralya Chardonnay'ı idi. "Çok kibarsınız, sağolun."

Sarah'nın kocası elini uzatıp, adının Richard Pierce olduğunu söyledi. İnce yapılı ama göbekli bir adamdı. Kısa beyaz saçları, kırçillı, düzgün kesilmiş sakalları vardı ve kırmalı mavi bir şortla, kolları yukarı kıvrılmış pembe bir Ralph Lauren gömlek giyiyordu. Ayağında da çorapsız deri ayakkabılar vardı. Kathy tek tek ele alacak olsa, bu seçimlerin hiçbirini onaylamazdı ama bir araya geldiklerinde adama kendinden emin ve şaşırtıcı derecede seçkin bir hava veriyorlardı.

"Eviniz çok hoş," dedi Richard, bariz bir samimiyetsizlikle.

"Kirada oturuyoruz," diye açıkladı Kathy. "Bir ev satın almayı çok istiyoruz ama henüz hazır değiliz."

"Piyasa çok pahalı," dedi Richard. "Küçük evler bile değerlerinin çok üstünde satılıyor."

"Siz bir de bana sorun. Değil taksit ödemek, aylık masraflarımızı bile zor karşılıyoruz."

Kathy gözlerini Richard'dan ayırıp, Lucy'ye baktığında, küçük kız annesinin sağ bacağına arkasından başını çıkar-
mış, etrafa göz atıyordu. Minicik, zarif, gül yanaklı ve ipek
gibi sarı saçlı bir kızdı. Minyonluğuna rağmen, bodur bir
köylü gürbüzlüğüne sahip, siyah kıvrıkcık saçlı annesinden
öyle farklıydı ki. Tombul bir ana babanın, ince yapılı kızı
olarak Kathy, genetik aktarımın belirsiz doğasına oldukça
aşınaydı ve ana baba ile çocuk arasındaki görünüş farklılığı
konusunda yorum yapmaması gerektiğini iyi bilirdi.
Lucy'yle konuşmak için yere çömeldi.

“Peki bu güzel kız da kim?”

Lucy cevap vermek yerine yüzünü annesinin bacağına
bastırdı.

“Biraz utangaçtır,” dedi Sarah.

“Ama burada sen geleceksin diye çok heyecanlanan biri
var.”

Kathy, yüzünde korku filmlerine layık dehşet ve çaresiz-
lik dolu bir ifadeyle kendisini koridordan izleyen Aaron'u
işaret etti.

“Haydi tatlım, gel de merhaba de.”

Aaron iki elini havaya kaldırıp, başını hayır der gibi sal-
ladı. Sanki Lucy ondan, ödeyemeyeceği miktarda bir para
koparmaya gelmiş bir şantajcıydı.

“Haydi ama Aaron, bütün gün bunu bekledin.”

Richard eğilip, elini Lucy'nin omzuna koydu. Bu pozis-
yondayken yüzü Kathy'nin yüzünden sadece birkaç santim
uzaktaydı. Kathy adamın sakal uzatmasının nedeninin kü-
çük çenesini gizlemek olduğunu fark etti.

“Minik erkek arkadaşın bu mu bakalım?” dedi Richard,

Kathy'e kurnazca göz kırparak.

Kathy aceleyle ayağa kalkarken, zoraki gülümsemeye çalıştı. Kendine göz kırpılmasından hiç haz etmezdi, özellikle de kendinden yaşlı, sakallı adamlar tarafından. GB Hastanesi'nde sık sık başına gelirdi. Bu, hiçbir inceliği olmayan ima şekli salgın hastalık gibiydi orada. Herkes huy edinmişti. Dişsizler, travmatikler, kolu ya da bacağı eksik ya da felçliler... Kimi salyalı, kimi idrarını kaçıran ama her biri yavaş İngiliz yarışma programı sunucuları gibi göz kırpan o yaşlı, bitkin gazilerin hepsi. Şimdi de bu adam, hem de kendi Kathy'nin kendi evinde.

"*Erkek arkadaş değil,*" dedi Lucy, işlemediği bir suçla itham edilmiş gibi hiddet ve hararetle.

Kathy, Sarah'ya gülümsedi.

"Onlar sadece beraber şekerleme yapıyorlar canım," diye espri yaptı. "Aralarında bir şey olduğundan değil."

Sarah da ona gülümsedi ama çok hafif bir gülümseyişi bu ve bir anlık gerginlik dolu bir tereddütü takiben gelmişti. Kathy bu tepkiyi garipsedi. Sarah hiç de tutucu birine benzemiyordu.

"Todd bira getiriyor," dedi. "Birazdan gelir."

Kathy hiçbir zaman, kendisinden yaşça büyük erkeklerle ilgi duyan biri olmamıştı. Ne zaman bir kız arkadaşı, kır saçlı profesörlerden birinden hoşlandığını ya da "kıdemli meslektaşlardan" biriyle ilişkide olduğunu itiraf etse, Kathy bir parça tiksinti duyardı. İnsanın kendini sevgilisinin en güzel yıllarından mahrum ederek, zaten gün gelip çatacak olan o bitkinlik ve çöküş dönemine, sarkık kaslar, koca bir göbek, ko-

lestrol ve tansiyon haplarına, o yaştaki istisnasız herkesin derdi olan horlamalara, kulak kiri ve burun kılına ve eğer tesisatta bir yıpranma varsa şefkat ve anlayış gösterme zorunluluğuna hızlı bir geçiş yapması, ona hep sapıkça gelirdi.

Asıl ödünü kopartan şey ise adamın Rockefeller tarzı, seksin tam ortasında kalpten gidivermesi ve kadının içindeyken ölmesiydi. Herkes bunu erkeğin bakış açısıyla değerlendirirdi, sanki muzaffer bir göçüp gitme şekliymiş gibi. (*Ne ölüm ama*, derlerdi. En azından mutlu gitmiş). Peki ya zavallı kadını düşünen var mıydı? Bundan daha korkunç bir şey olabilir miydi acaba? Büyük ihtimalle insanın ne olduğunu idrak etmesi bile birkaç dakika sürüyordu –adamın güçlü bir orgazma tutulduğunu falan sanmak mümkündü çünkü- ve kadın tüm bu zaman boyunca orada öylece uzanıp, yaşlı bir adamın cesedine sarılmış halde, kirli kulağına seksi sözler fısıldıyor olabilirdi. Sırf bu düşünce bile insanı tekrar gençlerle yatmaya döndürmek için yeterliydi.

“Unut şu yaşlı bunakları,” demişti bir keresinde Kathy, arkadaşı Anna ona altmış sekiz yaşındaki kayınpederinin onu yazlık aile evinde baştan çıkarttığı fantezisini anlatırken. “Sen genç damızlıklardan şaşma.”

“Ama yaşına göre öyle dinç ki,” diye yanıtlamıştı Anna. “Ayrıca çok şey yaşamış. Her şeyi takdir edebileceğini görüyor insan. İyi yemekleri, iyi kitapları, güzel bir sabah yürüyüşünü. Eminim daha genç bir kadınla birlikte olsa, bu tip biri olurdu. Kibar ve takdir etmeyi bilen ve hatta belki biraz da tutkulu. Ama tabii ağırbaşlı bir tutku.”

Tuhaftır, Kathy Richard’ın restoran danışmanı olarak deneyimlerini anlatışını dinlerken kendini arkadaşıyla yaptığı

bu sohbeti düşünürken bulmuştu. Rezil kıyafetleri, küçük çenesi ve rahatsız edici göz kırpma eğilimine rağmen Richard'daki rahatlık ile fikir ve deneyim zenginliği, Kathy'e, Anna'nın kayınpederi hakkında söylediği başka bir şeyi daha hatırlatmıştı.

“O, klasik anlamda görmüş geçirmiş bir adam. Bizim yaşamımızdaki erkeklerde o görmüş geçirmişlik yok.”

Todd'da olmadığı kesindi. O, otuz bir yaşında, hayatta bir çocuk sahibi olmanın ve Kathy'nin aklının alamayacağı kadar uzunca bir süre maaşlı bir iş sahibi olmaktan kaçmanın dışında hiçbir şey başaramamış bir adamdı. Richard çok önemli bir şey başarmış ya da maddi açıdan çok yüksek bir düzeye gelmiş değildi tabii ama insanlarla paylaşacak deneyimleri ve dünya ile etkileşimine dair anlatacak hikâyeleri vardı. Todd'un tek yapabildiği ise orada öylece oturup, rastgele sorular sormaktı.

“Bu adamlar Çinli mi?”

“Tabii ki değil,” dedi Richard. “İşin güzel tarafı da bu ya. Bunlar Tennessee'li şişkolar. Ama ortalama Amerikan ahağını kandırabilecek kadar özgün bir Çin restoranı zinciri yaratabileceklerine inanıyorlar. Ne de olsa kendileri gibi birtakım insanlar aynı şeyi Meksika ve İtalyan mutfaklarıyla yapıp zengin oldular. Çin mutfağıyla neden yapılmasın, değil mi?”

“Yine de insana garip geliyor,” dedi Todd. “Çin restoranlarını Çinlilerin işletmesi lazım.”

“Zaten bu yüzden adını Charlie Çinçubuk koydular. Çizgi karakter, dişlek Çinli adamdan bir logo yaratmayı ve hatta bu tipi reklamlarda konuşturmayı düşünüyorlar. Böylece

insanlar restorantı işletenlerin gerçekten Çinli olacağını düşüneneceklermiş. Adamlara bunun ırkçı bir tiplendirme olduğunu ve dertlerine çare olmadığını anlatıp duruyorum ama anlamamakta direniyorlar. Disleğin nesi ırkçı, diyorlar. Ayrıca Charlie adının nesi var? İsim işte, Vietnam’la hiç alakası yok diyorlar. Ben de diyorum ki, ya bir avuç kuzeyli gelip de güneyde, Güneyli Magandanın Tahıl Evi diye bir yer açsaydı? Bu konuda ne hissederdiniz? Ben öyle deyince hepsi birden, ‘Hey harika fikir! Seneye de bunu yapalım!’ der gibi kafa sallıyor.”

“Peki başka alternatif sundun mu onlara?”

“Tabii, işim bu zaten. En azından yüz tane sundum. Benim favorim Çöm Çöm Yeri idi. Hem deyimisel bir özelliği var hem de kulağa biraz Çince gibi geliyor. Bence dört dörtlüktü ama müşteriler nefret etti.”

“Ben Başkan Maa’yu sevmiştim,” dedi Sarah. “Zekice bir fikirdi.”

Richard üzgün üzgün başını salladı.

“Buna ne tepki verdiklerini tahmin edersiniz. Kimse ne anlama geldiğini anlamazmış. Ayrıca da restorantımıza Çinli diktatörün adını koyacak değiliz dediler. Peki dedim, madem Amerikalılara özgü bir şey olsun istiyorsunuz, Wok’n Roll’a ne dersiniz?”

Todd kahkaha attı. “Rock Around the Wok ya da Wok Around the Clock da yapabilirdin. Ya da Wok Star.”

“Wok Balığı,” diye ekledi Richard. “Wok Wok Kardeş. İki sayfa dolusu Wok kelimesiyle yapılabilecek espriler listesi var bende.”

Sarah kocasına yüzüne sıcak bir gülümsemeyle baktı.

“Bakıyorum wok çalışmışsın.”

O kadar zavallı bir espriydi ki, Kathy dayanamayıp güldü. Misafirlerinin getirdiği muhteşem şaraptan bir yudum aldı ve çocuklar sessiz sedasız ayaklarının dibinde otururken, yeni tanıştıkları insanlarla en son ne zaman böyle keyifli sohbetler yaparak güzel bir akşam geçirdiklerini düşünmeye koyuldu. Aslında bu geceden beklediği bu değildi –hatta tam tersiydi- ama yanıldığını ve boş yere kuruntu yaptığını kabullenmekten dolayı çok memnundu.

Hâlâ canını sıkan tek şey şuydu: Eğer Sarah, Todd’un söylediği gibi ise –yani sıradan bir tanıdık, Aaron’ın oyun arkadaşlarından birinin annesi, arada bir havuzda rastladığı bir anne, kısacası kaygılanmasını gerektirmeyecek biri- bu gizlilik nedendi? Neden inkâr etmişti? (Bunlar, *Doğru Olabilir, Çünkü* başlıklı altı maddelik listesinin ilk iki maddesiydi.) Neden Sarah’yı kocasından değil de üç yaşındaki oğlundan duyuyordu? Ve neden Kathy Sarah’nın adını ilk kez andığında, Todd onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmıştı?

“Sarah mı?” demişti. “Sarah diye birini tanımıyorum.”

“Havuzdaki Sarah. Lucy diye küçük bir kızı var.”

O sırada karanlıkta, yatakta uzandıklarından, Kathy onun yüzünü görememişti. Ama yanıtının öncesinde bir tereddüt, hesap yapar gibi anlık bir duraksama vardı.

“Ha, Lucy’nin annesi. Doğru, adının Sarah olduğunu unutmuşum.”

“Aaron her gün onunla oynadığını söylüyor.”

“Her gün değil.”

“Onun evinde ögle uykusuna yatıyormuş.”

“Sadece bir kez,” dedi Todd. “Yağmura yakalanmıştık. Çocuklar pusette uyuyakaldı.”

“Aaron her gün oluyormuş gibi konuştu.”

“Abartmış işte. Belki iki üç kez ama her gün değil.”

Şimdi de susma sırası Kathy’e gelmişti.

“Peki çocuklar uyurken senle şu Sarah ne yapıyorsunuz?”

“Sence ne yapıyoruz? Takılıyoruz işte. Sohbet ediyoruz.”

“O kadar mı?”

“Tanrım, Kathy, beni bir şeyle suçluyorsan açık açık söyle, dolandırma.”

“Hiçbir şeyle suçlamıyorum seni. Sadece neden bana hiç bahsetmediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Bütün dünyayı sarsacak bir haber gibi görünmedi bana da ondan. Diğer anne babalarla arkadaşlık etmeye hakkım yok mu benim?”

“Kadının evine gitmişsin, Todd.”

“Sadece birkaç kere. Çoğunlukla havuzda karşılaşıyoruz.”

“Nasıl bir mayo giyiyor?”

“Bimiyorum.”

“Fark etmedin mi yani? Çünkü benim bildiğim erkekler kadınların havuzda ne giydiklerini gayet iyi bilirler.”

“Yarın not alıp sana ayrıntılı bir rapor hazırlarım.”

“Güzel mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Todd, şaşırtıcı bir hızla. “Senin kadar değil.”

“Tabii, eminim.”

“Yarın havuza gel de kendin gör.”

“Yarın öyle havuza falan gelemem Todd. Bir işim var benim, bilmem hatırlar mısın? Hani bu ailede bir tek bende olan şey.”

“Küçük bir çocuğa bütün gün bakmak iş değil mi sanıyorsun? Bir ara kendin dene istersen.”

Çok isterim, demek istedi ona Kathy. Sen istediğin anda yer değiştirmekten memnuniyet duyarım. Ama konuyu avukatlık sınavına ve pek başarılı olmayan ailevi düzenlerine getirmeyi istemiyordu. Tek istediği, kendisi bütün gün hastaneye tıklıp, yaşlı sakat adamlarla Midway ve Guadalcanal hakkında röportajlar yaparken, Todd ile Sarah arasında ne haltlar döndüğünü öğrenmekti.

“Bir fikrim var,” dedi. “Haftaya Sarah ve kocasını yemeğe davet edelim mi?”

“Bence etmeyelim,” diye mırıldandı Todd.

“Neden? Kocasını yok mu?”

“Var ama dünyanın en muhteşem adamı olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“A, demek sana evliliğiyle ilgili şikâyetlerini anlatıyor, öyle mi?”

“Pek sayılmaz. Ben sadece satır aralarını okuyorum.”

Kathy’nin midesine sancı girdi ve nefesi daraldı. Liseden beri bu tür bir panik yaşamamıştı. O zaman Mark Rovane’in kendisini, ikinci sınıf balosundan bir hafta önce, o evde hasta yatarken, kalabalık bir partide işi pişirdiği, kaltak Ashley Peterson ile aldattığını öğrenmişti. Ona çekip gitmesini söylemesi gerekirdi ama yeterince güçlü değildi ve baloyu da

kaçırmak istemiyordu. O yüzden baloya Mark’la beraber gitti ama kendinden de nefret etti. O gece eve geldiğinde, bir daha böyle bir duruma düşmemeye and içti.

“Onları yemeğe davet et Todd. Oğlumun arkadaşlarını tanımak istiyorum. Tabii kocaminkileri de.”

Todd işi birkaç gün yokuşa sürmeye çalıştı.

“Ben yaparım,” dedi Kathy. “Soyadını söyle, rehberden bakarım.”

“Soyadını bilmiyorum.”

“Peki o zaman,” dedi Kathy. “Yarın izin alır, seninle havuzda buluşurum.”

“Tamam sakın ol,” dedi Todd. “Ben hallederim. Biraz kendine gel.”

Önce çocuklar yemeklerini yediler –sosis, patates kızartması ve havuç- sonra da Kathy’nin birçok yönden sakıncalı bulduğu bir film olan *Thomas ile Sihirli Demiryolu*’nu izlemek üzere salona geçtiler. Film, konuşan trenlerin saçma sapan soytarılıkları ile Peter Fonda’nın başrolünü oynadığı inanılmaz bir psikodrama arasında gidip gelen, tam bir sinema felaketiydi. Bir sinemacı olarak Kathy, anlatımın düpedüz rezilliğinden dolayı hem aşağılanmış hem de kirlenmiş gibi hissediyordu kendisini. Bir anne olarak ise normalde ele avuca sığmaz biri olan üç yaşındaki oğlunun, bu filmin sanat filmi temposunu ve kasvetli Freudyen tonunu, değil keyifli bulmak, tolere etmesine bile hayret ediyordu. Ama Kathy izin verse, Aaron filmi her gün seyrederdi. Görünüşe göre Lucy de onun tavsiyesine uyuyordu.

Todd son birkaç yıldır, avukatlık sınavını geçemeyişini

mazur göstermek istercesine, çok yetenekli bir ahçı olup çıkmıştı. Bu gece somon ızgara yapmıştı ve kıvamı mükemmeldi; ızgaranın çapraz dilimleri yumuşak, ince filetoların üzerlerini dağlamıştı. İltifatlar yağarken Todd'un yüzü ışıltılı oldu.

“Çok lezzetli olmuş,” dedi Sarah.

“Restoran açabilirmişsin sen,” dedi Richard. “Todd'un Yeri.”

“Sizin şarabınız da mükemmel,” dedi Todd.

“Şarap demişken...” Richard kadehini kaldırdı. “Şefe ve güzel eşine. *Şerefe*.”

“Kadeh tokuşturmadan sonra garip bir sessizlik oldu. Herkesin zoraki gülümselerle maskelemeye çalıştığı bir bocalama anı. Kathy bu sessizliği, Richard'a Charlie Çinçubuk yöneticileri ile toplantılarını filme çekip çekemeyeceğini sorarak doldurmaya hazırlanıyordu. Yeni bir proje planlama işini çok uzun zamandır erteliyordu. Çünkü Todd'un avukatlık sınavını geçip, iyi bir iş bulacağını ve Kathy'e birkaç yıllıkına her şeye ara verip Aaron ile vakit geçirme ve belki de bir bebek sahibi daha olma şansı tanıyacağını farz ediyordu. Ama son zamanlarda böyle bir şeyin olmayabileceği ihtimalini kabullenmeye başlamıştı. Ayrıca, şimdiki projesinden biraz daha hip ve sivri dilli, tasasız ama toplumsal konulara da değinen, komik bir belgesel yapmanın eğlenceli olabileceği fikri takılmıştı aklına. Bir avuç cahil beyaz adamın ülke çapında Çin restoranı zinciri açmaya çalışması ona tam aradığı türden bir şey gibi göründü. Şimdiden can sıkıcı bir olay haline gelmiş bir konuya eğlenceli bir ışık tutmak; Amerikan iş dünyasının durmak bilmez, açgözlü büyü-

mesi ve önüne çıkan her şeyi yutup-başkalarının hikâyeleri, mutfakları, etnik kimlikleri ve kültürel gelenekleri- sonra da orta Amerika’da satışa sunulacak zararsız metalar olarak tükürüp atması. Ancak Kathy’nin şu anda diplomatik davranması, alaycı yaklaşımını ele vermemesi gerekiyordu. Kathy stratejisini kurgulamaya çalışırken, Richard sohbeti bambaşka bir konuya yönlendirdi.

“Sessiz sakın, küçük kasabamızda bol gürültü patırtı oluyor, ne dersiniz?”

Kimse neden bahsettiğini sormadı. Son birkaç gündür gazetelerle televizyon haberleri Larry Moon ve McGorvey ile dolup taşıyordu. “Katil polis”in sapıgı kiliseden olaylı bir şekilde atışı, bazılarının kahraman, bazılarının ise tehlikeli bir yasadışı kanun koyucu diye niteledikleri adama karşı açılan fiili tecavüz davası.

“Delilik bu,” dedi Sarah. “Adamın ölmediğine dua et-sin.”

“Hem de kilisede,” dedi Kathy. “Ben dindar biri değilim-dir ama resmen artık kutsal bir şey kalmadı diye düşün-düm.”

“Benim asıl merak ettiğim,” dedi Richard, “Böyle bir pisliğin kilisede ne aradığı.”

“Hangi pislik?” dedi Sarah.

“Larry pislik değil,” dedi Todd. “McGorvey onun karısıyla çocuklarına yakın bir yerde duruyormuş. Larry adamın çocuklara bakışından hoşlanmamış.”

“Todd bu konuda taraflı düşünüyor,” dedi Kathy. “O polisle arkadaşlar. Her ikisi de şu Kaygılı Aileler Komitesi’ndeler. O yüzden savunuyor adamı.”

“Kimi savunmam lazım o zaman?” dedi Todd. “Zavallı çocuk tacizcisini mi?”

“Şiddet içermeyen protesto bir şeydir,” dedi Kathy, “Adamın birini merdivenlerden aşağı itmek başka bir şey.”

Sarah, Todd’a bariz bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Ben senin o komitede olduğunu bilmiyordum.”

Todd omuz silkti. “Aslında biraz sürüklendim bu işin içine. Larry’nin futbol takımındaydım. Benden birkaç el ilanı dağıtmamı istemişti.”

“O senin takımında mı?” dedi Sarah. “Bana hiç bahsetmemiştin.”

Kathy, Sarah’nın ses tonunda kulak tırmalayan ve aşına gelen bir şeyler sezinledi. Neredeyse, kocasının yaptıklarından haberdar edilmediği için sinirlenmiş bir eş gibiydi. Bu ses tonu, son birkaç haftadır Kathy’nin kendi sesinde yankılanan bir tonda ve başka bir kadının ağzından duymak ona çok garip gelmişti.

“Ben sadece futbol oynamak istemiştim,” dedi Todd, biraz kendini savunur gibi bir sesle. “Ama işin içinde sandığımdan fazlası varmış meğer.”

“Ne tür futbol oynuyorsunuz?” dedi Richard.

“Devirmeli,” diye araya girdi Kathy. “Omuzluksuz. Mike Tyson’la bar kavgasına tutuşmuş gibi geliyor eve. Yetişkin bir adam için çok sorumluluk sahibi bir davranış.”

“O kadar da kötü değil.” Todd kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. “Biraz yara bere işte.”

Richard masanın ortasındaki sepetten bir parça ekmek aldı.

“Nasıl biri? Şu polis arkadaşın?”

“İyi bir galiba. Biraz fevri.”

“Normalde,” dedi Richard, ekmeğine, çok ince bir iş yapar gibi, yağ sürerken, “İnsanları merdivenden aşağı itmeyi mazur görmem. Ama bu durumda fazla üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Özellikle de bu piç mesajı alıp, kendine yaşıyacak başka bir yer bulacaksa.”

“Nereye gidecek ki?” dedi Sarah. “Aynı şey gittiği her yerde karşısına çıkacak.”

“Benim için sorun değil,” dedi Richard. “Benim bahçeme yerleşmesin de. Sırf bu yüzden bencil bir yuppie sayılıyorsam da, varsın sayılıyım.”

“Bay Liberal!” Sarah’nın sesi tiksinti doluydu. “Ben herkesten çok senin bu konuda tolerans sahibi olacağını düşündüm.”

“Toleranslıyım zaten,” dedi Richard. “Sadece sıra çocuk tacizcilerine gelince, çizgiyi çekiyorum.”

Sarah bu sohbetin gerektirdiğinden daha da fazla bozulmuş gibiydi.

“Onun dışında her şey mübah, öyle mi?”

“Eh, hemen hemen.” Richard, Kathy’nin hoşuna gitmeyen buz gibi bir ifadeyle konuşmuştu. “Yetişkinler arasında alan memnun veren memnunsu bence sorun yok.”

Todd da Richard’ı en az Sarah kadar dikkatle inceliyordu. Kathy önemli bir şeyler kaçırmış hisnine kapıldı. Daha çok kendi rahatsızlığını savuşturmak için konuşmaya başladı.

“Garip olan nedir biliyor musunuz? Ben bu McGorvey’i hiç görmedim.”

“Biz gördük,” dedi Sarah.

“Yo, görmedik,” dedi Richard.

“Seninle değil,” dedi.”Todd’la ben. O gün, havuzda, hatırlıyor musun?”

Todd bir an için şaşırıp kaldı.

“Ah evet. Unutmuşum.”

“Paleti ve dalgıç gözlüğüyle havuza girdi,” diye devam etti Sarah. “Herkes havuzdan kaçtı. Sıcak dalgasının geldiği zamandı. Koskoca havuz ona kalmıştı. Ama sonra polisler gelip adamı dışarı attı.” Sarah, Kathy’e baktı. “Hiç öyle korkunç falan değildi. Zavallının tekiydi, biliyor musun?”

Richard başını salladı. “Sen asıl onlardan kork.”

Kathy, Todd’a döndü. Sesi istediğinden biraz daha sert çıktı.

“Bana hiç bahsetmemiştin.”

“Bahsettim tabii ki.”

“Bahsetmedin.”

Todd omuz silkti. “Bahsettim diye hatırlıyorum.”

“Geçen yıl Lucy’yi yüzmeye götürmüştüm,” dedi Richard, “Çocuklardan biri havuza kustu. O zaman da havuz anında boşalmıştı.”

Bir ortamdaki cinsel gerilim fark edilmesi güç bir şeydir ama Kathy bu konuda güçlü radarları olduğuna inanırdı. Yemek boyunca Sarah ile Todd’u izlemiş ve hiçbir şüpheli davranış sezmemişti –ne gizli bir bakış, ne flört sözcükleri, ne gergin bir kahkaha, hiçbir şey. Ama birden bire –Sarah, kendisi ile Todd’u kastederek, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi “biz” dediği anda olmuştu bu- sanki birisi radyonun düğmesini bir tık daha çevirmiş ve iyi bir kanal yakalamış

gibi gelmişti ona. Kanalin sesi öyle gürültülü ve netti ki, Kathy neredeyse yere devrilecekti.

Bam.

Sarah ile Todd'un arasındaki bağın farkına varınca, bunu önceden nasıl olup da anlamadığına hayret etti. Onların birbirlerine *bakmaları* bile gerekmiyordu. Etraflarını saran, masayı etkisi altına alan, kalın bir sis tabakası vardı sanki; güçlü bir fiziksel ve duygusal bağı paylaşan iki insanın yarattığı mini bir iklim, eşleri dahil herkesi birer yabancıya –basit birer dipnota- dönüştüren bir güçtü bu. Kathy bu gerçeği kavrayınca, bir yabancıyı çırılçıplak görmüş gibi utanç duydu ve biraç saniye için tabağından başka bakacak yer gelmedi aklına.

“Sinemacı olmana çok saygı duyuyorum,” diyordu Sarah. “Böyle yaratıcı bir şeyler yapabilmek için neler vermezdim.”

Kathy başını kaldırabilmek için kendini zorladı, kaldırdığında ise Sarah bambaşka biri oluvermişti. Güzel değil, ama güçlü biri. Belki içtiği şaraptan ya da içinde bulunduğu durumun yarattığı baskıdan dolayıydı –Kathy frekansı daha yeni yakalamış olsa da, ne de olsa Sarah bu baskıyla bütün gece mücadele etmişti- ama nedeni ne olursa olsun, yüzü heyecandan al aldı. Kathy onun gözlerinin cinsel bir zaferle, hayvani bir zevkle ıslıl ıslıl parladığını fark etmeden geçemedi. Ne olmuş Kathy'nin kariyerini kışkandıysa? Aralarında tek bir rekabet vardı ve Sarah o rekabeti bir mil fark atarak kazanmıştı. İşin en gurur kırıcı yanı da annesinin başından beri haklı olmasıydı.

“O kadar da yaratıcı değil,” dedi Kathy. “Sözel tarih gibi

bir şey.”

“Olsun, yine de,” diye ısrar etti Sarah, “Bir şeyler yapıyorsun, kültüre katkıda bulunuyorsun. Peki ben ne yapıyorum?”

“Sen de çocuk büyütüyorsun,” dedi Richard. “Bundan daha önemli bir şey yok.”

Kathy, birdenbire içine bir şey doğmuş gibi çatalını yere düşürüp, almak üzere çabucak masanın altına eğildi. Sarah ve Todd’u masa altı faaliyetinde yakalayacağını sandı ama yanılmıştı. Orada tek görebildiği, hareketsiz çıplak bacaklar ormanıydı –Todd’unki kaslı ve ince tüylü, Richard’ınki zayıf, kemikli ve kıllı, Sarah’nınki ise kılsız ve bronz. Sarah’nın bacakları fena değildi ama pek bir özelliği de yoktu. Hoş baldırlar, yuvarlak dizler ve sıkıcı Birkenstock sandaletler. Tek şaşırtıcı özelliği, ojeleriydi –Kathy bunu nedense önceden fark etmemişti- ; ancak on iki yaşında rüküş bir kızın süreceği, bir çocuk annesi, yetişkin bir kadından beklenmeyecek türden, metalik mavi ojeler. Böyle bir oje sürmek için insanın deli olması gerekirdi ya da hiçbir şeye aldırış etmeyecek kadar âşık...

“Kathy?” Todd’un sesi bir duvarın gerisinden gelir gibi uzak ve boğuktu. “Sen iyi misin?”

Kathy durumun artık utanç verici bir hal aldığını fark etti. Masanın altında, bir çatal almayı gerektirecek süreden çok daha uzun kalmıştı. Ama şu an doğrulmayı, sandalyesinde oturup, kocasını elinden alan kadınla medeni bir sohbe devam etmeyi hiç istemiyordu.

Yine de bunu başabilirdi, yapabileceğini biliyordu. Orada, misafirlerin önünde, yan odada iki tane üç yaşında çocuk

varken, rezalet çıkartmayacaktı. Bir şekilde kendini toparlayıp, renk vermeden yemeğin sonunu getirmesi gerekiyordu. Ağlamadan, suçlamadan. Ölse dahi bunu başaracaktı.

“İyiyim,” dedi, hâlâ elleri ve dizlerinin üzerine çömelmiş, öteki kadının ayak tırnaklarına bakar halde.

Megafon

Onu bütün gün futbol maçına birlikte gitmekle tehdit eden kayınvalidesi, son dakikada bu fikrinden caydı.

“Emin misin?” dedi Todd, memnuniyetini sesine yansıtmamaya çalışarak. “Gelirsen memnun olurum.”

“Çok isterdim,” diye yalan söyledi Marjorie, “Ama biraz yorgunum. Aaron’la ikiniz bugün beni bol bol koşturdunuz.”

“Galiba tek başına gidiyorsun,” dedi, kanepede annesinin yanında oturan Kathy. İki kadının en ufak bir benzerliği yoktu- Marjorie permalı saçlı, sekizgen küçük gözlükleri olan, tıknaz yapılı bir kadındı- ama her ikisi de Todd’a aynı düşmanca bakışlarla bakıyorlardı. Sanki Todd kendisine gösterilen güvene layık olamamış ve cezalandırılmış genç bir çocuktü.

“Nasıl isterseniz,” diye mırıldandı Todd. “Size kalmış.”

Ne büyük aptallık etmişti. Todd kendini akşam yemeğinin iyi geçtiğine ve Sarah ile beraber, Kathy’nin şüphelerini bir süreliğine de olsa geçiştirmeyi başardıklarına ikna etmişti. Kathy onu hiçbir şeyle suçlamamış ya da bir şey sezdiği-

ni belli edecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı. O gece yatmadan önce tek söylediği, Sarah ve Richard ile tanıştığına memnun olduğu ve Lucy'yi çok sevimli bulduğuydu.

Ancak bundan üç gün sonra Kathy'nin annesi, elinde üç tane valizle, tekinsizce ve belirsiz bir süreliğine kalmak üzere “sürpriz bir ziyaret” yapmıştı ve o andan itibaren Todd'un hareketleri ve gittiği yerler, ancak başkana ölüm tehtidinde bulunan bir psikopata layık bir yakın takibe alınmıştı. Todd ve Aaron nereye gitse Marjorie de onlara katılıyordu. Oyun parkı, kütüphane, süpermarket, Açık Havuz, sinema... Todd yemekten sonra yürüyüşe çıkacak olsa, Marjorie'nin de birden hava alacağı tutuyordu. Todd onun tuvalete de kendisiyle birlikte girip, sohbet etmediğine ya da banyoda sırtını sabunlamayı teklif etmediğine şaşıyordu. Akşamları şöyle bir koşu için sıvışmayı başarsa bile, onun her an ağır ağır giden bir arabayla yanında bitip, kronometre tutmasını ve pencereden başını uzatıp, tezahürat yapmasını bekliyordu.

Marjorie'nin bakmadığı zamanlarda gönderebildiği birkaç hasret dolu e-postanın dışında, Todd Sarah ile beş gündür doğru dürüst haberleşememişti. Artık acınası yollara başvurmayı bile düşünmeye başlıyordu –gece yarısı dışarı sıvışmak, Sarah'nın yatak odasının penceresine taş atmak gibi. Sırf onunla yalnız kalabileceği birkaç dakika ya da ondan çalabileceği birkaç öpücük için. Hatta öğle yemeklerinde Sarah ile buluşabileceğini düşünerek, tadilatçılık gibi kol gücü gerektiren bir işe başvurmayı bile göze almıştı.

En kötüsü de havuz kısmıydı; onu orada her zamanki yerinde, küçük kırmızı bikinisini ile otururken görüp de –Sarah'nın bir anlık bakışı bile Todd'da şok yemiş gibi bir etki

yaratıyordu- havlusunu yanına serememek ya da sırtına kremini sürememek, uzaktan uzağa hüznü bakışlarla bakışmanın dışında hiçbir şey yapamamak, Sarah'ın konuşmasızın sorduğu *Seni ne zaman görebilirim?* sorusuna her seferinde çaresizce omuz silkerek yanıt vermekle sonlanan, kısacık, sözsüz sohbetler yapmak...

“Üstelik,” dedi Marjorie, Kathy'nin dizine şefkatle dokunarak, “Kızım! baş başa biraz vakit geçirmek istiyorum. Geldiğimden beri iki çift laf edemedik.”

Todd lastik ayakkabılarını bağlamak için eğilirken, bir yandan da üst kata sıvışırsa, Sarah'yı arayıp arayamayacağını düşündü. Belki Sarah markete gitmek için falan evden çıkabilir ve maçıdan önce onunla beraber birkaç dakika geçirebilirdi. Bu bile hiç yoktan iyiydi. Ama Todd bir plan geliştirmeden, dışarıdan korna sesi geldi.

“Bu bana,” Todd doğruldu ve Marjorie fikrini değiştirmeden çıkabilmeyi umarak, kapıya yöneldi.

“Kaçta eve dönersin?” dedi Kathy.

“Bilemiyorum ki, bir ya da iki gibi falan.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Marjorie, espri olsun diye söylemiş gibi. “Başını da belaya sokma.”

İnsanın, saldırıya teşebbüsten suçlanırken ve başında da büyük ihtimalle mahvoluşuna neden olacak bir davası varken, futbol maçı yapmak için iştahı kalmaz sanırsınız. Oysa Larry, Muhafızlar'ın, Saymanlar'la yapacağı sezonun son maçı için heyecan doluydu. Todd bunu arabaya biner binmez hissetti. Adam adrenalinden sarhoş olmuştu ve karşılaşmayı iple çeker durumdaydı. Selam vermek yerine Todd'un

göğsünü yumrukladı.

“Hazır mısınız?” dedi. Sesinin sert ve emir verir gibi bir tonu vardı. “Hazır olsan iyi olur.”

“Hazırım.” Todd bakışlarını kaçırmadı ama daha alçak, daha meraklı bir sesle sordu. “Peki sen? Senin durumun ne?”

Larry bu soruyu hukuki problemlerine ya da tutuklandığı için medyanın onu acımasızca sıkıştırmasına yönelik bir soru olarak algıladıysa bile hiç belli etmemişti.

“Sana bir şey söyleyeyim,” dedi. Arabayı hareket ettirirken yüzündeki gerginlik biraz azalmıştı. “Aslında ben hep güçsüz görünen taraf olmaktan hoşlanmışımdır. Sahaya çıktığımda, karşımdaki adamın, hele de küstah ve ukala pisliğin tekiyse, hiç direnmeden teslim olacağımı düşünmesine bayılırım. Onu kışının üstüne ilk devirişimde ve karşımdaki kişi bir savaşın içine düştüğünü ilk kez kavradığında, suratında beliren ifadeyi görmek çok hoşuma gider.”

Muhafızlar’ın güçsüz görünen taraf olduğunu söylemek, durumu biraz hafife almak olurdu. Sıfır galibiyet ve beş mağlubiyetle Gece Yarısı Dokunmalı Futbol Ligi’nin bodrum katındaydılar. Az sayı yapan, hataya hayli meyilli bir grup amatör, zaferin burnunun dibinden mağlubiyeti kapıp kaçmanın bir yolunu mutlaka buluyorlardı. Tabii zaferin çok ufak da olsa bir olasılık teşkil ettiği o ender durumlarda. Daha geçen hafta zayıf Teknisyenler’e, üç sezondur tek bir maç bile kazanamamış bir takıma, 20-0’lık bir skorla yenilmişlerdi. Öte yandan dört galibiyet ve bir mağlubiyeti bulunan Saymanlar’ın ise, maç başına kırk ila elli sayı yapmalarını sağlayan, büyük oyunlar üzerine kurulu, çok etkili bir hü-

cumları vardı. Büyük ihtimalle, Muhafızlar’la olan maçlarını değil, bir sonraki hafta büyük rakipleri Denetçiler ile oynayacakları şampiyonluk maçını düşünüyorlardı.

“Adamlar iyi atlet,” diye kabul etti Larry. “Ama hepsi de muhallebi çocuğu. Şöyle bir-iki silkelesen, toplarını alıp eve dönmek isterler.”

“Bir sürpriz yapabilirsek iyi olurdu,” dedi Todd. Arabayla geçerken Sarah’nın oturduğu sokağa hüznü gözlerle bakıp onun ne yaptığını ve kendisini özleyip özlemediğini merak etti.

“Daha maçın başlarında top taşımalarının önünü kesmiyoruz. İşin kilit noktası bu. Pas oyunları kâğıt üzerinde görüldüğü kadar istikrarlı değil.”

Larry’nin hayatının böylesine çalkantılı bir anında, futbola bu kadar odaklanmış olması gerçeküstü bir durum gibi görünüyordu. Kendi durumu onunkinin yarısı kadar ciddi olmadığı halde Todd, o hafta maçı hemen hemen hiç düşünmemişti.

“Avukatın nasıl?” diye sordu. “Seni iyi temsil ediyor mu?”

“Adam Johnnie Cochran değil,” dedi Larry. “Ama ben de O.J. Simpson değilim.”

“Senin için korkutucu bir dönem olmalı.”

“Korkutucu mu?” Larry hayret dolu bir ifade ile Todd’a döndü. “Sence Ronnie McGorvey’e saldırdım diye beni mahkûm edecek bir jüri dünyada var mıdır? Avukatlık sınavını geçememeğe şaşmamalı. Bana madalya verseler yeridir.”

Larry ma öncesi ısınma hareketleri sırasında Muhafızlar'ın arasında dolanıp, onlar hoplayıp zıplar, kaslarını esnetirken, yanlarına yaklaştı ve hepsine birer birer takılmaya başladı. Bir an ponpon kızların lideri oluyordu, hemen sonra ise Wince Lombardi.

“Biz onlardan daha dayanıklıyız,” dedi. Tony Correnti'nin başının iki yanına, kafasında kask varmışcasına vurarak. “Diyorum ki, HAKSIZ MIYIM?”

“Haklısın,” dedi Correnti, geri çekilip, aynı şekilde Larry'ye yumruk atarak. “Bir avuç bok kafalı banker işte.”

Larry sırtarak, bir sonraki kurbanına doğru ilerledi ve DeWayne'in desteksiz omuzlarını iki yumruğuyla, yere devirmeye çalışırcasına döverek;

“Kimi yenicez, ha?” dedi.

“Saymanlar'ı!” diye böğürdü DeWayne.

Sırada Pete Olaffson vardı. Ezbere bildikleri bir dansı yapar gibi, Larry ve Pete ellerini kilitleyip, birbirlerine vurdu; üç kere sağa, üç kere sola.

“Galip kim?”

“Ben!”

“Haydi Muhafızlar!”

“Haydi Muhafızlar!”

“Tozunu atalım onların!”

“Tozunu atalım onların!”

Yüzündeki elik gibi kararlılık olmasa komik görünecek bir kasıntı ile kabadayı gibi yürüyen Larry, Todd'a yanaştı.

“İlk golü kim atıyor?” diye bağırdı ve kum torbasını döver gibi Todd'un karnına arka arkaya yumruklar savurdu.

Kendini yumruklara karşı korumak için kollarını birleştiri-

rirken “Ben!” diye karşılık verdi Todd, uysal bir şekilde.

“İkinci de benden!” diye haykırdı DeWayne.

“Üçüncü benim!” diye atıldı Bart Williams.

İlk başta tüm bunlar birer şaka gibiydi; herkesin farklı bir sevgi ya da öfkeyle hatırladığı lise koçlarının bir parodisi gibi. Ama bir süre sonra – bu gelişme öyle adım adım olmuştu ki, neredeyse kimsenin ruhu duymamıştı- ciddileşti. Todd bu mucizeyi, Küçükler Ligi’nden beri, yaptığı her tür spor-da deneyimlemişti. Bir takımın ruh hali hassas ve değişken bir şeydi. İşin kimyasını tek bir kişinin bile değiştirmesi mümkündü.

. Larry’nin coşkulu iyimserliği takım arkadaşları arasında bir virüs gibi yayıldı. İlk vuruş için sıraya girdiklerinde Muhafızlar’ın hepsi – Todd dahil – güçlkle bastırılabilen bir taşkınlık nöbetine kapılmıştı. Sıradan bir vurucu olan Bart Williams, sihirli bir iksir içmişcesine, koşup muazzam bir vuruş yaptı. Aydınlatma direklerinin ve vuruşu yakalayıp ileri fırlamak üzere bekleyen afallamış adamların başları üzerinden geçerek karanlık göğe doğru yükselen top, gol bölgesinde sekti ve dışarı fırladı.

Denetçiler, Geceyarısı Dokunmalı Futbol Ligi’nin kabadayılarıysa, Saymanlar da jönleriydi. Taytlara bürünmüş yirmili yaşlarındaki bu gençler finans sektöründe çalışır, saha-ya BMW’ler, Lexus’lar ve Cadillac ciplerden oluşan bir konvoyla gelirler, yanlarında da onlara tezahürat yapabilmek için gecenin bir yarısına kadar ayakta durmaya itirazları olmayan – bu yüzden de eş değil kız arkadaş olma ihtimalleri yüksek- bir sürü çekici kadın getirirlerdi.

Taktik toplantılarını sonlandırmışlarında ve ilk hücum için dizilişlerinde bir kibirlilik, küstah bir hava vardı. Oyun kurucularının – sıska, sarışın, uzun boylu, yüz hatları keskin, bronz tenli bir adamdı – topun oyuna sokulacağı çizgiye bakışında, işletmeden mezun olduğu günden beri altı haneli rakamlara alışmış, lüks Alman arabasına ek olarak, ufukta kendini bekleyen iri bir ikramiye paketi olan, avuçiçi bilgisayarlı bir altın çocuğun sarsılmaz özgüveni vardı.

Bu adamın yerinde ben olabilirdim, diye düşündü Todd, savunmanın arka hattında ağırlığını bir ayağından öbürüne verirken. Bu gözlemi herhangi bir utanç ya da pişmanlıkla değil, gerçeği neredeyse sapıkça bir gururla kanbullenerek yapmıştı. Konumundan memnundu; çizginin bu yanında, Larry ve DeWayne ile beraber olmaktan. Yılda sadece kırk ila elli bin dolar kazanıp, iki odalı, tamirat isteyen bir evin taksitlerini çıkarabilmek için mücadele eden; yeni araba denen şeyi on yılda iki kez yapılabilecek bir savurganlık olarak algılayan adamların yanında.

Top oyuna sokulduğunda Saymanlar dümdüz ortadan koştu. Etrafa sahadaki ilahi konumundan bakan Todd, Muhafızlar'ın ön hattında, Olaffson ile Correnti arasında, tam da Saymanların koşucunun – sıırım gibi bir adam ve hızlı bir koşucuydu, sezon dışında da büyük ihtimalle Demir Adam triatlonlarına katılıyordu – geçebileceği genişlikte, anlık bir koridor açıldığını gördü. Orta defans oyuncusu pozisyonundan oyunu çok iyi gözleyen Larry, top taşıyıcıya çarpmak üzere ileri atıldı. Ama bir şekilde, bu çarpışma hiç gerçekleşmedi. Üzerine doğru gelen adamı küçük bir sekme hareketiyle atlatmış, onu elleri boşluğu yakalamış,

yüzü çimene yapışmış halde bırakmış olan Demir Adam, boş alana çıkarak, önü açık son savunmacı olan Todd'a doğru koşmaya başladı.

Adam tam bir kıvraklık ve yanıltma ustası olan şu kurnaz koşuculardan biriydi; gözleri bir yana, omuzları diğer yana, bacaklarıysa başka bir yana bakıyordu ama Todd yoğunlaşması gereken bölgenin kalçalar olduğunu biliyordu (*Beyler, derdi Koç Breeden, yılların eskitemedeği nadir aforizmalarından birinde, kalçalar yalan söylemez. Yatakta da, oyun sahasında da.*) Adamını cakalı ayak oyunları ile atlatamaya-çağını kavrayan koşucu, bu işi doğru bir şekilde yapmaya çalışarak, ani ve cesaret kırıcı bir hızla kenar çizgisine doğru yön değiştirdi. Tam köşeyi dönüyordu ki, Todd son bir şans arkadan dalarak onu devirdi ve neredeyse kesin bir golü engelledi.

Demir Adam yerden hızla kalkıp, son derece kaslı, tüysüz bacaklarındaki gerçekte olmayan kiri eldivenli elleriyle temizlerken, Saymanlar bölümündeki kızlar yekvücut ayağa fırladı.

“Haydi Zack!”

“En büyük Saymanlar!”

“Bastır bizim takım!”

Todd, acımasız halı zeminde sıyırdığı sağ dizindeki yanmaya aldırmamaya çalışarak, adama kıyasla daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Demir Adam ağızlığını çıkarıp sıırıttı.

“Dostum,” dedi, Todd’un omzunu samimi bir edayla sıvazlayarak, “Seni bayağı meşgul edeceğim.”

Hızla taktik toplantısına dönen Todd, takım arkadaşlarının yüzlerinin solduğunu fark etmeden edemedi. Az önceki

taşkın ifadenin yerini şimdi yaklaşan sonun idraki almıştı. Onları toplu rüyalarından uyandırmak, birazdan dümdüz edilecek bir avuç zavallı olduklarını hatırlatmak için tek bir kötü oyun yeterli olmuştu. Ama Todd henüz yenilgi havasına girmemişti.

“Haydi,” dedi sert bir şekilde el çırparak, ”İş başına! Biraz savunma yapalım!”

“Benim hatamdı,” dedi Larry, lafı üstüne alınarak. “Bir daha olmaz.”

“Aynen öyle,” dedi DeWayne. “Bir dahaki sefere herife vur.”

“Kendimizi toparlasak iyi olur!” diye gürlledi Correnti.

Saymanlar aynı ukalalıkla bir sonraki topta da bir önceki oyunu tekrarladılar ve her şey yine önceki gibi gelişti. Yalnız, bu kez Larry şaşırtmacayı yemedi. Koridoru 1971’lerden kalma yıpranmış bir ‘enstantaneler’ filmindeki Dick Butkus gibi tıkadı ve koşucuyla göğüs-göğüse, öyle vahşice, kemik çatırdatan bir şekilde çarpıştı ki, Todd on yarda öteden aynı acıyı kendi bedeninde hissetti. Demir Adam ayağa daha yavaş kalktı ve tam olarak doğrulduğunda yüzüne, Larry’nin arabada tarif ettiği ifade geldi: eğlencelik bir oyunun bir savaşa dönüştüğünü ilk kez kavrayan bir adamın sersemlemiş, mutsuz ifadesi.

Todd’un – ve tabii Saymanlar ile kız arkadaşlarının da – hiç beklemediği şekilde oyun, gerçek bir oyuna dönüşüverdi. Son dakikasına kadar ilginçliğini yitirmeyen, düşük skorlu, dengeli bir çatışma. Önce Saymanlar sayı yaptı; ikinci çeyreğin sonuna doğru, Muhafızlar’ın alanında, Bart Willi-

ams'ın tutamadığı bir topu yakalayarak. Muhafızlar, ikinci yarının başında, sahada metodik bir şekilde sürekli yol alarak, seksen yardalık bir ilerleyişin sonucunda gelen sayı ile durumu eşitlediler. Dördüncü çeyreğin sonlarına doğru Saymanlar yakın bir mesafeden saha golü atarak durumu kendi lehlerine, 10'a 7'ye çevirdiler ve top, muhtemelen son hücum serisini kullanacak olan Muhafızlar'a geçti.

Mantıklı bakınca, endişelenmesi gereken taraf Muhafızlar gibi görünüyordu. Maçı kaybetmek üzereydiler; zaman gittikçe daralıyordu. Ama Todd ilk topu kullanmak için yerini aldığı anda, sahadaki diğerleri gibi anladı ki, korkuya kapılmış olan aslında karşı takımdı. Maçın bitimine iki dakikadan az bir zaman kala, Saymanlar bitkin ve moralsiz görünüyorlardı. Demir Adam'ın sol gözü şişip kapanmıştı; oyun kurucu, oyunları bildirmesini ciddi şekilde zorlaştıran şiş dudaklarla dolaşıyordu. Pas tutucunun – kısa saçlı, jet gibi koşan bir Asyalı – giysisinin önü, Hulk'a dönüşümü esrarengiz bir şekilde yarıda kalmış gibi beline kadar yırtılmıştı. İkinci yarının başından sonuna harika çocuklar birbirlerinde kusur bulmuş, sıkıntılarının acısını Muhafızlar'dan çıkarmaklarına birbirlerinden çıkartmışlardı. Durumu asıl açık eden şey ise seksi tezahürat ekiplerinin, şaşkın ve ümitsiz bir sessizliğe bürünmüş olmasıydı.

Öte yandan Muhafızlar yılın başından beri ilk kez bir bütün olmuş, takım ruhu ve karşılıklı anlayışla birleşmişlerdi. Can sıkıcı bir şekilde skor tahtasına 7'den yüksek bir rakam yazdıramamış olmalarına rağmen Muhafızlar, ligin en ürkütücü hücumunu kilitleyerek ve topu şaşkınlık verici bir beceriyle sahada bir aşağı, bir yukarı hareket ettirerek, maçın

tamamını kapasitelerini aşarak oynamışlardı. Herkesin bir katkısı olmuştu – DeWayne Todd’un üç pasını yakalamıştı, ki bunlardan biri sayı olmuştu; Olaffson ve Correnti toplam beş kere oyun kurucuyu elinde topla yere devirmişler; Bart muhteşem bir top kapma ile bir sayıya engel olmuştu – ama Larry hepsini gölgede bırakmıştı. Sahanın her yerinde, kesinlikle hakkı olmayan oyunlar yapıyor, pasları durduruyor, şaşırtmacalı el değiştirmeleri anlayıp engelliyordu. Hatta bir keresinde çok önemli bir üçüncü topta, takım arkadaşları tarafından korunan Demir Adam’ı arkasından yakalamıştı. Maç, Muhafızlar üç sayı gerideyken bitmiş olsa bile, kazanan Saymanlar, aslında avuçlarında oynatmaları gereken bir takıma yenildiklerini bilerek, kasvetli bir sessizlik içinde içkilerini yudumlarken, onlar hep birlikte bara gidip iyi iş çıkardıkları için kutlama yaparlardı.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Muhafızlar, ilk hücumda şansını denedi. Todd, topu Bart’a geçirir gibi yaparak, sol kenar çizgisine uzun ve kavisli bir pas attı ve kollarını iki yana açmış DeWayne’i, insanın içini burkan birkaç santimle ıskaladı. İkinci topta, hızlı bir çapraz pasla beş yardalık bir ilerleme kaydetti. Üçüncü topta Saymanlar yıldırım saldırıya geçerek, Todd’u elinde topla yere çakılmamak için topu dışarı fırlatmaya zorladı.

İşte an o andı; son şanslarıydı bu. Dördüncü topta yeni bir hücum şansı elde etmek için gitmeleri gereken beş yarda varken, henüz kendi otuz beş yarda çizgilerindeydiler ve maçın sonuna sadece elli saniye kadar bir süre kalmıştı. Todd tek kanada yığılma ilan etti, tutucularının üçü de, birbirlerinden yaklaşık beş yarda aralıkla, sağ kenar çizgisine

doğru koştı. Todd topu aldı, sağa pas verecekmiş gibi yaptı ve öncelikle kısa adamı Richie Murphy'e bakındı. Doluydu. Orta tutucu Bart da aynı şekilde. Topu son şansı ve en iyi seçeneği olan DeWayne'e atmaya hazır, havaya kaldırmıştı ki, onun katını tamamlarken kayıp düştüğünü gördü.

Neredeyse aynı anda da Todd sol yanında ayak sesleri duydu, bir defans çizgi adamının, başka bir şeyle karıştırılmayacak olan gümbür gümbür ayak sesleri. Bir süre daha inatla dimdik durup dikkatle sahayı izleyerek, yerinde kaldı ve üzerine gelen adamın göğsüne doğru atılmasını bekledi. Kitaptaki en eski numaralardan biriydi bu. Mümkün olan son anda, olabildiğince eğilerek saldırıyı savuşturdu ve Saymanlar'm 115 kiloluk savunmacısı üzerinden uçup, kenar çizgisinin yanına, fil gibi gümbürtüyle indi.

Ve tam bir anarşi doğdu, resmen sarpa sarmış bir oyunun sonucunda ortaya çıkan bir anarşi. Todd baskının geri kalanından kurtulmak için, tutucularının yön değiştirip, boşa çıkmalarına yetecek kadar idare edebilmeyi umarak geriledi. Ama orta sahaya doğru çekilirken, Todd'un gördüğü şey onu planını, derhal gözden geçirmeye zorladı. Önünde öylesine bir yeşillik uzanıyordu ki bir rüya gibiydi; metrelerce boş alan, hem de yeni bir hücum şansı elde etmek için gerekenden kat be kat fazla. Topu koltuk altına sıkıştırdı ve koştu.

İnsanlar onun ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar, Todd on yarda ilerlemişti bile. On beş yarda, yirmi, yirmi beş... Adımları yeri döverken saha bir ona doğru geliyor, bir uzaklaşıyordu. Sağ tarafında, yakın takibin trampet gibi sesini duydu.

Sakin bakma, dedi kendi kendine, devam et. Bir adım daha, bir adım daha. İyice aç bacaklarını. Mesafeyi tüket.

Saymanlar'ın otuz yarda çizgisini geçtiğinde, ensesinde birinin soluğunu hissetti, ki bu beklediği bir gelişmeydi, atlatamayacağını bildiği en az iki adam vardı. Sonunda teslim olup da omzunun üzerinden baktığında onu asıl şaşırtan, DeWayne'in, bodur kol ve bacaklarını çizgi filmlere yaraşır bir hızla hareket ettirerek koşup, derin derin soluyarak, koruma için yanına yaklaştığını görmektir. Biraz ötede ise beklediği kişiler vardı, arayı kapatarak yaklaşan iki Sayman. Demir Adam da Asyalı çocuk da uzun, görkemli adımlarla koşuyorlardı ve yüzlerinde hiddetli bir kararlılık vardı.

DeWayne aniden dönüp, Asyalı çocuğu kitapta gösterildiği türden bir açık saha engellemesiyle durdurduğunda, Todd yirmi yardayı henüz geçmişti. Gözünün ucu ile gördüğü, bulanık bir yuvarlanma idi. Artık iş koşu yarışına kalmıştı. Todd ve Demir Adam arasında, Todd'un kaybedeceğini bildiği bir koşuya. Koşarken açıları hesaplayan Todd, on yarda çizgisi civarında saha dışına itileceği sonucuna vardı. Kaçınılmaz olduğu kadar kabul edilemez bir sonuçtu bu.

Ama bir şans vardı.

On beşi geçerken, Todd frenlere bastı ve öylesine ani ve beklenmedik bir şekilde yavaşladı ki, Demir Adam yanından çaresizce ahlanaarak geçip gitti ve sahanın dışına çıkarak, suni çimlerin üzerine yüzüstü kapaklandı. Artık Todd'un önünde bitiş bölgesine uzanan bomboş bir alan vardı.

Todd sayı bölgesine girdiğinde hızla döndü ve gol çizgisini geçerek geriye doğru koşmaya başladı. Topu muzaf-

fer bir edayla başının üstüne kaldırmıştı. TV’de profesyoneller yaptığında fazlaca ukala görünen bu poz, o anda kendisine doğru sevinç içinde koşarak gelen arkadaşlarını görmesini mümkün kıldığı için, Todd’a çok doğal gelmişti. Topu yere fırlattı ve kollarını iki yana açarak, göğsü bütün geceyi ciğerlerine çekmek istercesine kabarmış halde arkadaşlarını bekledi. Tek istediği Sarah’nın da orada olup, Todd’un uçsuz bucaksız sahada koşarak kendini gördüğü gibi onu görmesiydi; oyunu kazandıran sayının sahibi bir kahraman olarak değil de, mümkün görünmeyen bir güzellik anını yaşayan yetişkin biri olarak.

Ve sonra birden onu gördü.

Tam o sırada, aslında boş olduğunu sandığı tribünlere bakmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu –alışkanlık ya da ümitten doğan bir refleks mi, Sarah’nın etrafa yaydığı manyetik bir çekim gücü mü? – ama işte Sarah orada, spiker kulübesinin gölgeleri altındaki en üst sırada, cisimlenmiş bir dilek gibi, tek başına oturuyordu. Todd’a el sallarken yüzü ıslıl ıslıl parlıyor, dudaklarından Todd’un, aralarında hiç mesafe yokmuşcasına ne olduğunu kolaylıkla anlayabildiği kelimeler dökülüyordu. O sırada sevinçten kendinden geçmiş takım arkadaşlarının, zafer çılgınlığıyla kaynaşmış bir yığınının altına gömülü olmasa, Todd’un da ona aynen tekrar edeceği kelimeler.

“Todd nerelerde ya?” dedi Correnti. “Ona içki ısmarlayacaktım.”

Larry omuz silkti. “Birazdan gelecekmiş.”

“Daha iyi bir teklif aldı herhalde,” dedi Richie Murphy.

“İşe bak, ya.” Bart Williams başını dalgın dalgın salladı. “Ne koşuydu ama! Dördüncü topta, sarpa sarmış bir pas oyununda, altmış beş yardalık bir koşu. ESPN kanalında fan göstermeleri lazım.”

“Küçük adamın yardımı olmasa yapamazdı,” dedi Olaffson, DeWayne’in zaten ay gibi parlak kafasını kâğıt peçeteyle sıvazlayarak. “O herifi nasıl devirdi ama! Güm! Herif paçavra gibi yapıştı yere.”

“Bizim Todd, almış başını gidiyordu,” diye kahkaha attı DeWayne. “Adama çok görmemek lazım. Böyle bir sayıdan sonra insan iyi bir seksi hakediyor doğrusu.”

Correnti bira bardağını şerefe kaldırdı.

“Todd’umuzun şerefine. Her ne kadar bizi, bir geceyarısı kaçamağı uğruna ekmiş olsa bile.”

Larry de kadehini kaldırdı ama gönülsüz bir hali vardı. Todd’un, yılın tek zaferini yaşadıkları böyle bir gecede, özellikle de o gecenin kahramanı olarak, sıvışması ona doğru gelmiyordu. O olmayınca, yani partinin şeref konuğu ortada yokken, işin tadı tam olarak çıkmıyordu.

“O kadının karısı olmadığından emin misin?” diye sordu Olaffson, kaşları endişeyle çatılmıştı. Pete, “ayıp” filmleri izlemeyi reddeden, alkolden uzak duran ve Clinton’u o saksofon olayı yüzünden hiç affetmeyen, dinibütün tiplerden biriydi.

“Size bir haberim var arkadaşlar,” dedi Correnti, “Canınız karınızın kıcını okşamak istediğinde, bunu geceyarısı, bir futbol sahasının ortasında yapmanız gerekmez.”

Larry, Olaffson gibi tutucu biri değildi ama arkadaşının davranışının arsızlığı karşısında, o bile hayretlere düşmüştü.

Todd'un izini maçın hemen ardından kaybetmişti. O sırada, seksi kız arkadaşları omuzlarını sıvazlayarak avutmaya çalışırken, sahayı boyunları bükük, kös kös terk eden Saymanlar'ın, insana memnuniyet veren görüntülerini izlemekle meşguldü. Ancak Muhafızlar park yerinde toplaşmaya başladıklarında, yol arkadaşını kaybettiğinin farkına vardı.

“Todd'u gören oldu mu?” diye sormuştu.

DeWayne, kale direklerinin altında, gencecik çiftler gibi birbirine yumulmuş iki silüetin seçilebildiğiyi sayı bölgesini işaret etmişti. O mesafeden bile Larry kadının, Todd'un karısı olmadığını anında kavramıştı. Kendisi Kathy ile bir yıl kadar önce bir süpermarkette tanışmıştı. Onun tam bir fıstık olduğuna kanaat getirmiş olsa da, aynı zamanda boyunun rahatsız edici derecede – örneğın kendinden de – uzun olduğunu düşünmüştü. Sahadaki kadın ise, sırf Todd'u öpebilmek için bile parmaklarının üzerinde yükselip başını arkaya atmak zorunda kalıyordu.

Larry işlerini bitirmeleri için onlara bir iki dakika tanıdı ama değıl toparlanmak, yavaşlayacak halleri bile yoktu. Fazla bir seçeneğiyi olmadığıı anlayınca – bütün gece orada öylece dikilip, Todd'un bodur bir kadının kıcını okşayışını seyredecek hali yoktu – sahaya, muhabbet kuşlarına doğıru ilerledi. Makul bir mesafe olduğunu düşünerek, onuncu yarıda çizgisinde durdu ve elinden geldiğince yüksek sesle öksürdü.

“Ne?” Todd, Larry onun yatak odasına dalmış gibi sinirlenmişti. “Ne iştiyorsun?”

“Hep beraber Casey's'e gidiyoruz. Geliyor musun?”

“Tanrım!” Todd'un iç çekişi yirmi yarıda öteden bile du-

yuluyordu. “Ben biraz gecikeceğim. Siz gidin, gelirim.”

“Geleceksin ama değil mi? Kutlamamız lazım.”

“Evet, evet, geleceğim. Bana bir on beş, yirmi dakika ver.” Todd aniden tereddüt etti, büyük ihtimalle kadın kulağına bir şeyler fısıldamıştı. “En fazla yarım saat.”

“Söz mü?”

“Off, Larry. Tamam dedim ya.”

“Rahatsız etmek istemiyorum,” diye konuşmasını sürdürdü Larry. “Yalnız... Daha sonra Blueberry Court’a gideceğim de. Arabayı sen kullanırsın diye düşünmüştüm.”

“Peki diğerleri? Neden onlardan birine söylemiyorsun?”

“Onlar polis. Bu tür bir pisliğe bulaşamazlar.”

Todd kadını bırakıp, Larry’ye doğru bir iki adım attı.

“Kendine bir iylik yap Larry. Oradan uzak duruver. Yine tutuklatacaksın kendini.”

Larry bir iki saniye kadına bakıp, kim olduğunu anlamaya çalıştı. Bu darmadağın saçlı, huysuz suratlı kadını bir yerlerden tanıdığına emindi. *Bu kadının benim gibi biriyle olması lazım,* diye düşündü, *Todd gibi biriyle değil.*

“Umrumda değil,” dedi. “Bırak tutuklasınlar. Çocuklarımı korumak istiyorum diye beni hapse tıkacaklarsa, varsın tiksınlar. Beni bir şehit haline getirsinler.”

Muhafızlar’ın büyük bir kısmı eve gittikten çok sonra bile Larry, Casey’s Bar and Grill’in bomboş otoparkında arabasının üstüne oturmuş, reddedilmiş bir âşık gibi, Todd’un kendisini ektiğini bile bile beklemeyi sürdürüyordu.

Yardıma ihtiyacı da yoktu aslında. İşe sırf tatbikat açısından bakılırsa, Larry tek başına hareket etmesinin daha iyi ol-

duğunu biliyordu. Todd'un tek yaptığı şey arabada oturup, onu yapması gereken şey her neyse ondan vazgeçirmeye çalışmaktı. *Geç oldu Larry, bu saatte zili çalamazsın. O pislik çuvalını tutuşturmayacaksın herhalde? Haydi ama Lar, biraz rahat ver şu ihtiyar kadıncağıza. Suçlu değil ya kadın.* Ama belki de Larry'nin ihtiyacı olan da buydu –dışarıya ait bir ses, kulağına fısıldanan ve sonradan pişman olacağı şeyler yapmasını engelleyecek, sağduyulu bir sözcük. Belki Todd, St.Rita's Kilisesi'nde de yanında olsa, kendini öyle kaybetmez, şu an boğazına kadar gömüldüğü pisliğin içine düşmezdi.

Öte yandan, her ne kadar aptalca bir hareket olsa da Larry, Ronnie'nin canını yaktığına pişman değildi. Bir sapığın kolu kırıldı diye –bayağı da kötü bir kırıktı- oturup da gözyaşı dökecek hali yoktu. Ayrıca görünüşe bakılırsa, diğer kasaba sakinleri de onunla aynı fikirdeydi. Çoğu, tacizden sabıkalı birinin merdivenlerden istemsiz bir şekilde itildiği için aldığı birkaç yaraya değil, savcının bir “Kaygılı Aile Üyesi”ne dava açmasına üzölmüştü. Gazeteye Larry'nin “kaba ve vahşi davranışı”nı eleştiren ve kimin onu “yargıç, jüri ve cellat” seçtiğini öğrenmeyi talep eden her bir mektuba karşılık, onun “gayet anlaşılır tepki”sini savunan iki, ve hatta kahraman ilan edecek kadar ileri giden üç mektup gönderilmişti.

Korkunç bir özel hayattan ve toplumsal aşağılanmadan oluşan bir buzul çağının ardından, Larry son bir buçuk haftada havada belirgin bir ılınmanın farkına varmıştı. Sokakta yürürken kadınlar ona el sallıyor, erkekler elini sıkmak için yanına kadar geliyordu. Tetik-düşkünü, büyük ihtimalle ırk-

çı Larry Moon imajını silip atan ve yerine çok daha iyi bir şeyler koyan, yepyeni bir dönem başlıyormuş gibi bir his vardı içinde; Larry Moon, intikam alan baba, masumların koruyucusu, tüm kasabanın gizli fantezisini hayata geçiren adam.

“Sakın vazgeçme,” demişti komşuları. “Savaşmaya devam et.”

Larry’nin niyeti de buydu zaten; yalnızca, savaşmaya devam ederken Todd’un da yanında olmasını arzulamaktan alıkoyamıyordu kendini. Polislik günlerinden kalma bir şeydi bu herhalde; çalışırken bir ortağı olmasının yarattığı emniyet duygusu; arkasını kollayacak, güvenilir birilerine sahip olduğunu bilmenin rahatlığı. Ama bu gece o lükse sahip değildi.

“UYAN!”

May McGorvey bir an için –uykuyla uyanıklık arasındaki o garip durumda- kendisine göklerden seslenen Tanrı’nın Sesi’ni duyduğunu ve nihayet onu alıp eve götüreceğini düşündü.

“UYAN!!” diye tekrarladı ses.

“Tamam.” May yatakta doğruldu, kalbi küt küt atsa da, korkmuyordu. “Uyandım.”

“GÖZLERİNİ AÇ!” Ses umduğundan daha katı bir sestti. “KAHROLASI KAFANI ÇIKAR KUMDAN!”

Kafamı mı?, diye düşündü May. Kahrolası kafamı mı?

Öyle hızlı doğruldu ki, başının dönmesinin geçmesini beklemek için arkasına zorunda kaldı. Pencereye vardığında Tanrı’nın Sesi’ni duymadığını gayet iyi kavramış durum-

daydı.

“ÇOCUKLARINIZI SEVMİYOR MUSUNUZ SİZ? ONLARI ŞEYTAN’DAN KORUMAK İSTEMİYOR MUSUNUZ? ÖYLEYSE NEDEN DIŞARI ÇIKIP BİR ŞEYLER YAPMIYORSUNUZ?”

May gölgelikleri kaldırdı. O korkunç adam evinin önünde dikilmiş, megafon gibi bir şeyden zehirini akıtıyordu.

“BLUEBERRY COURT, ARANIZDA BİR SAPIK VAR!”

Bunu yapmaya hakkı yoktu. Bahçesine girip – *benim bahçem*, diye düşündü May acı acı- çimleri çiğneyerek o korkunç şeyleri söylemeye hakkı yoktu, özellikle de kilisede yaptıklarından sonra.

“ÇOCUKLARINIZ GÜVENDE DEĞİL!”

May uzun süredir kendini pek iyi hissetmiyordu – bacakları titriyor, nefes almakta zorlanıyordu – ve Ronnie’nin kolu alçıya alındığından beri sarf etmesi gereken enerjinin de artık sonuna gelmişti. Ronnie ayakkabılarını bağlayamıyor, gömleğini ilikleyemiyor ya da tabağındaki eti kesemiyordu. Sanki yeniden bebekliğine dönmüş, her şeyi May’dan bekler olmuştuk. May ise çok yorgundu, hayatında hiç olmadığı kadar yorgun.

“BU EVDE BİR KATİL YAŞIYOR! HİÇ UMURUNUZDA DEĞİL Mİ?”

Seni piç kurusu, diye düşündü May. *Ben biliyorum ne yapmaya çalıştığını.*

Haklı bir öfke May’ın bedenine uyuşturucu gibi yayıldı. Üst kattaki salona doğru yürürken, bacakları sabit, nefesi derin ve düzenliydi. Merdivenlerden koşarcasına inip, ön kapı-

yı açarken kendini eski günlerdeki gibi hissetti.

“Seni pis orospu çocuğu! Defol git bahçemden!”

Yaşlı kadın bir tür cinnet getirir gibi, çıplak ayakları ve kısa geceliğiyle, kocaman göğüslerini (Larry’nin, ikisi adına da utanç duymasını sağlayacak şekilde) hoplatarak, topallaya topallaya Larry’ye doğru geliyordu.

“Sen kendini ne halt sanıyorsun?” diye azarladı Larry’yi. “Haşmetmaapları.”

Larry ona kulak asmadı.

“ÇOCUK PARKINA SAPIKLAR GİREMEZ! ÇOCUK PARKINA SAPIKLAR GİREMEZ!”

“Sen kendini Tanrı mı sanıyorsun?” diye haykırdı yaşlı kadın. Dişsiz suratı, öfke ve tiksinti dolu bir maskeye dönmüştü. “Sen Tanrı falan değilsin. Hiçbir şekilde değilsin!”

“TANRI OLMADIĞIMI BİLİYORUM,” dedi Larry, yanlışlıkla megafona konuşarak. “OLDUĞUMU SÖYLEMEDİM HİÇBİR ZAMAN.”

Yaşlı kadın tiksintiyle gülümsedi. Sesi yumuşak ama öfke doluydu.

“Asıl katil sensin. Alışveriş merkezindeki çocuğu öldüren sensin.”

Larry megafonu indirdi.

“Ben kimseyi öldürmedim,” dedi öfkesini kontrol edebilmek için kendini fazlasıyla zorlayarak. “Şimdi neden eve dönüp, üstüne bir şeyler geçirmiyorsun?”

İhtiyar sürtük, Larry’yi şaşırtarak megafona hamle etti ve alt kısmından kavrayıp, çekiştirmeye başladı. Neyse ki, Larry sıkı sıkıya kavramıştı.

“Onu boynundan vurdun,” dedi ayaklarını açıp, megafonu tekrar çekistirerek. “Gazetede okudum.”

Larry megafonu kurtarmaya çalıştı ama kadın görüldüğünden daha güçlüydü, ya da belki daha öfkeli.

“O bir kazaydı,” dedi. “Cinayet değil.”

Topuklarını yere sıkıca bastırıp, yeniden denedi. O anda ikisi de halat çekme oyunu oynar gibi iyice eğilmiş, kendi etraflarında daireler çiziyor, tüm güçleri ile megafona asılıyorlardı. Larry, arkasında bir ses duyduğu anda, yaşlı kadının elinin biraz gevşediğini hissetti.

“Evinize gitseniz iyi olur beyefendi.”

Omzunun üzerinden baktı ve kaldırımında duran iki adamı gördü –ince bir pijama giymiş iri bir adam ile, kumaş pantolon ve tişört giyen kısa boylu biri. Konuşan iri yarı olanıydı.

“Polis geliyor,” diye ekledi kısa boylu adam.

İri adam gözlerini Larry’ye dikti.

“Çocuklarımı korkutuyorsun,” dedi. “Kes artık şunu.”

“Çocukların korksa iyi olur zaten,” diye homurdandı Larry, megafona daha da sıkı asılarak. “Bir tacizciyle aynı sokakta yaşıyorlar.”

Son bir çekiş için gücünü topladığı sırada, uzaktan gelen siren seslerini duydu. Ama onun çekistirmesine fırsat kalmadan kadın elini bıraktı, Larry’nin koynunda megafon ile kışüstü yere devrilmesine neden oldu.

Larry ayağa kalktığı anda, iki adamın eğilmiş, yaşlı kadına baktıklarını ve başlarını salladıklarını gördü. Kadın nakavt yumruğu yemiş bir boksör gibi dümdüz yere serilmişti.

Larry yaklaşırken, “Yaptığını beğendin mi şimdi,” dedi kısa boylu adam.

Eğilip Bayan McGorvey'e bakarken, Larry'nin bedenine buz gibi bir korku yayıldı. Neyse ki kadın ölmemişti. Kol ve bacakları seyiriyor, genzinden derin bir hırıltı geliyordu. Gözlerini kocaman açmış, Larry'ninkilere dikmişti. Dudakları da kıpırdıyor ama ağzından birkaç tükürük baloncuğundan başka bir şey çıkmıyordu.

"Ah Tanrım," dedi Larry. "Bir bu eksikti."

Elli yarda çizgisinde uzanmış, sarı harfler sonsuzluğun kara kubbesi önünde alev alev yanarken, dile getirmediikleri soruya her an bir yanıt gelebilirmiş gibi gökyüzüne bakıyorlardı. Todd el yordamıyla Sarah'nın elini buldu ve parmaklarını onun terli parmaklarına kilitledi.

"Eve gitmek istemiyorum," dedi. "Sonsuza dek burada kalmak istiyorum."

Sarah cevap vermedi, gerek yoktu. İlk beş dakika içinde söylenmesi gereken her şeyi söylemişlerdi. Son iki saattir aynı şeyleri tekrar edip duruyorlardı.

"Tanrı'ya şükür ki geldin," diye devam etti.

Sarah ona bakabilmek için yan döndü. Gözleri ıslak ve şiş, sesi duygulu ve boğuktu.

"Aklımı yitirecektim."

"Ben de." Kafasını ve omzunu kaldırıp, Sarah'nın öpüşmekten kızarmış dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Başımı kaldırıp seni gördüğümde..."

Durdu. O anın mükemmelliğini dile getirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Sanki Sarah onun sayısı ile birlikte vücut bulmuştu. Sanki mutluluğun cisimlenmiş haliydi. Todd derin derin iç çekerek, başını tekrar suni çimlerin üzerine bı-

raktı.

“Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim,” dedi. “Seni öpmeden bir hafta daha geçiremem.”

Başını eğip Todd’a bakarken, Sarah’nın ifadesinde ufak bir değişiklik oldu. Todd, buz gibi rüzgâr tüm kafa karışıklığını dağıtmış gibi, zihninin birdenbire canlandığını hissetti. Sanki alttan alta bütün bir yaz – tüm hayatı – Sarah’nın gözlerinin hafifçe büyüdüğü, Todd’un nefesinin biraz tutulduğu, önceden göremeyişine hayret edilecek decerede büyük ve parlak bir çizgiyi geçtiklerini aniden kavradıkları bu ana bir hazırlıktı.

Bölüm Dört

Parkta Buluşalım

Salla Beni

Planın güzelliği sadeliğinde gizliydi. Sarah ve Todd, ortadan kayboluşlarını açıklayacak mektuplar yazacak, evde kolayca görülebilecek bir yerlere koyduktan sonra sıvışıp Rayburn Okulu’nun oyunparkında buluşacaklar ve deniz kıyısında birkaç gün geçirmek üzere Kuzey’e doğru yola düşeceklerdi. İki tarafa da terk edilmenin şokunu atlatmaları için zaman tanıyacaktı, kendileri ise, hiç kolay olmayan, aile gezegenlerinin yeni dizilişine uyum sağlama sürecine konsantre olmaya çalışacaklardı.

Tabii kaçak âşıklar için bu uyum süreci aynı zamanda –hem erken hem de gecikmeli- bir balayı, birbirlerini mucizevi şekilde buluşlarının bir kutlaması, cesaretlerinin tadını çıkarabilmek için güçlkle elde edilmiş bir fırsat olacaktı. En azından üç tam gün boyunca, yiyip içip, uyumaktan ve

çocuk bakımının bayağı sorumlulukları ile aile hayatının bitmez tükenmez anlamsız baskılarından uzak, canları ne zaman isterse sevişmekten başka yapacak hiçbir şeyleri olmayacaktı. Bu beklentinin güzelliği, Sarah'nın neredeyse tahayyülünün ötesindeydi.

Todd kaçış günleri için ilk başta pazartesiye teklif etmişti ama bu pek mümkün değildi. Richard o gece, California'daki hafta sonu iş gezisinden dönecekti ve en iyi ihtimalle geceyarısına yakın bir saatte eve varacaktı. Ama o günden sonra önleri açıktı; Richard iş gezisi sonrası iki haftalık bir tatil yapacak ve Sarah'nın istediği sürece, Lucy'ye bakacaktı. Bu yüzden, işin zor kısmını olabildiğince çabuk aradan çıkarma konusunda hemfikir olsalar da, planı salıya ertelediler.

Sarah, Lucy ile birlikte, aklı onun sorduğu can sıkıcı sorulardan (*Sen en çok hangi renk seviyosun? Bunun adı niye üzüm?*) çok uzaklarda, işkence dolu bir hafta sonu geçirmişti. Ancak bu soruları savuşturmanın ya da istekleri duymazdan gelmenin hiçbir yolu olmadığı için Lucy'ye *Mavi*, ve *Bilmiyorum*, *öyle işte*, gibi yanıtlar vermiş ve bileklerinden tutup salona götürerek, kanapenin üstüne bıraktıktan sonra aynı şeyi hiç düşünmeden, aralıksız beş kez daha tekrarlamıştı. Bir yandan da, *İki güne kadar plaja yakın bir motel odasında sevdiğim erkekle birlikte olacağım. İki güne kadar bambaşka biri olacağım. İki gün sonra nihayet mutlu olacağım*, diye düşünüyordu.

Bu kadar önemli bir şeye bu derece yakın olup da beklemekten başka bir şey yapamamak ve o konuda hiç kimseyle konuşamamak dayanılmaz bir şeydi. İç iğini yiyordu -*fıkri*

ni değiştirecek, onu hiçbir zaman terk edemeyecek- ve çare-siz bir temin edilme ihtiyacı içindeydi ama Todd ona mm-kn olduğu sürece telefon amaması ya da e-posta gnder-memesi konusunda söz verdirmişti. Çünkü her tür iletişmi-nin takibe alındığından şüphe ediyordu (karısıyla ortak bir cep telefonu ve e-posta adresinin olması, durumu hiç kolay-laştırmamıştı. Sarah pazartesi öğleden sonraya kadar onunla herhangi bir iletişim kurmadı. O gün Açık Havuz'da, birbir-lerinin on beş metre kadar uzağındayken, ihtiyatlı bir şekil-de bakıştılar. O sırada kayınvalidesi tam yanında oturuyor-du ama sandaletleri ile uğraştığı için bir anlığına dikkati da-ęılmıřtı.

Plana devam mı? diye sordu, yüzünde mit dolu bir ifa-de ile.

Hiç şüphen olmasın, diye yanıtladı Todd. Hafifçe rkek sırtışı, hararetle başını sallayışına gölge düşürmüştü. Ama korkmaması mümkün müydü? Sarah da korkuyordu. Yine de neyse ki her şey yolundaydı. Onunla bir an bile göz göze gelmek Sarah'nın sinirlerini yatıştırmış, onu patlayıp mil-yonlarca küçük parçaya ayrılacakmış hissinden kurtarmıştı. Günlerdir ilk kez nefes almanın ne demek olduğunu hatırla-dı.

Seni seviyorum, dedi dudaklarıyla ama Todd yanlış oku-muş olmalıydı ki, tahtayı görebilmek için gözlük takması gerektiğinin henüz farkına varamamış bir ocuk gibi yüzün-de, anlamakta zorluk çeken, sarkık çeneli, şaşı bir ifade be-lirdi.

Neyse, boşver, diyerek dudaklarını kıpırdattı yine. *Yarın görüşürüz.*

Richard, San Diego'ya, Sarah'ya dediği gibi, iş nedeniyle değil, 2001 Plaj Festivali, Kaltak Kay Fan Kulübü'nün yaz buluşması için gelmişti. Kolay bir karar olmamıştı bu. Aynen iç çamaşırı konusunda olduğu gibi, bunun cazibesine de haftalarca direnmiş, kendi kendine böyle bir şeyin söz konusu bile olamayacağını, düşünmeye bile değmeyeceğini söylemişti. Yetişkin adamlar fan kulüplere üye olmazlardı, olsalar bile eşlerine yalan söyleyip, ülkenin bir ucundaki bir toplantıya katılmak üzere birkaç bin dolar bayılmazlardı. Ya giderken uçağı düşseydi? İnsanlar ölüm ilanı sayfasında bu beyinsiz girişimini mi okuyacaklardı? *Richard Pierce, 47, geçen hafta Nevada Çölüne düşen uçakta öldü. Namecheck AŞ'nin başarılı marka danışmanı, kısa süre önce katıldığı internet tabanlı bir sapıklar grubu olan Kaltak Kay Fan Kulübü'nün bir toplantısına doğru yola çıkmıştı. Geride bir eş, üç yaşında bir kız çocuğu ve bir önceki evliliğinden de iki yetişkin kız çocuğu bıraktı.*

Ama kendini korkutmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Malum hafta sonu yaklaştıkça, hiçbir şeyin onu bu kutsal ziyaretten alıkoyamayacağı apaçık ortaya çıkmıştı. Ne yalan söylemiş olmak, ne harcamalar, ne de teşhir edilip rezil olma ihtimali. Onu tetikleyen biraz da kıskançlık hissiydi. Kendisi evinde oturup, erdemlilik maskesi ardına saklanmış ödleğliğinin buharında kaynarken, başka – daha cesur, kendini aldatmayan- erkeklerin Kay ile gönül eğlendirmesi fikrine dayanamıyordu. Ama onu iten bir şey daha vardı: Bu derece aşırıya kaçmanın, kendisini tedavi edebileceğine dair zavallı bir umut. Belki de Kaltak Kay takıntısından uzaklaşmanın yolu, takıntının içine girmekten geçiyordu. Belki

kadını etten kemikten haliyle karşısında görmek onu, sanal olana esir düşmekten kurtarabilirdi.

Denemeye değerdı. Üşütük dostlarıyla bir California plajında parti yapmak, iş yerinde günde beş kez tualete kaçıp külot koklamaktan daha utanç verici olamazdı. Çamaşırın kokusu öylesine hafiflemişti ki, Richard artık kendi hastalıklı hayal gücünün tütsüsü dışında herhangi bir şey kokladığından bile emin değildi.

Havaalanında fazlasıyla aşına görünümlü –ak saçlı, göbekli, kırmızı ve inanılmaz derece çocuksu bir suratı olan- bir adam, üstünde *Plaj festivali!* yazılı, titrek elle karalandığı belirgin bir pankartı havaya kaldırmış, özel şöförler arasında bekliyordu. Richard başıyla onaylayınca adam ona doğru ilerledi.

“K.K. için mi geldin?” dedi yumuşak, manidar bir sesle.

Richard etrafında dönüp duran yolcu ve şöförlere bir göz attı. Kimsenin onunla ilgilenir gibi bir hali yoktu. Dikkatli bir şekilde başını salladı. Kırmızı suratlı adam ona toplu ve hafif nemli elini uzattı.

“Walter Young. Fan Kulübün başkanayım.”

“Richard Pierce. Buralara kadar gelmeniz büyük incelelik.”

“Bize pek uzak değıl,” dedi Walter, pankartı kıvrıp cebine tıkarırken. “Üstelik gecenin bir saati yabancı bir şehre gelip de kimse tarafından karşılanmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirım. Benim yıllarım yollarda, ticari fuarlarda, satış konferanslarında, müşteri toplantılarında falan geçti. Neyse ki artık emekli oldum. İstedığım yere, istediğim zaman gidi-

yorum.”

“Çok iyi,” dedi Richard. “Benim önümde daha birkaç yılım var.”

“Günleri sayıyorsun sen de, desene?”

“Evet.”

Bagaj kontrolüne doğru giderlerken Walter Richard’ı, kiralık arabasını iptal etmeye ikna etti. Ona, klübün herkesi plaj ile otel arasında götürüp getirmek üzere bir servis arabası ayarladığını anlattı.

“Bir sürü dertten kurtarıyor insanı,” dedi Walter, valizi banttan çıkar çıkmaz Richard’ın elinden kaparak.

“Dur yapma,” dedi Richard. “Valizimi taşımana gerek yok.”

“Sorun değil,” dedi Walter, valizin sapını çekip çıkarttıktan sonra, çıkışa doğru arkasında sürükleyerek. “Yolculuk seni yormuştur eminim.”

“Teşekkürler,” dedi, ona yetişmeye çalışarak.

“Bir şey değil, neyse işte, dediğim gibi, bu servis işini geçen sene başlattık. Carla’ya ikide bir çıkan sorunlardan fenalık geldi. İnsanlar kayboluyor, sonra da geç saatte sinirleri bozuk halde ortaya çıkıveriyorlardı. Ne gerek var, değil mi? Hem bu şekilde birkaç bira içer, eve nasıl döneceğim diye de endişelenmezsin.”

Richard bunu duyduğuna memnun oldu. Hiç bilmediği bir şehirde yolunu bulmaya çalışmanın eğlenceli olmaktan çıkıp ciddi bir gerginlik kaynağına dönüştüğü yaşlarına varalı çok olmuştu.

“Çok iyi,” dedi, rehberinin ardından ılık geceye doğru adım atarken. “Her şeyi düşünmüştünüz.”

“İşte Carla böyle biri. Her şeyin en kalitelisini yapmaya çalışır o. Doğası öyle.”

“Pardon, Carla kim?”

Walter ona bir şöyle bir baktı. Belli ki şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Kay,” diye açıkladı. “Gerçekte o Carla. Kaltak Kay onun sahne adı gibi bir şey. Yani, internet sitesi için kullandığı bir isim işte.”

Walter arabanın kumandasına bastı ve Chrysler Concorde’unun bagajı açıldı.

“Çok tuhaf,” dedi Richard. “Bana hiç Carla adını çağırıştırırmamıştı.”

“Alışsın.”

Otel havaalanından sadece on beş dakikalık bir mesafeydi. Walter yol boyunca, Richard’ın çoğunu kaltak-kay.com arşivindeki fotoğraflardan gayet iyi takip ettiği, klüp faaliyetlerinden söz etti. Tam Holiday Inn’in park yerine girmişlerdi ki, Richard adamın neden bu kadar aşına geldiğini anladı. Richard’ın çok iyi bildiği “Sıcak Küvet Buluşması” fotoğraflarından birinde Walter bir elinde birayla, diğer eli de, teni kayış gibi görünen, göğsüne de bir avuç ak tüy düşmüş yaşlı bir adamın omzunda olduğu halde, küvetin kenarına ilişmişti. İki adam, birbirlerine yanaşmış, besbelli Kay’in az ötede kel bir adamla seks yaptığının farkına bile varmadan, koyu bir sohbete dalmışlardı.

“Bir içki falan içmek ister misin?” dedi Walter, arabayı ofisin önüne çekerken. “Yani odana yerleştikten sonra?”

“Teşekkürler,” dedi Richard. “Biraz sersemlemiş durumdayım. Hâlâ doğu saatindeyim de.”

Walter başıyla onayladı. “Evet, saat farkı kötü oluyor. Sen yarın tam on birde lobide ol. Sona kalan dona kalır, ona göre.”

“Olacağım,” diye, sağ elini havaya kaldırarak söz verdi Richard. “İzci sözü.”

Walter da selama karşılık verdi.

“İzci sözü,” diye kahkaha attı. “Hoşuma gitti.”

Carol ona *hemen* hastaneye gitmesini söyledi.

“Taksi çağır,” dedi. “Şöföre de acil bir durum var de.”

Ronnie, telefonu kapatıp, tezgâha yaslandı ve bacaklarının titreyişinin geçmesini bekledi. İşte olan olmuştu. Kız kardeşinin sesinden, kendisini yıllardır ilk kez Ronnie ile konuşacak kadar alçaltmasından anlamıştı bunu. Son bir hafta boyunca, annelerinin durumu kritikken bile Carol bir şekilde onunla aynı anda annelerinin yanında olmamanın bir yolunu bulmuştu. Ronnie ile iletişim kurması gerektiğinde ise aracı olarak Bertha’yı kullanarak olaya tuz biber ekmişti.

Ronnie dehşet ve inanmazlık içinde mutfığa bakındı. Annesinin şüphe götürmez yokluğu, avakado rengi su ısıtıcısından ekmek kızartıcısına, altlarında isimleri yazan farklı bitki ve baharatların resimleriyle süslü yırtık duvar kâğıdından, pencere kenarına asker gibi dizili, reçeteleri ön tarafa bakacak şekilde üstlerine yapıştırılmış kahverengi ilaç kutularına kadar her şeye yansımıştı. Eve dönmeyecek olması imkansız gibi geliyordu insana. Sırf bu düşünce bile Ronnie’nin başını, yüksek ve parmaklıksız bir balkondan aşağı, bomboş bir parkyerine bakarmışçasına döndürmeye ve ödü-

nü kopartmaya yetti.

“Lütfen,” derken bakışlarını tavana, Tanrı’nın olduğu yöne doğru çevirdi. Ona inandığı için annesini aptal yerine koymuştu. “Sakın ölmesine izin vereyim deme.”

Taksi şöförü, burnunda bir sorunu olan, yaşlı bir adamcağızdı. Burnunun üstünde, yüzünün tam ortasında çiçek açmış et renkli karnibaharlar gibi birkaç adet çıkıntı vardı. Ronnie adama acıdı. İnsanın altın çağlarını *bu şekilde* geçirmesi kolay değildi herhalde.

“Nereye?” diye homurdandı adam.

“Presbiteryen Hastanesi’ne. Annem yoğun bakımda da.” Şöför yanıt vermedi. Bu tür sözlere karşılık söylenen, *Vah vah* ya da *geçmiş olsun* gibi şeyleri söylemedi. Ronnie yine de konuşmayı sürdürdü. “Geçen hafta inme indi. Durumu ağır. Atlatıp atlatmayacağı belli değil.”

Bu sözleri şöfürden çok, yanındaki koltuğun açık duran güneşliğine bantla yapıştırılmış taksi şöfürlüğü lisansına hitap ederek söyledi. Adamın, bir tıp kitabından yırtılıp konmuş gibi duran, sevimsiz profilini gösteren fotoğrafının yanında, WENDELL DEGRAW yazıyordu.

Wendell radyoda bir talk şov dinlemekteydi. Duyduğu ses Ronnie’ye aşına gelse de bir türlü çıkartamıyordu. Şu çok bilmiş, hazır cevap tiplerden biriydi. Hapse atılmadan önce Ronnie çok radyo dinler, bir radyoculuk okuluna gidip, kendi radyo programını yapmayı hayal ederdi. *Ron McGorvey ile Akıllı Sohbetler*. Günde iki saat, aklına geleni söyleyerek, doğru dürüst cümle kurmayı beceremeyen cahilleri aşağılayabilmek. *Sorması ayıptır ama Frank, sende beyin*

yerine başka bir bok mu var?

“Makineye bağladılar,” diye konuşmayı sürdürdü Ronnie. “Hiç konuşamıyor. Bütün gün yatağında yatıp, tavana bakıyor.”

Boksurlu Wendell, Ronnie’nin konuşmasını bastırmak istercesine radyonun sesini daha da açtı. Talk şovcu adam, Gary Condit’e verip veriştiyor, birazcık ahlâkı olsa Kongre’den istifa edip, herkese kız arkadaşı ile neler yaptığını anlatacağını söylüyordu. Ronnie daha da yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Çok iyi bir kadındır. İki tane çocuğu tek başına büyüttü. İçinde en ufak bir kötülük yoktur. Ondan iyi insan tanıyamazsın.”

Aşağılık herif, yalandan karşılık verir gibi bile yapmadı. Camını indirdi, boğazının derinliklerinden dolu dolu bir balgam çıkartıp dışarı tükürdü.

Çok güzel Wendell, pek kibarız.

“Senin durumun nedir?” dedi Ronnie, sönmek bilmeyen kırmızı ışıktaki beklerlerken. “Annen hâlâ hayatta mı?”

Wendell arkasına döndü. Önden bakınca, profilinden de beter bir görüntüsü vardı.

“Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi. “Kıçına tekme vurmadığıma dua et.”

“Kusura bakma,” dedi Ronnie. “Sohbet olsun diye sordum. Bu kadar hassasiyet göstermek göstermek zorunda değilsin!”

Wendell radyoyu kapattı ve yolun geri kalan kısmını sessizlik içinde gittiler. Araba ana kapının önüne yanaştığında Ronnie adama on dört dolar yerine yirmi dolar verdi.

“Üstü kalsın,” dedi. “Kendine bir burun alırsın.”

Sarah bir pürüz çıkacağını tahmin etmeliydi. Her zaman çıkardı. Çocuklar dahil oldu mu, en basit plan bile karmaşık bir hal alabilirdi. Richard aradığında, havuzdan döneli daha on beş dakika olmamıştı. Richard, esas konuya aniden girmeden önce, bir iki dakika California havasından bahsetmişti.

“Neyse, dinle,” demişti. “Ben eve dönmeyeceğim galiba.”

“Neden, uçuşun mu ertelendi?”

“Mesele uçuşum değil, biziz.”

Tatilinin geri kalanını, San Diego’da geçirip, oraya taşınmayı planlayacaktı. Uzun süredir bir değişiklik yapmayı düşünmekteydi zaten ve gönlünde hep California vardı.

“Biz hiç evlenmemeliydik.” Bunu söylerken sesi üzgün geliyordu ve bu üzgün ses Sarah’ya, her şey bir felakete dönmeden önce onu ne kadar sevmiş olduğunu hatırlattı. “Bunu benim kadar sen de biliyorsun.”

“Hay aksi,” dedi Sarah. “Lanet olsun.”

“Üzüldün mü? Ben rahatlarsın diye düşünmüştüm.”

Rahatlamıştı. Rahatlamaktan da öte bir şeydi bu. Başka bir zaman olsa bir şampanya patlatır, mutfak masasının üzerinde dans ederdi. Ama o anda tek düşünebildiği plajda geçireceği balayı ve tamamen Richard’ın Lucy’ye bakmak üzere evde oluşuna bağlı olan plandı.

“Ben iyiyim,” dedi “Zamanlaması biraz kötü oldu.”

“Böyle bir şey için iyi zaman diye bir şey olmaz zaten. Ama ikimiz de çok uzun süredir mutsuzuz.”

“Lucy’yle ne yapacağım ben?” dedi, yüksek sesle düşünerek.

“Lütfen,” dedi Richard. “Bu konuda endişelenme. Onun masrafları ile ben ilgileneceğim. İkinizin masraflarıyla da ilgileneceğim. Araba ve ev sende kalabilir. Benim tek istediğim her şeye yeniden başlamak.”

“Tamam,” dedi Sarah. “Tamam. Her neyse. Bu konuları telefonda konuşmak zorunda değiliz. Herhalde avukat falan tutmam gerekecek.”

“Evet. Tabii. En iyisi.” Bir an tereddüt etti. “Sarah?”

“Efendim?”

“Ben buraya bir kadınla buluşmaya geldim. Bir süredir internetten tanıdığım biri. Sadece bilmeni istedim.”

Sarah bu bilgiyi hazmetmek için bir an bekledi ve herhangi bir kıskançlık ya da aldatılma hissi yaşayıp yaşamaya çağını merak etti. Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

“Tamam,” dedi nihayet.

“Tamam mı?” Richard neredeyse alınmış gibiydi. “Tek söyleyeceğin bu mu?”

Tanrım, diye düşündü Sarah. *Benden ne istiyor bu?*, Ona doğruyu söyleyip, Richard’ın görüldüğü kadar hoş biri olmadığını anladığında iş işten geçmiş olacağı için o kadına şimdiden acıdığını mı itiraf etmeliydi? Üstelik bu tür şeyler belli mi olur? Belki başka bir kadın, Richard’ı bambaşka bir insana dönüştürürdü.

“Ne yapman gerekiyorsa, yap,” dedi.

Lucy, hâlâ ıslak olan mayosuyla, boynunda oyuncak stetoskopu, saçları güneşten açılmış ve matlaşmış halde mutfığa girdi. Konuşmayı başka bir hattan dinlemiş gibi annesine

dikkatle bakıyordu.

“Babam mı?” dedi.

Sarah başını salladı. “Kızın yanımda,” diye Richard’ı bilgilendirdi. “Merhaba demek ister misin?”

“Şu anda değil,” dedi Richard. “Kaçmam lazım. Sen ona, onu sevdiğimi söyle olur mu? Ben birkaç haftaya kadar döneceğim, haberi o zaman veririm. Yani, aile olarak, bir aradayken.”

“Tabii,” diye mırıldandı Sarah, birbiriyle çelişen duygular zihnini bulandırırken. Olabilecek en kötü zamanda, harika bir şey olmuştu. Her şey altüst olmuştu ama o artık özgürdü. Richard gidiyordu. Ev ona kalmıştı. “İyi fikir. Bir aradayken yaparız.”

“Ne yaparız?” dedi Lucy, Sarah telefonu kapattıktan sonra. “Ne yapcaz?”

“Hiçbir şey,” dedi Sarah, Bakışlarını kızının dikkat kesilmiş yüzünden ayırarak. “Hiçbir şey yapmayacağız, hayatım.”

Richard Sarah’nın haberi bu derece soğukkanlılıkla karşılaşmasını beklemiyordu. Zaman içinde uzlaşacaklarından hiç şüphesi olmamıştı ama kendisini ilk başta çok daha fazla öfke ve suçlamaya hazırlamıştı; insanın karısını ve kızını terk ettiğinde işittiği türden hakaretlere. En azından ilk evliliğinde böyle olmuştu; Peggy onu affedene kadar, yıllarca acı çektirmişti. Ama Sarah farklı bir nesle aitti. Onun yaşındaki kadınlar daha bağımsızdılar ve boşanma ya da tek başına çocuk büyütme fikri onları o derece korkutmuyordu. Aslında Sarah öyle makul davranmıştı ki, Richard avukatıyla konuş-

madan ona evi ve arabayı teklif ettiğine neredeyse pişman oldu. Bunu önceden düşünmeden, aklına geldiği gibi söylemişti. İş hayatında hiçbir zaman yapmayacağı türden, ani ve yanlış bir hareket olmuştu.

Aman neyse, diye düşündü. Bu konuyu stres yapmanın bir âlemi yok. Cep telefonunu kapatıp, kendi kasabasının gün ortası yakıcılığından çok daha ılımlı olan Güney California güneşinin tatlı sıcaklığını yüzünde hissetti. Klişe olsa da, olağanüstü gerçekliğiyle Richard'ı büyüleyen bir söz vardı: *Hayat burada daha kolay.* Okalıptüs kokulu havayı derin derin içine çekti. Kurşundan bir giysiye üzerinden atmış gibi, heyecan dolu bir hafifleme duygusu yayıldı bednine.

Belki de mutlu insanlar için hayat böyle bir şeydir, diye düşündü. Sen daha denemeye kalkmadan, önündeki engeller devriliyor.

Gariptir ama Ronnie hastaneye gitmeyi seviyordu. Oradaki insanlar dost canlısı oluyorlardı. Asansörde ya da koridorda ona gülümsüyor ve orada olmaya en az kendileri kadar hakkı varmış gibi davranıyorlardı. Bu toplum içinde pek karşılaştığı türden bir davranış türü değildi.

Bu insanların ona kalplerinde besledikleri, Sabıkalı Cinsel Tacizci, Ronald James McGorvey sevgisi yüzünden gülümsemediklerini biliyordu tabii. Gülümsüyorlardı, çünkü sağ kolu, fiberglasdan bir alçı içinde, boynuna asılı duruyordu. Ona baktıkları zaman gördükleri tek şey buydu – kolu kırık bir adam, gözle görülür ve iyileştirilebilir tıbbi bir sorun. O dıştan sağlıklı görünüp, bedeninde içten içe kemiren

bir hastalık taşıyan o esrarengiz hastalardan değildi. Hastanede, ürkütücü olanlar bu tip hastalardı. İnsana kendi sağlıklı bedeninde ne tür bir saatli bombanın çalışıyor olabileceğini düşündüren cinsten hastalar. Ronnie kolunun alçıdan çıkacağı, insanların gösterdiği o küçük küçük sempatiden bile mahrum olacağı o günü korkuyla bekliyordu. Küçük bir araştırma yapıp, süpermarkete ya da kütüphaneye giderken takabileceği sahte bir alçı bulup bulamayacağını öğrenmek istiyordu. Hatta belki bir tane de Açık Havuz’a giderken kullanabileceği su geçirmez olandan bulurdu. Hiç olmadı, o pisliğe kendini bir kez daha merdivenlerden ittirtirdi.

Yoğun bakım ünitesine yaklaştıkça, bacakları ağır ağır çimentoyla doluyormuş gibi, adımları yavaşladı. Bekleme odası her zamankinden de sakindi. Bir haftadır televizyonun etrafına kamp kurmuş olan Puerto Rica’lı aile ortadan kaybolmuştu. Yirmili yaşlarında, komadaki bir gencin – güya bir inşaat alanında iskeleden düşmüştü- başucunda çiftler halinde bekliyor ve öyle abartılı ağlıyorlardı ki, Ronnie dayanamaz hale gelince onlara pis pis bakmadan edemiyordu. Ronnie bir koltuğa oturup, bir yandan CNN’i izlerken, bir yandan da Puerto Rica’lıların ağlayıp sızlanmalarını özel bir odaya mı yoksa cenaze evine mi taşıdıklarını düşündü. Sonra ayağa kalkıp dahili telefonların birini kullanarak geldiğini görevliye belirtti. Hemşirelerden biri içeri gelmesini söyledi.

İnsan bir an için böyle bir şeyin dayanılmaz olacağını düşünse de, Ronnie’nin beklediği kadar zor olmamıştı. İnsan o şeyi yapıyordu işte; zihnini bir süreliğine kapatmaya benzeyen şu şeyi. Önünüzde olup bitenleri görebiliyordunuz. Kız

kardeşiniz ve kocası, karalar giymiş rahip, beyaz gömlekli doktor, Bertha, Jameika'lı kibar hemşire... Her biri ölmüş annenizin yatağının etrafında çember olmuş, bir soru sormuşsunuz gibi aynı anda başlarını sallarken, siz orada dikişli, tüm bunlara, hiçbir şey hissetmeden, ifadesiz bir suratla karşılık veriyordunuz.

Carla ile beraber, bir yandan menüye göz atıp, bir yandan da havadan sudan sohbet ederken, Richard içinde bulunduğ ruya halinden çıkabilmek için kendiy le mücadele etmek zorunda kaldı. Böyle bir şeyin gerçekleştiğine, bir yıldan fazla bir zamandır fantezi dünyasına taht kurmuş, koca bir yaz boyu külodunu çantasında gezdirdiği bu kadınla öğle yemeği yediğine inanamıyordu. Ama işte orada, karşısında oturuyor ve ipek bluzündeki salsa sosunu ıslak peçeteyle silmeye çalışırken alçak sesle, kendi kendine sövüp duruyordu.

“O kadar sakarım ki,” dedi. “Toplum içinde yemek yerken şu sarı yağmurluklardan giysem yeridir.”

“Ben de öyleyimdir,” dedi Richard. “Bazen kravatımda, nereden geldiğine dair en ufak fikrim olmayan lekeler buluyorum.”

Carla vazgeçip, peçeteyi masaya fırlattı.

“Kuru temizlemecim beni fırçalayacak. Yaşlı bir Çinli adam. Ne zaman lekeli bir şey getirsem beni azarlar durur. *Ne yaptı sen? Sen dikkatli değil! Sen neden pasaklı? Anemden beter yani.*”

Richard yüzüne aptal bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

“Ne oldu?” dedi Carla, biraz savunmaya geçerek. “Di-

şimde bir şey mi var?”

Richard başını salladı. “Bunun benim için ne kadar garip bir durum olduğunu anlatamam sana. İngiltere Kraliçesi ile yemeğe çıkmış gibiyim.”

“Kraliçenin fotoğraflarını gördüm ben. O yüzden bunu bir iltifat olarak kabul etmeli miyim, bilmem.”

Richard, “Sen çok daha güzelsin,” diye yatıştırdı onu.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi aynı sohbeti yüzlerce defa yapmış gibi “Ama onun da muamelesi benden iyi!”

Richard herkesi dönüp baktıran bir kahkaha attı.

“İnanılmaz bir şeysin sen,” dedi

Carla omuz silkti. Ellerini omuz hizasında, *elimde değil*, der gibi iki yana aşmıştı. Sonra yüzü aniden, oraya neden geldiklerini hatırlamış gibi ciddileşti.

“Demek bana bir iş teklifin var?”

“Şu noktada henüz teklif demek zor,” dedi Richard, “Sadece biraz fikir yürütelim istedim. Şu postayla sipariş edilen külotlar hakkında.”

“Ah, bir dakika,” dedi Carla. “Lafını unutma, bir şey söyleyeceğim.”

Carla masanın üstüne, kenarında mavi renkli PBS markası bulunan, kalın beyaz kumaştan, kirli, ağır bir el çantası çıkarttı. Richard şaşırmıştı.

“Sen devlet kanalına para mı harcıyorsun?”

Başını hayır der gibi salladı ve yüzünde bir an tiksintiye benzer bir ifade belirdi.

“Promosyon malı. Eski kocam orada çalışırdı. Bunlardan bende bir düzine falan vardır.”

“İlk kocan mı?”

“Tek kocam.”

“Ama internet sitesinde evli olduğun yazılı.”

“Öylesi daha kolay. Bazı sapıkları uzaklaştırıyor.” Carla üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bu işe ilk başladığımda, Dave elinden geldiğince destek verdi ama bir süre sonra rahatsız olmaya başladı. Beni paylaşmak istemiyordu.”

Richard düşünceli düşünceli başını salladı.

“İnsanın bayağı evrilmiş biri olması lazım,” dedi.

Bu yorum Carla’nın hoşuna gitmiş gibiydi. Çantasından soluk sarı renkte bir dosya çıkarıp, Richard’a uzattı.

“Bu senin. Küçük bir hatıra.”

Dosya, kalın, kaliteli bir kâğıttan yapılmıştı. Amatör bir hattat tarafından kapağına, *Plaj Festivali, 2001, Güzel anılar için “Teşekkürler”*, yazılmıştı. Richard dosyayı açtığında içinden, cumartesi günü grupla birlikte çekilen, on üçe on sekiz santim ebatındaki fotoğraf çıktı. Üzerinde, *En büyük hayranlarımdan, Richard’a, Sevgiler ve Öpücüklerle, Carla (nam-ı diğer, “Kaltak Kay”)* yazılıydı.

Fotoğrafta herkes çıplaktı ama Richard bunun biraz yarınlıca olduğunu düşündü. Günün büyük bir kısmı boyunca Plaj Festivali sıradan bir şirket gezisinden daha fazla kepa-zelik içermeyen, masum bir eğlence şeklinde geçmişti. Carla ve yedi hayranı günü bira içerek, plaj voleybolu ve frizbi oynayarak ve hatta müthiş eğlenceli bir üç bacak yarışı yaparak, mayo ve tişörtleriyle geçirmişlerdi. Richard, çoğunu internet sitesinden tanıdığı mesai arkadaşlarını daha iyi tanıyabilmek için, onlarla sohbet etmişti. Kendisi dışında tek yeni katılımcı, Kanada’nın Fransız kesiminde yaşayan, ağır aksanlı ve göğsünün ortasında, açık kalp ameliyatından kal-

ma boydan boya bir yara izi olan bir öğretmendi.

“Çok hoş insanlar,” dedi Richard.

“Evet, öyle,” dedi Carla. “Onları tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Festivalin ikinci bölümü, o gün geç saatlere, Walter ızgara için barbeküyü yakana kadar başlamadı. Ancak sonra Carla şöyle bir denize girip çıktı –La Jolla’nın kuzeyinde, sakın bir koyun güzel bir kumsalındaydılar ve Richard’a kalsa burayı hayatta tek başına bulamazdı- ve döndüğünde bikinisinin üstünü, merasime sebebiyet vermeden çıkarıp, grubunun en genç üyesi olan, yirmi sekiz yaşındaki yazılım tasarımcısı Marcus’a fırlattı. Bu herkesin bildiği bir işaretmiş gibi, Fan Kulüp üyeleri tişörtlerini sıyırıp, mayolarını çıkartmaya başladılar. Richard da onlara katılmakta tereddüt etmedi. Ne de olsa bu yüzden gelmişti buraya; bu grubun bir parçası, yılın en azından bir günü, utanma ve ikiyüzlülüğü ardında bırakmış küçük bir öncü olmaya.

Kıyafetler çıktıktan sonra da uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Walter’ın gözü ızgaradaydı; Richard, Claude ve aralarındaki tek siyah adam –emekli baş çavuş- Roberto ile üçlü frizbi oynuyor; Marcus, orta yaşlı, Lutheran bir bakan olan Fred ile teoloji tartışmayı sürdürüyordu. Fred’in eşi onun dini inziva gibi bir şeyde olduğunu sanıyordu.

“Öyleyim de!” diye ısrar ediyordu Fred, bu bilgileri Richard’a aktarırken. “Sadece karımın anladığı, dar anlamıyla değil.”

Ancak bir ara frizbi Richard’ın başının üstünden uçup geçince Richard yakalamak üzere arkasına döndü ve Carla’yı barbekünün yanında diz üstü çökmüş, başı Walter’ın

önünde, ileri geri hareket ederken gördü. Hazırlıksız yakalanmış gibi görünen Walter, spatulaya hâlâ sıkı sıkı yapışmış, düz tarafını Carla'nın omzuna bastırıyordu. Marcus etraflarında dolanarak olayı, yüksek-çözünürlüklü kamerası ile kaydediyordu. Kameranın birbirinden etkileyici özelliklerini gündüz tüm detaylarıyla, satış konuşması yapar gibi Richard'a açıklamıştı.

“Burgerleri yakma ha!” diye seslenen Earl, – Nebraskalı emekli bir kamyoncu olan yaşlı bir adamcağızdı- herkesi kahkahalarla güldürdü.

Carla, Walter'la işini bitirince, Claude ve Fred ile ilgilen-di. Sonra sıra Richard'a geldi. O önünde diz çöktüğünde, Richard'a her şey rüya gibi geldi. Karşısında uzayıp giden Pasifik okyanusunun mor ve sarı ışıltısı, ızgara etin, tuzlu okyanus havasıyla karışan baştan çıkartıcı kokusu. Sanki bilgisayarına girmiş, beynine kazılı ve onu normal hayatı yaşamaktan alıkoyan o resimlerden birinin içine adım atmış gibiydi.

Carla dizine dostça bir öpücük kondurduktan sonra Richard, “Teşekkür ederim” diye fısıldadı.

Yemek yedikten sonra herkes, Richard'ın şu an bakmakta olduğu resmi çektiirmek için herkes bir araya toplandı. Yan yana duran, birbirinden farklı boy, kilo ve ten renginde, her biri objektife en mutlu olanın kendisi olduğunu kanıtlamak istercesine sırtarak bakan yedi adam. Claude, Marcus, Walter, Roberto, Richard, Earl ve Fred. Önlerinde de tek dizi üzerine çöküp, dünyayı kucaklamak ister gibi ellerini iki yana açmış duran Carla.

“Vay canına,” dedi Richard. “Harika bir gündü.”

“Kesinlikle,” dedi Carla. “Şimdi bana külotlardan bahset.”

Bertha’nın çenesi, hastaneden eve gelene kadar hiç durmadı. Kadın Ronnie’ye sürekli kendini kötü hissetmemesini, annesinin daha iyi bir yere gittiğini ve herkesin ondan nefret ettiği bir kasabada yaşayıp, yaşlılığın getirdiği ağrı ve sızıları çekmek zorunda olmadığını söyleyip duruyordu.

“Kimse ondan *nefret etmiyordu*,” diyerek, eve gidene kadar sessiz sakin oturup, zehir dilli kart kadına tek bir kelime bile etmeme kararını bozdu. Zaten Bertha ile aynı havayı soluyor olması, kız kardeşinin *annelerinin öldüğü gün* bile, sırf Ronnie’nin kıcı değdi diye koltukları kirlenecekmiş, çocuklarının her gün okula giderken dokundukları yerlere, görünmez cinsel tacizci mikrobu bulaşacakmış gibi, onu eve bırakmayı teklif etmemesi bile yeterince kötüydü zaten. *Neyse, canı cehenneme*. Zaten bir sabah uyandığında evinin önünde lanet olası, kıymetli Mercury Villager’ının iskeletini bulacaktı.

Hay aksi, çok üzüldüm kardeşim. O sırada içinde uyumuyor olman çok kötü.

Asıl tepesini attıran ise kardeşinin ayrılırken ona sarılmasıydı. Bir an için sarılmayı düşünmüştü, Ronnie bunu fark etti, kendisine doğru yaklaşıp, sonra aniden ne yaptığını fark etmiş gibi geri çekildiğini gördü. Bunun yerine Ronnie’nin omzuna dokundu.

Kötü nefesinin kokusunu almamak için olabildiğince uzak durmaya çalışarak bir köpeği okşar gibi okşadı onun omzunu.

“Yaşlıydı,” dedi, Ronnie’ye yan gözle suçlayıcı bir bakış atarak. “Gece yarısı hanesine tecavüz edenleri kovalayacak hali yoktu. Hem de hiç.”

Alçıyı göstermek için koltuğunda kıpırdanarak, “Benim kolum kırıktı,” diye hatırlattı Ronnie. “Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Bertha başını salladı. Ronnie onun gününü hastanede geçirdiği halde sarhoş görüldüğünü hayretle fark etti. Yüzü öyle canlıydı ki, neredeyse buhar tütüyordu. Yanakları ucuz şaraba batırılmış sünger gibi al aldı.

“Bu sabah o kadar iyi görünüyordu ki,” Bertha kâğıt mendili gözlerine bastırdı. “Uyanıktı ve bilinci yerindeydi. Hayati göstergeleri de çok iyiydi. Ama sonra Tanrı onu yanına çağırdı.”

Ronnie gözlerini kapattı ve kulakları balmumuyla tıkalıymış gibi davrandı. Kendisine artık Bertha ile bir dakika bile geçirmek ve programını onun ziyaretlerine göre ayarlamak zorunda olmadığını hatırlattı.

Her günü gayet iyi geçecekti, bundan oldukça emindi. Annesi her şeyi öyle bir ayarlamıştı ki Ronnie istediği sürece o evde yaşayabilecekti. Günün birinde Carol’la evi satmaya karar verseler bile, gelirini paylaşırlardı. Tıpkı May’in banka hesabını, CD’lerini ve maaşını paylaşacakları gibi. Tahminine göre, planladığı gibi kendine bir bilgisayar almaya kalkışsa bile, bir yıl kadar para sıkıntısı çekmeyecekti. Hapisteki çocuklardan biri ona ilgisini çeken bazı internet sitelerinden bahsetmişti.

“Bunlar Amstredamlı,” demişti. “Bu s..tiğimin Hollandalıları *hasta*, oğlum.”

Kendine ait bir bilgisayar olduğunu ve kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini hayal etmek inanılmaz bir şeydi. Bütün gün internette söfr yapabilir, canı neye bakmak isterse bakabilirdi.

Taksi evinin önüne yanaştı. Ronnie elini cebine attı ama Bertha ona bugün parasının hiçbir yerde geçmediğini söyledi.

“Ben hallederim,” dedi. “Annene sana göz kulak olacağıma dair söz verdim.”

Tabii ya, emin ol, diye düşündü Ronnie, sen ve *Gallo Brothers şarapları göz kulak olursunuz.*

“Ah, bir dakika,” dedi Bertha, “Az kaldı unutuyordum.”

Bertha cüzdanını açıp, içinden spiralli bir defterden yırtılmış, katlı bir kâğıt çıkardı.

“Bunu bu sabah annen yazdı. Sana vermemi istedi.”

“Ne demek yazdı?”

“Yazdı işte,” diye üsteledi Bertha. “Ben kalemi parmaklarının arasına tutuşturdum, hemşire de defteri tuttu. Ama yazıyı kendi yazdı. Hemen ardından uykuya daldı. Sonra da hemorajı geldi.”

Ronnie kâğıdı cebine tıkıp, Bertha’nın suratını artık bir saniye daha katlanmak zorunda olmadığına memnun bir halde, arabadan indi.

“Cenazeden önce görüşürüz,” diye seslendi Bertha, taksi uzaklaşırken.

Ronnie eve girince kâğıdı açtı. Harfler büyük ve dağınık olsa da annesine ait oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu. Kısa-cık notu, bir annenin dik başlı oğlundan son arzusunu okurken gözleri yaşlarla doldu.

Lütfen, diye yalvarıyordu, lütfen iyi bir çocuk ol.

Kabullenmekten nefret etse de Mary Ann, üzgündü. İsabelle saat yedi gibi, yorganının altında, plana uygun şekilde uyuyakalmıştı ama Troy, kendini salonda yerlere atarak, Mary Ann'in daha önce hiç görmediği türden bir tekme, çığlık nöbetine tutulmuş ve isyan etmişti.

“Ben yorgun değilim,” diye bağıırıyordu. “Bunu o aptal kafana sok.”

Mary Ann bir an için bu hakareti duymazdan gelmeye karar verdi.

“Yorgun olup olmadığın umurumda değil. Yatma zamanımız geldiğinde yatağa gideriz.”

“Neden?” diye belirtti Troy. Gözlerinde, Mary Ann'in, kulağa komik gelmese, rahatlıkla vahşet diye tarif edebileceği, çılgın bir bakış vardı. “Yorgun değilsem, neden yatmam gerekiyor?”

“Çünkü ben öyle istiyorum,” diye yanıtladı Mary Ann, sakın sakın. “Baban da öyle istiyor.”

Kanapede oturmuş, *National Geographic* okuyan Lewis'e bakışlarını dikti. Daha stressiz şartlar altında olsa gayet onaylayacağı bir hareketti bu (Noel'de başlatmıştı üyeliği ama Lewis dergilere elini sürmüyor, sehpanın altında toz tutmalarına aldırımıyordu.) Lewis, başını kaldırıp, itinayla nötr hale getirdiği bir ifade ile ona, *Bu işte tek başınasın, canım*, der gibi baktı. Yatma saatleri konusunda hiçbir zaman Mary Ann'in istediği kadar destekleyici olmamıştı.

Babasının müdahale etmeyişi Troy'un daha da cesaretlendirmiş gibiydi.

Kollarını iki yana, ağlamaklı bir halde, bir açıklama bekler gibi açarak, “Çocukların hiçbiri yedide yatmıyor,” dedi.

“Peki biliyor musun ki,” diye anında cevabını yapıştırdı Mary Ann, “O çocukların hiçbiri Harvard’a giremeyecek? Ama sen gireceksin. Neden biliyor musun? Çünkü bizim tarzımız herkesten farklıdır, anlıyor musun?”

Çocuğu sert bir hareketle kolundan yakalayıp, üst kattaki yatak odasına çıkarttı ve -başı yastığına gömülü bir şeyler fısıldar halde- yorganının altına girene kadar da kapıdan izledi. Sonra ışıkları söndürdü.

“İyi geceler, hayatım.”

Troy cevap vermek yerine yan dönerek, yüzünü duvara çevirdi. Mary Ann yatağa yaklaştı.

“Troy Jonathan, az önce sana bir şey söyledim.”

Troy bir anlık bir inattan sonra tekrar sırt üstü döndü.

“Anneciğim, bana bir masal okur musun?”

“Hayır,” dedi Mary Ann, “Kesinlikle okumam. Annelere küçük çocuklarının kendilerine aptal demesinden hoşlanmaz.”

Sarah bir Hershey çikolatanın kâğıdını sıyıırıp, gözleri kapanmakta olan Lucy’ye verdi. Küçük kız, annesi normalde sıkı bir akşam yemeği sonrası çikolata yasağı uyguladığı halde ikramı tek bir kelime etmeden kabul etti. Küçücük bir ısırik alıp, boş bakışlarını TV ekranına kenetleyerek, kafayı bulmuş bir esrarkeş gibi olağanüstü bir itina ile çiğnemeye başladı. Sarah onun film sayesinde hipnotize mi olduğunu –Dick Van Dyke, cakalı süpürge numaralarında baca temizleyicis dostlarına önderlik ediyordu- yoksa başını döneme-

yecek kadar yorgun mu olduğunu kestiremedi.

“Anne birkaç dakika üst kata çıkacak,” dedi. “Sakın uyuyakalma. O küçük gözlerini açık tut, tamam mı?”

“Tamam, anneciğim.”

Sarah mevcut şartlar altında gayet başarılı olduğunu düşündüğü bir giyinme operasyonu ile sadece üç kıyafet deneyerek, streçli siyah etek ile kısa beyaz tişörtünü giydi (ki nihayetinde bunda karar kılacağından hemen hemen emindi). Dişlerini fırçaladı, biraz makyaj yaptı ve saat sekiz kırk beşte salona döndü.

Ama geç kalmıştı. Erimeye başlamış olan çikolatasını oyuncak bebek gibi göğsüne bastırmış uzanan Lucy, çoktan koltukta uyuyakalmıştı. Sadece “P” harfinden oluşan bir kitap okur gibi, uyurken küçük küçük, sevimli pofurtular çıkarıyordu.

İşte bu hiç iyi bir durum değildi.

Sarah sırf bu senaryodan kaçınabilmek için aklına gelen tüm önlemleri almış, kızı saat dokuzdan önce uyuyakalmasını diye zorla duble espresso bile içirtmişti ama nafile. Aaron’la öğle uykuları kesildiğinden beri Lucy’nin uyku düzeni tamamen altüst olmuştu.

Sarah televizyonu kapatıp, seçeneklerini gözden geçirdi. Jean’i arayıp ona acil bir işi çıktığını söyleyebilir ve o dönene kadar Lucy’ye gözkulak olmasını rica edebilirdi ama bu gece istediği son şey Todd’u eve getirdikten sonra çenebaz komşusu ile tanıştırmak zorunda kalmaktı. Tabii teoride onu arka bahçede bekletmesi falan mümkündü ama Sarah Jean’i tanıyordu. Ondan yarım saat çocuğa bakmasını istemenin karşılığı, bir saat boyunca kocasının kusurlarını, artık ne

denli çekilmez ve unutkan bir olduğunu ve aşırı şişmanlandığından bu yana ona kıyafet almanın ne kadar zorlaştığını dinlemek olacaktı. Normal bir gecede bile bu monologları dinlemek güç istiyordu; şimdi ise Jean'ın ağzından çıkacak her sıkıcı sözcüğün Todd'suz geçecek bir saniye anlamına geldiğini bilmek, işkenceden farksız olacaktı.

Tabii ki onunla haberleşip, planların değiştiğini söyleyebilse, bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı. İnsanlık tarihinin şu zamanında, size bir milden yakın bir mesafede bulunan birisine basit bir bilgiyi – parka değil, evime gel- iletmenin yolunu bütün gün arayıp da bulamamış olmak mümkün olamazmış gibi görünse de Sarah'nın durumu aynen böyleydi.

Todd o gün öğleden sonra havuza gelmemiştir ki, bu da yüz yüze iletişim ihtimalini –fark ettirmeden konuşma, not aktarma ya da en azından bir uyarı sinyali- ortadan kaldırıyordu. Sarah onun evini beş kez farklı telefon kulübelerinden aramıştı - Todd'un ev telefonu, büyük ihtimalle rahatsız edilmeyi önlemek için arayan numaraları gösteren telefonlardandı- ama her birine, sesi gittikçe daha sert ve şüpheli çıkan kayıncı yanıt vermişti.

“Kimsin? Arama burayı. Bizi rahat bırak.”

Sarah internet iletişimi konusunda verdiği sözü de bozmayı düşünmüştü ama bu daha da tehlikeliydi. Yanlış ellere geçen bir e-posta, her şeyi mahvedebilirdi. Sarah bu risklerin hiçbirini göze almamakla büyük bir kahramanlık ettiğine inanıyordu ama bu durumda da elinde, Todd'un evi önüne park edip, onu yanında koruması olmadığı bir anda yakalamaya çalışmaktan başka seçenek kalmıyordu. Ne yazık ki,

aşırı sıcak bir gündü ve tüm gölgelikli park yerleri işgal edilmişti. Lucy'nin sızlanmaları, yirmi dakika kadar sonra bu gözetleme seansına son noktayı koymuştu.

Sarah bir an için kızının uyumasına izin vermeyi düşündü. On beş, yirmi dakika onun için yeterliydi, öyle değil mi? Alt tarafı oyun parkına kadar gidip, Todd'u alıp, ona durumu açıklayıp eve getirecekti (burasının kumsal kenarında bir motel olmadığı kesindi ama Sarah, Todd'un durumu anlayacağından emindi.) Lucy büyük ihtimalle sabah kadar uyuyacak, annesinin gittiğini bile fark etmeyecekti.

Çok baştan çıkartıcı bir çözüm gibi görünse de Sarah doğru bir hareket olmayacağını biliyordu. Bazen –aslında bazenden de daha sık- sağda solda, küçük çocukların (bakıcı dışarı, kendine crack falan almaya gittiği sırada) kibritle oynaması sonucu çıkan trajik yangınlar ya da trafiğin aktığı kavşaklarda, yalınayak dolanan küçücük çocuklarla ilgili haberler duyulurdu ve bunların sonunda da anneler (tabii ki her zaman anneler, babalar değil) ihmal ve tehlikeye ataktan dolayı tutuklanırlardı. Ayrıca bu melodramatik tehlikelerin dışında, Sarah kızının uyanıp da birkaç dakika için bile olsa, annesinin nereye gittiğini, neden bomboş bir evde yalnız bırakıldığını düşünecek olması fikrine bile katlanamıyordu.

Onu uyandırmak da pek iyi bir fikir sayılmazdı. Hayatının en romantik randevusu olması gereken buluşmaya doğru giderken Sarah'nın isteyeceği son şey, arka koltukta huy-suzlanıp, mızıldanan üç yaşında bir çocuktu. Tek ümidi Lucy'yi bir şekilde arabaya götürüp, parka gidip, Todd'u almak ve Lucy'yi uyandırmadan tekrar içeri taşımaktı. Lucy

derin uyurdu aslında, olmayacak şey değildi bu.

Sarah her şeyi önceden bir bir ayarladı. Evin ve arabanın kapılarını önceden açtı ve arabanın koltuğunda duran küçük, plastik oyuncak köpeği kaldırdı. Çikolatayı Lucy'nin sıkı sıkıya kapalı avucundan kurtardıktan sonra, kızının parmaklarını ıslak kâğıt mendille sildi ve kollarını mest olmuş, ılık bedeninin altına sokarak onu koltuktan kaldırdı. Lucy, Sarah'nın kucağında kıpırdanıp, bir iki mahmur kelime mırıldandıysa da, uyanmadı. Sarah ön kapıdan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapayarak, merdivenlerden indi, bahçeyi geçti ve Volvo'suna bindi. Saatli bomba taşırmışçasına dikkatle kızını hiçbir yere değdirmeden koltuğa koydu ve emniyet kemerini bağlamadan önce başını dikkatle arkasına yasladı. Lucy kendini kurtarmak ister gibi birkaç tekme attıktan sonra başı sağ yanına doğru düştü. Sarah derin bir oh çekti.

Evet.

Artık her şey yolunda gidecekti, biliyordu. Oyun parkına vaktinde – en fazla bir iki dakika geç- varacak ve Todd'u orada bulacaktı. Eve gelip, Lucy'yi yatıracaklar ve kendileri de dosdoğru yatağa giderek, hayatlarında yepyeni bir dönemin açılışını kutlayacaklardı. Sarah kendine engel olamadı, arabayı kullanırken elini bacakların arasına sokup, fazlaca bastırmadan orada öylece tuttu.

“Hey,” diye, incecik, mutsuz bir ses geldi arka koltuktan. “Çukutatam nerde?”

Sarah gözlerine inanamaz halde dikiz aynasından arkaya baktı. Lucy'nin gözleri, vakit gündüz vaktiymiş gibi kocaman açılmıştı ve uyku aklının köşesinden geçmiyor gibiydi.

“Evde,” dedi Sarah. “Gerisini yarın yersin.”

“Şimdi yemek istiyorum!”

“Yanımda değil,” dedi Sarah.

Lucy’nin kızgın suratı aynaya yansdı. Sarah kendini kaçınılmaz bir nöbete hazırladı ama nedense bu gerçekleşmedi. Çatık kaşlar gevşedi; şimdi suratının öfkeli olmaktan çok meraklı bir hali vardı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Parka,” dedi Sarah. “Ama oyun oynamayacağız.”

Onca yıl, öncelikle gardiyanların sonra da annenizin gözetimi altında yaşadıktan sonra, bir kez olsun başınızı belaya sokmamanız için tepenizden bakan biri olmadan kendi başınıza kalmanızın hoş bir şey olacağını düşünürsünüz ama bu aslında biraz tuhaf ve hatta ürkütücü bir durumdu. Kafanızda dönüp duran tüm o düşünceler ve artık kontrol etmek zorunda kalmadığınız dürtüleriniz.

Mesele Ronnie’nin iyi bir çocuk olmak *istememesi* değildi; annesini gururlandırmaktan, normal bir hayat sürmekten, iyi bir araba, iyi bir iş ve sevgi dolu bir aile sahibi bir vatan-daş olmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Minikler Ligi’ne koçluk yapabilir, oyuncularını maçlardan sonra dondurma yemeye götürebilirdi...

Tabii ya, kesin böyle olurdu!

Bilgisayarı elinin altında olsaydı keşke. Belki o zaman birkaç resme bakıp, kendini meşgul eder, herkesin bahsettiği şu sohbet odalarına falan girerdi. Ama şu an iki arada bir deredehydi. Gündelik ritmini bozmamaya çalışıyor, akşam altıda yemeğini yiyor, haberleri ve *Çarkı Felek*’i izliyordu. Ama annesi yanında kanapede oturup, Dan Rather’ın gerda-

nı, Vanna'nın çılgın kıyafetleri hakkında yorum yapmadıkça, sorulan soruları aptal bir atasözü ya da kimsenin yıllardır aklına gelmeyen bir ünlünün adı değil de hayatın sırrıymış gibi çözmeye çalışmadıkça hiçbir şey eskisi gibi olamıyordu.

“Abe Vigoda!” diye muzaffer bir edayla haykırırdı. “Kalp yalnız bir avcıdır!”

Ronnie, manyetik bir çekimi varmış gibi gözlerini telefondan ayıramıyordu. Arayabileceği biri, bir arkadaş ya da akrabası olsun, üzücü haberini onunla paylaşabilsin istiyordu. Bir kahve içmeye davet edebileceği, kendine dostluk edecek biri. Ama aklında yalnızca bir tek numara vardı, yıllardır aramadığı bir numara.

Sakin yapma bunu, dedi kendi kendine ama parmakları çoktan tuşlara gitmişti bile. *Saçmalama*.

Telefon üç kez çaldı, kalbi her seferinde olduğu gibi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

“Alo?” Cevap verenin anne, Diane Colapinto olduğunu anında anladı. Kız ortadan kaybolduktan sonra onu televizyonda görmüştü, gözlerinin etrafı mosmordu. “Alo?”

Sesi iyi geliyordu, hatta neşeli. Sanki artık gidenin ardından ağlamayı kesmiş, sonunda hayata geri dönmüş gibiydi. Arkadan kahkaha sesleri geliyordu. Demek ki Holly'nin küçük kardeşleri artık o kadar da küçük değillerdi. Harhalde kız kardeşi on bir, erkek kardeşi de on yaşındaydı. Holly'nin Ronnie'nin arabasına bindiğinde olduğundan daha büyüklerdi.

“Alo?” dedi Diane tekrar, bu kez daha dikkat kesilmiş bir şekilde. “Kimsiniz?”

Aslında hiç de zor değildi, eskiden gecenin bir yarısı evden sıvışıp, bir telefon kulübesinden arayarak onu derin uykusundan korkuyla uyandırdıktan sonra fısıldadığı şeyi fısıldamak ve sesindeki dehşet ve ümidin tadını çıkarmak. *Nerede olduğunu biliyorum*, derdi, *Ama sana asla söylemeyeceğim*.

Fakat bu gece böyle yapmayacaktı. Hiçbir şey için değilse bile, ölmüş annesine saygısından dolayı yapmayacaktı.

“Özür dilerim,” dedi, “Yanlış numara.”

Telefonu kapadığında terden sıırıslıkılam olmuştı ve başı dönüyordu. Düşününce aklına arayabileceğı biri daha geldi. Numara cebinde, yapışkan bir kâğıdın üstüne karalanmış duruyordu. Ama kız evde değildi – büyük ihtimalle sıkıcı, aptal bir herifle yine randevusu vardı. Tek duyabildiğı kızın telesekreterdeki donuk sesiydi. *Ben Sheila, lütfen mesaj bırakın*. Ronnie, uzunca bir süre bip sesini bekledi.

“Üşütük sürtüğün tekisin sen,” dedi ona. “İlanına *bunu* da koysana.”

Bundan sonra tamamen çaresizliğe düştü. Saat daha dokuz bile olmamıştı ve o yapacak bir şey bulamıyordu. Bütün gece evde oturup telefonda eşek şakaları yapacak hali yoktu herhalde? İçki içen biri olsa her şey daha kolay olurdu. O zaman en azından dışarı çıkıp, kafayı çeker sonra da sürünerek eve gelip kendini yatağı atardı. Sorunu bu olsa, her şey öylesine kolay olurdu ki.

“Hey, anne,” dedi, sanki kadın oracıkta, yanında dikiliyordu. “Galiba biraz dışarı çıkacağım.”

Mary Ann salona dönerek, odanın öbür ucundaki koltuğı

çöküp, postayla yeni gelen *Family Circle*’ı eline alırken, Lewis başını kaldırıp ona bakmadı bile.

Bir iki dakika sonra Mary Ann sessizliğe dayanamayıp, “Sen ne okuyorsun?” diye sordu ona.

“Las Vegas.”

“*National Geographic*’de mi?”

“Şehrin tarihi üzerine. Ellilerden beri nasıl geliştiği.”

“Hiç hoş değil,” dedi. “*National Geographic*’in yazacak daha iyi konuları olduğunu sanırdım. Yağmur ormanları falan gibi.”

“Aslında çok ilginç.”

Sekiz buçukta, Mary Ann elindeki dergiyi bırakıp hazırlanmak için yukarı çıkacağını söyledi. Hâlâ yazıya gömülmüş olan kocası homurdandı.

Mary Ann uzun bir köpük banyosu yaptı, gözlerini kapayıp derin derin soluk aldı, zihnini boşaltmaya ve kendini seks havasına sokmaya çalıştı. Geçenlerde kocanız dışında bir partneri hayal etmeyi tavsiye eden bir yazıya rastlamıştı (*Evliliğinizi Renklendirmenin Beş Yolu!*). Bir denemeye karar verdi. Nedendir bilinmez, Bruce Willis işe yaramamıştı. Brad Pitt de öyle, ama muhtemelen bunun sebebi ciddi şekilde saçını kestirmeye, tıraş olmaya ve hatta sıcak bir duşa ihtiyacı olmasıydı. Sonra birden, durup dururken, kendini Tony Soprano’yu, kocaman kıllı göbeği ve pis ağzıyla itici bulduğu bir adamı düşünürken buldu; o kızı masanın üzerine eğmiş, pantolonu bileklerinde, dişlerinin arasında bir puro, gidip gelişini.

İğrenç.

Lewis’in onu HBO kanalını almaya ikna etmiş olduğuna

pişman, bu imgeyi zihninden def ederek tıpayı çekip açtı. Dışlerini fırçaladıktan ve boynuna biraz parfüm sürdükten sonra, dantelli korsajlı pembe saten bir slip giydi, saçını şöyle bir fırçaladı ve yatak odasına adım atıp, takdir edilmek üzere poz verdi.

Kocası gözünde gözlükleri, üzerinde boxer'ıyla yatakta oturmuş, onaylarcasına başını sallıyor olmalıydı, ama yoktu. Bozulmamış yatağa, komodinin üzerinde 9:02'yi gösteren saate bakarken içini bir mide bulantısı, neredeyse bir terk edilmişlik hissi kapladı.

“Hayatım?” dedi. “Bir şeyi unutmuyor musun?”

“Bak ne diyeceğim,” dedi kocası. “Niye biraz ara vermiyoruz?”

“Ama bugün salı. Randevu gecemiz.”

Kocası ona uzun uzun baktı. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı, sanki bir şeyden dolayı ona acıyormuş gibi.

“Hiç içimden gelmiyor.”

Marry Ann yutkundu. Sakin kalması, sesinin titremesini önlemesi için muazzam bir gayret göstermesi gerekti.

“Artık beni sevmiyorsun.”

Lewis hemen cevap vermedi. Söylenen şeyi ciddi ciddi tartıyordu sanki, bu konuda uzun süredir düşünmemiş gibi.

“Oğlumuz dört yaşında,” dedi. “Artık ona Harvard’dan bahsetmekten vazgeçmen gerekiyor.”

Avuçları terlemiş, kalbi gümbür gümbür çarpan Sarah, arabasını Rayburn Okulu’nun otoparkına çektiğinde saat dokuz yedi dakika geçiyordu, ki bu korktuğu kadar geç değildi. Farlarını söndürmedi, tozlu ışıklar boş oyun parkında – tah-

terevalli ve kaydırakta, sallanan köprüsü ve şenlikli küçük balkonuyla oyun çatısında, her parkta mutlaka bulunan salıncaklarda – parlıyordu. Sarah, Todd’un gölgelerin içinden ortaya çıkmasını gerilimle karışık bir coşkuyla bekliyordu. Todd’un görüntüsü, hani o aynı anda hem gayet somut bir şekilde orada, hem de tamamen hayal ürünüymüş gibi hali, Sarah’ya en kısa ayrılıktan sonra bile çok şaşırtıcı geliyordu.

Dokuzu on bir geçe farlarını kapadı. *Bir şey yok*, dedi kendine, sadece on dakika gecikti. Karnındaki panik hissine, daha önce Todd’un hiç geç kalmadığını ona hatırlatan iç sese aldırmamak için epey çaba sarf etmesi gerekti. Açık Havuz’da aralarında espri konusu olmuş bir şeydi ilişkilerindeki bu değişmez model – erkekler hep erken geliyordu, kızlar hep geç..

Ama belki de iyi bir şeydi protokoldeki bu küçük delik. Bu şekilde Todd ona bir özür borçlu olacaktı ve plaja gitmedikleri, Lucy ile birlikte Sarah’nın evine tıkılacak, yine Bellington’ın ve ebeveynliğin boğucu sınırları içinde kısıtlı kalacak olmalarından dolayı ona kızma ihtimali azalacaktı.

“N’apıyo biz?”, diye sordu Lucy.

“Todd’u bekliyoruz,” diye cevapladı Sarah. “Şimdi gelir. Bu gece bizim evde kalacak.”

Bu cevaptan dolayı Lucy’nin canı pek de sıkılmış gibi görünmüyordu. Sarah onun – üç yaşındaki çocuk aklıyla bile – Todd’la ilişkisinin ne kadarına aklı erdiğine hiçbir zaman anlayamamıştı. Yaz boyunca olan biten her şeyi işlerin doğal akışına aykırı değilmiş gibi kabul etmişti. Her gün Todd ve Aaron ile takılırlarken buna bir itirazı yoktu. Görüşmemeye başladıklarında, bu konuda bir kere soru sordu

ve annesinin yaptığı açıklamayı – *Aaron’ın büyükannesi onları başkasıyla paylaşmak istemiyor* – gayet tatmin edici buldu. Sarah ister istemez, Lucy’nin hayatını epey bir sarsacak olan çok daha büyük değişikliklere karşı da aynı esnekliği göstereceğini umuyor, ama bir anne olarak biraz fazla pasif davrandığına, kızını çok yakında olacıklara hazırlamak için gerekeni yapmadığına dair şüphesini de bastıramıyordu.

“Tatlım,” dedi. “Aaron’ı seviyor musun?”

“Bazen.”

“İyi bir çocuk, değil mi? Beraber çok güzel oynuyorsunuz.”

“O araba seviyor,” dedi Lucy, sesinde hafif bir küçümsemeyle.

“Onun senin kardeşin olmasını ister misin?”

Lucy kıkırdadı. Sarah’nın onunla bir tür oyun oynadığını düşünüyor gibiydi.

“Benim kardeş değil o.”

“Ama olabilir.” Sarah koltuğunda dönüp kızının gözlerinin içine baktı, bu şekilde aralarında geçen çok ciddi bir tartışma olduğunu anlamasını sağlamayı umuyordu. “Bir gün. Gerçek kardeşin değil ama üvey kardeşin. Bunun anlamı, hepimiz aynı evde yaşayacağız, en azından bazen.”

“Sevmedim,” Lucy’nin sesi kızgın çıkmıştı.

“Tabii ki seveceksin. Sadece alışman için biraz zaman gerekecek, o kadar.”

Lucy itirazla, kafasını delice iki yana salladı.

“Alışmamam.”

Sarah üstelememeye karar verdi. Bu tür konularda adım

adım ilerlemeliydiniz. Yeterince vakit ve sevgi verildiğinde, çocuklar her şeye alıştırdı. Ve Lucy'nin şimdi bu konudaki hisleri ne olursa olsun, hayatında Richard yerine Todd gibi bir baba figürü olmasının uzun vadede onun yararına olduğunu düşünmeden edemiyordu.

“Anne?” dedi Lucy az sonra. Konuşulanları eni konu düşünmüşcesine, sesi yumuşak ve ihtiyatlıydı.

“Evet, tatlım?”

“Beni sallayabilir misin?”

“Tabii,” dedi Sarah, neyi kabul ettiğinin farkına bile varmadan. “Ama sadece biraz, tamam mı?”

Todd saat tam dokuzda evden çıkmıştı, ama kütüphanenin orada takıldı. Kaykaycılar dışarıdaydı, onların neler yaptıklarına bakmak için biraz durdu. Şaşırtıcı bir şekilde, bir zamanların o aşına posta kutusunun yanındaki konumunu aldığı anda, onu eski bir dostmuşcasına selamladılar.

“Ahbap!” diye seslendi boğuk sesli çocuk. “Hangi cehennemdeydin?”

“Seni özledik,” diye ekledi bir diğeri, kulağa hem alaycı hem de samimi gelen bir ses tonuyla konuşmayı bir şekilde becererek. “Artık bizi sevmiyorsun sandık.”

“Evet,” dedi G., grubun sıkı lideri. “Belki de seni sıkıyoruz diye düşünüldük.”

“Hiç de değil,” diye açıkladı, bu ilgiden dolayı tuhaf bir şekilde koltukları kabararak. “Çok garip bir dönem yaşıyoruz da ondan.”

Onları haftalardır seyretmemişti, ta baro sınavından beri. Arada ne kadar ilerleme kaydettiklerini görünce çok şaşırdı,

sanki hepsi bir kaykay kampına falan katılmışlardı. Haziran-da acemi görünen çocuklar birer usta gibi, son sürat kayıyor-du. Zaten iyi olanlar ise birer virtüöz haline gelmişti, ama G. onlardan da bir gömlek üstündü.

Her zamanki gibi, kaykayları üzerindeki çocukları seyretmenin hipnotize edici bir yanı vardı; yanından sırayla geçip giden, her biri öncekini bir metronom düzeniyle takip eden kaykaycılar, tekerleklerin taştaki bitmeyen vızıltısı. Sokakta birbirleriyle örtüşen birtakım figürleri çalışıyorlardı, altısı birbirlerinin yoluna girip çıkıyor, piston gibi bir eğilip bir kalkıyor, cakalı dönüşlerle aniden yön değiştiriyor, ayaklarıyla kıvrak, neredeyse maymunu bir beceriyle manevralar yapıyor, kaykaylarını havaya fırlatıp, yere değer değmez üstüne iniyorlardı.

Sarah'nın beklediğini biliyordu, ama oradan ayrılmak içinden gelmiyordu bir türlü. Ne zaman şöyle kendini bir yoklasa, kafasını toparlamak, birlikte atmaya karar verdikleri o büyük ve korkutucu adımı atacak kadar cesaretini toplamak için daha bir iki dakikaya ihtiyacı varmış gibi geliyor-du Todd'a.

Perşembe günü beraber kaçmaları gerektiğini söylerken ciddi idi, hem de ömründe o zamana kadar hiç olmadığı kadar. O harikulade anda, ikisi elli yarda çizgisinde sırtüstü yatmış, yıldızlarla bezeli uzayın boşluğuna bakarken, sözcükler ağzından ikisini de şaşırtan bir inançla çıkmıştı. Parmaklarından onun parmaklarına, sonra da gerisingeri akan heyecanı, içini Sarah ile birlikte bir hayatın – yeniden düzenlenmiş ve iyileştirilmiş bir hayatın – sadece ihtimal dahilinde değil, kesinlikle gerekli olduğuna dair bir inançla dol-

duran o elektrik akımını hatırlıyordu.

O zamandan beri dört gün geçmişti, bu inancın yüz farklı şekilde sınıadığı dört tuhaf ve acı verici gün. Daha cuma günü başlamıştı bu; Kathy sabah saat sekizde onu sarsarak uyandırıp haftasonunda ikisinin baş başa bir kaçamak yapacağını, balayını geçirdikleri Berkshires'daki o hana gideceklerini söylemişti.

“Bugün işe gitmeyeceğim,” demişti, elini Todd’un alnında, ateşine bakarmış gibi gezdirerek. “Biraz baş başa vakit geçirmeye ihtiyacımız var.”

Hayır diyebilirdi tabii, hemen o anda hayatı için başka planlar yaptığını söyleyebilirdi, ama henüz mücadele edemeyecek kadar sersem haldeydi.

“Peki, tamam,” dedi, dirseklerinin üzerinde doğrulup parlak ışıktaki gözlerini kırıştırarak. “Nasıl istersen.”

“Heyecanlanma öyle,” dedi Kathy. “Kalbine bir şey olacak.”

Öğleden hemen sonra yola çıktıklarında, bu küçük tatilin pek de kötü bir fikir olmadığına karar vermişti. Önündeki birkaç günü şu ya da bu şekilde atlatması gerekecekti ve en azından böylece bunun iki gününü kayınvalidesinin soluğunu ensesinde hissetmeden geçirebilecekti. Ayrıca o sabah Aaron’ın gözlerine bakmakta son derece zorlanıyordu. Onu mayosunun içinde, kafasında soytarı şapkasıyla, büyükannesiyle birlikte el salları halde verandada bırakıp uzaklaşmak neredeyse iyi gelmişti.

“Ne şeker,” dedi Kathy, uzaklaşırlarken omzunun üstünden bakarak. “O da gelseydi diyesim geliyor.”

Yaklaşık bir saattir yolda samimi bir sessizlik içinde gi-

diyorlardı – Kathy kullanmadığı sürece yolculukta uyumlu bir çifttiler – ki Kathy uzanıp müziği kapattı. Todd onun gözlerinin üzerinde gezindiğini, gerilimin arttığını hissedebiliyordu.

“Tek bir şey bilmek istiyorum,” dedi. “Onu seviyor musun?”

“Bilmiyorum. Ben de onu anlamaya çalışıyorum.”

Kathy güldü, onun beklediğine kıyasla biraz fazlaca eğlenmiş gibi görünüyordu.

“Karar verdiğinde bana da haber ver, olur mu?”

“Komik değil,” diye mırıldandı Todd.

“A, evet. Neredeyse unutmuştum.”

Otele yerleştikten sonra yürüyüşe çıktılar ve yüzdüler, sonra da göle bakan bir terasta günbatımına karşı akşam yemeği yediler. Hepsi o kadar hoştu, ikisinin güzel bir gün anlayışına o kadar uyuyordu ki Todd kendine onu terk etmek üzere olduğunu, evliliklerinin sona erdiğini durmadan hatırlatması gerekiyordu. Yemekte sadece bir bardak şarap içti ve artık hakkı yokmuş gibi, onun çikolatalı pastasından ısırmaı reddetti. Yatmadan önce, o haftasonu için aldığı bir iç çamaşırını denemesini isteyip istemediğini sordu, Todd da istemediğini, denemezse daha iyi olacağını söyledi.

“Emin misin? Buraya kadar araba kullanıp sevişmemek yazık olur gibi geliyor bana.”

“Biraz yorgunum da,” diye açıkladı Todd.

“Peki,” dedi Kathy, aldırmazmış gibi. “Keyfin bilir.”

Cumartesi sabahı Kathy onu uzun ve ıslak bir öpücükle uyandırıp elini bacaklarının arasına doğru yönelttiğinde ise, teslim oldu. Bunun niye iyi bir fikir olduğunu hatırlamasına

fırsat kalmadan sertleşmişti bile, Kathy ise onun sereserpe yatan bedeninin üstüne oturmuş, zaferle özür karışımı bir edayla tepesinden ona gülümsüyordu.

“Pek de kötü sayılmaz, değil mi?” diye fısıldadı.

“Fena değil,” diye kabul etti.

Aslında ‘fena değil’den çok daha iyiydi, ilişkilerinin en büyük hitlerinden oluşan bir derleme gibiydi. Kathy onun için şimdiye kadar yaptığı bütün akıl almaz yatak odası numaralarını bir bir yineliyor, Todd’un vazgeçmek üzere olduğu zevk yelpazesini bütün canlılığıyla sergiliyordu. Müthiş bir performanstı bu, tek göze batan tarafı, yüzündeki hafif bir kendini beğenmişlik edası, etkileyici bir erotik özgüven-di. Bu ifadeyi görüp de Sarah adına üzülmemek Todd’un elinde değildi; onun seks konusundaki istekliliğine genellikle tuhaf, neredeyse genç işi, sanki yıllar boyunca hakkeder edinilmiş yetişkin tecrübesine değil de okul bahçesinde işitilmiş belli belirsiz söylentilere ve müstehcen kitaplardan kısmen hatırlanan bölümlere dayanıyormuş gibi bir sakarlık eşlik ederdi.

Bittiğinde ağır bir sessizlik çöktü. Todd tavana derin bir melankoliyle bakıyor, bunun onlar için son nokta olduğu, bir daha muhtemelen Kathy ile ikisinin hiç sevişmeyeceği fikrini hazmetmeye çalışıyordu. Zihnini okumuşcasına, Kathy ona doğru dönüp koluna bütün gücüyle yumruk attı.

“Bokkafalı,” dedi.

“Ne?” dedi Todd, kol kaslarına masaj yaparken tınmamış görünmeye çalışarak.

“Ben bir yaz aşkı istemez miyim sanıyorsun? Günlerimi havuzda geçirmek, daha dün tanıştığım hoş bir herifle el ele

tutuşmak istemez miyim sanıyorsun? Nasıl oluyor da sen bunu yapabiliyorsun, bense vaktimi leş gibi kokan bir GB Hastanesi’nde, ihtiyar adamların bacaklarını nasıl kaybettiklerini dinleyerek geçiriyorum?”

“İşini seviyorsun sanıyordum.”

“Sevip sevmemem bir şeyi değiştirmez, değil mi? Nasıl-sa bu işi yapmaya devam etmem gerekecek, tabii bu ailedeki birinin daha iyi bir fikri yoksa.”

Todd’un buna verecek cevabı yoktu. Daha iyi bir fikri yoktu. Sadece Kathy’ye asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı. Özellikle de şimdi, iflas bayrağını çekmenin eşiğindeyken.

“O bir yaz aşkı değil,” diye mırıldandı, karısından çok kendine.

Kathy sanki elinde olmadan bütün bunlardan eğleniyormuş gibi güldü.

“Ayrıca bir şey daha diyeceğim,” dedi. “Hani belki farkında değilsindir, yaz bitmek üzere.”

Blueberry Court 44 Numara’nın kapısına geldiğinde Larry’nin ağzında ekşi bir tat vardı. Yapmak üzere olduğu şey onun midesini bulandırıyordu. Bunu başka bir şekilde yapıp da kendinden nefret etmeden hayata devam etmesinin bir yolu olsa, çok mutlu bir adam olacaktı.

Ama onun için başka seçenek yoktu. Daha önce bir kez, Antoine Harris’in vurulması olayında buna benzer bir şeyi yaşamış ve dersini almıştı. Yakın dostları bile inanmakta zorlansa da, Larry o feci günde restoran katında tetiği çektiği için hiçbir zaman pişmanlık duymamıştı. Trajik bir hata

yapmıştı elbette, ama mezara bunun hakikaten bir hata olduğunu bilerek gidecekti. O, elinde oyuncak olan bir çocuk değil, eli silahlı bir adam görmüş ve ona göre davranmıştı, her polisin yapacağı gibi. Zihninde ne kadar evirip çevirirse çevirsin, o öldürücü kurşunu atmak dışında bir seçenek görmüyordu, en azından bambaşka bir insan olmadığı sürece.

Ama özür dileyebilirdi. Avukatının tavsiyesine kulak asmayıp kendini aileye tanıtabilir, Rolonda Harris'e tahayyül edilemeyecek kaybı ve kendisinin bundaki payı konusunda ne denli kederli ve üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Belki kadın ona inanmazdı. Belki kapıyı suratına çarpar, ona kötü kalpli bir ırkçı der, ya da yüzüne tükürürdü, ama ne olmuş? En azından denemiş olurdu ve denemek suskun kalmaktan, çocuğun ölümünün onun için hiçbir anlamı yokmuş, umurunda olan tek şey kendi kellesini kurtarmakmış gibi yapmaktan daha iyiydi.

Yine de, Rolonda Harris'ten özür dilemek başka şeydi, Ronnie McGorvey'den özür dilemek başka şey. Rolonda enfeci kâbusu gerçek olmuş masum bir kadındı. Ronnie ise Ronnie'ydi, annesini hiç işi olmayan bir karışıklığın içine sürüklemiş iğrenç bir insan. O olmasa, Larry'nin gecenin ikisinde zavallı kadının bahçesinde durup bir megafonla bağırması gerekmeyecekti.

Anneni sen öldürdün, diye iddia edebilirdi Larry. *Sen yaptın, ben değil*.

Ama bunlara hiç girmeyecekti, suçu başkasına atmaktan ve kendini haklı çıkarmaktan oluşan o beyhudelik batağına saplanmayacaktı. Ronnie kendi vicdanıyla – varsa tabii – baş başa yaşayacaktı, Larry ise May McGorvey'in ölümün-

de kendi inkâr edilemez rolü için sorumluluğu kabul etmek üzere elinden geleni yapacaktı.

Zili çaldı ve kendini Ronnie'nin önünde belireceği an için hazırladı. El sıkışmayacak, havadan sudan söz açmayacaktı. Tek yapacağı sapığın gözlerinin içine bakıp *Başınız sağ olsun* demekti. O kadar, bir kelime bir fazla değil. Sonra da arkasını dönüp arabasına binecek, eve gidecekti.

Zili ikinci kez çaldı, ama alt kat ışığının yanıyor olmasına rağmen kimse kapıyı açmadı. Bu başka bir ev ya da başka bir iş olsa o anda vazgeçerdi. Ama buraya kadar gelmek ona çok şeye malolmuştu; yarın aynını bir kere daha yapma fikrine katlanamıyordu. Kulbu yokladı ve kapıyı başını içeri sokabilecek kadar itti.

“Ronnie? Ben Larry Moon. Buraya sana zarar vermeye gelmedim.”

Belki de uyuyordu. Larry kendi babasının ölümünden sonra nasıl bitap düştüğünü hatırlıyordu. Cenazenin hemen ardından devrilip yatmış ve neredeyse yirmi saat uyumuştı.

“Hey, Ronnie?”

İhtiyatla hole girip oturma odasına göz gezdirdi. TV açıktı, ama sesi iyice kısılmıştı. Biri sehpanın üzerinde kirli bir tabak bırakmıştı, yarısı yenmiş bir tavuk budu ve biraz fasulye.

“Ronnie?” diye seslendi bir kere daha, bu sefer merdivenlerin dibinden.

İkinci kattaki yatak odalarını bir denemeyi düşündü, ama sonra yapmamaya karar verdi. Birden içine kötü bir his doğmuştu, kulak asmazsa kendini tehlikeye atmış olacağını öğrendiği türden bir his. Bu evde bulunacak çirkin bir şey var-

sa, Larry bulan kişi olmak istemiyordu.

Dışarı çıkarken mutfaktan geçti. Tahmin ettiğinden daha temizdi, annesinin mutfağının yenilenmeden önceki haline çok benziyordu. Eski bir gaz ocağı, buzdolabında torunların fotoğrafları. Her şey yerli yerindeydi, kapağı açık bir şişe litrelilik 7-Up ve onun yanında duran, filtresine kadar iilmiş siğaralarla dolu kl tablası dışında.

Kl tablasının altında bir not vardı, bir kenarı tırtıklı, buruşuk bir kâğıt parçası. zerine iki ayrı kişi yazmıştı, sanki konuşuyorlarmış gibi. İlk mesaj bir yalvarmaydı, elleri titreyen biri tarafından, mavi mürekkeple yazılmıştı.

Lütfen lütfen uslu bir ocuk ol.

Cevap siyah renkte, bir çocuğın elinden ık mış olabilecek tırtıklı ve köşeli harflerle yazılmıştı.

ÖZÜR DİLERİM ANNE, BUNU YAPABİLECEĞİMİ SANMIYORUM.

Sarah sinir bozacak derecede gıcırtılı salıncakta Lucy'yi sallarken, yeniden saatine bakmamak için kendine zor hâkim oldu. Dokuz buağ a yaklaştığını biliyordu, ne kadar yaklaştığını ise bilmek istemiyordu.

Lütfen, diye düşündü, otopark yönünden değil de spor sahasından geliyor olabileceğ i düşüncesiyle omzunun üstünden bakarak. *Lütfen gelir misin artık?*

ocuk parkında buluşma, ilk pşmelerini, ikisi için de her şeyi değ iştiren o itkisel suçun gerekleştiğ i yeri bir kez daha ziyaret etme planı romantik bir hareketti. Ama şimdi,

çocuk parkı romantiklikten çok uzaktı. Gece oraya hiç gitmemiş olan Sarah, arkasında okul binası, tepesindeyse gölge veren ağaçlar yükselen, yakındaki iki caddenin birinden bir otoparkla, öbüründen ise koca bir çimenlik alanla ayrılan bu yerin ne kadar ürkütücü ve ıssız olabileceğinin farkına varmamıştı. Zifiri karanlık değildi – otoparkın orada iki ışıldak yanıyordu – ama bu cılız grimsi parıltı salıncakların oraya zar zor ulaşıyordu.

“Uyku geldi,” diye mırıldandı Lucy. “Eve gidiyoruz mu?”

“Biraz sonra,” dedi Sarah. “Todd gelir gelmez.”

Gelecek, diye ısrar etti kendi kendine. *Biraz işi çıktı, o kadar*. Belki Kathy’nin geç saate kadar çalışması gerekmişti. Belki o ve annesi alışverişe falan çıkmışlardı.

Ya da belki Todd tırsıp vazgeçmişti.

Onun para konusunda, Sarah ile şanslarını denemeye karar verirlerse kendi omuzlarına bineceğini farzettığı maddi sorumluluklar konusunda endişelendiğini biliyordu. Ama orada olsaydı, Sarah ona endişelenmemesini söylerdi. Bu soruna mükemmel bir çözüm bulmuştu.

“Avukat olacağım,” dedi kızına. “Ne diyorsun buna?”

Lucy cevap vermedi, ama Sarah konuşmaya devam etti.

“Hukuk fakültesine gidebilirim. Eskiden bana çok sıkıcı ve zor geleceğini düşünürdüm ama artık öyle gelmiyor. Tek gereken tertibe yatkın bir kafan olması ve sanırım benim tertibe yatkın bir kafam var, sen ne dersin, tatlım?”

Bu karara hafta sonunda yatağında oturmuş, *A Civil Action*’ı ıkına sıkına okurken varmıştı. Son iki haftadır, Todd’u son bir kez baro sınavına girmeye, eğitimini Sarah’nın İngi-

lizce yüksek lisansı gibi heba etmemesine ikna etmede işine yarayacak savlar geliştirmesine yardımcı olur diye yasalar ve hukuk eğitimi hakkında birçok kitap okumuştı – One L, The Paper Chase, The Brethren. Sonra birden aklına geldi: Neden ben yapmayayım? Neden ailedeki avukat ben olmayayım? Todd öyle istiyorsa evde kalabilir, çocukları okula, müzik derslerine, futbol antrenmanına götürebilir, yemekleri ve ev işlerini halledebilirdi. Kamu yararı için çalışan küçük bir firmada işe girerim, çevre ya da cinsel taciz avukatı olur, küçük insanların yanında, büyük şirketlere karşı mücadele ederim. Terziden çıkmış mavi bir takım elbise içinde jürinin önünde durmuş, vatandaşlardan büyük paranın doğruluğu ve Amerika’nın herkese adalet şeklindeki asil vaadini ezip geçmesine izin vermemelerini isterken, bütün o başarıların sallanarak söylediklerini onayladığı cazip bir hayal kurdu.

“Neden ekmek parasını kazanan tarafın hep erkek olması gerektiğini anlamıyorum,” diye devam etti. “Bu işi yapmanın tek yolu bu değil. Bu... Ah, Tanrıya şükür.”

Onun ayak seslerini duyduğuna o kadar sevinmişti ki, geldiği yönün ne otopark, ne de çimenlik alan olduğunu anlaması bir iki saniyesini aldı, oysa caddeden çocuk parkına gelmenin en bariz iki yolu bunlardı. Onun yerine, ayak sesleri sağ tarafından geliyordu, sanki okulun yanındaki çalılık-larda s. klanıyormuş gibi.

“Sen ne?..” diye başladı, dönüp adamın tahterevalli ve dönerek inen küçük kaydırağın arasında aydınlığa adım attığını görerek. Bir kolu alçılı, yüzü son derece aşına bir adamdı bu. Tuhaf bir şekilde bir an için hiç korku duymadı, sade-

ce ömründeki en derin, en ezici hayal kırıklığını yaşadı.

“Bir dakika,” dedi, sanki adam ona numara çekmeye çalışmış gibi. “Sen Todd değilsin.”

Çocuklar uçuyordu, özürlüler için yapılmış rampadan aşağı hızla kayıyor ve sokağın kenarındaki küçük tahta platformdan fırlıyorlardı. En iyileri, mesela G. ve boğuk sesli olanı, havada kendi etraflarında dönüp yine de başarılı bir iniş yapmayı beceriyorlardı. Daha az becerikli olanları ise havalanır havalanmaz kaykaylarından ayrılıyordu; sadece şanslı olanları ayaklarının üzerine iniyorlardı. Küçük olduklarından, yere doğru sırtüstü, hatta karın üstü dalış yapanları bile hemen zıplayıp ayağa kalkıyor, harika vakit geçiriyormuş gibi kahkahalar atıyordu.

Yavaş yavaş, Todd’un ayaklarından göğsüne ve omuzlarına doğru bir panik hissi yayılmaya başladı. Vaktin tükenmek üzere olduğunun gayet iyi farkındaydı; Sarah sonsuza dek beklemezdi. Yine de harekete geçemiyordu bir türlü. Baro sınavı için çalışması gerektiği gecelerde onu yine bu noktaya mihlayan o açıklanamaz tutukluğun aynıydı bu.

Todd’un Aaron ile geçirdiği son iki gün, Kathy ile geçirdiği hafta sonundan çok daha zor olmuştu. Pazartesi günü, Marjorie ile Büyük Ayı’nın eşliğinde her zamanki programlarını uygulamışlardı – park, öğle yemeği, havuz, süpermarket, Tren Çarpışması-. Tüm bu zaman boyunca Todd bir açıklama yapmaya, Aaron’ı bir kenara çekip onu yakında hayatını altüst edecek olan fırtına için onu önceden uyarmaya yönelik dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyordu ama bunu, planı tehlikeye atmadan nasıl yapacağını bilemiyordu – belirsiz

imalarla, üstü kapalı uyarıların üç yaşında bir çocukta işe yaraması mümkün değildi. Bu yüzden durumu kelimelerle ifade etmek yerine Todd kendini birdenbire bütün gün oğluna sarılıp, öper halde buldu. Bu davranışlar, annesinden geldiğinde Aaron'ın tolere ettiği cinsten davranışlardı ama belli ki babası yaptığında can sıkıcı ve hatta biraz da yakışsız buluyordu.

“Ba-baa,” diyordu, kucaklamadan, birkaç yıl sonra ona Küçükler Ligi'nde epey faydası dokunacak bir kol kuvvetiyle sıyrılarak. “Neden sarılıyorsun?”

Salı günü Todd farklı bir yaklaşım deneyerek, Aaron ve Marjorie'yi, New Hampshire sınırının biraz ötesindeki bir eğlence parkına doğru doğaçlama bir geziye çıkardı. Aaron'a bütün gün yetecek kadar bilet aldı ve istediğini yapmasına izin verdi. Canı raylı Çin Ejderi'ne alt kez üst üste binmek istediğinde hiç itiraz etmedi, anneannesi sessiz bir şaşkınlık içinde izlerken, pamuk şekeri, dondurma ve mısır yemesine de.

“Bugün senin günün,” dedi ona. “Patron sensin.”

Gitmeden hemen önce Todd ve Aaron beraber dönmedolaba bindiler. Birkaç kez döndükten sonra, kendilerini en tepede durmuş, yeşil metal koltuklarının içinde, ağaçların üstünde sallanır ve aşağıdaki karmaşayı izler halde buldular. Todd başını çevirip, oğlunun güven dolu, güzel gözlerini baktı.

“Aaron, ne olursa olsun, bir şeyi bilmeni istiyorum.”

“Ne oldu?” diye şüpheyile sordu Aaron.

“Hiçbir şey olmadı, öylesine söylüyorum.”

Aaron kaşlarını çatınca, Todd kahkahasına engel olama-

dı.

“Unut gitsin,” dedi. “Böyle bir şeyi sana açıklamaya kalkışmayacağım. Sadece, ne olursa olsun, seni çok sevdiğimi ve seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Anlıyor musun? Eğer bir şey olursa, bu senin hatan değil, tamam mı? Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Hiçbir şey.”

Dönmedolap tekrar dönmeye başlarken, Aaron bu sözleri kafasında tarttı.

“Bana kızdın mı?”

“Hayır,” dedi Todd. “Hiç kızmadım.”

“Ben kızdın sandım.”

Todd oğlunun elini tuttu, Aaron da itiraz etmedi.

“Kızgın falan değilim, seni çok seviyorum.”

“Tamam,” diye yanıtladı Aaron anlayışlı bir şekilde, *Sorun yok*, der gibi.

İnene kadar el ele, birbirlerine hiç bakmadan ya da tek kelime etmeden durdular. O ana kadar bile Todd’un kararlılığında hiçbir tereddüt oluşmamıştı. Eve dönüş yolunda Raffi’nin şarkılarına eşlik etti ve o gece Sarah ile birlikte, deniz kıyısında bir yerlere ve yepyeni bir hayata doğru yol alacağına bir an bile şüphe etmedi.

Aaron’ı yatağına yatırdıktan sonra Todd, yatak odasına kapanıp Kathy’ye neyi neden yaptığını uzun uzun açıklayan bir mektup yazdı. Mektubun sonunda Aaron için yazılmış bir not vardı ve Todd Kathy’dan bunu sabah Aaron’a yüksek sesle okumasını rica ediyordu. Todd mektubu bir zarfa koydu, katladı ve arka cebine yerleştirdi.

O gece saat dokuzdan biraz önce Todd üst kata çıkıp, Aaron’ın yatağında birkaç dakika oturarak, onun uyumasını

seyretti ve ertesi gün oradan uzaklarda bir yerdeki bir motel odasında, üzerinde hiçbir sorumluluk olmaksızın uyanmanın ne büyük bir lüks olacağı konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Ne kahvaltı, ne giyinme, ne de televizyonu kapama kavgaları. Ama ikna konusunda başarılı olamadı. Her gün her gün tekrarlanmasından ve çorapların zorluğundan şikâyet etse de, Aaron'ı giydirmeyi *seviyordu*. Sabahleyin onu, özellikle de kasvet ve karmaşa dolu bir evde başkasının giy-direceğini düşünmek üzüntü vericiydi.

Todd yine de kendini zorladı. Bıkkın bir şekilde iç geçirerek ayağa kalktı ve mektubu Kathy'nin yastığının üzerine koymak için odasına geçti. Kathy'nin mektubu orada görmemesi mümkün değildi, tabii ancak Todd ile Sarah rahatça uzaklaşacak zamanı bulduktan sonra. Todd yatak örtüsünü, yastığı açığa çıkaracak kadar sıyırdı ve o an donup kaldı.

İşte cesaretinin sarsıldığı an o andı. Tam olarak değil belki ama yere eğilip farkında olmadan ayağıyla ittirdiği için kaldırıma çarpan ve dalgınlığını dağıtan kaykayı aldığı anda, mektubu hâlâ arka cebinde taşıyor olacak kadar. Herhalde sokağın ortasında kahkalar atarak otururken, dizini ovuşturup inleyen çocuğa aitti.

“İyi misin?” dedi Todd, çocuğa doğru yürüyerek.

Çocuk “sorun değil” der gibi başını sallayıp ayağa kalktı ama Todd kaykayı verdiğinde ittirdi.

“Sende kalsın,” dedi. “Benim bu gece onunla işim kalmadı.”

“Bende mi kalsın?” dedi Todd. “Ne demek bende kalsın?”

“Sen dene,” dedi çocuk ona. “Acayip havalı bir şeydir.”

“Evet,” diye seslendi boğuk sesli çocuk, öteki kaldırımdan, diğer yoldaşları da baş sallayıp, onaylayıcı sesler çıkarırken. “Bir dene ahbap,”

“Delisiniz siz,” dedi Todd, sesine heyecanlanmış gibi değil de eğleniyormuş gibi bir tını vermeye çalışarak. “Ben kaykaya binmeyi bilmiyorum ki.”

“Tabii ki biliyorsun,” ded G. “Bütün yaz bizi izledin.”

Mary Ann, futbol sahasının köşesindeki lambanın altında dikildi. Sigarasını yakmaya çalışan eli titriyordu. Bu on dört yaşından beri içtiği ilk sigaraydı. O yaz kendisi gibi eğitim alan iki psikolojik danışman arkadaşı ile beraber Mesquantum Kampı’nda herkes yattıktan sonra gizlice göl kenarına gidip, bir Marlboro’yu turnike döndürerek içmiş, bir yandan da kendilerinden büyük çocukları baştan çıkartma planları yaparlardı. Aslında bu hoş bir anı olmalıydı ama değildi, Mary Ann diğer kızları pek sevmemişti ve aynı anda iki kamp kuralını çiğnediği için yakalanmaktan korkuyordu. Ayrıca, hayatının o noktasında kimseyi baştan çıkartmak gibi bir planı yoktu, özellikle de kendinden büyük birini.

Sigara Mary Ann’in değildi. Birkaç hafta önce, parktayken yara bandı arayan Theresa’nın çantasından yanlışlıkla düşen bir paket Camel Lights kutusundandı. Çocuklardan biri fark etmeden Mary Ann paketi masadan aşırırmıştı.

“Hani bırakmıştın?” dedi, kendi sesindeki öfkeye şaşırarak.

“Arada bir içiyorum,” diye kabullendi Theresa.

“Bunlar bende kalıyor,” dedi Mary Ann. “Senin iyiliğin için.”

Theresa’nın itirazlarını gözdardı ederek, paketi kendi çan-

tasına atmıştı. Ve ağustosun başından beri, bir tane içmenin iyi bir fikir, umutsuz ruh haline çok uyan bir aksesuar gibi görüldüğü bu anı bekler gibi orada duruyorlardı. Neyse ki, çantasında, sorumsuz birinin kum parkında bıraktığı bir, Bic marka sarı bir çakmağı da çantasına atmıştı.

Sigarayı ancak üç denemeden sonra yakmayı başardı. İlk nefes ciğerlerini yaktı ve onu gözlerinden yaş gelene dek öksürttü. Kendisine içine çekmemeyi hatırlatarak, futbol sahasından, oyun parkına doğru yürümeye başladı.

Lewis'e hava almaya çıktığını söyleyerek kendini evden attıktan sonra onu Rayburn Okulu parkına getiren şey bilinçli bir yönelimden çok, alışkanlıktı. Fakat çok geçmeden anladı ki, burası doğru yerdi. Elinde sigarası ile, tanıdık bir taraftan görülme endişesini yaşamadan rahat rahat oturabileceği, izole bir yer. Sadece kafasını toplamak, az önce yaşadığı şeyin önemini ve gelecekte kendisine neler getirebileceğini özümsemek için biraz kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı.

Evliliği tehlikedeydi – inkâr etmenin anlamı yoktu- ama zaten başında beri çok iyi olmamıştı. Duvağını kaldırıp, alkışlayan yüzlerce insanın önünde kocası onu öptüğünde bile Mary Ann, ona âşık değildi. Onunla evliliği, ruh ikizi olduğunu düşündüğü adam kendisini terk ettikten sonra, panik sınırlarında gezinen bir sıkıntı nöbeti sırasında gerçekleşmişti. Kariyerinin iyi gittiği doğrudu – kısa süre önce iş yerinde terfi etmişti- ama bu ne işe yarardı ki? Bundan sonra kapana kısırılmayacağına, iş yerinde arada bir sohbet ettiği, tuhaf bir ses tonuyla sürekli kedilerini ne kadar çok sevdiklerinden bahseden, o orta yaşlı zavallı kızkurularından biri

olmayacağına and içti.

Lewis, sessiz sakın, güvenilir, makul bir insandı ve finansal planlama işi yapıyordu. Lewis'in otuzlu yaşlarında olduğu, ilk tanıştıkları zamanlarda bile Mary Ann onun biraz daha fazla saç ve daha düz bir karnı olmasını istiyordu ama ne tür bir seçeneği vardı ki? *Son tren de kalkıyor*, demişti kendisine. *Atlasan iyi olur*.

Hayatında yaptığı pazarlıklardan şimdiye dek hep memnun kalmıştı, ta ki geçen bahar, Balo Kralı ortaya çıkana kadar. Adam Mary Ann'a eski erkek arkadaşını, hayatı boyunca sevdiği tek insan olan Brian'ı fazlasıyla anımsatıyordu – aynı boy, aynı geniş omuzlar, aynı rahat gülümseyiş. İki yıl boyunca beraber yaşadığı ve kesinlikle evlenmeyi beklediği Brian onu terk ederken, nedeninin Mary Ann'in eğlenmeyi bilmemesi olduğunu söylemişti. *Öğret bana*, demişti Mary Ann, *Bilmek istiyorum*. Ama o bunun imkânsız olduğunu, insanın eğlenmeyi doğuştan bildiğini ya da hiç bilmediğini söylemişti.

Her gün piknik masasında arkadaşları ile oturup, o komik derecede yakışıklı adamın, palyaço şapkalı güzel çocukla oynayışını izlemişti ve sanki o ikisi Mary Ann'a, kendisi için mümkün olan ama elinden kopartılıp alınarak, çok daha değersizlikle değiştirilmiş bir hayali sergilemiş, onunla dalga geçmişlerdi. Sonra da o felaket Sarah – onca insan varken Sarah- onun sevgilisi olmuştu ki, bu kadarı da fazlaydı. Bunun acısını elinde olmadan Lewis'ten çıkartmıştı. Zavallı Lewis. İyi aile babası. Eğlenmeyi bilmeyen insanların alâsı oydu işte. İşler öyle bir noktaya gelmişti ki, Mary Ann artık ona bakmaya bile katlanamıyordu, değil dokunmak. Değiş-

mez salı akşamı geleneği olmasa, seks bile yapmayacaklardı. Şimdiyse Lewis onu da bozmuştu. *Hem de o*, diye düşündü, *o beni reddediyor*. Artık komik bir durumdu bu.

Uyanık olduğunuzu bildiğiniz ama bir rüya halinden kurtulamadığınız zamanlar vardır. Çünkü hayat size hiçbir anlam veremediğiniz birtakım şeyler göstermiştir. Theresa'nın sigarasını sinirle tütürüp, ümitsiz evliliğini düşünerek parka doğru yaklaşırken Mary Ann'in hissettiği de buydu. O sırada salıncakların orada garip bir şeyler oluyordu – uzaktan pek anlaşılmıyordu ama yaklaştıkça netleşmişti- öyle iğrenç ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir şeydi ki, nesnel dalga geçer gibi gerçeklik ürünü değil, ancak Mary Ann'in intikam almak isteyen bulanık beyninin bir oyunu olabilirdi.

Bu adam Sarah'nın o anda sarılmak isteyeceği son adam bile *değildi*. Sarah kendini kurtarmaya çalıştıysa da adam sağlam koluyla ona sıkı sıkıya sarılmıştı ve biçimsiz bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Günlerdir banyo yapmamış gibi kokuyordu.

“Sakin ol,” diye fısıldayarak, adamın tel tel saçlarından uzak durmak için başını çevirdiğinde Sarah'nın kalbi küt küt atıyordu. “Her şey yoluna girecek.”

“Hayır,” dedi burnunu çekerek, Lucy'nin ağlama nöbetlerinden sonra kendini toparlamaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi. “Hiçbir... şey... yoluna... girmeyecek.”

Başını Sarah'nın omzuna koydu, ağzı göğsüne tedirginlik verecek kadar yakındı. Onun omzunu okşayan Sarah, gömleğinin kumaşından sızan ılık ıslaklığın verdiği nahoş hissi gözardı etmeye çalıştı.

Birkaç derin nefes alıp, biraz sakinleşmeyi dener. Hiyen açısından epey kusurlu bir çocuk tacizcisine sarılmak her ne kadar tatsız olsa da, adam karanlığın içinde ansızın, hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında aklına gelen diğer ihtimallerden çok daha iyiydi. Onu gördüğünde bir an donup kalmıştı – korkudan çok şaşkınlıktan, diye düşünüyordu – ama sonra annelik içgüdüğü devreye girmişti. Hızla salıncağın etrafından dolanıp önüne geçmiş, kızını koltuk altından yakalayıp kaldırmaya çalışmıştı, ama uyuyakalmış olan Lucy’nin ayağı aralığa sıkışmıştı. Sarah panik içinde Lucy’nin ayağını kurtarmaya çalışırken, omzunda tuhaf bir şekilde nazik bir elin dokunuşunu hissetmişti.

“Lütfen,” demişti Ronald James McGorvey, anlam veremediği o titrek, neredeyse yalvaran sesle, sanki kararları veren Sarah imiş gibi. “Benden kaçma.”

Lucy’yi bırakıp yavaşça dönmüş, ömründe atmadığı gibi bir çığlık atmaya hazırlanırken, mütecevazın acınası durumunun farkına varmıştı. Kırık kolu sadakat yemini etmek üzereymiş gibi göğsüne bastırılmış, yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle bir ileri bir geri sallanıyordu.

“Yardıma mı ihtiyacın var?” diye sormuştu Sarah.

“Biriyle konuşmak istiyorum sadece,” demişti, alt dudakları titreyerek.

“Peki,” demişti Sarah. “Dinliyorum.”

“Annemi kaybettim!” diye ağlamıştı, ona doğru adım atıp kolunu boynuna dolayarak. “Bugün!”

İkinci kez geri adım atmaya çalıştı ama adam gömleğine yapışmış, bırakmıyordu. Bütün omzunda bir ıslaklık vardı,

sanki salyaları akıyormuş gibi.

“Zor bir şey,” dedi Sarah, kısık gözlerle boş otoparka bakarken Todd konusundaki sabırsızlığı birden kızgınlığa dönüştürerek. “Gerçekten zor bir şey.”

McGorvey başını kaldırıp ona baktı, gözlük camlarının arkasındaki gözleri kederle şişmişti. Sarah başını çevirmekte zorlandı.

“Veda bile edemedim.” Sesi şimdi daha sakindi, sadece son sözcükte çatlamıştı. “Oraya vardığımda ölmüştü.”

“Zararı yok,” dedi Sarah, omzunun üstünden bakıp Lucy’yi kontrol ederek. Şükürler olsun ki hâlâ dünyadan bihaber, salıncağın üzerinde hiç kıpırdamadan uyuyordu. “Eminim onun hakkında neler hissettiğini biliyordu.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Hiç bilmiyorum.”

Sarah cevap vermedi, otoparka giren, farları çocuk parkını aydınlatan gümüş rengi bir araba dikkatini dağıtmıştı. Tam o anda uzakta bir siren sesi ve futbol sahasından yaklaşan ayak sesleri duydu. Çabucak döndü, içinde kabaran umudun şiddetiyle neredeyse yere düşecekti. Ama karanlıkta beliren Todd değil, Mary Ann’di. Çocuk parkının ucunda, tahta çıtaların çimlerle buluştuğu yerde durdu ve elinde yanan bir sigara, yüzünde çok garip bir ifadeyle bir süre orada öylece dikildi.

“Sarah?” Kızgından çok şaşkın gibiydi sesi. “Bunu neden yapıyorsun?”

Sarah daha cevap veremedi, McGorvey onun kollarından ayrılıp otoparka doğru döndü. Bir adam – Todd olamayacak kadar tıknazdı – verecek önemli bir mesajı varmış gibi öfkeli adımlarla onlara doğru koşuyordu.

“Ah, harika,” dedi McGorvey. “Şimdi öbür kolumu da kıracak.”

Bir an için Todd, bir futbol maçında olması gerektiğini düşündü. Sert zeminde sırtüstü yatmıştı ve tepesinde DeWayne, ona yüzünde endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

“Todd?” dedi. “Beni duyabiliyor musun?”

Ama bir futbol maçı olamazdı bu. DeWayne’in üzerinde polis üniforması vardı, şapkasıyla falan. Biraz arkasında da, kafalarında kayışları çözülmüş kasklarıyla çocuklar duruyordu.

Hay aksi, diye düşündü. Kaykay.

Doğrulamaya çalıştı, ama DeWayne omzuna hafifçe bastırarak onu engelledi.

“Kımıldama. Ambulans geliyor.”

“Yok bir şey. İyiyim ben.”

“Emin misin? El ve ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?”

Todd parmaklarını yokladı.

“Her şey iyi durumda,” dedi. “Başım hariç.”

DeWayne başını iki yana salladı. “Önemli bir şeyin yok en azından.”

Oturma pozisyonu almak Todd’un beklediğinden biraz daha zor oldu. Sersemliği geçince, sızlayan çenesini sıvazladı ve elinde kan görünce şaşırdı.

“Tanrım,” dedi. “Ne oldu bana?”

“Asfaltla yakın temas yaşadın,” diye bilgilendirdi onu DeWayne. “Bu çocuklar son beş dakikadır baygın olduğunu söylüyor.”

“Acayip uçtun,” diye söze karıştı G., sesinde gerçek bir hayranlıkla.

“Ahbab, süperdin!” diye onayladı boğuk sesli çocuk. “Televizyondaki o kayakla atlayıcı gibi.”

DeWayne, adama nefes alacak yer açmalarını ya da daha iyisi evlerine dönmelerini söyleyerek çocukları kışkıışladı.

“Bu gecelik kaykay bu kadar,” dedi. “Hadi boşaltın burayı.”

Çocuklar söylenerek de olsa dağıldılar ve Todd ile DeWayne’i baş başa bıraktılar. Todd, sakatlar için yapılan rampadan kaymanın müthiş hissini, hızını alışını, ayaklarının kaykaya, tüm dünyayı bu şekilde dolaşabilirmişcesine yapışmasını yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Yere indiği düzlük bir kaldırımdan yüksek değildi ama eğimliydi. Büyük ihtimalle oraya iniş hızını kestirememişti. Kafasındaki tıngırtıya rağmen, kollarını iki yana açılmış halde, bedeni havada asılı durur gibi yükselişini canlı bir şekilde hatırladı. Ardından kaykayı yan yatırıp, havadan bir yastık içinde süzülür gibi başı göğe çevrili olarak kaymaya devam etmişti. Hatırlamadığı tek şey yere çakılışıydı.

“Nasılsın?” diye sordu DeWayne.

“İyiyim,” dedi Todd. “Biraz başım dönüyor.”

Kafasındaki şişliği ellerken Sarah’yı hatırladı ve hâlâ parkta olup olmadığını düşündü. Hâlâ orada, karanlıkta, Todd’u merak ederek bekliyor olabileceğini düşünmek çok kötüydü.

“Büyük ihtimalle seni hastaneye götürecekler. Kafaya alınan darbe ihmale gelmez.”

Todd başıyla onayladı. Canının yandığı doğruydı ama şu

an asıl hissettiği şey, Sarah ile birlikte yetişkinlik döneminin bir sonraki hatasına doğru yol almak yerine, burada, sokakta DeWayne ile birlikte olmanın verdiği huzurdu. Onu hayal kırıklığına uğrattığı, boş yere beklettiği, yapamayacağı bir şeyin sözünü verdiği için kendini suçlu hissettiği kesindi. Ama birden bire farkına vardığı şey, aslında hiçbir zaman onunla *yeni* bir hayata başlamak istememiş olduğuydu – bedeni kaldırıma çarptığı anda gerçek açığa çıkmış gibi, şu an bu gerçek ona çok net görünüyordu-. Sarah’da en çok sevdiği şey, onun eski hayatına çok uygun oluşu, aklını, iyi gitmeyen evliliği ve çocuk bakımının sıkıcılığından uzak tutuşu, bomboş geçen yaz günlerini gayrimeşru bir heyecanla dolduruşuydu. Bunun dışında, beraberken bu yaz olduğu gibi mutlu olabileceklerini tahayyül bile edemiyordu.

“Hey, DeWayne,” dedi. “Sence benden iyi polis olur mu?”

DeWayne ona bir an dikkatle baktı. Belli ki sorunun ciddiyetini tartıyordu.

“Evet, tabii ki,” dedi, sesini yaklaşan ambulansın sireni ni bastırarak şekilde yükselterek. “Şehri kaykayınla denetlersin.”

Sarah kendini aptal gibi hissetti. Larry Moon’un parka doğru koştuğunu gördüğünde, onu Todd’un gönderdiğini, *kendisine* bir mesaj getirdiğini düşünmüştü. Ama o dosdoğru McGorvey’nin üstüne gidip, adamı sert bir hareketle yakasından kavradı.

“Seni orospu çocuğu!” dedi, sesi öfkeyle titreyerek. “Ben sana parka girmeyeceksin demedim mi, ha? Demedim mi?”

McGorvey, medeni bir soruya yanıt verir gibi kibar bir şekilde başını salladı.

“Özür dilerim,” dedi.

Bu özür Moon’u iyice çileden çıkarmış gibiydi.

“Özür mü?” McGorvey’nin kafasının yan tarafına bir yumruk attı. “Seni zavallı pislik herif.”

McGorvey, adamın karakteri ile ilgili yorumuna tamamen katılıyormuş gibi başını sallamaya devam etti. Moon tekrar elini kaldırdı ama Sarah önüne geçti.

“Adamı rahat bırakır mısın sen?” dedi. “Kimseye zarar vermiyordu ki.”

Mary Ann o anda salıncak direklerinin arkasından çıkıp, gruba katılmaya karar verdi. Neşeyle gülümseyerek, sigarasından korkunç derecede beceriksiz bir nefes çekti ve içine çekme sanatını henüz geliştirememiş gibi bütün dumanı anında üfledi.

“Duygusal bir an yaşıyorlardı,” diye açıkladı Moon’a. “Tabii biz kaba bir şekilde araya girene kadar.”

Seni lanet olası sürtüğ, diye düşündü Sarah.

“Annesi yeni ölmüş, tamam mı? Çok üzgün.”

McGorvey, bu bilgiyi onaylamak ister gibi burnunu çekip, gözyaşını sildi.

“Vah vah, demek üzgünsün ha?” diye dalga geçti Moon. “O zaman şimdi onların ne hissettiğini anlıyorsunuzdur. Tek farkı bunun milyon katı beter bir üzüntü olması.”

“Kimin nasıl hissettiğini?”

“O küçük kızın ailesinin. Öldürdüğü kızın. Herhalde onlar da biraz üzülmüştür.”

McGorvey boynunu büktü. Sarah Moon’a adamla uğraş-

mayı kesmesini, bir tek gün olsun onu rahat bırakmasını söylemek istedi ona fırsat kalmadan McGorvey lafa girdi.

“Canını yakmak istememiştim,” diye mırıldandı, hâlâ yere bakarak. “Onun yüzünden oldu.”

“Ne?” Moon duyamamış gibi elini kulağına götürdü. “Ne dedin sen?”

McGorvey başını kaldırdı. Sağlam kolunu, bir aktör gibi, fırtına günü havuzda yaptığı şekilde öne yana açtı

“İstemedi oldu,” diye tekrarladı incinmiş bir sesle. “Beni gammazlayacağını söyledi.”

“Seni gammazlayacak mıymış?” dedi Moon inanmaz bir sesle. “Küçük bir kızı *seni gammazlayacak* diye mi öldürdün?”

McGorvey kolunu indirdi. Garip bir inilti çıkardı. Bakışlarını, kendini anlayacak bir dinleyici arar gibi, Moon’dan Mary Ann’e ve Sarah’ya kaydırdı.

“Başımı derde sokmak istememiştim.” McGorvey’nin sesi bunu söylerken, saçmalığını anlamış gibi, gittikçe alçaldı.

“Duydunuz mu bunu?” diye sordu Moon, Sarah ile Mary Ann’e. “Az önce söylediği şeyi duydunuz mu? İkiniz şahitsiniz.”

“Ben duydum,” dedi Mary Ann.

Sarah başını salladı. Böyle bir itirafa şahitlik etmenin mahkemede işe yarayacağından emin değildi ama bunu söylemedi. Sadece sessizce Moon’un McGorvey’nin sırtına, tebrik eder gibi sıvazlamasını izledi.

“Aman, ahbap. Boku yedin sen.”

McGorvey başını iki yana salladı.

“Fark etmez,” dedi. “Nerden bakarsan bak, boku yemişim ben.”

Oyun parkını şaşkınlık dolu bir sessizlik kapladı. Öyle ani bir sessizlikti ki, Sarah kendi nefesinden ürktü. Başka şartlarda olsa aşırı derecede kaba görünecek bir hayretle, ağız açık, McGorvey’e baktı. Az önce sarıldığı, bu zararsız görünüşlü adamın bir katil olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordu.

Bir çocuk katili.

Daha çok utanç duygusuyla, sırtını McGorvey’e döndü ve salıncakta, başı bir yana kaykılmış, dudakları konuşacakmış gibi aralanmış halde huzur içinde uyuyan kızına baktı.

Zavallı kız, diye düşünerek eğilip, Lucy’nin nemli yanağı üzerinde duran saçını geri itti. *Benden başka kimsen yok.*

Kötü annelik yaptığının farkındaydı ama verebileceğinden fazlasını talep eden bir işe kalkışmıştı. O an yalnız olsa yere diz çöküp, kızından af dilerdi.

Daha iyisini yapacağım, diye söz verdi uyuyan çocuğa. *Yapmak zorundayım.*

Sarah onun minik tatlı burnuna öpücük kondurmak için eğildiğinde, Lucy’nin nefesi çikolata kokuyordu. Dudakları kızının tenine dokunurken, gözünün önüne bir görüntü geldi. Bugünden itibaren yaşayacakları hayata dair ani bir farkındalıktı bu. Tek başına çocuk bakan bir anne ile kızı arasındaki sımsıcak yakınlık, ikisinin her şeyi paylaşmaları, aynı havayı solumaları, birbirlerinin ruh hallerini etkilemeleri, en iyi dost ve sıkı düşman olmaları, dikkat çekme yarışına girmeleri, dostluk ve duygusal destek için birbirlerinden medet ummaları, aralarında geliştirecekleri ve eninde sonunda

her ikisinin de kimliğinin odak noktası haline gelecek olan yoğun, karmaşık ve büyük ihtimalle de sağlıksız olacak ve bir şekilde masraflarını karşılayabilirlerse yıllarca terapi gerektirecek bağ. Sarah bunun kolay bir gelecek olmadığını anlıyordu ama tüm bunlar ona öylesine *gerçek*, öylesine elle dokunulabilir, yakın ve hayatına uygun göründü ki, sanki kaçınılmazdı; bunca zamandır yöneldikleri yer orasıydı. Bu düşünceler Sarah'ı, Balo Kralı'nın gelip her şeyi düzelttiği başka bir seçeneğin varlığına dair inancı konusunda hayretlere düşürmeye yetti.

Lucy'nin saçlarını tekrar düzeltip arkasına döndü ve bir süredir tek kelime etmemiş olan yetişkinlere katıldı. Gerçekten de, birisi cinayet işlediğini itiraf ettikten sonra, söylenecek ne vardı ki? Bitmek bilmez bir dakika daha geçtikten sonra, nihayet, McGorvey, Mary Ann'e döndü ve;

“Bir sigara otlanabilir miyim?” dedi.

Mary Ann gözle görülür bir isteksizlikle çantasından bir paket Camel Lights çıkardı.

“Sen ne zamandan beri sigara içiyorsun?” dedi Sarah.

“İçmiyorum,” dedi Mary Ann, amatör bir nefes daha çekerek. “Bu tek seferlik bir şey.”

“Başka var mı?” dedi Sarah.

Mary Ann paketi önce ona uzattı, sonra da kibarlık ederek Moon'a. Adam önce eliyle istemiyormuş gibi bir hareket yaptıktan sonra, tereddüte düştü.

“Ah, neyse, canı cehenneme,” dedi.

Dördü parkta, birbirlerine göz ucuyla bakarak sigaralarını içtiler. Sarah uzanıp Lucy'nin salıncağını hafifçe salladı.

“Hey, Ronnie,” dedi Moon, uzun bir sessizlikten sonra.

“Evet?”

“Başın sağolsun.” Sesi samimi gibiydi. “Keşke böyle olmasaydı.”

“Sağol,” dedi McGorvey. “İyi bir kadındı. Bana çok iyi baktı.”

Mary Ann sigarasını yere atıp, gereğinden fazla bastırarak ezdi. McGorvey, Sarah’ya döndü.

“Sana bir şey diyebilir miyim?” dedi, “Yani, yanlış anlamamı istemem ama akşam saati çocuğunla buraya gelmek pek iyi bir fikir değil.”

“Evet,” dedi Moon. “Ben de aynı şeyi düşündüm.”

“Burada ne yaptığımı mı merak ediyorsunuz?” dedi Sarah, soruyu kavrayamamış gibi.

Mary Ann, yüzünde tuhaf bir anlayışlı ifade ile bakarken, Moon ve McGorvey başlarını salladılar. Sarah konuşmaya başladı ama ağzından sözcükler yerine, bir kıkırdama çıktı. Nasıl açıklayacaktı ki? Buradaydı, çünkü tam bu noktada adamın birini öpmüş ve yetişkinlik hayatı boyunca ilk kez mutluluğu tatmıştı. Buradaydı, çünkü adam ona birlikte kaçacaklarını söylemiş, o da ona inanmıştı – kısacık ama müthiş güzel bir süre boyunca özel biri olduğuna, mutlu sonla biten aşk hikâyelerinden birinin kahramanı; o şanslı kişilerden biri olduğuna inanmıştı.

Yayınlanan Kitaplar:

SAĞLIK/YAŞAM

- 1 *Fark Etmeden Diyet*, Selahattin Dönmez (2 Baskı)

KÜLTÜR

- 1 *Z "Son İnsan" mı?*, Hakan Senbir (2 Baskı)
- 2 *Poplisanş*, B. Volkan Yücel

ROMAN

- 1 *Güllerim Açtı Seni Görünce*, Hande Özcan
- 2 *Evden Uzakta*, Cathie Dunsford
- 3 *Aşk Bir Varmış Bir Yokmuş*, Tom Perrotta

EDEBİYAT

- 1 *Sallama Klasikler*, Greg Nagan

KADIN

- 1 *İmdat! Bir Adamla/Çocukla Yaşıyorum*, Betty McLellan

Yayınlanan Kitaplar:

SANAT

- 1- *Desen mi Demesen mi?* Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
Desenler: Selçuk Demirel
- 2- *Artrit ve Sanat*, Kolektif
- 3- *Çocuk ve Sanat*, Kolektif

ROMAN

- 1- *Planımız Katliam*, Haldun Aydıngün
- 2- *7*, Cem Akış
- 3- *Altın*, Blaise Cendrars - Çeviren: Nuriye Yiğitler
- 4- *Bir Kuzgun Yaz*, Mehmet Ünver
- 5- *Mariella*, Max Gallo - Çeviren: Asena Sarvan
- 6- *Mathilde*, Max Gallo - Çeviren: Işıl Bircan
- 7- *Sarah*, Max Gallo - Çeviren: Asena Sarvan
- 8- *Ziyaretçiler*, Giovanni Scognamiglio
- 9- *Salta Dur*, Semra Topal
- 10- *Pus*, Mehmet Ünver
- 11- *Kentlerin Kraliçesi*, Hakan Senbir
- 12- *Cowrie*, Cathie Dunsford
- 13- *Selkie'lerin Şarkısı*, Cathie Dunsford
- 14- *İstifa*, Akça Zeynep
- 15- *Acayip Hisli*, Kate Atkinson -
Çeviren: Devrim Kılıçer Yarangümeli
- 16- *Makber*, Cem Mumcu (7 Baskı)
- 17- *Kötü Ölü*, Erkut Deral (2 Baskı)
- 18- *Boşlukta Sallanan Adam*, Saul Bellow

PSİKİYATRİ

- 1- *Majör Depresif Bozukluk Hastalarının Tedavileri İçin Uygulama Kılavuzu* - Çeviren: Ayla Yazıcı
- 2- *Şiir ve Psikiyatri Kavşağında*, Yusuf Alper
- 3- *Terapi Şeysi*, Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
Desenler: Mehmet Ulusel
- 4- *Duygudurum Bozukluklarında Atipik Antipsikotik Kullanımı*, Editör: Simavi Vahip
- 5- *Öteki Peygamberler*, Anthony Storr - Çeviren: Aslı Day
- 6- *Biz - Romantik Aşkın Psikolojisi*, Robert A. Johnson -
Çeviren: Işıl Kü
- 7- *Buradan Böyle / Hayatın Psikososyopolitiği*, Erol Göka
- 8- *İç Bahçe*, Betül Yalçın, Lütfü Hanoğlu (2 Baskı)
- 9- *Psikiyatri ve Sinema*, Krin O. Gabbard, Glen Gabbard (2 Baskı)

- Çevirenler: Yusuf Eradam, Hasan Satılmışoğlu
- 10- *Psikiyatri Tarihi*, Ali Babaoğlu (2 Baskı)
 - 11- *Yaşlılık ve Depresyon* - Cem Mumcu, Çağrı Yazgan (Tükendi)
 - 12- *Kadın ve Depresyon* - Cem Mumcu, Suzan Saner, Peykan G. Gökarp (Tükendi)
 - 13- *Az Rastlanır Psikiyatrik Sendromlar* - David Enoch, Hadrian Ball Çeviren: Banu Büyükkal (Tükendi)
 - 14- *Nöroloji ve Psikiyatrinin Örtüşen Yüzleri* - Betül Atabey Yalçiner, Lütfü Hanoğlu (Tükendi)
 - 15- *Âşşyan'daki Kâhin* - Tefvik Fikret'in *Melankolik Dünyası*, Serol Teber
 - 16- *Aşk ve Kıskaçlık*, Ayala Malach Pines - Çeviren: Canan Yonsel
 - 17- *Kozmik Kahkaha*, Vamık D. Volkan - Çeviren: Banu Büyükkal
 - 18- *Cesur Yeni Beyin*, Nancy C. Andreasen - Çeviren: Yıldırım B. Doğan
 - 19- *Atlarla Yaşayan Kadın*, Vamık D. Volkan - Çeviren: Banu Büyükkal
 - 20- *"Bilimsel Bir Peri Masalı"- Sigmund Freud'un "Aile-ve Tarihsel Romanı"*, Serol Teber
 - 21- *Kusursuz Kadının Peşinde*, Vamık D. Volkan - Çeviren: Banu Büyükkal

EDEBİYAT

- 1- *Kahramanlar Kitabı*, Kolektif
Editörler: Cem Mumcu, Nida Nevra Savcılioğlu

ÖYKÜ

- 1- *Beyoğlu Kâbusları ve Diğer Öyküler*, Giovanni Scognamillo
- 2- *Bir Gamze-Bir Kuştüyü Yastık*, Gülseren Tuğcu Karabulut
- 3- *Üçüncü Sayfa Güzeli / Binbir İnsan Masalları-I*, Cem Mumcu (3 Baskı)
- 4- *Cinsel Öyküler*, Kolektif - Editör: Cem Mumcu
- 5- *Hepimiz Gogol'un Palto'sundan Çıktık*, Süreyya Evren
- 6- *Muallâkta, Araf'ta ve Düşlerde / Binbir İnsan Masalları-II*, Cem Mumcu (4 Baskı)
- 7- *r*, Cem Akaş
- 8- *Âşık Öyküler*, Kolektif - Editör: Sevgül Sönmez
- 9- *Deli Öyküler*, Kolektif - Editör: Cem Mumcu
- 10- *Suçlu Öyküler*, Kolektif - Editör: Halil Gökhan
- 11- *Gelecek Öyküler*, Kolektif - Editör: Deniz Koç
- 12- *Erotik Öyküler*, Kolektif - Editör: Halil Gökhan
- 13- *Sahici Aşklar Külliyyatı / Binbir İnsan Masalları-III*, Cem Mumcu (7 Baskı)
- 14- *Absürd Öyküler*, Kolektif, Editör: Nida Nevra Savcılioğlu
- 15- *Sidre*, Berrin Karakaş

16- *Aşk ve Öbür Duygular*, Türkay Demir

MİZAH

- 1- *Yamyamın Yemek Kitabı*, Yusuf Eradam
- 2- *Kafadanbacaklılar*, Mehmet Ulusel
- 3- *F*, İzel Rozental
- 4- *Geç*, Kadir Doğruer
- 5- *B*, İzel Rozental

GEZİ / MİZAH

- 1- *Dikkat! Buda*, İzel Rozental

ŞİİR

- 1- *Ahkâm Vakti Tohumları*, Yusuf Eradam
- 2- *Enel Aşk*, Yelda Karataş

FELSEFE

- 1- *Bir Sevdâ Yorumu Kitabı*, Ahmet İnam

TARİH

- 1- *Medya Tarihi / Diderot'dan İnternete*
Frédéric Barbier, Catherine Bertho Lavenir
Çeviren: Kerem Eksen
- 2- *Türkiye'nin Çıplak Tarihi*, Kolektif
Editör: Cem Mumcu
- 3- *Labirentin Tarihi*, Jacques Attali

MİNERVA

- 1- *Medeniyetler Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması*
Samuel P. Huntington - (3 Baskı)
Çevirenler: Cem Soydemir, Mehmet Turhan

EROTİK US

- 1- *Kadınlar İçin Erotik Astroloji*, Olivia - Çeviren: Işıl Küçük
- 2- *Yatağında Yalnız mısın? Eski Japon Ozanlarından Aşk ve Özlem Şiirleri* - Çeviren: Celâl Üster
- 3- *Kimse'nin Konuşmadığı Dil*, Eugene Mirabelli
Çeviren: Ahu Antmen
- 4- *Çifte Alev / Aşk ve Erotizm*, Octavio Paz - Çeviren: Tomris Uyar
- 5- *Ezgiler Ezgisi 'Neşideler Neşidesi'* - Çeviren: Samih Rifat
- 6- *Bahar Noktası*, William Shakespeare - Can Yücel
- 7- *Sevdâ Lûgati*, Mehmed Celâl -
Günümüz Diline Aktaran: Sevgöl Sönmez
- 8- *Samuraylar Arasında Aşk*, Ihara Saikaku -
Çeviren: Fatih Özgüven

ANI

- 1- *Şanslı Adam*, Michael J. Fox - Çeviren: Oytun Süngü

ÖZEL DİZİ

- 1- *Mazruf*, Enis Batur

İNCELEME

- 1- *Ütopya: Hayali Ahali Projesi*, Akın Sevinç

FOTOĞRAF

- 1- *Bedava Gergedan*, Orhan Cem Çetin

AFORİZMALAR

- 1- *Bu Kalem Un(ufak)*, Enis Batur

DÜŞEN YAZI

- 1- *Koşarak Geldim Çorabı Deldim*, Komet

... ŞEYSİ

- 1- *Terapi Şeysi*, Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
Desenler: Mehmet Ulusel
- 2- *Hukuk Şeysi*, Kadir Şinas

PENDULUM

- 1- *Paşama Mektuplar*, Ayşe Nil

SATIŞ DIŞI

DERGİLER

- 1- *Artimento*, 1-12 (Satış Dışı)
- 2- *Şizofreni ve Sanat*, (Satış Dışı)
- 3- *DermoArt*, 1-6 (Satış Dışı)
- 4- *Dört Mevsim*, 1-3 (Satış Dışı)
- 5- *Pendulum*, 1-3 (Satış Dışı)

KİTAPLAR

- 1- *Çocuk ve Sinema*, Kolektif (Satış Dışı)
- 2- *Çocuk ve Müzik*, Kolektif (Satış Dışı)
- 3- *Çocuk ve Edebiyat*, Kolektif (Satış Dışı)
- 4- *Edebiyatçı Psikiyatristler*, Kolektif (Satış Dışı)
- 5- *Şair Psikiyatristler*, Kolektif (Satış Dışı)
- 6- *Fotoğrafçı Psikiyatristler*, Kolektif (Satış Dışı)
- 7- *Çizer Psikiyatristler*, Kolektif (Satış Dışı)
- 8- *Filmimin Hikâyesi*, Kolektif (Satış Dışı)

Yayına Hazırlanan Kitaplar:

EROTİK US

Cinselliğin Mitologyası, Sarah Denning,

Çeviren: Ayşegül Hatay

TARİH

Intihar Tarihi, Georges Minois - Çeviren: Nermin Acar

Amma Tarih, Bernard Chambaz - Çeviren: Işık Ergüden

PSİKİYATRİ

Hayatı Kararanlar İçin Depresyon Atlası, Andrew Solomon -

Çevirenler: Çapçioğlu, Dedeagaç, Tatar

İnsan ve Sembolleri, Carl G. Jung - Çeviren: Ali N. Babaoğlu

Aşk ve Irade, Rollo May - Çeviren: Şaban Deniz

aşk bir varmış bir yokmuş

Tom Perrotta

© Delia Milligan 2004

Sarah aşkla tanıştığında henüz çok gençti. Tam mutluluğu bulduğunu zannettiğinde aşk gidiyordu elinden. O yılmadı, yine aşık oldu. Bu sefer evlendi de üstelik, çocuk sahibi de oldu, masal gibiydi her şey. Ancak şans hâlâ ondan yana değildi. Aşk, yine gitmişti. Sarah umudunu hiç yitirmedi. Bir gün Todd'la tanıştı...

"Her sayfayı zevkle okudum ve 'keşke bunu ben yazmış olsaydım' demedim desem yalan olur."

Dennis Lehane, (Mystic River) Gizemli Nehir'in yazarı

"Tom Perrotta'nın yeni kitabı Little Children'ı (Aşk Bir Varmış Bir Yokmuş) okumak ne zevk... insana, bir yazar hem bu kadar eğlenceli bir şekilde zalim hem de bu kadar duyarlı nasıl olabilir sorusunu sorduruyor."

Will Blythe, New York Times Book Review

"Bu kitap, Tom Perrotta'nın en popüler kitabı olacak..."

Jane Maslin, New York Times

Little Children (Aşk Bir Varmış Bir Yokmuş) amazon.com'da "2004'ün En İyi 10 Kitabı" listesinde 5. sırada!

Newsweek'in "Amerika'nın en gizli edebi sırrı, ama arak bir sır olarak kalamayacak," dediği Tom Perrotta, gençlik ve aşk üzerine yazan bir roman ve öykü yazarı. Gençlik ve orta yaşlılar üzerindeki etkileyici gözlemleri nedeniyle The Washington Times, Tom Perrotta'yı "takip edilmesi gereken bir yazar" olarak ilan etmişti. Öyküleri bugüne kadar The Gettysburg Review, Epoch, Crazyhorse ve Columbia: A Magazine of Poetry and Prose'da yayınlandı. New Jersey'de büyüyen Perrotta, şu anda Boston'da yaşıyor. Yale Üniversitesi İngiliz Edebiyatı mezunu olan yazar, yine Yale ve Harvard Üniversitelerinde yaratıcı yazarlık dersleri veriyor.

ISBN 975-6287-27-6

okuduğ
okuyun
"O"
kitaplar